

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LINDA FRANCIS LEE

Surça Hayaller

*Karşı konulmaz bir adam,
tatlı bir kadın ve
lezzetli bir aşk pastası...*

EKSİK
PARÇA

ROMAN

Ücretsiz PDF Kitap İndir: <https://arany.org> Çeçen Ayül Vatansever

LINDA FRANCIS LEE

Sırça Hayaller

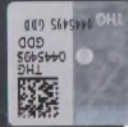
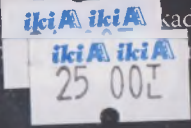

Aile, aşk ve yemek... İşte hayatın gerçek tarifi...

Kalbinin sesini dinleme ve kendin olma cesareti üzerine yazılmış mükemmel bir roman *Sırça Hayaller*.

Yeni bir hayata başlamak için ani bir kararla New York'a taşınan Portia, en büyük desteği kız kardeşlerinden ve aile geleneği olan yemek yapmaktan alır. Onun, yaptığı yemeklerle herkesin dardına çare bulmak gibi çok özel bir yeteneği vardır. Yeteneği bu kez onu, hayatının fırsatına götürür ve bir anda ortaya çıkan geçmişin sırları hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını kanıtlar. Böylece kısık ateşte kaynayan kremanın içinde eriyen çikolata gibi bir aşk doğar.

Bir parça ask hikâvesi, bir parça aile meselesi, biraz entrika ve çokça hüznle harman... kadın karakterleriyle dikkat çeken *Sırça Hayaller* mutlaka okumanı...

/eksikparcayayinlari

/eksikparcayayin

www.eksikparca.com

ISBN: 978-605-9442-31-2

9 786059 442312

www.ucuzlukvadisi.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

LINDA
FRANCIS
LEE

Sırça Hayaller

Aile sırlarının, aşkın ve arzusun
görmeli bir şöleni...
Karşı koyulamaz bir hikâye.

Elin Hildebrand

Ağız sulandırıcı yemekleri ve
dahası karakterleri olan bu,
sevimli ve tuhaf romana
bayıldım! Eğlenceli, romantik,
dokunaklı ve gerçekten lezzetli...

Sophie Kinsella

Gerçekten kim olduğunuzu
keşfetmek ve bunu kabul etmek
üzerine yazılmış bu romanı
nasıl da sevdim.

Mellisa Senate

Bir hikâye ancak bu kadar güzel,
içten ve lezzetli bir şekilde
anlatılabilir...

Sarah Jio

Geçmişlerinden kaçabileceklerini
düşünen üç kız kardeşin
lezzetli hikâyesi.

Randy Susan Meyers

"Şimdi"den
daha iyi bir zaman
yoktur.

Ücretsiz PDF Kitap
EKSİK
PARÇA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://kitapci.org>

LINDA FRANCIS LEE

Sırça Hayaller

**Karşı konulmaz bir adam,
tatlı bir kadın ve
lezzetli bir aşk pastası...**

Çevirmen: Aytül Vatansever

Ücretsiz PDF E-kitap - <https://rantey.org>

Teşekkürler

Bu kitabı yazarken bana birçok şekilde yardımcı olan harika arkadaşlarım ve ailem olmasa ne yapardım, bilmiyorum. Kadehimin hepsinin şerefine kaldırıyorum ve onlara teşekkür ediyorum.

Amelia Grey, Lisa Kleypas, M. J. Rose, Sarah MacLean, Alana Sanko, Jill ve Regi Brack, Julie Blattberg, Lisa Chambers ve Liz Brack'e; kitap hakkında konuşmak ve spontane akşam yemekleri için her zaman hazır olan harika arkadaşlarım oldukları için.

Stella Brack ve Anna Vettori'ye; günümüzün Manhattan okul hayatına açılan bir pencere oldukları için.

Joseph Bell, Peter Longo, Kevin Lynch ve Ron Smith'e; harika yemekler ve kahkaha dolu uzun yemekler için. Peter'a ve aslında bir şövalye olması gereken Kevin'e; Kâşifler Kulübü için. Joe'ya; bana buzun büyüsunü öğrettiği için. Ron'a; sayısını bile hatırlamadığım kadar yemek tariflerimi kurtardığı için.

Alessandro Vettori ve güzel karısı Mary'ye; aile yemekleri ve zarif partileri için.

Her yazarın hayali, olağanüstü bir editör olan Jennifer Enderlin'a; bu kitaba inandığı ve kitabı olabilecek en iyi hâle getirmek için sınırları zorladığı için.

Kitaplara çok değer veren St. Martin's Press'in harikula-

de ekibine; en çok da Sally Richardson, çok özlenen Matthew Shear, Lisa Senz, Alison Lazarus, John Murphy, John Karle, Dori Weintraub ve Jeff Dodes'a.

Carilyn Francis Johnson'a; dünyanın en harika kız kardeşi ve en yakın arkadaşım olduğu için. Ve bunu itiraf etmek bana acı verse de kendisi hâlâ ailedeki en iyi aşçıdır.

Ve Michael'a; her zaman olduğu gibi, yemek pişirme zaferlerimde ve mutfakta deneysel olmaya eğilimim olduğunu göze alırsak aynı şekilde felaketlerimde de yanımda olduğu için, gerektiğinde kolları sıvayıp yardıma giriştiği ve de önüne koyduğum her şeyi yüzünde bir gülümsemeyle yediği için. Gerçek sevgi bu değilse ne olabilir ki?

Şerefimize!

İlk Yemek

Başlangıç

*Acı Kırmızı Biberli, Peynir ve
Pastırma Doldurulmuş Kiraz Domatesler*

Bir

Portia Cuthcart, ablasının kaybolduğu günün sabahında, gözünün önünde yaban mersinleri ve şeftaliler uçuşarak uyandı.

Meyvelerin tadını sanki o anda ağzındaymış gibi hissedebiliyordu. O kadar tatlı, o kadar gerçektir ki sanki rüyasında onları yemişti. Uykü sersemi bir şekilde esneyerek yataktan fırladı. En sevdiği pofuduk terliklerini ve çocuksu elbisesini üstüne geçirip Teksas'ta, Willow Creek'in dış mahallelerinden birinde yer alan uzun karavanın ufacık mutfağına gitti. Ne yaptığını hiç düşünmeden, buz kutusundaki yaban mersinlerini ve meyve sepetindeki şeftalileri çıkarttı.

Sadece yedi yaşındaydı ama eğer eline bıçak alırsa veya iki gözlü elektrikli ocağın yanına yaklaşırsa, annesinin küpelerine bineceğini bilecek kadar akıllıydı. O yüzden şeftalileri eliyile ikiye böldü ve parmaklarından akan tatlı yapışkan suyu yaladı. Streç filme sarılmış bir dilim kek bulup çıkartarak meyveleri üstüne yerleştirdi.

Tam işini bitirip geri çekilmiş ve tatmin olmuş bir ifadeyle eserini seyrederken annesiyle babası, sepetten dökülen elmalar gibi darmadağın ve telaşlı bir hâlde karavandan içeri daldılar.

Portia'nın büyük ablası Cordelia da peşlerinden geldi. "Olivia kayboldu." dedi, on üç yaşının verdiği tüm ukalalık ve bilmişlikle. O yaşta her şeyin cevabını bildiğine son derece emin-di. "Ortadan yok oldu," diye açıkladı parmaklarını şaklatarak, "Öylece, bir anda."

Portia kaşlarını çatı. Çırpılmış tereyağı rengindeki lüle lüle saçları, başının etrafında dans eden bir bulut gibiydi. Olivia sık sık başını belaya sokardı ama genellikle bunu gözlerinin önünde yapardı. "Kimse öyle birdenbire ortadan yok olmaz, Cordie. Yine abartıyorsun."

Annesi onları duymuyormuş gibiydi. Dikkatle keke ve meyvelere bakıyordu.

"Kızma anne." diye atıldı Portia. "Bıçak kullanmadım."

Annesi, Portia'nın önünde dizlerinin üstüne çöktü. "Şeftali ve yaban mersini. Olivia'nın en sevdiği şeyler. Neden bunu hazırladın?"

Portia gözlerini kırıştırdı ve gözüne düşen bir lüleyi eliyle itti. "Bilmem ki. Onları düşünerek uyandım."

Annesi, bir an duraksayıp dudaklarını sıktı. "Earl," dedi babasına dönerek, "Olivia şu uzaktaki atların otladığı çayırdaki, şeftali ağacı ve yaban mersini çalılıklarının orada."

Annesiyle babası, Portia'ya dönüp bakmadan önce aralarında bakiştılar. Sonra annesi kalktı ve babasını kapıdan dışarı itekledi. Acil durum hâli geçmiş gibi görünse de annesinin yüzü hâlâ gergindi.

Yirmi dakika sonra, on bir yaşındaki kayıp Olivia, babasının önünden karavanın üç basamaklı metal merdivenlerini hoplaya

zıplaya çıkıyordu. Dudakları yaban mersininden boyanmış, elbisesi şeftali suyundan lekelenmiş ve saçlarına çiçekler dolanmıştı.

Portia, ilk defa o gün, yiyeceklerin ona cevap verdiğiğine tanık oldu. Hem de henüz soru bile sorulmamışken...

Olivia'nın bulunmasının üzerinden daha bir saat bile geçmemişti ki Portia ile annesi, ailenin eski püskü kamyonetine atlamış, Teksas bataklıklarının arasındaki toprak yollarda sarsıla sarsıla ilerliyorlardı. Büyükannesinin atalarından yadigâr, nesiller boyunca elden ele geçmiş olan kafeye gelene kadar ilerlediler. Sırça Mutfak. Portia, buranın beyaz kireç boyalı tahta duvarlarına, yeşil teneke çatısına, devasa pencerelerine ve mor salkım bezenmiş kafeslerine bayılıyordu. Ona oyuncak bebek evlerini ve masallardaki samandan kulübelerini çağırıyordu.

Portia, anneannesini görmeye hevesli şekilde kamyonetten atladı ve annesinin peşinden ön kapıdan içeri girdi. Eritilmiş esmer şeker ve tarçın kokuları ona Sırça Mutfak'ın bir oyun yeri olmadığını hatırlattı. Burası, insanların kilometrelerce öteden yemeğe ve Portia'nın anneannesiyile konuşmaya geldikleri gerçek bir yerdi.

Portia, mekânın müdavimlerine gülümseyerek selam verdi ama annesinin gözü kimseyi görmüyordu. Bu garip bir durumdu çünkü annesi, gittiği her yerde, her zaman nazik davranmaya çok dikkat ederdi. Ama bu sefer dosdoğru anneannesinin her zaman oturduğu kenardaki masaya yöneldi. Anneannesini her zaman aynı yerde oturur, olan biteni izler, ufak tefek tavsiyeler verir ve isteyenlere yemek önerilerinde bulunurdu ve herkes, her zaman ona fikrini sorardı. Portia, anneannesinin yemekleri kendi pişirdiği dönemi hayal meyal hatırlıyordu. Artık o işi yaylı kapıların arkasında gözlerden ırak çalışan ücretli elemanlara bırakmıştı.

“Onda da var.” Annemin tek söylediği buydu.

Anneannem arkasına yaslandı. Pencereden içeri vuran güneş ışığı, arkasında tek bir örgü olarak topladığı uzun gri saçlarına vuruyordu. “Şüpheleniyordum zaten.”

Portia neler olduğunu anlamamıştı. Anneannesi ona dönüp eliyle yanına yaklaşmasını işaret edince şaşırdı. “Senin Tanrı vergisi bir yeteneğin var, Portia. Aynı bendeki ve atalarımızdaki gibi bir *önsezi*. Şimdi benim görevim, sana bunu nasıl kullanacağını öğretmek olacak.”

Annem, ellerini dua eder gibi birleştirip gözlerini sıkıca yumdu.

Annesinin çatik kaşlarına rağmen, Portia bu önsezi konusunda pek heyecanlanmıştı. Kendini özel ve seçilmiş biri gibi hissediyordu. Her geçen gün, ortalıkta bir sorumluluğum var havalarında dolaşüyor ve bir sürü şeftaliyi ikiye bölüp kız kardeşlerinin tüylerini diken diken eden bir tavırla yeni şeyler uyduruyordu. Cordelia ve Olivia’nın, Portia’nın bu özel yeteneği konusunda onun kadar mutlu oldukları söylenemezdi.

Ama dört ay sonra, kızların babası bir av kazasında vurulunca, her şey bir anda altüst oldu. Ondan dört ay sonra da anneleri öldü. Resmî rapora göre kalp kriziydi ama kasabadaki herkes üzüntüden öldüğünü söylüyordu.

Bu kayıplardan sonra sessizliğe gömülen Portia ve ablaları, restoranın üst katına anneannelerinin yanına taşındılar. Cordelia avuntuyu kitaplarda, Olivia ise çiçeklerde buldu. Portia ise anneannesi onu ciddi olarak mutfakta çalışmaya sokunca biraz avunmaya başladı. Ama işin garibi, anneannesi önseziden ne bahsediyor ne de ona bu konuda herhangi bir şey öğretiyordu. Çoğunlukla ona sadece yemek ve pasta pişirmenin basit teknik kurallarını öğretiyordu.

Yine de işe yaradı. Sırça Mutfak'ın ağır ateşte pişirilmiş yemekleri ve kat kat şekerlemeleriyle insanları iyileştirdiği biliniyordu ve Portia'yı da iyileştirdi. Ağır ağır eritilen şeker gibi, Portia da yavaş yavaş o kırılğan hâlden çıkmaya, Cordelia ve Olivia'nın asla hissetmediği bir şekilde, boyalı tahta masaların ve paslanmış çatal bıçakların dünyasında kendine bir yer edinmeye başladı.

Ve sonra o şeftali ve yaban mersini rüyasındaki gibi olmaya başladı ama daha gerçek ve daha sık bir şekilde.

Portia, anneannesi söz verdiğinin aksine ona öğretmek için hiçbir ders yapmamasına rağmen gözünün önünde olmasalar da yiyeceklerin tadını almaya ve onları görmeye başladı. Görüntüler ona sanki içgüdüsel olarak ve hiç düşünmeden akıyordu. Ona öğretilmesine gerek kalmadan, birçok şeyi bilmeye başladığını fark etti. Yoğun bitter çikolata, endişelerini saklayan kişileri sakinleştiriyordu. Acı kırmızıbiber, yumurta ile karıştırılıp sabah aç karnına içildiğinde gri önlüyordu. Birdenbire hayatının anlamını bulmuş ve yaşamıyla ilgili ne yapması gerektiği ortaya çıkmıştı. Sanki düğmesine basınca tüm ışıkları pırıl pırıl yanmaya başlayan Noel ağacı gibi kendi içinde de saklı bir düğme bulmuştu.

Artık annesiyle babası yoktu. Portia o sene ilk defa okula başladığı yılı ve sonraki yılları, gündüzleri ders çalışarak akşamları ve hafta sonları ise mutfakta geçirdi. Portia ve ahlaları, yaz aylarında tatili anneannesinin kardeşiyle geçirmek için New York'a gidiyorlardı. Büyük teyzeleri Evie, kırk yıl önce oraya taşınarak Teksas'taki her şeyi önceden belirlenmiş, onu kısıtlayan hayatından kaçmıştı. New York'a gidince Broadway'de bir tiyatro oyuncusu olmuştu. Hatta Yukarı Batı Yakası'nda bir ev alabilecek kadar ünlü olmuştu.

“Burası bir gün sizin olacak.” demişti Evie kızlara.

Üç kardeş de kaldırımın hemen kenarında yükselen ve pürüzsüz bir şeker kremasıyla kaplanmış beş katlı bir düğün pastasına benzeyen bu evi çok seviyorlardı. Cordelia ve Olivia, mümkün olan en kısa zamanda buraya taşınmak için aralarında sözleşmişlerdi. Portia, onların bunu yapacağına hiç inanmıyordu.

Ama ailelerinin ölümünden on yıl sonra ve Cordelia evlendikten üç yıl sonra, bir sabah Portia beş katlı, pürüzsüz şeker kremasıyla kaplı bir pasta yapma isteğiyle uyandı. Pasta bittiğinde, Portia geri çekilip buruk bir şekilde onu seyretti. Cordelia’nın Teksas’tan ayrılacağını biliyordu. Altı ay sonra Olivia da peşinden New York’a gittiğinde kimse şaşırılmamıştı.

Portia ablalarını özlüyordu ama günleri çok doluydu. Sırça Mutfak’ın baş aşçısı olmuştu. Anneanesi dışarıda oturup ufak tefek tavsiyeler vermeye ve yemek önermeye devam ediyordu ama hâlâ söz verdiği dersler başlamamıştı.

Bir gün Portia, birbirine normalde hiç yakışmayan tatlı patates ve kuşkonmazları karıştırıp bir püre yaptı. Ama öyle bir şekilde pişirmişti ki çok beğenildi ve herkes ısmarlamaya başladı. Tam son porsiyonu servis yaptığı sırada, içeri geleceğın Teksas senatör adaylarından genç bir avukat olan Robert Baleau girdi ve Portia’nın tüm dünyası değişti. Robert, Willow Creek’te doğmuş ve yetişmiş olmasına rağmen, Portia için sanki Yunanistan’dan gelmiş biri kadar yabancıydı. Şehrin öbür tarafından, sosyeteye takdim baloları ve aile yadigârı incilerin dünyasından geliyordu. Kum sarısı saçları ve gülen mavi gözleri çok çekiciydi. Kendini insanlara hizmet etmeye adanması ve bir de tabii ki Portia’ya gösterdiği yoğun ilgi sayesinde onu etkilemişti.

Kısa bir süre sonra, eyalette politik işler yaptığı için seyahatlere Portia’yı da götürmeye başladı. Her gittikleri yerde insan-

lar Portia'yı çok seviyorlar ve bu yakışıklı oğlanı daha gerçek bir kişiliğe büründürdüğünü söylüyorlardı. Portia içinse Robert'ı çalgınca sevmesinin dışında hiçbir şey önemli değildi.

Robert ona evlenme teklif ettiği gün, Portia hiç düşünmeden kollarını açıp ona sarılmış ve "Evet, evet, evet!" demişti, Robert gülerek onu kucaklayıp havada döndürürken.

Şaşırtıcı olan, Robert'ın zengin ailesi bu evliliği onaylarken Portia'nın anneannesinin onaylamamasıydı.

"Seni incitecekler." dedi anneannesi, kaşlarını çatarak. "Onların dünyasına ait değilsin ve hiçbir zaman olmayacaksın."

Ama her geçen gün, her ne kadar bazı havalı tipler Sırça Mutfak'tan veya efsanevi büyükanneden bahsetme konusundan pek hazzetmeseler de, Robert'ın dünyası Portia Cuthcart'ı, karavanda büyümüş bu kızı, daha fazla kucakladı.

Evlilik tarihi yaklaşırken kekiğin baharda yavaş yavaş topraktan çıkıp büyümesi gibi başka bir değişim başladı. Robert, Portia'nın bazı şeyleri önceden bildiğini fark etmeye başladı. Önceleri gülüp geçti ama bir süre sonra Portia bir şey pişirmesi gerektiğini hissettiği zaman, Robert gerilmeye başladı. Mesele tam annesi Portia'yı çaya davet etmeden önce onun en sevdiği limonlu kekleri pişirdiği zaman veya tam bir komşunun karısı ölmeden hemen önce güveçte ton balığı pişirdiği zaman. Bu yemek, ihtiyacı olan birine vermek ve dondurucuya koymak için mükemmel bir seçimdi.

Bir sabah Portia uyandığında içinden, kalın ve uzun karamel şeritleri pişirme isteği geldi. Onları ince ipler hâlinde ördü. Robert mutfığa girip masanın üstündeki saç örgüsü şeklindeki şekerleme şeritlerini ve Portia'nın ihtiyacı olduğunu düşündüğü bütün diğer hazırlıklarını görünce şaşkınlıktan kalakaldı. "Bu hiç normal değil." dedi usulca.

Portia aklı karışmış bir şekilde gözlerini kırıştırdı. “Çırpılmış krema, streç film ve şekerleme iplerinin nesi normal değil ki?” diye sordu.

Robert’ın kızardığını ve çok rahatsız olduğunu görebiliyordu. “Portia; tatlı, normal kadınlar diğer insanların ne düşündüğünü bilmezler.”

“Anneannem bilir.” Portia’nın elleri, donmadan önce şekerleri örmek için hareket etmeye devam ediyordu.

“Ben söyleyeceğimi söyledim. Normal olmayan biri varsa o da anneannen zaten.”

Portia’nın elleri duruverdi. “Robert, anneannemde bir anormallik yok ve bende de yok.”

Robert gözlerini kırıştırdı ve sonra patladı. “Bu öğlen kafamdaki seks düşüncelerinin hemen sonrasında senin tüm fantezilerimi bu şekilde önüme koyman mı? Bu mu normal?”

Ağzından bu kelimeler dökülür dökülmez gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Portia da şoke olmuştu ama sonra gülmeye başladı. “Benim hakkımda mı fantezi kurdun? Ben, şeker ipler ve krem şanti?”

Gülmesi seksi bir hâl aldı, ellerini sildi ve ona doğru yürüdü. Bir an için Robert’ın içindeki mükemmel Hıristiyan politikacı pes edecek gibi oldu ama sonra Portia’nın ellerini ellerine aldı ve rahatlatıcı bir şekilde hafifçe sıkıp kalbine bastırdı. “Seninle evlenmek istiyorum, Portia. Ama diğer kadınlar gibi olmana ihtiyacım var. Kilise kek satışı gününü duyurmadan önce kek pişirmemene ihtiyacım var. Senin normal biri olmana ihtiyacım var. Bunu benim için yapabilir misin?”

Portia donup kaldı ve bir şey diyemedi.

Robert onu alnından öptü ve bu konuyu daha fazla tartışmak istemedi. Portia, onun düşüncesine göre bu konunun sadece basit

bir evet veya hayır cevabı olan bir soru olduğunu anlamıştı.

Pazartesi olduğu için Sırça Mutfak kapalıydı. Robert ayrılır ayrılmaz, Portia anneannesini bulmaya gitti. Onunla konuşmaya ihtiyacı vardı. Son zamanlarda anneanesi pek iyi değildi. Büyük teyzeleri Evie sadece bir ay önce vefat etmişti ve şehirdeki evi kızlara bırakmıştı. Hepsi onu özlüyorlardı ama anneanesi için sanki kız kardeşiyle beraber içindeki bir parça da ölmüş gibiydi.

Mutfağa girdiğinde anneannesinin orada olmadığını fark etti. Tam o anda yeni bir önsezi geldi ve iki büklüm oldu.

Kalbi çarparak onu bu kadar sert bir şekilde etkileyen yemeği yapmaya başladı. Kendi meşhur acı kırmızıbiberi, peynir ve pastırma doldurulmuş kiraz domatesleri, ağır ateşte pişmiş yumuşacık et ve patates krepleri ile beraber ev yapımı domates sosu. Başka bir şey yapma şansı olmadığını bildiği için yemeği pişirdi ama sonra sofrayı bir kişilik kurması gerektiğini hissedince çok şaşırdı.

Anneanesi ona haber vermeden bütün gün için bir yere gitmişti herhâlde. Ama Portia yemeğe oturduktan on dakika sonra, arka otoparktan geldi ve mutfağa girdi. Hazırlanmış olan yemeği ve tek kişilik servisi görünce düşmemek için tezgâhın kenarına tutunmak zorunda kaldı.

Portia ayağa fırladı, bir tabak ve servis daha çıkartmaya başladı.

“Gerek yok.” dedi anneanesi çantasını yere bırakırken. Sonra mutfaktan çıktı.

Portia arkasından koştu ama anneanesi yatak odasının kapısının önünde ona doğru döndü ve kurumuş elini onun yanına dayadı. “Zamanı geldi. Ben öğretsem de öğretmesem de senin önseziyi öğreneceğini bilmeliydim.”

“Ne demek istiyorsun?”

İşte o zaman anneannesi gülümsedi. Biraz buruk ve boyun eğmiş bir gülümsemeydi bu ve Portia’ya cevap veremedi yatak odasının kapısını kapattı.

Portia, mutfığa dönüp ileri geri yürümeye başladı. Bu yemeğin ne anlama geldiğini bilmemekten nefret ediyordu. Tüylerini ürperten korkutucu bir çaresizlik hissi vardı içinde. Eğer anneannesi bir yere gitmek isterse onun arabayı almasına izin vermeye karar verdi. Ocağın ya da bıçakların yanına yaklaşmasına da izin vermeyecekti. Bu tek kişilik sofraya her ne anlama geliyorsa anneannesini başına gelebilecek her şeyden korumaya kararlıydı.

Mevsim yazdı ve hava çok sıcaktı. Masmavi gökyüzü, akşamüstü güneşi ve nemden kavruluyordu. Anneannesi saat dörde kadar mutfığa gelmedi.

Portia ayağa fırladı ve sert seramik zeminde ona doğru koştu. “Sorun ne?”

“Artık Sırça Mutfak’ın başına senin geçmenin zamanı geldi.”

“Ne? Hayır!”

Portia neyin ters gittiğini anlamaya çalışıyordu ama anneannesi onun etrafından dolaşıp Sırça Mutfak’ın arka kapısına yönelince düşünmeyi bıraktı.

“Nereye gidiyorsun?”

Çantasını veya anahtarlarını almamıştı. Onun dışarı çıkmasına engel olmak için Portia’nın elinden alabileceği hiçbir şey yoktu.

“Anneanne, gidemezsin!”

Anneannesi onu dinlemedi. Kapıdan dışarı yürürken Portia peşinden gidiyor ve yalvarıyordu. “Anneanne nereye gidiyorsun?”

Ama Portia, onun fırtınalı Teksas gökyüzünün altında, birdenbire durmasını ve ellerini göğe doğru kaldırmasını hiç bekle-

miyordu. Yıldırım bir anda ortaya çıktı ve Tanrı'nın eli gibi hızla uzanıp anneannesini çarptı.

Yaşadığı şok ve elektrik çarpması, Portia'nın bütün bedenini sarstı ve onu kızgın bir çocuğun bez bebeğini fırlatması gibi çamurun içine fırlattı. Bluzu omzundan yırtıldı ve kan, beyaz kumaşın üstünde marka gibi bir iz bıraktı.

Sonrası bulanıktı: Onlara doğru aceleyle koşturan insanlar, bahçeye sirenlerini çalarak giren ambulans... Portia'nın net olarak hatırladığı tek şey, bunun kendi suçu olduğuydu. Keşke o yemeği pişirmeseydi. Keşke masayı bir kişi yerine iki kişilik kur saydı. Keşke anneannesinin kapıdan çıkmasına izin vermeseydi. Keşke şu önsezinin bir parçacığına bile hiç sahip olmasaydı.

Ama *keşkeler* hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Anneanesi gitmişti ve hepsi Portia'nın niye olduğunu bile anlamadan hazırladığı o yemek yüzündendi.

Portia, Sırça Mutfak'ın arkasındaki çamurlu bahçede dikiirken kendi kendine bir daha asla yemek pişirmemeye yemin etti.

Bir ay sonra Robert'la evlendi ve yavaş yavaş Teksaslı bir politikacının mükemmel karısı görüntüsüne bürünmeye başladı. Kendine ait ne varsa silmeye başladı. Ta ki geriye sadece yapmacık, boş gülümsemeler ve suya sabuna dokunmayan sohbetler kalana kadar. Önseziyi bir kutuya koydu ve kapağını sıkıca kapattı.

Ve normal biri hâline geldi.

İkinci Yemek

Çorba

Yengeç ve Tatlı Mısır Çorbası

İki

Portia, trafiğin sesiyle uyandı.

Nerede olduğunu algılayana kadar birkaç dakika geçti. New York'ta, Yukarı Batı Yakası'nda, büyük teyzesi Evie'nin eski evinin bahçe katındaydı. Evlenmesinin üstünden üç sene ve Robert Baleau'dan boşanmasının üstünden bir ay geçmişti.

Portia yatakta yuvarlandı ve kafasını bir yastığın altına gömdü.

Son üç yıldır, o sinir bozucu önsezinin varlığını neredeyse tümüyle unutacak kadar kafasını yemek görüntülerine kapatmıştı. Diğerlerine benzemek için çok uğraşmıştı.

Normal olmak için.

Yastığın altından homurdandı. Ona normal diyebilmeniz için normalin kelime anlamının aptal hatta saf olması gerekiyordu. Neden kocasının onu artık istemediğini fark edememişti ki? Onu en baştan istemesinin tek nedeninin oy verenlere sempatik görünmek olduğunu niye anlayamamıştı ki? Hepsinden ötesi, eve gelip de boşanmak istiyorum dedikten hemen sonra kendi-

sinden kurtulmak için bu kadar katı yürekli davranabileceğini nasıl tahmin edememişti ki?

Politik kariyerindeki yerini sağlamlaştırdıktan kısa bir süre sonra, o sözde ideal Hristiyan politikacının gözü bir anda dışarı dönmüştü. Ya da zaten hep gözü dışarıdaydı ama kendini tutuyordu. Doğal olarak dedikoduları en son duyan kendisi olmuştu. Hele boşanmak istemesinin asıl nedeninin asistanlarından birini hamile bırakmış olması olduğunu, ancak boşanma kâğıtları önüne konulduktan sonra öğrenmişti.

Şaşırtıcı derecede çabuk gerçekleşen boşanmadan sonra, ihanete uğramış ve üzüntüden perişan bir hâlde Teksas'tan fırtına gibi ayrılıp kendini Manhattan'a atmıştı. Yanında alelacele toplanmış iki bavul ve anneannesinin Sırça Mutfak yemek kitapları dışında hiçbir şey yoktu. Aslında onları da istemediği hâlde nedense son anda bavula atmıştı.

Sırtüstü yuvarlanıp yastığı fırlatıp attı. New York'a geleli bir ay olmuştu ama büyük teyzesi Evie'nin evine daha ancak dün gece gelmişti. Hep anahtarlığında takılı olan eski anahtarını kullanmıştı. Evie, ölmeden önce terası olan müstakil evi üç daireye bölmüş ve ikisini gelir getirmesi için kiraya vermişti. Ölümünden sonra ev üç kardeşe kalmıştı.

Cordelia ve Olivia kendi paylarını satmışlardı. Boşanmalarından önce Robert onun da bahçe katı dairesini satmasını istemişti ama Portia kontratı imzalamamıştı. Tanrıya şükür. Her ne kadar kendini New York'ta yaşarken hayal etmekte zorlansa da Teksas'ta, Robert ve onun hamile yeni karısının kuralları belirlediği bir yerde kalma fikri daha korkunçtu. Burada, New York'ta en azından kendine ait bir hayatı olabilirdi. Banka hesabının büyük teyzesi Evie'nin mutfak dolapları kadar boş olduğu göz önüne alınırsa hayatın bundan daha iyi gideceğini bekleyemezdi zaten.

New York'ta sabahın erken saatleri, Teksas'a nazaran çok daha serindi, özellikle de pencereleri tam kapanmadığı için soğuk rüzgârı kesemediği eski püskü banyoda. Portia, ellerini lavabonun iki yanına dayayıp aynadaki yansımasına baktı. Gözleri hâlâ koyu menekşe rengindeydi ama altındaki koyu halkalar onu bütün gece uyutmayan stresi belli ediyorlardı. Bir sene önce, sarı saçlarını mantıklı bir şekilde omuz hizasında kestirmişti. Kurutma makinesiyle fön çekip kadife bir saç bandı takarak ehlileştirmişti; Teksaslı bir politikacı eşi için mükemmel bir saç modeli. Kendi kendiyi alay etti. Çok klişe bir görüntüsü vardı doğru ama ya şimdiki hâli? Daha beter bir klişe değil miydi durumu? Aldatılıp kendi yatağından postalanmış bir eş, hem de Robert'i yardımcısı olarak işe alması için kendi ikna ettiği en iyi eski arkadaşıyla aldatılmıştı. Hayatı tepetaklak olup kontrolden çıkmış yuvarlanırken, saçları da çocukluğundaki gibi uzayıp kıvrır kıvrır olmuştu.

Eski model musluğu açınca borularda bir gürültü koptu. Sonunda patlarcasına akmaya başlayan suyu alıp yüzüne çarptı. Sonra birdenbire donup kaldı. Gözünün önünde bir pasta görüntüsü belirmişti. Kat kat çikolatalı kek ve aralarında bol krema. Nefesini tuttu, parmakları lavabonun kenarlarına yapışmıştı. Gözünün önüne böyle bir yemek görüntüsü gelmeyi üç yıl olmuştu. Ama bu görüntülerin gerçek olduğunu biliyordu eğer izin verirse *önsezinin* yeniden ortaya çıkıp ipleri eline alacağını anlamıştı.

Başını sertçe salladı. O, artık normal biriydi. Önsezi geçmişte kalmıştı. Son üç yılda ekmeğe kızartmaktan fazlasını yapmamıştı zaten.

Ama üstünden bu duyguyu bir türlü atamıyordu. Önsezinin geri geldiğini fark edince homurdandı. Sanki bu eve, New

York'a taşınması, bunca zamanda zar zor edindiği normalliğini en küçük zerresine kadar kesip atmıştı.

Kafasının içinde görüntüler dönüyordu. Acilen pişirmesi gerekiyordu. Bir pasta. Kat kat çikolatalı bir kek. Ve aralarında vanilyalı tereyağlı krema.

Görüntüler, yemek kitabındaki renkli resimler kadar beraktı. Vanilya, tereyağı ve şeker karışımı çırpılmış kremanın tadını, sanki ağzına bir kaşık atmışçasına net hissedebiliyordu. Çikolatanın kokusu o kadar gerçektir ki tüm bedeni ürperdi. Mutlaka pişirmek zorundaydı.

Ama şu anda hayatta en son ihtiyacı olan şey, kontrol edemediği bir şeyle daha uğraşmaktı.

Görüntüleri unutmak için savaştı ama biraz daha önsezi akmaya devam etti. Sadece pasta değildi pişirmesi gereken bir de rosto vardı.

Büyük teyzesinin beyaz havlularından birini yüzüne bastırıp içindeki bu dürtüye direnmeye çalıştı. Son üç yılını mükemmel bir eş olmaya adanmıştı. Anneannesinin Sırça Mutfak'ını kapatmış, araziye neredeyse üç kuruşa, sadece toprağı isteyen bir inşaatçıya satmış ve parayı kardeşleriyle paylaşmıştı. Tek işi, her türlü sosyal olayda kocasının yanında yer almak olmuştu. Evlilik anlaşması imzaladığı için ve Robert'ın hâlâ ödemediği iki kuruş uzlaşma parasını da göz önüne alırsak elinde avcunda neredeyse hiçbir şey yoktu. Son yapabileceği şey, parasını böyle büyük bir ziyafet hazırlamak için harcamaktı. Ama içindeki bu ümitsiz istek bir türlü gitmiyordu ve gözünün önünde çiçekler dans etmeye başlayınca dehşet içinde nefesini tuttu. Son savunma duvarı da yerle bir olmuştu. Çiçekler, diye düşündü. Bu ziyafet için çiçek de lazımdı.

Önsezi yeteneği biraz paslanmıştı. Büyük teyzesinin banyo

musluğu gibi, düzensiz ve parça parça akıyordu. Portia homurdanarak üstüne her zamanki muhafazakâr eteği ve ipek bluzu yerine bir kot pantolon ve kocaman bir eşofman üstü geçirdi. Topuklu ayakkabıları yerine de büyük teyzesinin dolabında bulunduğu çiçekli, bağcıklı bez ayakkabıların tozunu alıp giydi. Kendisi artık Bayan Robert Baleau değildi. O artık kızlık soyadına dönüp yeniden Portia Cuthcart olmuştu.

Anneanesi önsezi hakkında pek konuşmazdı ama çok ender olarak bahsettiği zamanlarda da Portia'nın tek yapması gerekenin tevekkül olup sadece pişirmeye odaklanması ve her şeyin önünde sonunda bir anlam kazanacağına dair inancını koruması olduğunu söylemişti.

“Harika.” diye mırıldandı.

Giyindikten sonra henüz açmadığı valizlerinin yanına gitti. Parmaklarını Sırça Mutfak'ın yemek kitabının üstünde dolaştırdığında, alnından ince bir ter süzüldü. El yapımı yemek kitapları da önsezi yeteneği gibi nesilden nesle aktarılmışlardı ama aynı önsezi konusunda olduğu gibi, anneanesi bu defterler hakkında da hiç bilgi vermemişti ona. Anneanesi ölene kadar onların varlığından bile haberdar değildi Portia.

Şimdi üç ciltlik kitaplardan birincisinin kapağını açarken sanki nabızı şakaklarında atıyormuş gibi hissediyordu. Anneanesinin yazısını tanıdı. Kabaca daktiloya çekilmiş satırların arasına, el yazısıyla aldığı notları gördü. Bazı eski malzemelelerin üstü çizilmiş, bazı yeni detaylar öğrenilmiş ve eklenmişti. Kısa kısa nefes alarak heyecanla sayfaları çevirdi. Her kuşaktan Cuthcart kadınları, kenar boşluklara, yeni öğrendikleri bilgileri not almışlardı. Sadece yemek tarifleri değil, bilgece yorumlar da eklenmişti. Fakat zaten tariflerin kendileri bile bir âlem di.

*Mükemmel kaynamış bir su için suyun heyecanla
zıplamasına izin verin ama çok aşırı enerji harcarsa bitap
düşer ve pisireceği yemeği de yorar.*

Ve...

*Asla bir yemeği öfkeyle hazırlamayın. Uykenlerin de
sinirli ve huysuz olmalarına neden olursunuz*

Portia, bir saatin sonunda ilk cildi bitirirken ayağa fırladı ve defter yere düştü. Bu kadar yeter!

Kendini evden dışarı attı. Suratına çarpan serin sabah havası onu birden ferahlattı. Bez ayakkabılar elinde sallanarak bir saniye öylece durdu. Sadece derin derin nefes aldı. Sonunda merdivenlere oturdu ve çiçekli ayakkabılarını ayağına geçirdi.

Bağcıklarını bağlamayı bitirdiği an onu gördü.

Uzun boylu, ince, geniş omuzlu, koyu kahverengi saçlı bir adamdı. Köşeli çenesi ve sert yüz hatlarıyla ilkel bir havası vardı. Bu kadar iri yapılı bir adam için fiziksel olarak pek mümkün olmayan bir ahenkle, âdeta kayar gibi yürüyordu. Robert gibi bebek yüzlü bir yakışıklılığı yoktu ve politik olarak uygun, iyice prova edilmiş yapmacık davranışları olmadığı da kesindi. Görüntüsüne bakılırsa şu hep ününü duyduğu New Yorklu iş adamlarından olmalıydı. Hani hisse senetlerini, üçüncü dünya ülkelerinin diktatörleri gibi rahatça ve acımasızca alıp satan iş adamlarından.

Tabii ki iş adamı gibi giyinmemişti. Siyah bir tişört ve spor şortu vardı üstünde ve saçları terden yapışmıştı. Düzgün ve sıkı kasları, onun spor yapan atletik bir tip olduğunu ama tüm gününü sporla geçiren tiplerden olmadığını gösteriyordu. Onun,

duşunu aldıktan sonra kaldırımında şık ağaçlar olan bu mahal-
ledeki evinden çıkıp Manhattan'ın beton ormanındaki cam ve
çelikten ofisine doğru yola koyulacağını hayal etmek zor değildi.

Portia, onun da kendisini gördüğünü anında fark etmişti
çünkü sanki bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısa-
rak ona bakmıştı. Portia da aynı şekilde hissetmişti. Sanki onu
bir yerden tanıyormuş ya da tanımalıymış gibi geliyordu.

Bir anda aklından geçen yemek görüntüleri onu hayrete
düşürdü. Kızarmış tavuk. Jalapenolu tatlı hardal. Patates püre-
si. Küçük tatlı ekmekler. Ve bir tart. Büyük ve bol şekerli, çilek-
li ve kremalı. O kadar Teksas tarzı bir menüydü ki adamın yırtı-
cı New Yorklu görüntüsüne hiç uymuyordu.

Bu iyi haber mi kötü haber mi, diye düşünmekten kendi-
ni alamadı.

"Hayır, hayır, hayır..." diye fısıldadı. Yemek görüntülerinin
hiçbir anlamı yoktu. Bu adamla hiçbir alakasının olmasını iste-
miyordu. Aslında hayatının bu döneminde hiçbir adamla bir iliş-
kisi olsun istemiyordu. Hele, gücünü bir silah gibi kullanmaktan
kaçınmayacağı belli olan böyle bir adamla. Robert kontrolü ele
geçirmek için çekiciliğini kullanırdı ama bu adamın zor kullan-
mayı seçeceği aşikârdı.

Adam basamaklara gelince durdu ve ona baktı. Portia, ada-
mın bakışlarından hem değerlendirildiğini hem de garip bir
şekilde sahiplenildiğini hissetti. Bir saat de geçmiş olabilirdi, bir
saniye de. Ne bir gülümseme ne de bir çekingenlik vardı yüzün-
de. Portia'nın nefesi yavaşladı. Kendi varlığının da adaminkinin
de fazlasıyla farkında olduğunu hissediyordu. Her şeyi onu ken-
dine doğru çekiyordu âdeta ama bu çok saçmaydı. Adam bir seri
katil olabilirdi. Ya da çılgının veya delinin teki. Böyle bir vücudu
olduğuna göre pek şeker yemiyordu herhâlde. Kesinlikle öldürü-

cü bir cazibesi vardı.

Adam başını hafifçe yana doğru eğdi. “Sizi bir yerden tanıyor muyum?”

Portia gülümsedi, her şeye rağmen Teksaslı tarafı ağır basmıştı ve çok küçük yaştan beri nezaket kurallarına uyması öğretilmişti. Her ne kadar annesinin kütüphaneye geri götürmeyi “yanlışlıkla” unuttuğu bir kitaptan öğrenilmiş olsa da. Adamın yüz ifadesi, sanki erimiş sıcak sos gibi daha derin ve daha yoğun bir hâl aldı.

“Hayır.” diye cevap verirken kelimeler neredeyse boğazına yapışuyordu. “Tanımanız mı gerekiyor?”

Portia’nın kendini Manhattan’da kıyıya vurmuş bir gemi enkazı gibi bulmasının sorumlusu olan fırtına, bir ihtirasın sonucuydu. Kocasının başka bir kadın için hissettiği ihtirasın... Ama onun da kendine ait ihtirasları vardı; hayatında heyecan ve yoğunluk olmasını arzulayan fakat Robert’la evlenirken bastırıldığı bir tarafı... Orada otururken bu ihtirasın içinde kıpırdamaya başladığını hissedebiliyordu. Sanki erimiş bir karamel tence-resindeki fokurdayarak yüzeye çıkan ilk baloncuk gibi.

“Sanırım hayır.” dedi. “Ama çok tanıdık geliyorsunuz.” Ayağını en alt basamağa koyup elini parmaklıklara dayadı. Her zaman istediğini elde etmeye alışkın bir tavırla onun alanına doğru iyice girmişti. “Parkta koşuya çıkıyor musunuz?”

Portia ayağındaki çiçekli bez ayakkabılara doğru baktı ve burnunu kırıttırdı.

“Pekâlâ, o zaman sizi koşudan tanımıyorum.” derken sesi hâlâ yoğun bir krema gibiydi ama içine biraz espri eklenmişti. Ağzının bir kenarı hafif yukarı kıvrılmıştı. Nane, diye düşündü Portia.

Portia aylardır hissetmediği bir rahatlıkla bir kahkaha patlattı. Nedense bu karanlıkların prensi gibi görünen adam, kendi

içinde hissettiği karanlığı dağıtmıştı. “Ayakkabılarımı beğenmediniz mi?”

“Ah, onlar ayakkabı mıydı?” Dudakları biraz daha yukarı kıvrılmıştı. Kurumakta olan saçından bir tutam öne düşmüş, ona daha insancıl bir hava vermişti.

“Nesin sen? Moda polisi mi?”

Bu soru onu hazırlıksız yakalamıştı. “Ben mi? Yok canım.”

Portia ayağa kalktı. Zıplayarak bir basamak aşağı indi ve durdu. Aralarında hâlâ iki basamak vardı ama boy farkını göz önüne alınca tam göz göze gelmişlerdi. Portia’nın dudaklarına bakarken adamın gülümsemesi soldu ve gözleri kısıldı. Portia’nın da nefesi kesilmiş, etrafındaki her şey bulanıklaşmıştı. Onun koyu kahverengi gözlerinde, konyak rengi ışıltıları görebiliyordu. Burnu biraz büyüktü ama bir şekilde güçlü yüz hatlarına ve sert çenesine uymuştu. Kimse bu adama güzel diyemezdi fakat yüz hatlarının birbiriyle uyumu onu çekici kılıyordu. Elini uzatıp ona dokunmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Ama bu çok saçmaydı.

Köşeyi dönen bir kamyonun tekerleği asfalttaki bir çatlağa girince bir gümbürtü koptu. Portia gözlerini kırıştırdı. Adam da doğruldu.

Portia etrafına bir göz attı. Bu adamın ortaya çıkmasıyla bütün dünyasının altüst olmadığına emin olmak istercesine Dakota binasının Gotik arka cephesini, binayı çevreleyen eski usul hendek gibi girintisini ve dökme demirden parmaklıklarını inceledi.

Adam da kendini topladı, dikleşti ve eski kontrollü havası geri geldi. “Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?” diye sordu.

“Hayır, hayır. Sadece ayakkabılarımı bağlıyordum.”

“Ah, iyi o zaman.”

Adam merdivenlerden yukarı çıkmaya başlayınca Portia gerildi.

Adam durdu ve elini yukarı doğru kaldırdı. “Burada oturuyorum.”

“Burada mı yaşıyorsunuz? Yani bu binada mı? Tam burada?” Kaşları çatıldı. “Evet.”

Bu adam onun üst kat komşusuydu. Daha net olmak gerekirse Gabriel Kane’di. Yani binanın geri kalanını satın alan ve Portia’nın da dairesini satmaya karar verip —daha doğrusu Robert’in karar verip— son anda caydığı adamın ta kendisiydi.

“Ah, o zaman bunlar sizin basamaklarınız. Vay canına! Harika bir bina.” diye anlamsız bir şeyler gevelemeyi başardı Portia.

İlk başta, en azından şimdilik, ona satmaya niyeti olmadığını bildirmişti. Bir anlaşma falan imzalanmamıştı daha zaten. Kafasını toplamaya ihtiyacı vardı. Bunlar bir ay önce olmuştu. Sonra satmamaya kesin karar verince Gabriel Kane’in avukatına şahsen bir mesaj bırakıp hayatındaki değişiklikleri açıklamıştı.

Uzun uzun özür dilemişti ama sonra kimse ona geri dönmemişti. Aslında bu mesajı bırakalı daha henüz bir gün olmuştu ama o hemen cevap vereceklerini düşünmüştü. Dün gece geç vakit eve girerken eski anahtarlarını kullanmıştı ve Kane’den mümkün olduğu kadar uzun bir süre uzak durmayı ümit ediyordu.

Ablalarından binanın geri kalanını aldıktan sonra onun anlaşmadan vazgeçmesinden ötürü adamın ona çok kızgın olduğuna hiç şüphesi yoktu. Kendisini satmaya zorlayacağına emindi. Korkakça olduğunu biliyordu ama avukatının Kane’i vazgeçmeye ikna edeceğini ümit ediyordu. Ayrıca imzalar atılmadığı sürece anlaşmanın gerçek bir anlaşma olmadığını Portia bile biliyordu.

“İyi günler!”

Kaldırımı kadar neredeyse bir sıçrayışta indi ve Columbus Caddesi’ne doğru atağa kalkarken yan taraftaki pencerenin önünde oturmuş dışarıyı seyreden yaşlı adamı göz ucuyla fark etti.

Üç

“Bazı şeyler, siz inansanız da inanmasanız da gerçektir.”

Bu, anneannesinin en sevdiği laftı. Portia ve abla-
larına o kadar çok söylemişti ki artık sayısını hatırlamıyorlardı.

Portia, Columbus Caddesi'ne döndüğü anda bir duvara yas-
landı ve yığılıp kaldı. Dizleri titriyordu ve kesik kesik nefes alı-
yordu. İnanmak istese de istemese de Gabriel Kane onun yine
yemek düşünmesine neden olmuştu. Bir akşam yemeği. Hem de
adamın tarzına hiç uygun görünmeyen bir menüydü ve nedense
Portia'nın evinden uzak bir yerde olduğunu ve yabancı olduğu-
nu, çok keskin bir şekilde hissetmesine neden olmuştu.

Neyse ki nefesi düzelmeye başlayınca, kızarmış tavuk ve
jalapenolu hardal görüntüleri de silikleşmeye başladı. Görüntü-
ler tümüyle yok olana kadar duvara dayanmış bir şekilde bekle-
di. Titreyen bacakları ve hâlâ düzene sokamadığı nefes alış veri-
şine rağmen duvardan ayrıldı. Bu adamı ve yemek görüntülerini
aynı anda görmesinin bir tesadüf olduğunu söyleyerek kendi-
ni rahatlatmaya çalıştı. Bu görüntülerin adamla veya dairesiyle

bir alakası yoktu. Düşünceleri ve karıncalanan parmakları tekrar çikolatalı pastaya yönelince bu düşüncesine iyice emin oldu.

Sonrasında tek hatırladığı, Broadway'deki Fairway Marketi'ne son hız dalmasıydı. Burası Teksas'ta gördüğü hiçbir dükkâna benzemeyen bir yerdi. Kaldırımın üstüne yayılmış meyve ve sebze sepetleri markete dar bir giriş yolu oluşturunuyordu. İçerideki kalabalık koridorlarda da bir tek santim boşa harcanmamıştı. Taze sebze ve meyve reyonunda, marul, kıvırcık salata, kadifemsi karalahana yığınlarının, tepeleme tüylü kivilerin ve elmaların arasında sıkışıp kalmıştı. Gözlerini kapatıp bir saniye durdu ve paniğe kapılmamaya çalıştı. Sonunda yapacak bir şey olmadığına karar verdi ve kendisini önsezinin akışına bıraktı. Gabriel Kane'in çağrıştırdığı çarpıcı yemeğe değil, daha önce aklına gelen çikolatalı pasta ve fırında rosto menüsüne.

Üstünde gravyer ve çedar peyniri eriteceği karnabaharı, sarımsak ve zeytinyağı ile soteleyeceği ıspanağı seçmeye başladı.

Et bölümünde, sekiz kişilik pirzola et istedi. Sonra durdu. "Hayır," dedi kasaba, gözleri yarı kapalı bir şekilde odaklanarak, "Sadece dört kişilik olsun."

Portia, rekor sürede dükkândaki alışverişini tamamladı. Otlar, baharatlar, yumurta, un, kabartma tozu ve bir sürü ıvır zıvır daha... Son dakikada, balık çorbası yapması gerektiğini fark etti. Yengeç, mısır ve bir tutam acı kırmızıbiber de aldı. Çorba bol baharatlı ve acı olmalıydı.

Bir saat içinde eve dönmüş, sebzeleri yıkayıp bir kenara koymuş ve şansına hâlâ çalışan eski fırına rostoyu sürmeye hazırdı. Balık çorbası da hazırdı ve şimdi artık çikolatalı pastaya başlayabilirdi.

Mutfak tezgâhının altındaki dolabı açınca dolabın kapakları gıcırdadı. Eski mikseri ve yüzlerce kez yıkanmaktan kırmı-

zı rengi pembeye dönen çırpma kâselerini gördü. Bu kâselerden birine unu elemeye başladığında sakinleştiğini hissetti. Bu his, çok eski bir dostla karşılaşmak gibiydi. Tuz ve kabartma tozunu karıştırırken gözlerini kapattı.

Çikolatayı eritmek için iki kabı iç içe oturtmadan önce kullanılmaktan yıpranmış çelik tencereleri iyice bir yıkadı. Çikolata erimeye başlayınca şeker, tereyağı ve yumurtaları ekledi ve çikolatalı kekin katları pişip soğumaya bırakıldı. Sonunda, son vanilyalı kremalı katı da sürüldükten sonra, Portia geri çekilip baktı. Her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu hissediyordu ama hâlâ bunu niye pişirdiği hakkında fikri yoktu.

İyi bir şeylerin habercisi miydi? Kötü bir şeylerin mi?

Buna sinir oluyordu ama bu hissi bir kenara bırakıp mutfaktaki eski ada tezgâhın etrafına tabureleri dizmeye başladı. Dört kişilik masaya, dört kişilik servis.

Ablaları New York'ta olduğuna göre onların geleceğini varsaymak zor değildi ama ya dördüncü kimdi? Üst kattaki adam mı?

Portia, hemen bu düşüncüyü kafasından attı. Onu gördüğü zaman aklına gelen çok farklı bir menüydü zaten.

Masaya bir göz attı. Çiçekler eksikti.

Köşedeki küçük markette, sıra sıra beyaz plastik kovalar da taze çiçek satılıyordu. Önlerinde durdu, omuzlarına sonbahar güneşi vururken zihnini temizledi. Fuşya rengi gülleri, mor menekşeleri, canlı turuncu ve pembe tonlarındaki papatyaları gözden geçirdi. Zarif uzun saplı aslanağızlarına baktı.

Bir saniye sonra neye ihtiyacı olduğunu anladı. Papatyalar. Parlak sarı papatyalar...

Portia, neşeli çiçeklerle dolu kovalara bakarken başının döndüğünü hissetti. Eğer insanları neşelendirmeye ihtiyacı olduğu bir yemek hazırlıyorsa o zaman onları bekleyen üzücü

bir şeyler olmalıydı.

Bezin altında kabaran mayalı hamur gibi içinde bir endişe hissi yükseldi. Anneanesi için hazırladığı yemek ve onun dışarı yıldıırma çıkışının anısı gözlerinin önüne geldi. Bu önsezi ve yemek işiyle ilgili endişe duygusundan nefret ediyordu. Anlamamaktan, kötü bir şeyin olacağı korkusuyla beklemekten nefret ediyordu.

Portia, Pandora'nın kutusunu yeniden açtığı için kendine küfretti. Üç sene boyunca, ne güzel kapalı tutmuştu onu. En azından bu süre boyunca iç huzuru vardı. Her şeyi öyle olduğu gibi bırakması lazımdı. İşte o kadar.

İçinden pastayı ve rostoyu çöpe atmak geliyordu. Ama artık bu noktada olacıklara engel olamayacağını biliyordu ya da olabilir miydi acaba? Anneannesine yıldırım çarpmasını önlemesinin bir yolu olabilir miydi acaba?

Portia, hâlâ anneanesinin niye, onun hazırladığı yemeği görünce dışarı fırladığını bilmiyordu. Tek bildiği, eğer o yemeği hazırlamamış ve masayı tek kişilik kurmamış olsa anneanesi asla o fırtınada dışarı çıkmazdı.

Hiçbir şey değişmemişti.

“Hayır anneanne.” diye fısıldadı. “Cuthcartların bu önsezisi bir armağan değil. Ne sana ne de bana.”

Derin bir nefes alıp anıları kafasından uzaklaştırdı. Cep telefonunu çıkartıp Cordelia'yı ve sonra Olivia'yı aradı. İyi olup olmadıklarını kontrol etmek istemişti. Endişe hissi midesini kaplamış ve bedeni ürpermişti. İkisine de mesaj bırakmak zorunda kaldı.

Kafasından bunun kiminle ilgili olabileceğiyle ilgili bir liste yapmaya başladı. Robert?

İçinde bir ümit dalgası kıpırdadı ama hemen yerini suçluluk

aldı. Eğer Robert'a bir şey olacak olsaydı, önsezisi ona bir şampanya aldirtırdı herhâlde.

Tekrar eve dönünce çiçekleri masaya koydu ve evin içinde yürümeye başladı. Sonunda, biraz kafasını dağıtmak için Evie'nin eski püskü televizyonunu açtı. Haber programına ayarlı kalmıştı ve hâlâ çalışıyordu.

“Atlantica General isimli yatırım firması, yatırımcılarının iki milyar dolarını batırdıklarını açıkladı. Bu kaybın, şirketin Düşük risk grubundaki bir sahtekârlık nedeniyle olduğu bildirildi. Eğer görevi suistimal iddiaları doğrulanırsa mutlaka bazı kişiler hapse girecek.”

Portia'nın kalp atışları önce hızlandı, sonra yavaşladı sonra tekrar hızlandı. Cordelia'nın kocası James, Atlantica General'da çalışıyordu. En kötüsü de James'in, düşük risk grubunda çalışıyor olmasıydı. On yıl önce bu şirkette başladığından beri, yıldızı hep parlamış ve bu dev yatırım firmasının en başarılı genç bankacılarından biri olmuştu.

Sert bir şekilde oturdu ve sonra birisi kapıyı vurunca aynı hızla ayağa fırladı.

Portia koşarak gidip kapıyı ardına kadar açınca karşısında diğer ablası Olivia'yı buldu.

“Duydun mu?” dedi Olivia.

“James'i mi?”

“Evet.” Küçük ablası, kapıdan girerken ne bir merhaba demiş ne de sarılmıştı.

Portia, eskiden Teksas'tayken Cuthcart kardeşlerin üç çeşit sarışın olarak tanındıklarını bilirdi. En büyükleri Cordelia, düzleştirilmiş saçları ve asil burnuyla güzel bir kadındı. Eğer Corde-

lia bir kraliçe olarak yaratılmışsa ortancaları Olivia bir su perisi olarak yaratılmıştı. Aşk tanrısının yayı gibi minik bir ağzı ve menekşe rengi gözleriyle erkekleri baştan çıkarıyordu. Portia, ablaları bir kraliçe ve su perisi gibiyken, kendisinin sıradan bir görüntüsü olduğunu biliyordu. Tabii ki beterin beteri vardı ama doğrusu bazen o da güzel veya egzotik olarak tanınmayı isterdi.

Bugün Olivia, zeytin yeşili düşük belli bir kargo pantolon ve şekilli kollarını ortaya çıkaran rengârenk bir yoga bluzu giymişti. Ayağındaki ayakkabılar hem çok rahat hem de çok havalı duruyordu. Olivia ailenin asi çocuğuydu. Aşağı Doğu Yakası'nda asansörsüz bir binada yaşıyordu ve seri bir kalp kırıcı olarak sık sık erkek arkadaş değiştiriyordu. Niye daha yerleşik bir hayat kurmak istemediğini kardeşleri bir türlü anlayamıyorlardı. Cordelia ve Portia, bu konuyu her açıdan irdeleyip tartışmışlar ama yine de nedenini bulamamışlardı. Aslında Portia, Olivia'nın hepsinden daha akıllı olduğuna hükmetmeye başlamıştı. En azından kendisinden daha akıllı olduğu kesindi.

Olivia masaya baktı ve bir kaşını kaldırdı ama bir şey söylemedi.

Portia bu bakışı tanırdı. Olivia, öyle ya da böyle, önseziyle pek ilgilenmezdi. Onun bakış açısına göre, kendisini hiç ilgilendirmeyen bir konuydu. Ama bu hoşlandığı anlamına da gelmiyordu.

"Tanrım, umarım dördüncü servis, James için değildir." diye yorumda bulundu Olivia, masaya arkasını dönerken. "Büyük ihtimal şu anda çevresi avukatlarla ya da polislerle sarılıdır."

Portia ürperdi.

Olivia'nın sözlerindeki çiğliğe rağmen, onun niye orada olduğunu biliyordu. Uzun bir süre önce anneleri onlara bir söz verdirmişti. Nerede olurlarsa olsunlar veya o sırada birbirleri-

ne ne kadar kızgın olurlarsa olsunlar, eğer birinin ihtiyacı varsa diğerleri onun yanında olacaktı. Hiçbir şeyi sorgulamadan...

O yüzden, Portia biraz sonra neler olacağını biliyordu.

Cordelia daireden içeri, suda süzülen bir anne ördek gibi girdi. Mükemmel kıyafetiyle saçının tek bir teli bile bozulmamış, belli belirsiz makyajı kusursuz bir şekilde yapılmış, mavi gözleri tetikte ve kararlı bir tavırla, pahalı el çantasını bir sandalyenin üzerine koydu.

Cordelia, daha on üç yaşındayken her şeyin cevabını bilen ukala kız tavrılarındaydı ve otuz beşinde de hâlâ aynı şekilde tüm cevapları bildiğine inanıyordu. Aralarında her zaman en tutkulu kardeş olarak tanınırken, en büyük Cuthcart kızı asla hiçbir duygu kırıntısı göstermezdi.

“Haberleri dinledik.” dedi Portia. “James için her şey yolunda mı?”

Cordelia’nın her zaman gergin olan üst dudağı titredi.

“Tanrım, Cordie,” diye başladı Olivia, her zamanki soğukkanlı ve asla çözülemeyecek kadar büyük bir sorun yoktur tavrıyla, “James tutuklanıyor mu?”

“Clivia,” diye haykıran Portia ile aynı anda Cordelia da bağırdı. “Hayır!”

Portia gevşedi. “Oh, bu rahatlatıcı bir haber.”

“Pek sayılmaz.” dedi Cordelia. “James, sahtekârlık yapan grubun bir parçası değil ama tüm birikimimizin her bir kuruşu o iki milyar doların içindeydi.”

Cordelia orada dururken üzerinde şehirde katıldığı tüm yardım kuruluşu aktivitelerine giderken giydiği standart kıyafeti olan kaşmir kazağı ve inci kolyesi vardı ama gözlerinde yaşlar parlıyordu.

Portia, Cordelia’ya sarıldı. Olivia sadece öylece duruyor-

du. Portia ona doğru bir bakış atınca sessizce içini çekti ve gelip onların sarılmasına katıldı.

Cordelia, "Ağlamıyorum." dedi ama yanaklarından yaşlar akıyordu.

"Tabii ki." dedi Portia.

"Kesinlikle ağlamıyorsun." diye ekledi Olivia.

Bir süre öyle durdular. Kalpleri neredeyse bir arada atıyordu. Sonunda Portia büyüü bozdu. "Ayağıma basıyorsun, Olivia."

Olivia kahkahalarla gülmeye başladı. "Birkaç saniyeden fazla bu sarılma olayına dayanamayacağını biliyordum."

"Ben dayanabilirim, Olivia. Asıl sen hiç dayanamazsın. Onun için ayağıma basmaya başladın."

Sonra tekrar Cordelia'ya doğru döndüler.

"İyi olacaksın." dedi Portia.

"Kesinlikle." diye ekledi Olivia.

Cordelia bir adım geri çekilip kâküllerini düzeltti, bluzunu çekiştirdi ve derin bir nefes aldı. "Sizi seviyorum kızlar." diye fısıldadı ve sonra çabucak boğazını temizledi. "Gerçekten, sorun yok ama çok gerildim ve James'in önünde duygularımı göstere-mezdim."

Olivia, çikolata kaplı bir çileğe ve Portia da ananaslı ve baharatlı bir minik keke benzetilebilirdi. Ama Cordelia yer fıstıklı bir şekerleme gibiydi. Yer fıstığı sayesinde yoğun bir lezzeti olan, tatlı ama asla kırıp bükemeyeceğiniz kadar sert.

"James her şeyin yoluna gireceğini söylüyor. Öyle diyorsa öyle olacaktır." Çenesini kaldırdı. "Eminim her bir kuruşumuz gitmemiştir. Ben biraz fazla tepki gösteriyorum. Bu çok çocuk-ça." Tekrar gözleri doldu, derin bir nefes alıp onları bastırdı. "Sadece biraz içimi dökmeye ve bunun o kadar vahim bir durum olmadığını anlamaya ihtiyacım vardı. Bunu evde yapamazdım."

Portia çabucak Olivia'ya bir göz attı ama aklından geçenleri söylemedi. Cordelia'nın her zaman, en kötü durumları bile iyi gösterme huyundan bahsetmedi.

O sırada, küçük mutfaktaki yemekler Cordelia'nın gözüne çarptı ve dönüp mutfaktaki adanın etrafındaki taburelere, tabaklara ve çiçeklere bakakaldı. Ama Olivia onunla göz göze gelip bir kaşını kaldırınca, Cordelia bakışlarını mutfaktan çevirdi. Portia bir keresinde en büyük ablasına niye önseziden bu kadar nefret ettiğini sormuştu. Çünkü genellikle böyle bir şeyin varlığını inkâr ediyormuş gibi davranırdı. Cordelia cevap vermekten kaçınmıştı ama Portia hâlâ nedenini merak ediyordu.

Üçü, masaya dönüştürülmüş ada tezgâhın etrafında toplandılar ve Portia'nın hazırladığı ziyafetle tabaklarını tepeleme doldurdular. Kimse havada asılı duran soruyu dile getirmedi. Dördüncü sandalye kimin içindi? Onun yerine Cordelia kendine gelene kadar, Portia ve Olivia son Teksas dedikodularını konuştular. Sonunda Cordelia yine en büyük abla rolüne geri döndü.

"Konuşmamızın zamanı geldi. Tek sorunu olan ben değilim." diye laflarını böldü Cordelia. "Buraya taşındın Portia ama nasıl geçineceğini bulabildin mi?"

Olivia başını salladı ve arkasına yaslandı. "Tanrım Cordie, onu rahat bırak, daha yeni boşandı."

"Yeni boşanmış olmasının banka hesaplarına bir yararı yok."

"Cordelia haklı, Olivia. Bu konuda kafa yoruyorum."

"Gerçekten mi?" Cordelia o her zamanki her şeyi bilirim tavrını takınmıştı. "Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Tamam anladık, Cordelia. Daha ne yapacağımı bilmiyorum ama bir şey bulacağım."

"Neler yapabileceğinin bir listesini yapalım."

Olivia homurdandı. "Sen ve meşhur listelerin."

Portia da aynı fikirdeydi. Dahası bu konuşmanın kendisi için hayırlı bir yöne gitmediğinin farkındaydı. “Belki sonra.”

“Şimdiden daha iyi bir zaman yoktur.” diyen Cordelia’nın neşesi abartılı ve sahteydi.

Eğer Portia, ablasının asıl kendi sorunlarından uzaklaşmak için bunu yaptığını bilmeseydi daha şiddetli karşı çıkardı. Ama bu şartlar altında Cordelia, “Hadi bir beyin fırtınası yapalım.” deyince ne söyleyeceğini bilemedi.

“Cordelia...”

“Eğlenceli olacak!” Daha yapmacık olamazdı. “Nasıl da biz bizemiz. Hayal gücünüzü serbest bırakın, uçalım.”

Olivia gözlerini devirdi. “Bunu sonuna kadar zorlayacağını biliyorsun değil mi?”

“Pekâlâ, tamam. Asistanlık yapabilirim.” dedi Portia.

“Kimin asistanlığını?”

Portia bir an düşündü. “Üst düzey bir yöneticinin.”

“Klavyede on parmak yazmayı bilmezsin ki.” Bu yorum Olivia’dan gelmişti.

Portia, tek destekçisine dik dik baktı. “Pekâlâ.” Sonra tekrar Cordelia’ya döndü. “O zaman belki editörlük yapabilirim.”

“Onların da klavyeyi iyi bilmeleri gerekir. Hem neyi düzelteceksin ki?”

Portia, Cordelia’ya ters ters baktı. “Kitapları.”

“Sen liseyi zor okudun.”

“Mezun oldum!”

“Ama tek sevdiğin ders ev ekonomisiydi. Hâlâ bu dersi veren bir okul kaldığını bile sanmıyorum. En azından New York’ta kimseye bundan bahsedemezsin bile.”

“Neden olmasın?”

Cordelia cevap vermeye tenezzül etmedi. “Ne yapabilece-

ğini biliyorum. Eğer soran olursa aşçılık okuluna gittiğini söyleyebilirsin. Ev ekonomisi dersinde yemek pişirmeyi öğretiyorlar, öyle değil mi? Bunu yerler. New Yorklular yemeğe bayılır zaten.” Cordelia duraksadı ve sonra ekledi. “Bunu biliyorsun zaten.”

Portia ona sertçe baktı. “Ben yemek yapmıyorum.”

Ablaları önlerinde duran yemeklere baktılar.

“Bu bir istisnaydı.” dedi Portia. “Ben yemek pişirmiyorum. Artık yapmıyorum. Bunu pekâlâ biliyorsunuz.”

Cordelia ve Olivia aralarında bakıştılar.

Portia, onların bir yorum yapacağını anlamıştı. Kendisinin tartışmak bile istemeyeceği bir yorum. “Durun. Gerçekten. Benim hakkımda endişelenmeyin. Bir iş bulacağım. Yarın ilk iş kendime bir özgeçmiş yazmaya başlayacağım.”

Sonunda Cordelia ayağa kalktı. “Umarım bu evde tuvalet çalışıyordur.”

“Hayır ama bahçede bir lazımlık var.”

Cordelia’nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Şaka yapıyordum, canım.”

Bu sefer hepsi gülmeye başladılar. Cordelia bile. Odadaki gergin hava dağılmıştı.

Cordelia mutfaktan çıkarken, Olivia sıcak ballı nane çayı fincanını iki eliyle kavramıştı. Portia masayı toplamaya başladı. Ama tam dördüncü kullanılmamış tabağa elini uzattığı sırada, girişten Cordelia’nın sesi geldi.

“Sen de kimsin?” diye soruyordu birine, ablası.

Portia girişe doğru bakınca kapının hemen içinde on bir, bilemedin on iki yaşında bir kız çocuğu gördü. Açık kahverengi kıvrırcık saçları, başının etrafında pofuduk bir bulut gibi duruyor ve bembeyaz teninde, iri kahverengi gözlerini daha da büyük gösteriyordu. Burnunun üstündeki çiller, sanki bir çocuk tara-

findan boya kalemiiyle çizilmiş kadar belirgindi ve mükemmel görünüyordardı. Çilleri o kadar düzenli görünmesine rağmen, kız hiç öyle görünmüyordu. Lacivert bir süveter ve beyaz bluz giymişti. Bluzunun etekleri lacivert eteğine sokulmaya çalışılmış ama neredeyse her tarafından dışarı sarkmıştı. Saç bandı çarpık duruyor ve bir çorabı dizine kadar çekilmişken, diğeri siyah düz ayakkabısına kadar düşmüştü. Bu Manhattan'daki özel okullardan birinin üniforması olmalıydı.

"Ben Ariel, üst kattan." Etrafına bakındı. "Sesleri duydum. Kapı da açıldı." Ağzını büzmüş, sıkıysa karşı çıkın der gibi bakıyordu. "Siz işgalci evsizlerden falan mısınız?"

Olivia bir kahkaha attı.

"Hayır." dedi Portia. "Biz işgalci değiliz. Ben burada oturuyorum."

Kız, bu eski püskü dairede oturanlar neye benziyor olabilir diye onları iyice bir inceledi. "Ama dün burada değildiniz."

"Dün akşam taşındım."

Cordelia kaşlarını çatı. "Hâlâ buraya taşındığına inanamıyorum. Benimle kalmaya devam etmeliydin."

Portia, New York'a ilk geldiğinde doğruca Cordelia'ya gitmişti. Henüz bu daireyle ilgili ne yapacağı konusunda kararsızdı. Ama çoğunlukla başına geldiği üzere, dün sabah birdenbire ne yapacağını bilerek uyanmıştı. Sonra hemen avukatı aramış ve buraya taşınmıştı.

"Ve geri kalanlar, siz nesiniz... Arkadaşları mı?" diye sordu kız. "Ablaları."

"Sen Gabriel Kane'in kızı olmalısın." dedi Cordelia.

"Babamı tanıyor musunuz?"

"Olivia ve ben kendi dairelerimizi babana sattık."

Kızın dikkati artık onlarda değildi. Yemeklere bakıyordu.

Cordelia annelik moduna geçiverdi. “Aç mısın?”

“Açlıktan ölüyorum. Yeni yardımcımız yemek yapmış ama gerçekten çok garip bir şey. Resmen korkutucu derecede garip görünüyor. Yani kim böyle bir şey yemek ister ki?”

“Gel, otur.” Cordelia kendi evindeymiş gibi, boş tabağı aldı ve tepeleme yemek doldurdu. Tam boş olan sandalyenin oraya koyarken donup kaldı.

Gözlerini kısıtı ve dudaklarını büzdü. Portia, kardeşinin kendi içinde yaşadığı ikilemi görmekten nefret ediyordu ama anneannesinin sözlerini hatırlatmadı.

“Bazı şeyler, siz inansanız da inanmasanız da gerçektir.”

“Otur.” dedi sonunda Cordelia, tabağı masaya koyarken. “Soğutmadan ye.

Dört

Ariel yemeğine saldırırken Portia, Olivia ve Cordelia tekrar taburelerine oturdular ve onu seyrettiler.

“Ne?” dedi Ariel, kâküllerinin arasından onlara bakarak. Çatalı ağzına götürürken eli havada kalmıştı. “Hiç yemek yiyen bir kız görmediniz mi?”

Cordelia, daha on yaşındayken edindiği ukala ve mükemmel anne tavırlarıyla, “Hımm, belki bu kadar hızlı yiyen genç bir kız görmemişsinizdir.”

Ariel omuzlarını silkti. İmayı hiç umursamamıştı. “Dediğim gibi açlıktan ölüyorum.”

Cordelia tam konuşmaya başlıyordu ki Portia lafını kesti. “Bırak yemeğini huzur içinde yesin, Cordelia.”

Olivia güldü. “Evet, yemene bak. Ama bir taraftan da anlat bakalım,” dedi kızı inceleyerek. “Sizin evde hangi millet yaşıyor?”

Ariel kafası karışmış gibi baktı. “Hangi millet mi? Ne biçim bir soru bu?”

“Teksaslıların kullandığı bir söz.” diye açıkladı Portia.

“Hani, bir çeşit deyim gibi.”

“Anlamadım.”

“Boş ver.” diye araya girdi Olivia, eliyle kelimeleri savar gibi yaparak. “Sadece yukarıda seninle beraber başka kimler yaşıyor diye merak etmişim.”

Olivia çok doğal bir tavırla sormuştu ama Portia, ablasını gayet iyi tanıyordu. Olivia, yeni bir erkek ihtimali var mı diye araştırıyordu.

“Sadece ben, babam ve Miranda.”

Olivia kaşlarını çatı. “Miranda?”

“Ablam.”

“Ah, öyle mi!” Olivia yavaşça yeniden tatlı tatlı gülümseme-ye başladı. “Yani baban bekâr?”

“Olivia.” Portia ile Cordelia aynı anda onu terslediler.

Cordelia’nın terslemesinin nedeni Olivia’nın davranışını kaba bulmasındandı. Portia, kendisinin de aynı nedenden ötürü terslediğini düşünmek istiyordu ama aslında üst kattaki adamı düşündüğü zaman, kendini biraz sahiplenici hissetmişti. Olivia’nın yasak tanımayan tavırları ve şekilli Gabriel Kane’in şekilli vücudunu beraber düşünmek pek hoşuna gitmemişti. Aslında böyle düşünmesi çok saçmaydı çünkü Portia daha yeni boşanmıştı ve kesinlikle Gabriel ile ilgilenmiyordu. Ama yine de böyle hissetmişti işte.

“Ne?” diye sordu Olivia savunmacı bir ses tonuyla. “Ne dedim ki ben?”

Cordelia içini çekti. “Birincisi, bir çocuğa baban bekâr mı diye sormak çok uygunsuz bir davranış.”

“Ve ikinci olarak,” diye cümlemin devamını getirdi Portia, “Sen sadece şey erkeklerden hoşlanırsın...” duraksayıp Ariel’e baktı ve sonra Olivia’ya doğru eğilip heceledi. “B-A-Ş-K-A-S-I-N-A

A-İ-T.”

Ariel gözlerini kısıtı.

Olivia homurdandı. “Şimdi kim uygunsuz davranıyor acaba, hem de Ç-O-C-U-Ğ-U-N önünde?”

“Hey!” dedi Ariel. “Ben H-E-C-E-L-E-Y-E-B-İ-L-İ-Y-O-R-U-M.”

Olivia önüne biraz daha yemek itti. “Sen yemene bak.” Sonra kız kardeşlerine döndü. “Ben başkasına ait erkeklerden hoşlanıyorum diye bir şey yok.”

Portia ve Cordelia gözlerini devirerek birbirlerine baktılar.

“Öyle işte!” diye ısrar etti Olivia. Gür kıvrıcık saçlarını tepesinde gevşek bir topuz hâlinde düğümledi. Ama bırakınca saçları yine eskisi gibi omuzlarına dağıldı. “Martin başkasına ait değildi. Daniel de öyle. Ya George’a ne demeli?”

“Doğru. Ama bir düşünelim. Martin’den kedisi var diye ayrılmıştın.”

“Suçluyum, hâkim hanım. Ben köpek severim, ne yapalım.”

“Eh, peki Daniel senin için mükemmeldi o zaman. Onun köpeği vardı.” dedi Cordelia. “Ondan niye ayrıldığını hatırlamıyorum ama bir telefon mesajı vasıtasıyla başından attığını hatırlıyorum.”

“Elli yaşın altında olup da *vasıtasıyla* kelimesini kullanan biri var mıdır acaba?” diye geri saldırdı Olivia. “Sahi sen, gerçekten kaç yaşındaydın?”

“Benim,” —Ariel’e bir göz attı— “Yirmi sekiz yaşında olduğumu gayet iyi biliyorsun.”

“Hadi canım!” Olivia ve Portia gülmeye başladılar. “Otuz beşi devirdin!”

“Konuyu değiştirmeyin.” diye tersledi Cordelia. “Daha bitirmemiştik. George diyordun.”

Olivia omuzlarını silktiler ve bakışlarını kaçırdı.

Cordelia diliyle cık cık yaptı, “Zavallı George, o bir mesa-ja bile razı olurdu. Eve gelip de bütün kıyafetlerini pencereden dışarı attığını görünce ayrılmaya karar verdiğini keşfetmişti.”

Ariel elindeki çatal havada, ağzı açık bakakalmıştı.

“Hak etmişti.” dedi Olivia soğukkanlı bir şekilde. “Hem asansörsüz bir binada oturuyorduk. Beş katı defalarca inip çıkıp eşyalarını aşağıya taşıyacak hâlim yoktu herhâlde. İnsanın hayatta bir kere olsun bir adamın eşyalarını pencereden aşağıya atmaya hakkı vardır. Bu kadınlığa geçiş töreni gibi bir şey. Her kadının bunu yaşaması lazım.”

Cordelia kaşlarını çatarak, “Senin o söylediğin, kızların sosyeteye takdimi veya Musevilerin Bar Mitzvah töreni gibi şeyler için geçerli. Bu konu için değil.” dedi.

“Senin için öyle olabilir, Bayan-İlk-Çıktığınla-Evlenen-Saf-torik.”

“Ben bir sürü kişiyle çıktım!”

Portia homurdandı, “Lütfen kesin artık.”

Olivia da Cordelia da onu umursamadı.

“Sadece bir kişiyle daha çıkmıştın, o da pek iyi bitmedi.” dedi Olivia.

“Ne olmuştu?” diye sordu Ariel.

Portia farkına bile varmadan, Ariel bütün çantasını boşaltıp bir defter bulup çıkartmıştı. Şimdi de boş bir sayfa açmış, elinde bir kalemle bir gazeteci ya da hevesli bir dedektif gibi not almaya hazırlanıyordu. Tabagının yanına, masanın üzerine çıft çarşısı gibi bir sürü şey saçılmıştı. Değişik renklerde kalemler, bir sürü çıkartmayla kaplanmış bir hesap makinesi, üstüne floresan yeşili ojeyle dik saçlı bir Einstein tiplemesi çizilmiş nefes açıcı sprey şişesi, yarısı yenmiş gofret, küçük bir şişe anti bakteriyel jel, eldiven gibi her parmağı farklı renkte örülmüş bir çift

çorap. Portia çoraplara bayılmıştı.

“O diğer çıktığın adama ne oldu?” diye ısrar etti Ariel, not almaya hazır bir şekilde.

Üçü birden, “Hiçbir şey!” diye cevap verdi. Aralarındaki enerji değişmiş, yine bir araya gelmişlerdi.

Olivia, Cordelia’nın eline dokundu. Olivia böyleydi işte. Biraz vahşi ve vurdumduymaz, korkusuzca her türlü zorluğa umarsızca dalan biriydi ama bazen Portia onun duygusal tarafını özellikle saklamak için uğraştığını düşünüyordu.

“Sadece bir erkekle çıkmak senin için daha iyi oldu.” dedi Olivia. “James’le sen harika bir çiftsiniz ve şimdi başınıza ne gelirse gelsin, birlikte altından kalkacaksınız.”

Cordelia kararlı bir şekilde gülümsedi. “Teşekkür ederim, tatlım.”

Portia, Ariel’in, değişik bir yaratık türünü inceleyen bir bilim adamı gibi onları incelediğini fark etti.

Olivia, bunun farkına bile varmamıştı çünkü kendi düşüncelerinin içinde kaybolmuştu. Sonra burnunu kırıstırdı ve öne doğru eğildi. Portia onun bakışlarında yanıp sönen ışıklardan, belanın gelmekte olduğunu görebiliyordu.

“Tamam, sen ve James harika bir çiftsiniz ama bunu şimdilik bir kenara bıraksak.” derken Olivia elini havada şöyle bir salladı. “Eğer Teksas’tan ayrılmadan önce, gerçekten birisiyle çıkacak olsan kimle çıkardın? Mesela Brody’yle? Ona deli gibi âşıktın. Hatta onunla yataydın, eğer...”

“Olivia!” diye neredeyse hırladı Portia, başıyla Ariel’i işaret ederek. “Çok uygunsuz. Her açıdan.”

Olivia sadece masumca omuzlarını silkti ve Cordelia’nın elini sıktı ama bakışları hiç de masum değildi.

Ariel başını salladı ve ayağa kalkıp mutfaktan çıktı. Bir-

denbire açılan müziğin sesiyle, hepsi şaşırdı. “Ayy!” diye seslendi oturma odasından. “Pardon.”

“Bu Evie’nin eski radyosu.” dedi Olivia.

Üçü de taburelerinden kalkıp mutfağı salondan ayıran kemerli açıklıktan geçtiler. “Evie’nin müziği açıp hepimizi kendisiyle beraber dans ettirdiğini hatırladınız mı?”

“Evet ya. Hem de klasik müzik çalmazdı.”

“Swing çalardı.”

“Ve rock.”

“Ve de punk!” diye bir kahkaha attı Olivia.

Portia dayanamadı. Düğmeyi bir kanala çevirdi ve seksenlerden eski punk bir şarkı çalmaya başlayınca dans etmeye başladı. “Hadi, gelin! Dans edelim!”

Hepsi ona baktılar. Ama sonra Portia, Olivia’yı da çekip dansa kattı. Olivia da dans etmeye başlayınca dönüp Cordelia’ya baktılar.

“Ah, hayır. Ben bunun için fazla yaşıyım.”

“Dans etmek için hiçbir zaman yeterince yaşlı olunmaz. Hem bir dakika önce yirmi sekiz yaşında olduğumu iddia etmiyor muydun sen?”

Portia onu da ortaya sürükledi ve ablasının stresinin eriyip yok olmaya başladığını hissetti. Üçü de sağa sola sallanarak dans etmeye başladılar. Dönerek ve kayarak ellerini Ariel’e doğru uzattılar. Ariel yarı istekli, yarı küçümseyen bir şekilde onlara bakıyordu.

“Kesinlikle olmaz. Ben dans etmeyi bilmem.”

“Bilmeye gerek yok ki!” diye haykırdı Olivia.

Birdenbire Ariel de aralarına katılmıştı. Kollarını sallayarak ve dönerek bölük pörçük sözlerle, nakaratlara avaz avaz eşlik ediyordu.

“Dans et bebeğim!”

Şarkının sonunda, Olivia başka bir kanalda bir şarkı buldu. “Bunu çok severim.” Sesi daha da açtı ve Brad Paisley’nin şarkısına yüksek sesle eşlik etmeye başladı. Cordelia’nın koluna girdi. Portia, büyük ablasının başını salladığını ama bir taraftan da gülümsediğini görebiliyordu. Bir an sonra hep bir ağızdan şarkı söylüyorlardı. Hatta Ariel bile havaya girip onlara katılmıştı. Ta ki birdenbire şarkının ortasında müzik şak diye kesilene kadar...

“Neler oluyor burada?”

Portia, Gabriel Kane’i görünce neredeyse ayağı takılıp düşüyordu.

Sabahki kadar kudretli bir görünüşü vardı ve üstüne üstlük şimdi yüzünde hiçbir gülümseme yoktu. Bakışları daha da kararmış, âdeta Portia’yı yakacakmış gibi süzüyordu. Kafasının karıştığı belliydi. Merdivenlerde karşılaştığı kadınla, evin içindeki kadının aynı olduğunu kavrayamamış gibiydi.

“Baba!” diye bağırdı Ariel gülerek. Bakışlarındaki ciddiyetin farkındaysa bile hiç belli etmemişti. “Gel, bizimle beraber dans et!”

Gabriel, eğleniyormuş gibi görünmüyordu.

“Ariel, yukarı çık.”

Ariel’in gülümsemesi dondu, ağzı açık kaldı. “Ne yaptım ki ben?”

“Yukarı.”

“Baba!”

“Yukarı dedim, üst kata.”

Ariel, asık bir suratla mutfığa gidip eşyalarını çantasına tıkarırken Portia onu seyretti. Cordelia’nın rahatsız bir tavırla, zaten düzgün olan saçlarını düzelttiğini göz ucuyla fark etti. Öte yandan Olivia, adamın ses tonundan hiç de ürkmüş gibi görün-

müyordu. Gabriel'i aşağıdan yukarı iyice bir süzüp ona doğru yaklaştı. "Merhaba, ben Olivia."

Portia, birdenbire sinir olduğunu hissetti.

"Off Olivia." diye homurdanan Cordelia, Gabriel'e doğru yürüdü ve elini uzattı. "Ben Cordelia Callahan. Olivia ve ben size bu apartmanın diğer iki dairesini satmıştık."

"Gabriel Kane." Cordelia'nın elini sıktı.

Başıyla kısaca Olivia'ya selam verdi. Nazik bir davranıştı ama sadece o kadar. Sonra tekrar Portia'ya doğru döndü. Portia, ön merdivenlerde karşılaştıklarında hissettiği gibi başının döndüğünü hissetti. Bu adamı görünce sanki bütün dünyası altüst oluyordu.

"Bu bizim kardeşimiz, Portia." diye ekledi Cordelia.

Gabriel bakışlarını Portia'dan ayırmadan, "Biz tanıştık. Bu sabah."

Cordelia şaşkınlıkla yutkundu. "Tanıştınız mı?"

Olivia sadece Portia'yı inceledi.

"Sayılır." diye itiraf etti Portia.

Gabriel'in gözleri kısıldı. "Onun aynı kadın olduğunun farkında değilim."

Cümlesini yarım bırakınca Portia içinden tamamladı. "*Bana dairesini satmaktan son dakikada vazgeçen kadın.*"

Gabriel'in alını kırıştı, sesi sertleşti. "Niye kim olduğunu bana daha önce söylemedin?"

Portia yüzünü buruşturup omuzlarını silkti, onunla karşılaşmaktan sonsuza dek kaçabileceğini sanan bir ilkokul çocuğu gibi davrandığını itiraf etmeden, verebileceği başka bir cevap yoktu zaten.

Gabriel kaşlarını çatı ama o sırada Cordelia yüzünde kararlı bir gülümsemeyle Teksaslı misafirperverliğini göstermek için

araya girdi. “Bir şeyler yemek ister misiniz Bay Kane? Portia fazladan pişirmiş.”

Gabriel mutfağa doğru bakınca dört kişilik masayı gördü. Sonra Portia’ya döndü. “Kızımın karnını mı doyurdunuz?”

Portia zorlama bir gülümsemeyle, “Umarım bir sakıncası yoktur.” dedi. “Acıkmıştı. Hem Cordelia’nın da dediği gibi, fazlasıyla yemeğimiz vardı. Size de bir tabak hazırlayabilirim isterse-
niz.” Bir taraftan da içinden *lütfeñ hayır desin*, diye dua ediyordu.

Gabriel sanki bir şey söyleyecekmiş gibi duraksadı ama söyleyeceğinin yiyeceklerle ilgili olmadığı belliydi. Gergin bir an geçtikten sonra başını salladı. “Hayır ama teşekkür ederim ve Ariel’in karnını doyurduğunuz için de teşekkürler.” Tam gitmeye hazırlanırken tekrar döndü. “Bu daire hakkında konuşmamız lazım.”

Portia kocaman bir gülümsemeyle, “Tabii ki! Yarın konuşuruz.” dedi.

Ama aslında onunla karşılaşmamak için elinden geleni yapacağını pekâlâ biliyordu. En son istediği şey Gabriel Kane ile herhangi bir konuda konuşmaktı.

Beş

Ariel Kane, kendisinin gittikçe silinip yok olmaya başladığını hissediyordu.

Muazzam zekâsını ve beyin hücrelerinin tüm gücünü kullanarak gerçekten bir insanın, onun hissettiği gibi yavaş yavaş ortadan yok olması mümkün olabilir mi diye anlamaya çalışıyordu. Şu ana kadar henüz elle tutulur bir cevap bulamamıştı bu sorusuna, hâlbuki yazabildiği her şeyi günlüğüne yazmıştı. Ona önemli görünen her detayı not alıyordu. Şu anda kesin olarak bildiği tek şey açlıktan öldüğüydü. Oysa aşağıdaki kadınların or harika yemekler ikram etmesinin üzerinden daha bir saat bile geçmemişti. Fakat ne yediği rosto ne de pasta onun doymuş hissetmesine yetmemişti.

Aç ya da tok olması fark etmez Ariel onlar çene çalarken yanlarında oturmaktan çok hoşlanmıştı. O evde esas yaşayan belli ki Portia idi. Kum sarısı saçları ve kocaman mavi gözleriyle güzel bir kadındı ama yorgun bir görüntüsü vardı. Sanki fazla oynanmaktan yıpranmış oyuncak bebeklere benziyordu. Sonra

bir de Olivia vardı, Ariel onun ortanca kardeş olduğunu anlamıştı. Aynı Portia gibi, kocaman masmavi gözler, uzun kıvrırcık saçlarıyla hoş bir kadındı ama daha vahşi, daha canlı bir güzelliği vardı. Sanki ona dokunursanız, elektrik çarpmış gibi hissedersiniz gibi geliyordu insana. Son olarak da Cordelia, aralarındaki tek yetişkin gibi görünüyordu. Onun da masmavi gözleri ve gerçekten sapsarı saçları vardı ama onunkiler dümdüzdü ve mükemmel bir görüntüsü vardı. Ariel onun gibi bir sürü kadın görmüştü; hem New Jersey’de hem de burada New York’ta bir sürü arkadaşının annesi böyleydi.

Her neyse. Bu kız kardeşlerin çene çalmalarında çok güzel bir taraf vardı. Sanki hayat çok normal bir şekilde akıyormuş, hiç kimsenin silinip ortadan yok olmadığı bir dünya varmış gibi davranıyorlardı. Ariel’in, en çok işin bu tarafı hoşuna gitmişti doğrusu. Sonra dans etmeye başlamışlardı. Aslında kendilerini komik duruma düşürüyorlardı çünkü gerçekten berbat dans ediyorlardı ama umurlarında değildi.

Onların dansını seyrederken Ariel önce kendini kötü hissetmişti çünkü dışlanmış gibi gelmişti. Ama sonra ona dönüp onu da aralarına çekip almışlardı. Ariel’in dans edişinin de en az kendileri kadar kötü, hatta belki daha da berbat olduğunu fark etmemişlerdi bile. Ariel o anı düşündüğünde, koca bir bebek gibi boğazı düğümlendi. Maalesef tam o sırada babası ortaya çıkıp her şeyi mahvetmişti.

Babası zaten bu konuda gerçekten çok başarılıydı. Düşünürseniz Ariel’in hayatını da mahvetmişti. Eğer her şey farklı gelişmiş olsaydı, şimdi bu apartmanın dördüncü katında oturacağına, New Jersey’deki eski odasında olabilirdi. Babası yüzünden altı ay önce buraya taşınmışlardı. Yeni bir oda veya yeni bir yatak, hatta yeni bir hayat isteyip istemediğini sorma zahmetine katlanmamıştı bile.

Durumu kurtaran tek nokta, babasının eski evlerini henüz satmadığını bilmesiydi. Hâlâ eski eşyaları o evde duruyordu. Belki bir gün şansları döner ve babası bu New York saçmalığından vazgeçip onları ait oldukları yere, eski evlerine geri götürürdü.

Günlüğünü çıkarıp yazmaya başladı. Bu sefer mecburen yazıyordu çünkü babasının bulduğu kafa doktoru, yazması gerektiğini özellikle de annesi hakkındaki duygularını yazıya dökmesi gerektiğini söylemişti.

Ariel bu şekilde günlük tutmaktan nefret ediyordu. Böyle yapınca annesini düşünmeye başlıyordu ve bu da kendini bir kavanozun içinde deli gibi dönüp dışarı çıkmak için duvarlarına çarpıp duran bir arı gibi hissettiriyordu. Tamam, annesi ölmüştü ve tabii ki bunu düşündüğü zaman nefes almakta zorlanıyordu. Ama Ariel yardıma ihtiyacı olan bir çocuk değildi ve babasına da aynen bunu söylemişti. Babası buna rağmen, ablası Miranda'yı ve onu, zorla bu aptal terapisteye götürmüştü. Dolayısıyla Ariel de günlüğünü etrafındaki dünya hakkındaki gözlemlerini yazmak için kullanmaya başlamıştı.

Ariel, kafa doktorunu ilk ziyaretinde, adamın ofisinde ürkütücü siyah deri bir kanepede oturmuştu. Adam ona nasıl hissettiğini sorduğunda, boğazında düğümlenen hıçkırıklarını bastırıp adama kendisine saygısı olan profesyonel bir tıp doktorunun nasıl olup da siyah deriden herhangi bir eşyayı, hem de ofisinde, barındırabildiğini merak ettiğini söylemişti. Adam ona bakmış ve cevap vermeye tenezzül etmeden elindeki deftere bir şeyler yazmıştı.

O noktadan sonra, adamın sorduğu her şeye "Yorum yok." şeklinde cevap verip arada bir de biraz değişiklik olsun diye, havanın nasıl olduğu hakkında birkaç yorum yapmakla yetinmişti. Ta ki doktor onun öyle birdenbire rahatça konuşmaya

başlamayacağını iyice anlayana kadar. Adam *pekâlâ* demişti. Madem kendisiyle konuşmayacaktı o zaman duygularını günlüğüne yazması gerekiyordu.

Hemen ertesi gün, babası gidip ona üstünde minik bir anahtarı olan pembe bir günlük alıp getirmişti. Hey, farkında mısın Ariel on üç yaşındaydı artık, sekiz değil! Bunu babasına, yemekten önce bir içki almak için bana katılır mısın diye sorduktan hemen sonra, söylemişti zaten. Babası ya onu duymamıştı ya da duymazlıktan gelmişti ama sonraki gün şık deri kaplı bir günlükle çıkagelmişti. Sanki Ariel, bir çeşit gelişim kitapları manyağıymış gibi. Yine hatırlatmak lazım. On üç yaşındaydı. Otuz değil.

Ama iyi tarafından bakarsak bu Ariel'e günlüğüne bir isim bulma konusunda ilham vermişti. *Bir Çatlağın Notları*. Zekice. Biraz sıra dışı. Bu başlık onu iyi özetliyordu: Ariel Kane.

Her neyse işte, sonuç olarak, duygularını yazması gerekiyordu. Doğruyu söylemek gerekirse annesi konusunda kendisini sürekli olarak hasta gibi hissediyordu. Bu duyguyu birazcık aşabildiği zamanlarda ise kendini köşeye sıkıştırılmış gibi hissediyordu. Annesi hayattayken pek ortalarda olmayan babası, birdenbire *mükemmel baba* rolüne soyunmuş ve tası tarağı toplayıp Ariel ve ablasını Montclair, New Jersey'den, Yukarı Batı Yakası'ndaki bu yüzyıllık binaya taşımıştı.

Buraya taşındıklarından beri, babasının tek yaptığı, evin tadilatıyla uğraşmak (daha doğrusu, başkaları tadilatla uğraşırken başlarında dikilmek), alt kattaki çalışma odasındaki büyük masada oturup gazete okumak, bilgisayar ekranından bir şeyler incelemek, yani kısacası imparatorluğunun hâlâ ayakta olup olmadığını kontrol etmek ve Ariel'in her işine burnunu sokmaktı. Özetle: Ariel'in *hayatını mahvetmekle* meşguldü.

Ama işin doğrusu, babasının öyle bir tarzı vardı ki insanlar

onun söylediklerini yapmaya kendilerini mecbur hissederlerdi. O bir odaya girdiğinde, ortalık sessizleşirdi. Bir soru sorduğunda, insanlar ona cevap vermeye çalışırken kendilerini komik duruma düşürürlerdi. Herkesin çok beğendiği Anthony amcası gibi yakışıklı bir adam değildi ama yine de herkes babasının isteklerini yerine getirmek için on takla atardı. Bir tek ablası Miranda dışında.

Miranda on altı yaşındaydı ve şehre taşındıklarında erkek arkadaşından ayrılmak zorunda kalmıştı. Ariel, New Jersey’de yaşarlarken oğlanı sadece bir kere görmüştü çünkü Miranda onu babasından saklama konusunda gerçekten çok başarılıydı. Eğer babası Miranda’nın bir erkek arkadaşı olduğunu öğrenseydi öfkeden çılgına dönerdi. Ariel’e kalsa oğlan aman aman bir şey değildi ama Miranda öyle olduğunu düşünüyordu çünkü zamanının çoğunu kapıları çarpıp kendisini yatağın üstüne fırlatarak ve hayatın ne kadar haksızlıklarla dolu olduğundan şikâyet ederek geçiriyordu.

Babasının niye zamanını başka şeylerle doldurmaya ihtiyacı olduğu anlaşılabilir bir şeydi.

Annesi öldükten sonra bir süre, üçü de filmlerdeki zombiler gibi dolaşmışlardı ortalıkta. Altı ay boyunca zar zor ayakta kalıp gündelik işlerini yapmaya çalışmışlardı. Sonra okul bitip yaz başlarken babası birdenbire, bir gün eve gelip artık hayatlarına devam etmeleri gerektiğini bildirmişti.

Hayatına devam etmek mi?

Sanki bunu yapmak çok kolaymış gibi?

Ama öte yandan, gerçekten New York’a taşınmak, annelerinin ölümünü bir çeşit sır hâline dönüştürmüştü. İnsanlar annesinin öldüğünü duyunca ona garip davranmaya başlıyorlardı o yüzden Ariel, bunu saklaması gerektiğini, biraz zor yoldan olsa da öğrenmişti.

Sonuçta, hazıranda şehre taşınmışlardı. Temmuzda Ariel ile ablası kafa doktoruna gitmeye başlamışlardı. Eylülde yeni okullarına gitmeye başlamışlardı. Artık neredeyse ekim olmuştu ama babalarının, onların günlük hayatlarına burnunu sokmaktan vazgeçeceğine dair hiçbir işaret yoktu. Babasının, günlerinin nasıl geçtiğini sorup yarım kulak dinlerken gazetesini okumaya devam ettiği eski günlere döneceği konusunda Ariel'in artık pek ümidi kalmamıştı.

Her şey birdenbire altüst olup hayatları cehenneme dönmeden önce, diyalogları aşağı yukarı şu şekilde olurdu...

Gazete Okuyan Baba: "Günün nasıl geçti Ariel?"

Aşırı Zeki ve Hazırcevap Kız: "Harika. Daha şimdi internetten porno seyretmeyi bitirdim ve öğle yemeği için on dolara ihtiyacım var."

GOB: "Ne için on dolar istiyorum dedin?" derken sayfayı çevirir.

AZVHK: "Öğle yemeği için."

GOB: "Tamam."

Böyle sohbetler geçmişte kalmıştı (Ariel son defa bu zekice porno esprisini kullandığı zaman babasının verdiği tepkiyi burada yazıya dökmesinin pek uygun kaçmayacağını düşünüyordu). Bu nedenle Ariel artık, ipleri eline almaktan ve babasına ilgileneyeceği başka bir şey bulmaktan başka çaresi kalmadığına karar vermişti.

Gabriel Kane, kesinlikle örnek davranışları olan biri olarak nitelendirilemezdi. Partiler, poker geceleri, striptizci kızlar ve hatta yeni bir Rönesans akımı başlatacak bir sanatçı olabilmek için çığır açacak müthiş sanat dersleri gibi şeyler onun ilgi-

sini çekmezdi. Dert değil. Babasının kafasını meşgul edip onlarla uğraşmaktan vazgeçmesini sağlayacak bir şey veya bir kimse bulma konusunda Ariel'in bir planı vardı. Bu fikrini ablasıyla konuşmak istemişti ama Miranda sadece gözlerini devirip Ariel için kafa doktoruna verdikleri paranın boşa gittiğini ve iade istemeleri gerektiğini söylemişti.

Ama eğer Ariel gizlice araştırmamış olsaydı, Miranda'nın neler planladığını asla anlayamazdı. Neyse ki psikolog, Miranda'nın da günlük tutmasını önermişti ama günlüğünü saklama konusunda Ariel kadar iyi değildi.

Miranda'nın günlüğünde, hâlâ eski erkek arkadaşının aşkıyla yandığını ve babasından "*hayatını mahvettiği*" için intikam almak istediğini okuyunca Ariel babasını meşgul etmek için ona yeni bir kadın bulması gerektiğine karar verdi. Bir eş değil. Tekrar evlenmesi söz konusu bile olamazdı. Babası annesine çok âşıktı. Ama babasının tekrar flört etmek isteyeceği hoş bir hanım arkadaş, Ariel'in aklına gelen en iyi seçenektir.

Hakkını vermek lazım, son birkaç aydır babası bir sürü kadınla çıkmıştı ama henüz dikkatini bir nanosaniyeden daha uzun süre çeken birine rastlamamıştı. Ve onu bizim tepemizden uzaklaştırmak için bir nanosaniyeden daha fazlası gerekiyordu.

Ariel'in orijinal planı internetteki çöpçatanlık sitelerinden birine ilan vermektir.

Aranıyor: Kız Arkadaş

Hoş bir adam, gerçekten hoş bir hanım arıyor. Konuya dâhil bir çocuk var (biraz leylek gibi ama kendine has aşırı zeki hâliyle tatlı bir kız) ama zaten hiç sorun çıkartmayacaktır. Yemin ederim ondan hoşlanacaksınız. İlgilenenler şu numarayı arayabilirler: 212-555-0654

Mükemmel bir yazıydı, televizyon filmleri için hazırlanmış reklamlara benziyordu. Mutlaka birilerinin dikkatini çekecekti. İlanda Miranda'dan bahsetmek için bir neden olmadığına karar verdi. Şu noktada, liseli bir ergenin varlığının, akli başında herhangi bir kadını kaçıracağı garantiydi.

Ama sonuçta, bu planını henüz yürürlüğe koyamamıştı. Eğer bu ilanı vermek için yemek parasını kullanacaksa, öncelikle birkaç tane yemek parası yeterli olmayacaktı. Hem sonra o süre içinde ne yiyecekti? Genel inanışın aksine, ergenlerin hepsi anoreksi hayalleri kuruyorlardı. Üstüne üstlük, böyle bir ilanı herkese açık bir şekilde verince ahlaksızları, para avcılarını ve man-yakları nasıl eleyecekti?

Ama tabii şimdi, şu alt kattaki Portia vardı. Eğer yaşadığı dairenin korkunçluğunu bir yana bırakırsanız, ilginç bir tipe benziyordu. Camları çatlamış, yerleri yamuk yumuk bir yerde yaşamaktan nasıl hoşlanabilirdi bir insan? Ve o korkunç lavabo da neyin nesiydi öyle? Kocaman ve derindi. Üstelik altındaki borular görünüyordu. Ariel, sosyal bilgiler kitabında, ancak Orta Çağ'dan kalma yerlerin resimlerinde böyle şeyler gördüğüne emindi.

Çok matah olmasa da bu hanım müsaitmiş gibi görünüyordu ve gözlerinde para avcılarına has pırıltılar yoktu. Zaten kendine saygısı olan herhangi bir para avcısı kadın o berbat durumdaki dairenin yakınından bile geçmezdi.

Aslında berbat bir dansçı olmasına rağmen, kendine has kıyak biriydi. Saçının kıvrıcıklığı Ariel'in hoşuna giden bir tarzdaydı. Ah Tanrım, bir de müthiş bir aşçıydı. Erkeğin kalbine giden yol midesinden geçer demezler miydi?

Her hâlükârda, Ariel'in bu durumu artık halletmesi gerekiyordu.

Miranda'nın günlükleri gittikçe tuhaflaşıyordu. Bütün bir sayfaya kocaman gözyaşları çizmeyi bırakmış, *Hayat Çok Berbat!* ve sonra da *Babamdan Nefret Ediyorum* yazmaya başlamıştı. Üstelik bunun sonuna ünlem koymamıştı. Garip ama sonunda ünlem olsa Ariel kendini daha rahat hissedecekti. Ünlem işareti duygu anlamına geliyordu. Miranda'nın günlüklerinde artık bir parça bile duygu kalmamış gibiydi.

Ariel, ablasının aptalca bir şeyler yapmasına çok az zaman kaldığını, geçmiş tecrübelerinden biliyordu.

Eğer kötü bir şey daha olursa, buna nasıl dayanacağını hayal edemiyordu.

Artık kötü olaylar canına tak etmişti. Gerçekten çok ciddiye diydi bu konuda.

Şimdi artık tek ihtiyacı olan şey, evrenin onu dinlemesiydi.

Altı

Eğer bir sene önce birisi Portia'ya New York'ta bulabileceği tek işin “hamburger olmak” olduğunu söyleseydi, kahkahalarla güler ve gözlerini devirirdi. Pek öyle gözlerini devirerek bakan tiplerden olduğundan değil ama yani gerçekten böyle bir şey olabilir miydi? Bir hamburger? Azıcık akıllı olan hiç kimse onun gibi zeki birinin saygın bir Teksaslı politikacının karısı pozisyonundan bir hamburger pozisyonuna ineneğine inanır mıydı?

Ama iki haftalık başarısız iş bulma girişimlerinden sonra yaptığı tam olarak buydu. Yani daha doğrusu olacağı şey buydu.

“Hoşt!” diye tısladı Portia, Batı Yetmiş Üçüncü Cadde boyunca yürürken köpek bakıcısının elinden kurtulup peşine düşen bir grup küçük köpeği kovalamaya çalışarak.

İş bulmak için elinden geleni yapmadığı söylenemezdi. Gerçekten uğraşmıştı. Telefonlar açmış, her yere özgeçmişini yollamıştı ama bir kişi bile onu görüşmeye çağırmamıştı. Tamam, iki hafta çok uzun bir süre değildi ama banka hesabı açısından hiç öyle görünmüyordu. Önünde sonunda paraya ihtiyacı vardı

ve ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi. Robert, hâlâ anlaştıkları parayı hesabına yatırmamıştı ve birikimleri, Teksas güneşinin altındaki su gibi hızla buharlaşıyordu.

Dolayısıyla Angus Endüstri'den halkla ilişkiler konusunda bir iş öneren e-postayı aldığı anda, Portia sevinçten havalara uçmuştu. Aslında, onunla bir iş görüşmesi, hatta bir telefon konuşması bile yapmadan ona iş önermelerinden şüphelenmeliydi. *Yiyecek endüstrisindeki tanıtım* işinin pek halkla ilişkilerle alakalı olmadığı ortaya çıkmıştı. Portia, evinden sadece bir blok ötedeki adrese vardığında, kendini Burger Boy dükkânının önünde buldu ve eline plastikten bir hamburger kıyafeti tutuşturulup sokaktaki insanları, bu sağlıksız yemek cehennemine yönlendirmesi isteniyordu.

Portia işin içeriğini anlayınca reddetmek istedi. Nasıl hayır diyeceğine dair binbir çeşit cümle geçti aklından ama New York'taki hayat pahalılığı ile gururu arasında kalmıştı. Teksas'ta kutusu iki dolar olan mısır gevreğinin New York'ta beş dolara satılması nasıl mümkün oluyordu?

Sonuç?

Portia, hamburger kıyafetini üstüne geçirdiği sırada garip koktuğunu fark etmişti ama Bay Burger Boy, onu hayal gördüğüne inandırıp sırtındaki fermuarı çekiverdi. Portia, Columbus Caddesi'nde, gelen geçeni indirim kuponlarıyla ayartmaya çalıştığı sırada, mevsim normallerinin üstünde bir sonbahar günü sıcaklığını iyice hissettirmeye başlamıştı. Bir süre sonra kıyafetten kömür ızgarasında pişmiş hamburger kokusu yükselmeye başladı. Bu kokuyu alan bir köpek sürüsünün, telefonla konuşan köpek gezdiricisinin elinden kurtulup tasmaları rüzgârda uçuşarak, taze av kokusu almış akbabalar gibi üstüne doğru koşmaya başlaması bir oldu.

Müdürün kapıda belirip eğer köpeklerden birinin kostüme zarar vermesine izin verirse, zavallı hayatını daha da karartacağına dair tehditler savurup ortadan kaybolması sadece bir an sürdü. Portia kostümün içinden çıkmaya çalıştı ama fermuar sıkışmıştı. Müdür dükkândan içeri girer girmez, Portia kaçmaya başladı.

Evine doğru giden uzun blok boyunca paytak paytak debelenerek elinden geldiği kadar hızla ilerlemeye başladı. Saçları dağılmış, lüleleri yüzüne düşmüştü.

Kesin olan tek bir şey vardı: Bütün bunlar eski kocasının suçuuydu. Yani hem eski kocasının hem de eski arkadaşı Sissy LePlante'in. Portia mümkün olduğu kadar hızla koşarken kafasından her türlü intikam senaryosu geçiyordu, hepsi de ızgara şiş yapmak, kızartmak ve doğramak gibi hamburgerle ilgiliydi.

Eve varmasına sadece iki apartman kalmıştı ama köpeklerden birinin hâlâ onu takip ettiğini fark etti. "Kahretsin!" diye ciyakladı, yanında hoplayıp zıplayan, sinir bozucu Jack Russell Terrier cinsi köpeğe doğru. Köpek, hevesle belinde sallanan iki tane yalancı eti kapmak için atlayıp duruyordu. Bunu başarmasına engel olan tek şey, yanında sürüklediği tasmaına takılıp durmasıydı.

Kocası onun ezik olduğunu düşünüyordu, değil mi? Haklıydı. Portia hırsla arkasını döndü ve köpeğin gözlerinin içine baktı. "Evine git!" diye haykırdı.

Köpek, inleyip kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırdı ve arkasını dönüp kaçtı.

"Hah, işte şöyle!" diye neşeyle cıvıldayıp geri döndü.

İleride, uzun bir tünel gibi uzanan apartmanların arasından, Central Park'ın ağaçlarının yoğun yeşilliği görünüyordu. Yerel olsun, turist olsun, karşısına çıkan yayalar yolundan çeki-

liyorlardı. Buraya geldiğinden beri ona sıkıntıdan başka bir şey vermeyen New Yorkluların en belalıları bile bugün, hamburger kostümü giymiş, gözlerinden öldürücü ışıltılar saçarak ilerleyen Portia'ya bulaşmaya cesaret edemeyecekti.

Sonunda eve vardı. Apartmana girmek, bir bıçak bulmak ve boğulmadan veya erimeden önce bu kostümü bedeninden kesip atmaktan başka bir şey düşünmüyordu.

Fıçı gibi yuvarlana yuvarlana merdivenlerden tırmandı ve neyse ki açık kalmış kapıdan apartmanın girişine ulaşmayı başardı. Kapıdan geçmeye çalışırken kenarlara sürtünerek plastik plaj topu gibi sesler çıkarıyordu.

Eğer bela üçer üçer geliyorsa —birincisi hamburger kostümü, ikincisi köpeklerdi— üçüncüsü herhâlde her şeyin üstüne tuz biber veya hamburger sosu döken bir şey olacaktı. Şu uzak durmaya çalıştığı komşusu tam da o sırada giriş holünde, Portia ile duvar arasında köşeye sıkışmış duruyordu. Kızı da karşı duvarın oradaydı.

Duvara sıkışmış hâliyle bile, Gabriel Kane'in varlığı, belke-miğinden aşağıya bir ürperti inmesine neden oluyordu.

"Ah, merhaba Ariel." dedi zorlama bir gülümsemeyle. "Bay Kane." Ah, şu anda üstünde, on kiloluk lastik bir kostüm yerine, şık mini bir elbise olması için neler vermezdi?

"Bu ne sürpriz." dedi Gabriel ama hiç de mutlu görünmüyordu. "Ama size her uğradığımda niye bulamadığımı şimdi anlıyorum."

Ah, bu ürperti. Kahretsin. Kaç defa kendine bu adamın ondan bir şeyler kopartmak isteyen burnu büyük New Yorklulardan biri olduğunu hatırlatmıştı ama maalesef istediği şey sırtındaki bu ürpertiyle alakalı değildi. "Yaa, evet. İşte o benim. Hep arı gibi meşgulümdür."

Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. İnsanların onu terslemesine alışık olmadığını anlamak için çok zeki olmak gerekmiyordu. Fakat bir saniye sonra dudaklarının kenarında minik bir gülümseme belirdi. “Yani, hamburger gibi meşgul demek istediniz galiba.”

Portia ona dik dik baktı. “Ha-ha.”

Gabriel’in isteksiz gülümsemesi biraz daha genişledi. Portia sırtından aşağıya ter indiğini hissetti. Bu sıcaklığın, üstündeki kalın lastik kıyafetle hiç ilgisi yoktu ve bu gerçek onu daha da sinir ediyordu.

Adam, klasik anlamda yakışıklı bir tip sayılmazdı; geniş omuzlarını, koyu renk saçlarını ve daha da koyu renk gözlerini saymazsanız. Giydiği takım elbisenin zarafetinin aksine, yüz hatları kabaydı.

Portia onun mükemmel takım elbisesinden nefret etti.

Ama ya o mükemmel olmayan yüz hatları... Şehvet. O plastik kıyafetin içinde bile, kesinlikle kıyafet dışı nedenlerle hissettiği bu ısıyı inkâr edemezdi. Evet, saf şehvetti bu.

Kendi kendini *nazik, sakın ve akıllı adamları çekici bulurum*, diye telkin etti. Sarı saçlı ve mavi gözlü adamları. Kadınlara kapı tutan, “Lütfen” ve “Teşekkür ederim” kelimelerini bol bol kullanan adamları.

Karısının en yakın arkadaşıyla kaçacak kadar aptal adamları.

“Five Guys için mi çalışıyorsun?” diye sordu Ariel. “Benim en sevdiklerim onlar. Eğer bir gün hamburger olursam, kesinlikle onlar için çalışırım.”

Gabriel o siyah kaşlarından birini kaldırarak sordu. “Bugünlerde hamburger piyasasındaki rekabet nasıl gidiyor?”

Annesinin kütüphaneden çaldığı görgü kitabının kuralları-

nı bir kenara bırakmak zor oluyordu. Portia derin bir nefes aldı, yüzüne zorla nazik bir gülümseme oturttu ve “Ben Burger Boy’u temsil etmek için işe alındım, Five Guys’ı değil. Şimdi izninizle yolunuzdan çekileyim.” dedi.

Ama kendi dairesine giden daha da dar kapıya geldiğinde sığamayacağını farkına vardı. O hızla ana giriş kapısının içinden geçmişti ama bu kapıdan geçebilmesi için birinin onu sıkı bir şekilde itmesi gerekiyordu.

Gabriel’in kaşı biraz daha kalktı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu Gabriel.

Portia şöyle havalı bir şekilde, “*O nazik kışınızı kaldırıp zahmet etmenize gerek yok.*” deyip saçlarını savurup zarif bir şekilde süzülerek geçip gitmek için neler vermezdi. Fakat zaten gözlerini devirerek bakmayı da hiç beceremediği gibi, hiçbir zaman saçlarını savurmak ve süzülme konusunda da pek başarılı bir tip olmamıştı. Bu işleri Olivia iyi becerirdi.

“Allah razı olsun. Belki birazcık itebilirsiniz.” dedi sonunda.

“Allah razı olsun?”

“Sadece it işte!” diye neredeyse hırladı Portia adama.

Portia’yı büyük boy bir bowling topu gibi, kafa üstü yuvarlanmadan, o merdivenlerden indirmek için sadece birazcık itmekten fazlası gerekti. Gabriel Portia’yı aşağıya doğru çekerken Ariel de Gabriel’i yönlendiriyordu. Fakat yolun ortasında kala kaldılar. Portia bir gıcırtyla durdu.

“Burada sıkıştık.” dedi Gabriel.

“Bekleyin bir dakika.” diyen Ariel, hamburger kostümüne bir omuz atıp altına girerek durumu daha yakından inceledi. “Buldum! Marullardan biri, parmaklığa takılmış.”

Sanki kocasının bir gün aniden eve gelip onu boşamaya

karar verdiğini söylemesi ya da Portia'nın bir yuva hâline getirmek için o kadar uğraştığı evde şu anda eski arkadaşı Sissy'nin yaşıyor olması yeterince kötü değilmiş gibi şimdi de bir hamburger kostümü içine tıklmış bir şekilde itip kakılarak merdivenlerden aşağıya indiriliyordu. Hem de onu gördüğü anda, leydi gibi davranmayı bir kenara atmak istediği bir adam tarafından. Şu anda eline geçirse eski kocasını gerçekten öldürebilirdi. Ve de o Burger Boy müdürünü.

Gabriel ve Ariel, Portia'yı dairenin kapısına kadar getirmeyi başardılar ama Portia birdenbire durdu. Parmaklarının ucuna yükseldi ve kostümün üstünden görmeye çalıştı. Ağzından dökülen küfürlerle engel olamadı. Teksaslı bir kadının artık bu kadar aşağılanmaya tahammülü kalmamıştı.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Gabriel, son derece düz bir ses tonuyla. Ama sırtıyordu. Portia, Gabriel'in arkadaşlarına alt katta oturan hamburgeri anlatırken ne kadar eğleneceğini hayal edebiliyordu. Öte yandan, onun böyle uluorta alaycı hikâyeler anlatan biri olmadığına dair bir his vardı içinde. Aslına bakarsan, bu adamın arkadaşları veya güvenip konuştuğu birileri olduğunu bile hayal etmek zordu.

Evden çıkarken böyle bir kıyafetle döneceğini düşünmediği için eve nasıl gireceğini de hiç düşünmediğini fark etti. “Neyse ki paspasın altında yedek bir anahtar tutuyorum.”

Gabriel'in sırtışı yüzünde dondu ve kaşları çatıldı. “Paspasın altına anahtar mı bırakıyorsun? New York'ta?”

Portia'nın gözleri kısıldı. Artık canına tak etmişti. Gabriel'den. Hayattan. Şu kahrolasica iş tecrübesinden. “Bildğim kadarıyla hamburgerler el çantası taşımazlar.”

Ariel gülünce o da babasının sert bakışlarından payına düşeni aldı. “Eve çık.” diye tersledi Gabriel.

“Yine ne yaptım ben?”

“Eve.”

Bir saniye durakladıktan sonra Ariel dönüp yukarı çıktı ve evin kapısını çarparak kapattı.

Gabriel sonunda onu eve sokmayı başarinca Portia paytak paytak mutfığa doğru ilerledi ve çekmecedan bulabildiği en keskin bıçağı çıkardı. Bir Sumo güreşçisi zarafetiyle, harakiri yapmaya hazırlanan bir Samuray gibi bıçağı havaya kaldırdı. Tam lastik kıyafete saplamak üzereyken Gabriel üstüne atlayıp bileğini bükte ve bıçak yere düşüp çatlak parke zeminde sekti. “Sen delirdin mi?” diye sordu.

Portia’nın ağzı açıldı, sonra tekrar kapandı ve sonra tekrar açıldı. Buraya gelirken, yanında zıplayıp duran köpeklerle onun hâlini gören yayalara benziyordu.

“Kendimi öldürmeye çalışıyorum, sen, sen, sen!”

Hazırcevap olmak hiçbir zaman yetenekli olduğu bir alan değildi.

“Kendime zarar vermeye niyetim yok.” dedi, hecelerin üstüne tek tek vurgu yaparak. “Fermuar sıkıştı. Bunun içinden ancak keserek çıkabilirim.”

Gabriel bir adım geri attı ve bir şey söylemek için ağzını açtı.

“Daha fazla alaycı yorumlar veya garip varsayımlar duymak istemiyorum.” diye terslendi Portia, buz gibi bir sesle. “Sadece bana şu lanet olasıca bıçağı ver.” Aslında kendini hiç de buz gibi hissetmiyordu. Gabriel’in bakışları değişmişti. Artık onun beline bakmıyor, dudaklarına bakıyordu.

Portia’nın kalp atışları hızlandı.

Gabriel bıçağı almadı. Kişisel olmayan bir tavırla onun arkasını çevirdi ama fermuarı çekmeye çalıştığında bir milim bile kıpırdamadı. “Eğil ve kıpırdama.” diye tezgâhı işaret etti.

Portia, omzunun üstünden onu görmek için hafifçe döndü ve öfkeyle baktı.

“Lütfen.” diye ekledi Gabriel, birden aklına gelmiş gibi.

Cinayet diye düşündü Portia, ona bu yaşattıklarından sonra Robert’i öldürmek çok hafif bir ceza olacaktı.

Hafif bir homurdanmayla başını arkaya atıp yüzündeki buklelerden kurtulmaya çalıştı ve sonra tezgâha doğru eğildi.

Ama hiçbir şey olmadı.

Tekrar arkasına bakmaya çalıştı. “Fermuar? Ve sen? Açmaya çalışıyor musun?” dedi alaycı bir gülüşle.

“Biliyor musunuz, Bayan Cuthcart.” dedi Gabriel. Dudakları neredeyse kulağına değecek kadar yakınına geldiği için Portia hazırlıksız yakalanmıştı. “Sizi bir kere bu zımbırtının içinden çıkartayım, bir dahaki sefere seni böyle önümde eğersem, hiç gülemeyeceksin.”

Bu aptal hamburger kostümünün içindeyken bile aralarından öyle bir elektrik geçti ki tüm lastiği tutuşturabilirdi.

Portia zorlukla yutkundu ve gözlerini devirerek bakmaya çalıştı ama zaten Gabriel’in görmesine imkân yoktu. Ya böyle davranacaktı ya da bu kıyafetten kurtulur kurtulmaz onu neyin üstüne isterse eğmesi için yalvarmaya başlayacaktı.

“Erkekler, her zaman kadınların onların taktiklerine asla gülmediklerini zannederler.” demeyi başardı. “Emin ol, çok yanılırlar.”

Gabriel’in bir an gerildiğini hissetti ama sonra kahkahalarla gülmeye başladı. “Tanrım, sen nasıl bir şeysin!”

Buna uygun bir cevap bulana kadar, Gabriel sert bir şekilde çekti ve fermuar açılıverdi.

Tavandaki pervane dönüyordu ve hamburger kostümü iki parça hâlinde yere düşerken Portia derin bir nefes alıp arkası-

na döndü. “Aman Tanrım, bu o kadar iyi geldi ki.” diyerek nefesini verdi.

Kostümü çekiştirmeye başladı ama ancak Gabriel’in yardımıyla kollarını çıkartabildi. Üstündeki kısa beyaz atlet terden sıırıslıklam olmuştu ve bütün hatlarını ortaya çıkartıyordu.

Başını kaldırınca Gabriel’in bakışlarını gördü. Sanki kıyafetin geri kalanını üstünden parçalayarak çıkartmak istiyor gibiydi ve bunu sadece yardımcı olmak için yapmak istiyor gibi bir hâli de yoktu.

Portia, boşanalı sadece bir ay olmuştu ama en son ne zaman seks yaptığını hatırlamıyordu. Tabii ki eski kocasının aynı dertten mustarip olmadığı belliydi. O bol bol seks yapmıştı Sissy ile. Evliliğinde seks olmayan tek taraf kendisiydi.

Etraflarındaki her şey bulanıklaştı. Trafiğin sesi. Mısır gevreğinin ne kadar pahalı olduğu düşünceleri. Hatta eski kocası ve eski en iyi arkadaşının ihaneti bile uzaklaşmış gibiydi.

Gabriel elini ona doğru uzattı ama sonra dokunmadan çekti. “Nasıl bir kadın, hamburger kostümüyle ortalarda dolaşır?” diye sordu sakın bir ses tonuyla.

Portia kendine uzaklaşması gerektiğini söyledi ama yapamadı. “İyi bir kazanç kapısı arayan bir kadın.”

“Yani, önüne çıkan her şeyin önünde eğilecek misin?”

Portia gerildi, eski havasına dönmüştü. “Hayır canım, her şeye değil. Sosisli sandviç pozisyonunu reddettim mesela, hem de ‘Ye Beni’ yazısı bile vereceklerdi elime.”

Gabriel’in yüz hatları önce gerildi ama sonra başını salladı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. “İnanılmaz birisin.” Tekrar ona doğru uzandı. “Gel seni şundan kurtaralım.”

“Ben yaparım.”

Gabriel bir adım geri gidip kaşını kaldırarak baktı.

Portia plastik kostümü çıkartmak için debelenirken yaklaşıp ellerini bu sefer nazikçe, bir kenara itti. Portia bir an ona baktı, araları yine elektriklenmişti ama sonunda pes etti. Gabriel lastiği çekmeye başlarken bakışları onunkilere kilitlenmişti ama sonunda dikkatini topladı ve onu kıyafetin içinden çıkartabildi.

Neyse ki Portia'nın üstünde Evie'nin eski külotlu çoraplarından biri vardı. Gabriel onu baştan aşağıya süzerken tezgâha doğru büzülmüştü. Sonunda bakışları tekrar yüzüne geri döndü ve "Suya ihtiyacın var." dedi.

"Ben iyiyim."

Gabriel yine de dolaba gidip bir bardak buldu ve musluktan doldurup ona uzattı. "İç."

Portia artık tepki gösteremeyecek kadar bitap hissediyordu kendini. "Gerçekten, ben iyiyim."

"Portia." Sadece ismini söyledi. Uyarıcı bir ses tonuyla.

Portia onun ismini söyleme şeklinden mi yoksa boğuk sesinden mi etkilenmişti bilmiyordu ama birdenbire kendini çok zayıf hissetti. Birdenbire her şey çok üstüne gelmeye başlamıştı. Bardağı aldı ve bir yudum içti.

"Hepsini." dedi Gabriel, yumuşak ama kararlı bir şekilde.

Sözleri Portia'nın tüm duygularını uyarmıştı. Bardağı bitirene kadar Gabriel gözlerini onun üstünden çekmedi. Bitirir bitirmez, elindeki bardağı alıp tezgâha koyarken parmakları parmaklarına yavaşça değmişti. Sonra Gabriel ona ilk karşılaştıkları gün merdivenlerde yaptığı gibi, sanki bir şey anlamaya çalışıyormuş gibi inceleyen bakışlarla baktı. Bir saniye sonra, aradığı cevabı bulamamış ya da bulduğu cevaptan hoşlanmamış gibi uzanıp saçının bir lülesinin kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bir şeyler yemen ve sonra da ılık bir duş yapman lazım."

Gabriel fazla yakınında duruyordu. Portia, tezgâha dayan-

dığı için gidecek bir yeri yoktu ve aslında ona yaslanmak ve içinde erimek istediğini hissetti. Her an yapabilirdi de. Bazen insanın nerede olmak istediğini çok net olarak anladığı anlar vardır hayatında diye duymuştu. Önsezi yeteneğiyle ilgili hep böyle olduğunu hissetmişti. Robert ile de öyle olduğunu zannetmişti. İki durumda da bu hissinde yanıldığı ortaya çıkmıştı. Ama şu anda burada, bu adamla beraberken kendini birdenbire serin bir suya kavuşmuş çöldeki susuz yolcu gibi hissediyordu.

“Sen gerçekten kimsin?” diye sordu Portia, hiç düşünmeden.

Ama tam o sırada Gabriel’in cep telefonu vızıldadı ve ekrana baktı.

“Bunu açmam lazım.” Onu değerlendirmek ister gibi, yine baştan aşağıya süzdü. “Sonra konuşuruz.”

Tekrar kulağının arkasından fırlamış yaramaz bukleyi yerine koydu ve gülümsedi. Eğleniyormuş gibi görünüyordu. Sonra kapıya doğru yöneldi.

“Ah! Sen ve meşhur konuşmaların...” demeyi becerebildi Portia. Birazcık eski hâline dönmeyi başarmıştı. “Sonra da artık liseli kızlar gibi makyaj yapıp saçlarımı örmek istersin.”

Gabriel şaşkınlıkla bir kahkaha attı ve başını sallayıp yürümeye devam etti.

“Haberin olsun, konuşacak bir şeyimiz yok!” diye arkasından bağırdı Portia. “Özellikle de bu daire hakkında. Sana satacağım tek şey şu hamburger kostümü olabilir ama çok iyi durumda olmadığını bilesin.”

Gabriel’in kahkahaları kapanan kapının arkasından duyuluyordu.

Yedi

Ariel'in sosyal bilgiler öğretmeni konuşup durmaya devam ediyordu.

Bay Wickman yaşlı bir adamdı hatta antika sayılabilirdi. Herhâlde kırk yaşında falan olmalıydı. Uzun boylu, ince yapılı ve bir göz kapağı düşüktü. Çocuklar ona Tek Göz diyorlardı. Ariel bundan nefret ediyordu. Çocukların bu kadar acımasız olmasından nefret ediyordu. Ama Bay Wickman'ın verdiği ödevden daha fazla nefret ediyordu.

Aile geçmişi üzerine bir ödev.

Ariel niye bundan hoşlanmadığının pekâlâ farkındaydı. Zaten çok sıkıcı bir konuydu. Üstüne üstlük, günlük yazması yetmezmiş gibi şimdi bir de aile tarihçesini mi kurcalayacaktı? Tabii ya ne demezsin, harika bir ödev.

Hey babacığım, bana biraz annemi ve ailesini anlatır mısın?

Belki çıkmaz ayın son çarşambası.

Daha iyi bir konu bulabilirdi oysa. Mesela alt kattaki Portia gibi. Hâlâ onu hamburger kılığında evden içeri sokmaya çalıştık-

ları günü hatırladığında gülmekten kendini alamıyordu. Daha da şaşırtıcı olan, babasının da gülümsemiş olmasıydı. Onu en son gülümserken gördüğünden beri herhâlde bir asır falan olmuştu. Her ne kadar babası, hemen gülümsemesini bastırmış olsa da Ariel görmüştü işte.

Her neyse. Yine de bu iyiye işaretti. Portia'nın babasının dikkatini çekip çekmeyeceğini anlamanın tek yolu, onu akşam yemeğine davet etmektir. Nasıl yemek yediğine bakarak nasıl biri olduğu hakkında fikir yürütülebileceğini internette okumuştur. Ağzı açık mı çiğniyordu? Peçetesini kucağına koymak yerine boynuna mı sıkıştırıyordu?

Portia'nın bu testi geçeceğine emindi çünkü zeki ve komik biriydi. Hem bir de çok güzel yemek yapıyor olduğu gerçeği vardı. Eğer Portia'yı yemeğe çağırırsa ve gelirken bir pasta getirmesini istese, yemek başarısızlıkla sonuçlansa bile, en azından harika bir tatlı yemiş olurlardı.

Bir tek sorun vardı. Eğer Ariel babasına yemek fikrin-den bahsederse babası asla kabul etmezdi. O zaman sormaya ne gerek vardı? Ayrıca artık elini çabuk tutması şarttı. O sabah Miranda'nın günlüğünde, sayfanın her tarafına doldurulmuş, yeni bir isim bulmuştu.

Dustin

Dustin Ferris

Bayan Dustin Ferris

Miranda, Bayan Herhangi Birisi, olmak için oldukça gençti. Bu kız feminizm hakkında, kendi soyadına sahip çıkmak hakkında hiçbir şey duymamış mıydı? Neyse, Miranda'nın Dustin adında yeni bir çocuktan hoşlandığını anlamak için dâhi olmaya

gerek yoktu. Bu durum niye onun daha neşeli olduğunu açıklıyordu. Tabii babası bunu fark ederse her şey eskisinden de beter bir hâle gelirdi.

Ayrıca, Portia'yı kandırıp onlara yemeğe gelmesini sağlamak istemesinin daha geçerli bir nedeni vardı. Bayan Hamburger'in yemeğe gelmesi, Miranda'nın babasını görmezden geldiği ve babasının da özellikle Miranda'yı görmezden gelmediği, tipik bir aile gecesinden daha beter geçemezdi.

Ariel sınıftan dışarı fırlarken ailesinden kimsenin haberi olmadan aile ağacı yapması gerektiği gerçeğine rağmen, kendini daha iyi hissediyordu çünkü artık babasının dikkatini başka yere çekecek bir planı vardı.

Eve varır varmaz, bir davetiye hazırladı.

*Sevgili Portia,
Yarın akşam, Kane ailesiyle birlikte,
Akşam yemeğine mutlaka davetlisiniz.
Saat 19.00'da.
Geç kalma.*

*Üst kat komşunuz,
Ariel Kane*

Not: Lütfen gelirken, bir pasta getirmekten çekinmeyin.

Sekiz

Portia, birdenbire içinden yükselen pasta pişirme isteğiyle donup kaldı.

Çok ani ve sert bir şekilde ortaya çıkan bu sezgi, onu hazırlıksız yakalamıştı. Dairesindeki ilk gün yaptığı yemekten beri böyle hissetmemişti. Sabah uyandığından beri, aynı geçen günkü gibi çikolatalı pasta yapma isteği o kadar kuvvetliydi ki âdeta nefes alamıyordu.

“Kendini kontrol etmelisin, Portia.” diye fısıldadı. “Hayatının ipleri artık kendi elinde. Robert’ın değil ve kesinlikle ‘önsezinin’ de kontrolünde değil.”

Hamburger fiyaskosuna ve sürekli eriyen banka hesabına rağmen, kendini yıllardır hissetmediği kadar özgür hissediyordu. Hayatında ilk defa kendi istediği gibi yaşıyordu. İlk defa, kendi kontrolünde olmayan olayların etkisinde sürüklenmiyordu. Tamam, şu para işine bir çare bulması gerekiyordu ama bu yine de kendini çok canlı hissettiği gerçeğini değiştirmiyordu.

New York sokaklarında yürüyüş yaptıkça, bu şehirde yaşa-

dığına şükrediyordu. Asık suratlı komşularının onun kocaman Teksaslı gülümsemesinden kaçmaları umurunda değildi. “*Ben varım!*” diye haykırmak istiyordu. Yeni ve harikulade bir hayata başlamıştı. Ya da başlayacaktı! Ümit, onu neşelendirip canlandırmıştı.

Sonraki iki gün boyunca Gabriel’den uzak durmayı başardı ama tabii ki bu sonsuza dek sürmeyecekti. Gabriel’in konuşmaları gerektiğini tekrarlayıp durduğuna bakılırsa adamın avukatı, Portia’nın neden satıştan vazgeçtiğine dair doğru düzgün bir açıklama yapmamıştı anlaşılan.

Aslında, telesekretere bıraktığı açıklamanın yeterince aydınlatıcı olmayacağını baştan tahmin etmeliydi. Gabriel Kane, kolayca pes eden bir adam değildi. Eğer bir şeyi isterse mutlaka elde ederdi. Bunu, onu basamaklarda gördüğü ilk gün anlamıştı zaten.

Hayatının geri kalan yönleri gibi bu konuya da artık el atıp ipleri kendi eline almalı ve niye satmaktan vazgeçtiğini açıklamalıydı. Bu nedenle akşam yemeği davetiyesinin kapının altından atıldığını görünce, artık bodoslamadan dalıp bu işi halletmesi gerektiğine karar verdi.

Davetiyei tekrar okudu. Sonra şaşkınlık ve endişe ile pas-tadan söz edilen bölümü gördü ama bunu kafasının bir kenarına itmeyi tercih etti.

Onun yerine, buraya taşındığı ilk günden beri yapmaya niyetlendiği işe koyulmaya karar verdi: Temizlik.

New York’a kaçıp gelmeden önce yıllardır bu eve uğramamıştı. Manhattan’a ilk geldiği ay, Cordelia’nın Batı Central Park’taki havalı dubleks dairesinde kalmıştı. O sırada, uzun dönemde nerede yaşayacağını veya bir sonraki adımlarının neler olacağını düşünemeyecek kadar üzüntüden mahvolmuş durumdaydı. Ama bir ayın sonunda, sonsuza kadar ablası ve kocasıyla

yaşayamayacağını farkına vardı. Bu durumda nereye taşınacağı çok aşıkardı. Büyük teyzesi Evie'nin bahçe katına.

Evin ortasında durup karanlık perdeleri ve kir tabakasını inceledi. Dairenin arka tarafında çift kapılı camlar, birkaç adımla çıkılan bir arka bahçeye açılıyordu. Mutfak rustik tarzda döşenmişti ve içinde dökme demir bir kuzine, lavabo, antika sayılabilecek bir buzdolabı ve Portia'nın, yıllardır hatta belki onlarca yıldır kullanılmadığını tahmin ettiği eski taş bir şömine vardı. Girişteki seramikler ve evin kalanındaki ahşap parkeleler grileşmiş, yıpranmış ve hatta yer yer yamuk yumuk olmuştu. Banyonun rengi atmış ve iç karartıcıydı ama çok güzel antika ayaklı bir küvet vardı. Portia orayı adam etme şansı olduğuna inanıyordu.

Mutfak dolabının altından temizlik malzemelerini çıkarttı ve işe koyuldu. Evdeki tüm mobilyaları arka bahçeye çıkardı. Tüm halıları da rulo yapıp arka bahçeye çıkardı. Daire boşalınca, burnunu bir eşarpla kapatıp tozlu perdeleri söktü. Tuğla duvarları ve yerleri iyice süpürdü. Hatta şömineyi temizlemek için bir fırça bile buldu.

Sırtından ve alnından ter damlayarak işini bitirip etrafına bakındığında ev hiç de başladığından daha temiz görünmüyordu.

Bunun üzerine tekrar baştan başladı. Bu sefer sıcak su, çamaşır suyu, toz bezleri ve yer paspasıyla temizliğe girişti. Elleri kızarıp derisi sıyrılına kadar her yeri ovdu. Günün sonunda her tarafı is ve kirle kaplanmış, saçları keçe gibi olmuştu. Ama sonunda yorgunluktan uyuyakaldığında, ev tertemiz olmuştu ve nedense kendini yuvasına dönmüş gibi hissediyordu.

Ertesi gün, inleyerek uyandı. Vücudundaki her bir kemik ağrıyordu. Fakat etrafına bakıp başardıklarını görünce içi heyecanla doldu. O akşamki yemek daveti aklına geldi. Aslında öyle

hissetmemesi gerektiğini bilse de bu davet onu heyecanlandırıyordu.

Bir an için pes edip içinden gelen pastayı yapsam mı diye düşündü ama sonra vazgeçti. Dışarı çıkıp bulabildiği en ucuz tatlıyı satın aldı. O işi halledince büyük teyzesinin gardırobuna el attı. Yves Saint Laurent marka, uzun, dökümlü, gri flanel kumaştan, çizgili ve geniş duble paçalı, harikulade bir pantolon ve yine Paris'ten alınmış sade pamuklu bir bluz buldu. Sonra akşam, saat yediye beş kala, tatlıyı alıp üst kata yollandı.

Antrenin girişinde, ön kapının yanında bir sürü inşaat izin belgesi asılmıştı. Portia New York'ta uzun zamandır yaşamıyordu ama komşusunun apartmanın geri kalanında bir yenileme çalışması yaptığını anlamak için çok zeki olmak gerekmiyordu.

Eski bir alışkanlıkla kapıya vurdu. Yıllarca ablalarıyla beraber yazları burada büyük teyze Evie'yle geçirmişlerdi ve kapı zili hep bozuktur. Kimse kapıyı açmayınca, bu sefer daha kuvvetli bir şekilde kapıya vurdu. Sonunda, Ariel kapının yanındaki camın perdesini aralayıp baktı. "Niye orada dikilip duruyorsun?" diye sorarak kapıyı açtı.

"Kapıya vurdum."

"Kapı zili diye bir şey duymadın mı hiç?"

Kız, Portia'ya deli midir nedir gibi bir bakış atıp koridora çıktı ve bir şov hostesi edasıyla kapı ziline nasıl basıldığını gösterdi. Çalan zilin sesi, evin yeni sahibinin bozuk şeylerden pek hoşlanmadığını belli ediyordu.

Portia, bu durum karşısında kendini biraz garip hissetti. Sanki inşaat izin belgeleri ve yeni kapı zili, eski hayatının tümüyle geçmişte kaldığını teyit ediyordu. Bu saçma bir duyguydu tabii ki. Kocasının onu boşaması yüzünden eski hayatı sona ermişti, yoksa bir yabancıнын büyük teyzesinin evini elden geçiriyor

olması yüzünden değil.

“Büyük teyzem burada otururdu,” dedi Portia dikkati dağınık bir şekilde. “O zamanlar bu zil bozuktu.”

“Gerçekten mi? Burada senin tanıdığın biri mi oturuyordu?”

“Evet, büyük teyzem.” diye tekrarlayarak evin içine doğru yürüdü.

Evin genel hatları aynıydı tabii ki ama onun dışında hiçbir şeyin eskisiyle yakından uzaktan alakası yoktu. İçerisi baştan aşağıya sökülüp yenilenmişti. Viktorya tarzı eski duvar kâğıtları sökülmüş, yerine parlak beyaz, hafif dokulu plastik boya yapılmıştı. Anlamsız olduğunu bilse de Portia kelebek ve dragon şeklindeki su lekelerini özlemle andı.

Yerdeki halılar kaldırılmış, parkeler cilalanmış ve yere otantik kilimler atılmıştı. Pahalı mobilyalar yerleştirilmiş ve pahalı sanat eserleri asılmıştı. Her şey mükemmeldi ve Portia içinden buranın ne kadar güzel olduğunu kabul etse de kendi dairesinde yaptığı tüm temizlik, burayı görünce gözüne çok yetersiz gelmeye başlamıştı şimdi. Portia asık bir suratla, yerdeki halılardan bir tanesi, nasıl ödeyeceğim diye dertlendiği bir yıllık emlak vergimin hepsini karşılar diye düşündü.

“Teyzen şimdi nerede?” diye sordu Ariel.

“Öldü. Birkaç yıl önce.” Kelimeler niyetlendiğinden daha sert bir şekilde dudaklarından dökülmüştü. Portia bir an için Ariel’in irkildiğini düşündü ama sonra kız gözlerini devirdi.

“Yaşlı mıydı?”

“Evet ama çok canlı ve hayat doluydu. Bu binayı ablalarım bana bıraktı. Ablalarım üst katları babana sattı.”

“Ha, o yüzden sen bodrumdasın. Sanırım seni diğerlerinden az seviyormuş.”

Portia güldü. “Bodrum değil, bahçe katı. Bahçeyi sevdiğimi biliyordu.”

“Benim annem öldü.” dedi Ariel. “Teyzen gibi. Ama annem yaşlı değildi.” Sanki çok önemsiz bir şey söylemiş gibi arkasını döndü.

Portia’nın bu sözleri kavraması birkaç saniye sürdü. Bu yüzden mi acaba Ariel’i pek tanımadığı hâlde onunla arasında bir bağ hissetmişti? Anneleri ölen kızların arasında gizli bir bağ mı oluşurdu?

“Hey, bu hazır alınmış bir pastaya benziyor.” diyen Ariel, Portia daha tepki veremedi konuyu değiştirdi.

“Öyle.”

“Kendi yaptığın o muhteşem pastalardan birini getirmen gerekiyordu.”

Ariel şaşkın şaşkın baktı. “Geçen akşam yaptığın gibi.”

“Kusura bakma. Bu sefer böyle oldu.”

Ariel’in omuzları düştü. Sonra abartılı bir şekilde içini çekti ve omuzlarını silktilti. “Ben elimden geleni yaptım.”

Portia, evin arkasına doğru ilerleyen kızı izledi. Eğer dairenin yapısında büyük bir değişiklik yapılmadıysa şu anda onun en sevdiği kısım olan güneşli odaya doğru gittiklerini biliyordu.

Ama Gabriel’i görünce odayı unuttu.

“Kahretsin, Dan. Bu kabul edilemez.” diyordu cep telefonunda birisine. “Sana söylemiştim. Merhamet etmeye hiç niyetim yok. Bedelini ödet onlara.”

Arkası onlara dönük, büyük pencerelerin önünde, telefonu kulağına yapıştırmış duruyordu. Kendini zor kontrol ediyor gibi bir hâli vardı. Birdenbire arkasını döndü ve onu gördü.

Göz göze gelince, gözlerinin rengi iyice koyulaştı ve bakışlarıyla onu yavaşça sardı.

“Komşumuzu hatırlıyorsun değil mi babacığım.” dedi Ariel, şeker gibi tatlı bir ses tonuyla. *Babacığım* kelimesini iyice vurgulayarak.

Portia onu, hamburger olayından beri, yani üç gündür görmemişti. Gabriel’in iyi olup olmadığını anlamak ister gibi kendisini incelediğini fark etti.

Portia anıları canlanınca kaşlarını çatdı. Bu tepkisi Gabriel’in bir kaşını kaldırıp sırtıtmaya başlamasına neden oldu.

Telefondan endişeli, cızırtılı bir ses yükseldi. “Buradayım.” dedi Gabriel sakın bir şekilde. Konuya dönmeye isteksiz bir hâli vardı ama sonunda dikkatini tekrar telefona verdi.

Ariel, Portia’ya doğru yaklaştı. “Şu babacığım yaklaşımını onu yumuşatmak için kullanıyorum. Nedense pek hoşuna gidiyor. Anla anlayabilirsen.” Başını yana eğdi. “Hadi gel. Senin şu *hazır pastanı* mutfağa koyalım.”

Portia, Ariel’in arkasından yaylı bir kapıdan geçip mutfağa girdi. Fırının sıcaklığı yüzüne çarptı. Aynı zamanda parlak sarı ve beyaz duvarlardan ve tavanın kenarındaki beyaz alçıpanların görüntüsünden de etkilenmişti. Mutfak da yenilenmişti ama tümüyle değiştirmek yerine, eski tarzı koruyarak yenilemişlerdi. Çok beğendiğini itiraf etmeliydi.

Granit tezgâhın önünde yaşlıca bir kadın durmuş, salıncak hazırlıyordu. Ne başını kaldırdı ne de selam verdi.

“Hadi gel.” dedi Ariel ve pastayı elinden alıp tezgâhın üstüne koydu. Sonra onu başka bir yaylı kapıdan geçirip yemek odasına doğru yönlendirdi. “O, Gerta ve işinin bölünmesinden nefret eder. Babam işe yarar bir yardımcı bulma konusunda pek şanslı sayılmaz maalesef. Burada bekleyebiliriz.”

Ama Portia daha soru sormak, oturmak veya ön kapıya atılıp kaçıp gitmek gibi bir şey yapmaya fırsat bulamadan Gab-

riel odaya girdi. Yavaş yavaş ısıtılan ballı süt gibi içini bir sıcaklık kapladı. Doğruyu söylemek gerekirse Portia kendini huzursuz hissediyordu. Sözde bu adamla aşağıdaki dairenin satış işini bodoslamadan girip konuşacaktı. Kendini böyle huzursuz hissetmesi hiç yardımcı olmuyordu doğrusu.

Gabriel kapıya yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Eee?” diye sordu.

“Ne var?” diye anlamaya çalıştı Portia.

“Bu kılık neyin nesi?”

Portia onu yukarıdan aşağıya bir süzdü. “İnsanlar kıyafetlere genellikle *kılık* demezler. En azından erkekler böyle konuşmazlar.” Bir an için ona düşünceli bir şekilde baktı. “Hem şu sürekli ‘konuşmamız lazım’ tavırlarını bir kenara bırakırsak sana sormam gerek: En sevdiğin renk pembe mi? Hiç dar kot giyip tişörtünü içine sokup mokasen giydin mi? Yok yok, dur bakalım, hiç pantolon askısı taktın mı?”

Gabriel’in dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. “Cevaplarım: Pek sayılmaz. Asla. Ve Hayır. Öte yandan sen, *Saturday Night Fever*¹ filminden fırlamış gibi görünüyorsun.”

“Ben daha çok *Annie Hall*² filminden diye düşünmüştüm. Aynı senenin yapımı. Üstelik daha zekice bir film.”

Ariel bu garip konuşmanın gidişatından bir şey anlamamış, şoka girmişti. Portia alaycılığı bir kenara bırakmaya karar verdi ve biraz gergin ama kocaman bir Teksas gülümsemesi kondurdu yüzüne. Ariel gözle görülür bir şekilde rahatladı. Gabriel gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu.

“Burada neler oluyor?” Ariel’in, biraz daha büyük ve derli toplu görüntülü bir kopyası odaya girdi. Bu herhâlde Ariel’in

1 Başrolünde John Travolta’nın oynadığı 1977 yılında çekilmiş dram türündeki film.

2 Woody Allen’in 1977 yılında çektiği otobiyografik filmi.

bahsettiği ablasıydı.

Kardeşinin aksine, onun saçları açık kumral, düz ve gözlerine girecek kadar uzun ve dağınıktı. Kısa fırırlı eteğinin içine sokulmuş parlak yeşil bir tişört ve rengârenk tenis ayakkabıları giymişti. “Büyükanнем geldi.” dedi. Portia’yı baştan aşağıya süzdükten sonra sordu. “Sen kimsin?”

“O bizim yeni komşumuz.” diye cevapladı Ariel, karamsar bir sesle.

Miranda onu iyice inceledikten sonra omuzlarını silkti. “Kıyak bir kıyafet.”

Portia, Gabriel’e zafer dolu bir gülümseme attı.

Miranda’nın arkasından gelen ayak sesleri duyuldu. “Herkes nerede?”

Altmış beş yaşlarında bir kadın mutfığa girdi. Dikkatleri üzerine çekmeye alışık, zarif ve bakımlı bir havası vardı. “Ah, demek buradasın Miranda. Kapıyı açmadan geçip gitmen inanılmaz kaba bir davranıştı. Kendi anahtarımı kullanmak zorunda kaldım. Gabriel sana binlerce defa söyledim, bu kızların sana bu kadar saygısızca davranmasına göz yummadan gerekiyor.”

“Sanki yapabilirmiş gibi.” diye mırıldandı Miranda.

Kadın Gabriel’e dik dik baktı ama mutfaktan gelen tencere tava gürültüleri araya girdi.

Kadın tam bir şeyler söylemeye başlıyordu ki Portia’yı gördü. “Ah, misafirimiz olduğunu fark etmemiştim.” dedi, sanki kendisi misafir sayılmazmış gibi. “Ben Helen Kane. Gabriel’in annesi.”

“Merhaba, ben Portia Cuthcart. Alt katta oturuyorum.”

“Alt katta mı?” Portia’yı baştan aşağıya süzecek birisi daha çıkagelmişti. “O dairenin boş olduğunu sanıyordum. Uzun süredir mi orada oturuyorsun?” diye devam etti Helen.

“Hayır. Çok uzun olmadı. Bu bina büyük teyzeme aitti ve ölünce bana ve ablalarıma bıraktı.” Portia gereksiz konuştuğunun farkındaydı ama kendine engel olamıyordu.

Helen Gabriel’e döndü. “Orayı Anthony için aldığını sanıyordum.”

“Anne, bu konuyla ilgileniyorum.”

“Gabriel, sakın bana bu satış işini halletmediğini söyleme. Anthony’i burada istemediğini biliyorum ama sırf onu uzak tutmak için bahçe katını almaktan vazgeçersen, seni asla affetmem.”

“Anne, yeter.”

Kadın bariz bir çabayla kendini tuttu ve tekrar Portia’ya doğru döndü. Portia kendini hiç bu kadar huzursuz hissetmemişti.

“Burada tanıdıkların var mı tatlım?” diye sordu sonunda. “Arkadaşlar, aile falan. Eminim aşağıdaki berbat daireden daha iyi yaşayacak bir sürü yer bulabilirsin.”

Portia ne yapacağını veya düşüneceğini bilemiyordu. Neden satmak istemediğini anlatması düşündüğü kadar kolay olmayacaktı anlaşılan. “Ablalar burada.”

“Ah, ne güzel. Aile gerçekten hayattaki en önemli şeydir.” derken, gereksiz ve abartılı bir vurguyla konuşmuştu Helen. Sonra tekrar Gabriel’e döndü. “Kardeşin nerede?”

Gabriel’in yüz ifadesi daha da savunmacı olmuştu. “Söylemiştim anne, gelmiyor. İkimiz de biliyoruz ki Anthony sadece paraya ihtiyacı olduğunda ortaya çıkar. O yüzden de ona içinde oturmayacağı bir daire almama hiç gerek yok.”

“Bu doğru değil. Gelecek.” Helen’in sesi yükseldi. “Bana söz verdi.”

Miranda birden başını kaldırdı. Parmakları hâlâ telefonunun üzerinde gezinirken gözleri heyecanla parlamıştı. “Anthony

amcam mı geliyor?"

Gabriel tam ağzını açmıştı ki annesi lafını kesti. "Evet, geliyor. Şehre geliyordu ve bana yemeğe geleceğine söz verdi." Helen Gabriel'e keskin bir bakış attı. "Tabii buraya geldiği zaman bende kalacak."

"Yemek." diye duyurdu aşçı.

"Biraz daha beklememiz lazım." dedi Helen Kane, lüks çantasını karıştırıp cep telefonunu bulurken.

"Anne, kaç defa Anthony şehre geleceğini söyleyip sonra ortaya çıkmadı?" Gabriel dikkatini tekrar Portia'ya çevirdi. "Uğradığın için teşekkürler." dedi. "Ariel, Bayan Cuthcart'ı kapıya kadar geçirir misin lütfen?"

Portia gözlerini kırıştırdı.

"Baba." diye araya girdi Ariel. "Sana söylemiştim ya onu yemeğe davet ettik."

Gabriel küçük kızına bakarken sinirlendiği yüzünden anlaşılıyordu. "Hayır, bana böyle bir şey söylemedin."

"Söylemedim mi? Tüh! Benim hatam."

"Ariel, beni yemeğe davet ettiğinden babanın haberi yok mu?"

Ariel burnunu kırıştırdı. "Tam var denilemez."

İşte bu harikaydı. "Ben gideyim."

"Gidemezsin. Pasta bile getirdin. Baba, bize pasta getirmiş birini evden atamazsın."

"Hiç nazik bir davranış değil baba." dedi Miranda.

Gabriel'in gözlerinde gördüğü sanki hafif bir ümitsizlik miydi?

Gabriel elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu karışıklık için özür dilerim. Lütfen. Bize katılır mısınız?"

"Ben, gerçekten..."

Ariel, Portia'nın kolundan yakalayıp onu bir sandalyeye

doğru çekiştirdi. Kızı silkeleyip atmadığı sürece kurtulma şansı yoktu.

Yemek odası havadar bir hâle getirilmişti. İnce dökümlü perdeler, balkona açılan büyük kapıların iki yanında dalgalanıyordu. Dekorasyon dergilerindeki gibi bir görüntüsü vardı ama biraz kişisiz duruyordu.

“Güzel değil mi?” diye sordu Ariel.

“Harikulade!” Esas düşüncesini saklamak için biraz abartılı bir tepki göstermişti.

Gabriel bir kaşını kaldırdı ama bir yorumda bulunmadı.

Helen Kane, öbür oğlunu beklemek için yemeği bir on dakika daha geciktirmeyi başardı ama sonunda Gabriel, zaten kırk beş dakika geç kaldığının altını çizince, pes etmek zorunda kaldı. Sert bir bonfile, fazla pişmiş kuşkonmaz, az pişmiş patates, pörsümüş salata ve beyaz ekmek servis edilirken bütün aile sessizce oturdular.

Portia kendi büyükannesini, yemek kitaplarını ve yanmış etin insanı öfkeyle doldurduğunu düşündü. Bu ailenin en son ihtiyacı olan şey biraz daha öfkeydi.

Miranda’nın telefonu çaldı ve kız cevap vermeye yeltendi.

“Sana akşam yemeğinde telefon konusunda ne demiştin?”

“Ama baba!”

“Aması yok.”

Miranda ters ters baktı.

Gabriel fark etmemiş gibi davrandı. Ariel içini çekti. Büyükanne kapıya bakıp durmaya devam etti.

Çok mutsuz bir aileydi. Bu ailenin hafif ve besleyici yemeklere ihtiyacı vardı. Mutlu yiyeceklere. Portia’nın kafasından istemsiz olarak menüler geçmeye başladı. Kabarık bir börek. Balsamik sirkeyle hazırlanmış roka salatası.

Bu düşünceler Portia'yı hayrete düşürdü ve düşünceleri hemen kafasından attı.

Miranda homurdandı, "Sen korkunç bir babasın, biliyor musun? Hiçbir arkadaşım, evde böyle saçmalıklara tahammül etmek zorunda kalmıyor."

Portia ağzını açtı ve sonra kapadı. Gabriel'in yüz ifadesi ve bakışları ifadesizleşti. Helen, oğlunun sık sık yaptığı gibi bir kaşını kaldırdı.

"Hey, baba?" dedi Ariel sessizliği bozarak. "Bence baba olarak, gayet iyi bir iş çıkarıyorsun."

Anlaşılan, evdeki barışı sağlamak Ariel'e düşüyordu.

Gergin sessizliği, kapı ziline sesi bozdu.

"Bu, o!" Helen'in yüzü Noel ağacı gibi aydınlandı.

Miranda masadan fırlayıp kapıya doğru koştu.

"Anthony amca!" diye bağırarak sesi evde çınladı.

Portia boğuk bir gülüş ve onlara doğru yaklaşan ayak seslerini duydu. Helen ayağa kalktı. Gabriel, çenesi gözle görülür bir şekilde kasılmış, masanın başında oturmaya devam etti. Ama kardeşi odadan içeri girince nezaket kurallarına teslim olup onu karşılamak için ayağa kalktı.

İçeri giren adam, doğrusu ağabeyinden bundan daha farklı görünemezdi. Benzemiyorlar denemezdi. Kesinlikle benziyorlardı. Aynı koyu saçlar ve koyu gözler. Aynı sert çene yapısı. Ama Gabriel'in karanlık görüntüsünün aksine, Anthony Kane'in yüz hatları ona aydınlık bir hava veriyordu; birbirlerinin zıttı bir tarzları vardı.

Gabriel elini uzattı. Anthony gülümsedi ve ağabeyine sarılıp kucakladı.

Ayrıldıklarında, Gabriel'in yüz ifadesi hâlâ gergindi.

Anthony sadece bir kahkaha attı ve annesine döndü. Helen

Kane sanki her an ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyordu.

“Hele şükür, sonunda sıra annene geldi.” diyerek kollarını açtı.

Portia, Anthony’nin annesini de ağabeyi gibi kocaman kucaklamasını ve sonra biraz uzaklaşıp ona bakmasını seyretti. “Tanrım, anne sen uzun zamandır gördüğüm en güzel kadınsın.” Dans pistindeki dansçılar gibi onu etrafında döndürdü.

Sonra birdenbire Anthony’nin enerjisi Portia’ya yöneldi.

“Merhaba güzelim. Sen de kimsin?”

Portia, Ariel’in şaşkın bakışlarını, Helen’in gözlerini kısıp dik dik bakmasını ve hatta Gabriel’den yayılan gerginliği hissedebiliyordu ama hiçbirini onu tanıştırmadı.

“Ben Portia Cuthcart.” dedi. “Alt katta oturuyorum.”

Anthony, Portia’nın elini aldı ve teatral bir şekilde kaldırdı. “Ah, sizin gibi bir komşumuz olması ne hoş!” derken gözlerinin içi gülüyordu. Eğildi ve elini öptü.

“Aman Tanrım, Anthony!” dedi Helen. “Gördüğüm kadarıyla uzaklardayken çekiciliğinden hiçbir şey kaybetmemişsin.” Hem gurur duyar hem de kıskanır gibiydi.

“Ben bunu pek çekicilik olarak adlandırmam.”

Gabriel bunu söylerken hiç kıpırdamamıştı ama Portia onun gerginliğinin daha derin, daha rahatsız edici bir duyguya dönüştüğünü hissedebiliyordu.

Anthony, annesinin yanındaki sandalyeye çöktü ve kadının elini alıp bileği boyunca öpücüklere boğarak onun gülerек söylenmesine ve şakacıktan başına vurmasına neden oldu.

Daha az sevilen çocuk olmak nasıl bir duygudur acaba diye merak etti Portia. İçinden bir anda Gabriel’i savunmak gelmişti. Sonra bu düşünceyi kafasından attı. Eğer bu odada korunması gerekmeyen bir tek kişi varsa o da Gabriel’di herhâlde.

“Tekrar Amerika’da olmak, gerçek bir masada oturmak ve medeni bir yemek yemek nasıl güzel bir duygu, inanamazsınız.” dedi Anthony. Daldan dala atlayan ilgisi, şimdi önündeki yemeklere yönelmişti. Daha yakından bakınca yüzünü buruşturdu. “Üç taneden iki tanesi, fena sayılmaz.”

“Nerelerdeydin, Anthony amca?” diye sordu Miranda.

“Orada burada.” diye cevapladı amcası, tabağına yemek alırken. “Çoğunlukla da oralarda.”

Miranda kıkırdadı ama Ariel’in yüzü de babasınıninki gibi ifadesiz kaldı.

Anthony ağabeyine bir göz attı. “Gittiğim yerlerden sen nefret ederdin. Ne zaman bize ateş edileceğini bilemiyorduk. Günlerce duş alma imkânı yoktu. Gideceğimiz yere günlerce yürüyerek varabiliyorduk. Çok konforlu sayılmazdı yani.”

Eğer Portia iki adamı da tanımasa ve hangisinin daha ilkel bir hayat tarzı olduğunu tahmin etmesi gerekse Gabriel olduğunu düşünürdü.

“Ne iş yapıyorsunuz?” diye sordu Portia.

Gabriel, kardeşine baktı. “Evet Anthony, ne iş yapıyorsun?”

Anthony, ağabeyini duymazlıktan geldi. “Ben yazarım. Gazeteler için değişik işler yapıyorum.”

“Evet, *The Alliance Sun* ve *The Waco Citizen* gibi gazetele-re.” diye araya girdi Gabriel.

Anthony ters ters baktı ama sonra omuzlarını silkti. “Şu anda bir kitap önerisi üstünde çalışıyorum.”

Gabriel, tabağındaki kayış gibi etle, testereyle keser gibi uğraşırken, “Tercümesi: İşsiz.” dedi.

Anthony’nin çenesi kasıldı.

Ariel hemen araya girdi. “İşten bahsetmişken, baba! Portia’nın aşçı olduğunu biliyor muydun?”

Anthony, taş gibi sert patateslerden birine çatalını saplayıp havada salladı. “Belki Portia’yı yemek yapması için işe almanız lazım. ‘Bay Anne’ olarak yaptığın işin berbat olduğunu kabul etmelisin.”

Gabriel gözlerinin içine bakarak, “Belki sen kendine bir iş bulma konusuna kafa yormalısın.”

“Ben mi? Ah, ben iş bulurum ama açıkçası hiç acelem yok.”

“İlginç. Yine ortaya çıktığına göre, paraya ihtiyacın olduğunu düşünmüştüm.”

Anthony de aynı şekilde ters ters, ağabeyinin gözlerinin içine baktı. “Tam tersi, elime iyi bir para geçmek üzere.” dedi soğuk bir şekilde.

“Gerçekten mi?” diye sordu Gabriel. “Sözleşmeyi imzaladın o zaman?”

“Ne sözleşmesi?” diye sordu Helen.

Anthony’nin rahat gülümsemesi yeniden belirdi. “Daha hiçbir şey imzalamadım, ağabeyciğim. En iyi teklifi aldığımaya emin olmam lazım.”

Gabriel’in üstündeki gerginliğin daha da arttığı hissediliyordu.

Anthony annesine döndü. “Sana şöyle açıklayayım, inanılmaz bir şans yakaladım. Hem çevreci hem de yatırımcılara on katı getirisi olacak. Tek ihtiyacım olan beş bin papel.”

Helen’in gözlerindeki ışık gözle görülür bir şekilde söndü. Portia, Anthony’nin annesine geçmişte, böyle bir sürü “şanslı anlaşma” getirdiğini üzülererek tahmin etti.

Gabriel tam ağzını açmıştı ki neyse ki cep telefonu çalmaya başladı. Ekrana bir göz attı. “Bana izin verirseniz, buna cevap vermem lazım.” Kardeşine neşesiz bir gülümsemeyle baktı. “Bu gerçek bir iş için.” Sonra ayağa kalktı. “Dan, Global anlaşması

halloldu mu?” diye sorarak odadan çıktı.

Portia'nın tek istediği, oradan dörtmala uzaklaşmaktı. Anlaşılan, masada cep telefonu kuralları sadece ergenler için geçerliydi. Bu durumda mükemmel bir bahane bulmuştu. “Ah, Tanrım, benim de aramam gereken bir yer vardı.” diyerek ayağa fırladı. “Bu çok hoş bir yemekti ama gitmem lazım. İzninizle...”

Helen ona mesafeli, Anthony ise kocaman bir gülümsemeyle baktı. Miranda, Gabriel odadan çıkar çıkmaz eline aldığı cep telefonundan başını bile kaldırmadı.

Ariel çok mutsuz görünüyordu. “Özür dilerim.”

“Özür dileyecek bir şey yok.” dedi Portia sesine neşeli bir ton vererek. “Beni davet etmen çok hoştu. Hoşça kal!”

Dokuz

Ertesi sabah Ariel, önündeki günlüğe, mavi dolma kalemle yazılmış düzgün ve okunaklı yazısına bakıyordu. Günlüğüne yazmak için her zaman mavi dolma kalemını kullanırdı. Düzgün mavi çizgiler kendini iyi hissettirmeliydi ama bu sefer işe yaramıyordu.

Ailesi berbat bir durumdaydı. Ama kitap harflerinin mükemmel düzeni veya matematik problemlerinin aksine, bu durum için ufukta bir çözüm görünmüyordu.

Annesini o kadar çok özlüyordu ki artık hissettiklerinin etkisiyle patlamak üzereydi. Annesi çok akıllıydı ama farklı bir şekilde. Kendisi gibi matematik zekâsı veya babası gibi para zekâsı değildi onunki, daha pratik ve işe yarar bir zekâsı vardı. Sorunlarla nasıl başa çıkılacağını bilirdi. Annesi olsaydı, Ariel'in yaptığı gibi yarım yamalak, birisinin dikkatini dağıtmak için başka bir kadın bulmak gibi aptalca planlar yapmazdı.

Gözyaşları boğazında düğümlenmişti. Ağlamak bir işe yaramazdı. Annesi öldüğünden beri, Ariel bunu zor yoldan ve

tekrar tekrar tecrübeyle öğrenmişti zaten.

Babasıyla Portia'nın arasını yapmaktan vazgeçip geçmemeyi değerlendirdi. Aptalca bir fikir olduğu kesindi ve annesine ihanet ediyormuş gibi hissediyordu. Hem Portia garip bir tipti. Tek tutar yanı, üstünde o hamburger kıyafeti varken babasını güldürebilmiş olmasıydı ki bu da Ariel'i başladığı noktaya geri getiriyordu. Daha iyi bir alternatif plan bulamadığı gerçeğine.

Birkaç dakika sonra Ariel, işe gider gibi giyinmiş olan babasını mutfakta Gerta'nın berbat çorbalar pişirdiği büyük tencere-lerden birinin içine bakarken buldu. Izgarada ekmekler kızarıyordu.

"Selam." dedi Ariel, yanına yaklaşıp. "Sen yemek mi pişiriyorsun?" Bir ızgaraya, bir de tencereye bakıp yüzünü buruşturdu. "Nedir bu?"

"Yulaf ezmesi." Birkaç defa daha karıştırdı. Sanki karıştırmak onu daha yenilir yutulur bir hâle getirecekmiş ümidiyle.

"Gerta nerede?"

"İşi bıraktı."

"Bıraktı mı?" Bir adım geri attı. "Ahh. Baba. Bu tümüyle yanmış durumda. Kokuyu almıyor musun?"

Tencereyi ocaktan kapattığı gibi lavabonun içine attı ve musluğu açtı. Su tencereye değdiği anda bir buhar ve cızırtı sesi yükseldi. Sonra yanık ekmekleri kızartıcıdan çıkarttı. Artık bütün ev, yangın çıkmış bir kamp yeri gibi kokuyordu.

Babası homurdanarak buzdolabını açtı ve sütü çıkardı. Masanın üstüne üç tane kâse ve bir paket mısır gevreği koydu.

"Ah harika, hem de yulafli."

Babası ona ters ters baktı.

"Miranda." diye haykırdı, kapıya doğru.

Ariel masaya oturdu. "Biliyor musun geçen günkü öne-

rimde ciddiymdim.” dedi. Portia ile ilgili planını deneyecekse şu andan daha iyi bir zaman olamazdı. “Portia’nın bizim için yemek yapması konusunda. Yani eğer onu hemen işe almak istemiyorsan belki başka bir şey düşünürsün yani, ne bileyim, mesela ona çıkma teklif etsen?”

Babasının ona bakışı, tek kelimeyle sinir olmuş diye tarif edilebilirdi. “Portia’yla çıkmak hiç ilgimi çekmiyor.” dedi Gabriel, mısır gevreklerinin üstüne sütü dökerken. “Onu işe almaya gelince artık yemek pişirmediğiyle ilgili bir şeyler söylememiş miydi?”

Ariel ciddi ve düşünceli bir ifade takınmaya çalıştı. “Benim aklımda pek öyle kalmamış. Hem bunun konumuzla ne alakası var ki?”

“Alakası yok mu?”

“Hadi ama baba! Miranda gibi konuşmaya başladın. Her neyse konumuza dönelim: Portia. Onunla çıkmak istememen belki de daha iyi.” Ariel psikoloğu taklit ederek ciddi bir ifadeyle başını salladı. Adam sanki böyle yapınca Ariel’in birdenbire dökülmeye başlayacağını sanıyordu. “Artık seni tanımaya başladığına göre, asla seninle çıkmak istemeyecektir zaten.” Erkekler biraz meydan okunmaktan hoşlanırlar diye duymuştu!

Maalesef, hafif bir homurtu dışında bir tepki göstermeyen babası, yemi yutmuş gibi görünmüyordu. “Şu aşağıdaki kadınla çıkmaya hiç niyetim yok.”

“Herhangi bir kadın değil ama o. Müthiş yemek pişiriyor.” Babasına kocaman, teşvik edici bir gülümsemeyle baktı. “Portia, büyüme çağındaki kızlarına, ihtiyaçları olan yemekleri pişirebilecek biri. Evinde bile pişirip yukarı getirse olur.” Sonra biraz daha yemledi. “Hem yani, gerçekten işe ihtiyacı var.”

“Bana, sadece işimize yarayacağı için bir kadınla çıkmamı

mı öneriyorsun?”

“Biriyle çıkmak için daha beter nedenler duymuştum. Aslında *Jersey Shore*³’u seyrediyordum da...”

“Ondan başka seyredecek bir şey bulamadın mı?”

“Baba, konuyu dağıtma lütfen, sorunumuz bu değil.”

“Sorunumuz, bu salak...” sonra lafını yarıda kesti. “Yani böyle işe yaramaz dizileri seyretmemen lazım diyorum.”

“Bu da bilgisayardaki çocuk filtresi ve ‘Hayır Ariel, cep telefonu için daha küçüksün’ kategorisinde bir yorum mu? Bir düşün bakalım, ya kaybolursam ve cep telefonum yoksa ne olacak? Eğer cep telefonum olsa seni arar, ‘Hey baba, bil bakalım neredeyim?’ deme şansım olurdu.” Burnunu kırıştırdı. “Hımm, aslında böyle diyemezdin değil mi? Yani kaybolduğuma göre nerede olduğumu bilemezdim. Her neyse...”

“Her neyse falan yok.” Babası ona daha da sert baktı. “On iki yaşındaki hiç kimsenin cep telefonuna ihtiyacı yoktur. İşte o kadar.”

“Neredeyse on üç yaşına geldiğimi unuttun ama şimdi sana bunu hatırlatmayacağım çünkü unutkanlık konusunda çok alıngansın. Hem baba gerçekten Portia’dan daha iyisini nereden bulacaksın? Mesela, saçları çok güzel.”

Babası sadece başını sallamakla yetindi. Ariel bununla ne demek istediğine pek emin değildi. Belki de Portia’nın görüntüsü yüzündendi. Portia’yı ya çiçekli ayakkabılarla ya da film sahnesinden fırlamış kıyafetlerle görmüştü babası. Belki de Portia’nın görünüşünü biraz adam edebilirse babası yemi yutabilirdi. Saçlar, kıyafetler ve tavırlar. İyi de bir yetişkini nasıl baştan yaratabilirdiniz ki?

3 MTV’de yayınlanmış bir realite şovu.

Harika. Çözmesi gereken bir sorun daha çıkmıştı.

Kâsesini musluğun içine bıraktı ve okula doğru yola koyuldu. Sanki standart bir Amerikan ailesinin mantıksız ilişkilerini yönetmek çok kolaymış gibi okul kantininin arka sıralarından birinde üç buçuk saat boyunca oturduktan sonra ortakul hiyerarşisinin de tümüyle saçma olduğu kanaatine varmıştı ve küçücük dünyası, arkadaş baskısı ve sosyal uyumsuzluklar yüzünden savaş alanına dönmüştü.

New Jersey'deyken de çok popüler değildi zaten ama en azından ablasının kardeşi olarak tanınıyordu ve o kadar uzun süredir orada yaşıyorlardı ki herkes onu kendi hâline bırakıyordu. Ama şimdi burada yeni gelen kızdı ve başka bir okula giden ablasını da kimse tanı mıyordu. Yani tümüyle tek başınaydı. Üstüne üstlük Mindi Hansen kendini dünyanın merkezi zannediyordu ve Ariel'e sinir oluyordu.

Mindi yanına geldiğinde, Ariel tek başına oturmuş ödev yapıyordu. "Hımm, Ariel'di değil mi?"

"Son duyduğumda hâlâ öyleydim."

Mindi'nin pek espriden anladığı söylenemezdi. "Nesin sen?" diye sordu alaycı bir sesle. "İnek mi, kıl mı, salak mı?"

Mindi'yle arkadaşları gülüşerek yanından ayrıldılar.

"Aslına bakarsanız," diye mırıldandı Ariel kızların arkasından. "Kendi değerimi anlamak için başkalarının onayına ihtiyaç duymayan biriyim."

Doğrusu, bundan sonra olanlar için babasını suçluyordu çünkü eğer onu psikoloğa gitmeye zorlamamış olsaydı, kendi değerine sahip çıkmak veya başkaları tarafından onaylanmak gibi kavramlardan haberi olmayacaktı.

Mindi, Tory Burch marka babetlerinin üstünde zınk diye durdu. "Ne dedin sen?"

“Hiçbir şey.” Kalbi deli gibi çarpıyordu. Ama yine de ders almayı bir türlü beceremediği için dayanamayıp ekledi. “Tekrarlamamın bir yararı olmaz, çünkü anlamam mümkün değil.”

Ya bunları söyleyecekti ya da içindeki acı ve öfkeye teslim olacaktı ki bunu yapmaya artık hiç niyeti yoktu. Daha kötü ne olabilirdi ki? Ağlamak mı? Her gün hissettiği yavaş yavaş yok olma duygusu yerine, orada birdenbire ortadan kaybolmak mı?

Mindi ona doğru eğildi. “Eee A-ri-el... *Annen* nerede senin?”

Bu soru Ariel’i hazırlıksız yakalamıştı.

Mindi pembe tırnağını onun yanağına pıt pıt vurdu. “Hımm, bir bakayım. Yoksa annen, ölmüş olabilir mi?”

Ariel sadece ona bakakalmıştı.

“Ve öyle kanserden, hastalıktan falan değil, New Jersey’de deli gibi araba kullanırken kaza yapmıştı değil mi?”

Ariel’in annesi gerçekten de bir araba kazasında ölmüştü. Ambulans gelene kadar, kan kaybından, ağır ağır can vermişti. Ariel bunu gayet iyi biliyordu çünkü o da o sırada arabadaydı.

“Bu hiç hoş değil.” dedi Mindi’nin arkadaşlarından biri, Mindi’yi kolundan tutup. “Fazla çirkefleştin, kızım. Hadi gidelim.”

Mindi saçlarını savurdu, gülümsedi ve yürüyüp gitti.

On

Portia, ağzında elma tadıyla nefes nefese uyandı: Esmer şeker ve baharat içinde pişen kütür kütür yeşil elmalar. İçinden gelen pişirme ihtiyacı çok kuvvetliydi.

Çarşaflara dolanmış yataarken deli gibi çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. İçinden gelen bu dürtüyü üstünden atmaya çalıştı. Büyük Elma'ya taşındığım için ortaya çıkan anlık bir tepkiden başka bir şey değil diye söylendi. Ama kendi kendine bu önseziyi bastırdığını ısrarla söyleyip dursa da aslında başaramadığının farkındaydı. Gerçekten bastıramamıştı. O sırada çamaşır suyu ve yeni yıkanmış pamuklu çarşaf kokusu duyması gerekirken beyninin içinde elma ve karamel kokuları dönüp duruyordu.

Yemek pişirme dürtüsü gittikçe kuvvetleniyordu. Önsezi, pamuk şekere dönüşen erimiş saf şeker gibi yavaş yavaş canlanmaya başlamıştı.

İlk birkaç haftayı canlı ve kaygısız geçirmeyi başarmıştı ama doğru düzgün bir iş bulamadan geçen her günle beraber,

yiyecek görüntüleri daha ısrarcı bir şekilde zihninde canlanıyordu ve içindeki panik duygusu gittikçe artıyordu. Onu ayakta tutan tek şey, Robert'ın söz verdiği boşanma parasıydı.

Portia, sersem bir şekilde yatak odasından çıktıği sırada Cordelia geldi. Ablasının kapıyı çalıp çalmadığını bilmiyordu ama sonuçta anahtarıyla kapıyı açıp cep telefonuyla konuşarak içeri daldı.

"Geldim, şimdi kapatmam lazım." diyerek Portia'ya baktı. "Söz veriyorum." diye ekledi çabucak. "Bir şey öğrenir öğrenmez seni arayacağım." Telefonunu çantasına attı.

Cordelia'nın üstünde krem rengi bir bluz, omzuna attığı devetüyü rengi kaşmir bir kazak, yine aynı renk bir pantolon ve kahverengi süet babet ayakkabılar vardı. Saçları tam ensesinde ağırbaşlı bir topuzla toplanmıştı. Tam bir politikacı eşi gibi görünüyordu. Öte yandan bir politikacı eşi, şimdi Portia'nın her gün dolaştığı gibi Evie teyzenin eski kıyafetleri içinde görölmek-tense ölmeyi tercih ederdi.

"O kim?" diye sordu, kendini toparlamaya çalışırken. Cordelia'nın, moralinin bozuk olduğunu fark etmesini hiç istemi-yordu.

"Oh, sadece Olivia."

"Sadece Olivia?" Portia, Cordelia'ya keskin bir bakış attı. "Ona neyi haber verecekmişsin?"

Cordelia elini şöyle bir savurup geçiştirdi. "Hiiç." Sonra etrafına bakındı. "Tanrım, burada amma iş çıkarmışsın." Portia'nın yanından geçip mutfığa doğru yürüdü. "Burası hâlâ korkunç görünüyor ama en azından artık temiz."

Cordelia masaya oturdu ve omzundaki çantadan, birkaç tane kitap ve iki dergi çıkarttı. Portia karşısına geçip oturdu. Ablası, kişisel gelişim kitaplarına pek meraklıydı ve bir kütüpha-

neci edasıyla etrafındakilere kitap tavsiye edip dururdu.

“Sana arkadaşlık etmemden hoşlanırsın diye düşündüm.” dedi Cordelia ve kitapları masanın üstüne yaydı.

“Niye, kendi kendime kafayı yiyeceğimi mi sanıyorsun?”

“Eh, sayılır.” Cordelia gülümsemedi. Onun yerine kitap yığınının ona doğru itti.

Portia’nın kaşları kalktı. *“Afiyet Olsun. Yemek Dergisi? Aptallar için Restoran Yönetimi?”*

Cordelia, gözlerindeki kararlılıkla pek uyuşmayan bir umursamazlıkla omuz silkti ve yanındaki sepetten bir naylon torba çıkarttı. “Markete uğradım.”

“Ne düşüncelisin,” dedi Portia, içten olmasına gayret ettiği bir sesle. “Ama evde yeterince yiyecek vardı.”

“Ne demek istiyorsun?” diye homurdandı Cordelia. “Eminim ki pek bir şey yoktur. Hem sana bir sürprizim var. Bir hediye.”

Cordelia, bir ameliyathane hemşiresinin aletleri hazırlaması gibi, titizlikle torbadan bir sürü şey çıkartıp koymaya başlayınca Portia bakakaldı.

“Hani şu taze elmalarla yaptığın pastayı hatırlıyor musun?”

Portia’nın kalbi neredeyse duruyordu.

Cordelia malzemeleri tezgâha yığmaya devam etti. Bir an dikkati dağılıp pencereden dışarı baktı. “Bana Sırça Mutfak’ı ne kadar özlediğimi hatırlattı. Günlerdir o restorandan başka bir şey düşünemiyorum.”

Portia’nın yüreği küt küt çarpıyordu. “Sen Sırça Mutfak’tan nefret ederdin.”

“Etmezdim. Değerini anlayamayacak kadar gençtim belki ama kesinlikle nefret etmezdim. Neyse zaten konumuz bu değil. Bana o elmalı pastadan yaparsan mutluluktan havaya uçarım.”

Portia, ablasının çizik tezgâha düzenli bir şekilde yerleştir-

diği malzemelere baktı. Elmalar. Tereyağı. Esmer şeker.

Cordelia başını yana eğdi. “Ne oldu?”

“Hiç.” dedi Portia zayıf bir sesle. “Pek pasta pişirme havamda değilim o kadar.”

Bu koca bir yalandı. İşe dalmak, soymak, kesmek, unu elemek, yumuşamış tereyağı ve şekeri karıştırmak için âdeta parmakları kaşınıyordu. Bu eve taşındığından beri defalarca, kaşınan parmaklarını göz ardı etmek, var olmayan çikolata ve vanilya kokularını duymamak için uğraş vermişti. Evdeki her türlü yiyeceği çöpe atmıştı ama yine de bir işe yaramamıştı.

“Sana inanmıyorum.” dedi Cordelia. “Canın deli gibi pasta pişirmek istiyor. Gözlerinden okunuyor.”

“Hiç de değil.”

Gözlerinden okunan panik duygusuydu ama parmakları her an ona ihanet edebilirdi.

Fakat akıllı, yemek pişirmenin ona neye mal olacağını çok iyi biliyordu. Geleceği sezebilen biri olmak istemiyordu. Bir şey olacağını hisseden ve çok geç olana kadar ne olduğunu anlayamayan biri olmak istemiyordu.

Önsezi onun için endişe, stres ve insanları kurtarmaya çalışmak anlamına geliyordu. Hiçbir koşulda, önsezinin hayatına kattığı stresi ve belirsizliği tekrar yaşamak istemiyordu. “Hayır.” diye tekrarladı, kararlı bir şekilde.

Cordelia sessizce oturup onu inceledi. Bir dakika sonra, “Sadece beni bir dinle.” dedi.

“Cordelia...”

Cordelia elini kaldırıp onu susturdu. “Olivia ile konuştuk. Bir restoran açmak istiyoruz.”

Portia yüzünden bütün kanın çekildiğini hissetti.

Cordelia pes etmedi. “Daha çok bir kafe. Küçük bir yer. Sırça

Mutfak'ın daha hoş ve farklı bir şekli. Belki anneannemizin yemek kitaplarını yanında getirmişsindir, diye düşünmüştük."

Portia zaten önseziyi tekrar yaşamak istemiyordu, hele başka bir Sırça Mutfak'la ilgili kesinlikle hiç işi olmazdı.

"Çok mantıklı olurdu." diye devam etti Cordelia, o sakın ve kararlı hâliyle. "Ve tabii ki senin de bu işte bizimle beraber çalışman gerekiyor. Olivia ile ben bu konuda hemfikiriz."

"Sen ve Olivia?" Sanki bu her şeyi açıklıyordu. Anneannesini, evini ve kocasını kaybetmesine rağmen hâlâ hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ istedikleri gibi itip kakabilecekleri küçük kardeş olarak görüyorlardı onu.

"Evet. Ve bu harikulade ola..."

"Hayır."

"Portia, aynı eski günlerdeki gibi olacak."

"Ne eski günleri? Sen ve Olivia, orada değildiniz ki. Sizin Sırça Mutfak'la hiç işiniz olmadı. Siz o sırada burada, New York'taydınız. Siz..." Portia cümlesini tamamlamadan susup sakınlaşmaya çalıştı.

"Hayır." diye tekrarladı ve tavrının iyice anlaşılması için ön kapıya gidip kapıyı açtı. "Yapacak çok işim var." Mesela kendini tekrar yatağa atıp bir daha asla kalkmamak gibi...

"Sadece bir dinle." Cordelia kendini durdurdu ve derin bir nefes aldı. Bir saniye sonra devam etti. "Doğruyu söylemek gerekirse tümüyle dürüst davranmadım." Dudaklarını ıslattı. Portia'nın daha önce fark etmediği minik kırışıklıklar yaşını göstermeye başlamıştı. "Gerçek şu ki Olivia'nın ve benim Sırça Mutfak'a ihtiyacımız var."

Portia onu inceledi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir şeyler yapmam lazım." diyerek bakışlarını kaçırdı Cordelia. "Kardeşlerimle beraber bir restoran işletmekte çok iyi ola-

cağımı düşünüyorum. Gözümde o kadar net canlanıyor ki. Sen, ben ve Olivia, ele ele verip New York'ta hiç olmayan farklı bir yer yaratabiliriz. Büyülü bir mekânda, büyülü yemekler. Teksas usulü gurme yemekler. Çok başarılı olacağımıza eminim.”

“Cordelia, en iyi şartlarda bile bir restoran açmak çok riskli bir iştir. Üstelik hiçbirimiz de şu anda o kadar iyi bir pozisyonunda değiliz.”

Cordelia kızarınca Portia çok şaşırdı. Cordelia her zaman kendinden çok emin olmuştur. Sonra, Cordelia omuzlarını geriye attı ve Portia'nın gözlerinin içine baktı.

“Ben Sırça Mutfak'ı açmak istiyorum çünkü o sana olduğu kadar bana da aileden kalma bir miras. Ayrıca, James haklı değil. Her şey yoluna girmeyecek. Tüm birikimimizi kaybetmek zaten yeterince kötü ama James bir de gelecekte alacağını zannettiği primi garanti göstererek kredi çekmiş. Portia para kazanmanın, ailemi ayakta tutmanın bir yolunu bulmam lazım. Olivia da benden daha iyi durumda değil zaten; yoga dersleri, çiçek düzenlemek ya da bir erkekten diğerine geçerken bulduğu ne idüğü belirsiz işlerle uğraşıyor. Burayı sattığı zaman aldığı parayı son kuruşuna kadar harcayıp bitirdi. İkimizin de bu işe ihtiyacı var.”

Portia'nın endişeden başı dönmeye başlamıştı. Sonra öfke duygusu geldi. Büyürlerken kaç defa ablalarının başını beladan kurtarmıştı, sayısını bile hatırlamıyordu.

Portia gözlerini yumdu ve Olivia'nın Sırça Mutfak'ın tek rakibi olan dükkânla anlaşıp aldığı yemek servisi işini hatırladı. Ortanca kardeş olarak Olivia bağımsız olabileceğini, ne annesine ne Cordelia'ya ve hatta ne de Portia'ya bağımlı olmadığını kanıtlamaya çalışmıştı. Portia o geceki yemeği planlarken içinden Marsilya usulü safranlı balık çorbası yapmak gelmişti ama akşam yemeği için değildi. Ertesi akşamüstü, tam yemek

mükemmel bir şekilde piştiği ve muhteşem Fransız usulü minik ekmekler fırından çıktığı sırada, Olivia restoranın arka kapısından içeri fırtına gibi dalmıştı.

“Valinin karısına bu akşamki daveti için bir Fransız menüsü yapacağıma söz verdim. Harikulade olacağına söz verdim ama yaptığım her şey felaket oldu.”

Olivia eski döküm ocağın üstündeki tencereyi gördüğü sırada, Portia sessizce bekledi. Olivia derin bir nefes aldı ve “Portia, bunları bana vermen lazım.” dedi. Çözümün oradaki tencerenin içinde olduğunu, hiçbir açıklamaya gerek olmadan biliyordu.

Şimdi ise New York’ta küçük bir dairede karşılıklı duruyorlardı. Havada yoğun bir gerginlik vardı.

“Evet ama çilek reçelini hatırlıyor musun?” diye sordu Cordelia usulca, sanki Portia’nın aklından geçenleri okumuş gibi.

Tabii ki hatırlıyordu. Nasıl unutulabilirdi ki? İyi anıları da. Kötü olanları da. Çileklerin kokusunu, sanki şu anda önündeki tezgâhta duruyormuşçasına net bir şekilde alıyordu. Ablalarıyla kavga ettiği bir gündü. Sonrasında Portia’nın tek hissettiği, çilek reçeli yapmak zorunda olduğuydu. Sonunda koca bir karavana tenceresi reçeli hazırlayıp bitirdiğinde, koyacak hiç cam şişesi olmadığını farkına varmıştı. O sırada Cordelia ve Olivia, ucuzluktan tanesi bir kuruştan aldıkları kolilerce cam kavanozla çıkagelmişlerdi. Hep birlikte sessizce çalışıp kavanozları doldurup soğumaları için bir kenara bırakmışlardı. O sırada öfkeleleri de yavaşça soğumaya başlamıştı.

İşleri bitince, hiçbir özür kelimesi sarf etmeden, Olivia o her zamanki kaygısız ve küstah gülümsemesiyle Portia ve Cordelia’yı dans etmeye kaldırmıştı. Sonra hazırladıkları reçelleri bitpazarında satıp Cordelia’nın James’le evlenirken giymek için istediği gelinliği alacak parayı kazanmışlardı.

Önsezi bazen birbirleriyle tekrar bağ kurmalarına, Olivia'nın işini korumasına veya normalde parasının yetmediği gelinliği almasına yardımcı olmuştu. Önsezi her zaman kötü bir şeyler olacağına işaret etmiyor, arada bir de iyi şeylere sebep olarak Portia'nın hayatını güzelleştiriyordu.

"James'i seviyorum." dedi Cordelia. "Ona yardım etmek için ne gerekiyorsa yaparım ama desteğe ihtiyacım var. Olivia'nın da yardıma ihtiyacı var. Ve tatlım, aslında senin de."

Cuthcart kardeşler için hayat hep böyleydi. Biraz kavga gürültü, biraz öfke ama asla birbirleri olmadan yapamazlardı.

Portia tereddüt etti. "Baksana Cord. Gerçekten bir kafe açmak istiyor musun yoksa aklına yapabilecek başka bir şey gelmediği için mi?"

Cordelia, "İkisi de." diye cevapladı. "Hiç düşündün mü belki gerçekten kim olduğunu inkâr etmeseydin, yine de kocan tarafından ihanete uğrar mıydın? Belki de anneannemden kalan bu yeteneğe arkana döndüğün için Robert ve Sissy'nin arasında neler olduğunu göremedin?"

Bu sözler gereğinden fazla canını yakmıştı çünkü Portia da aslında tam olarak bunu düşünüyordu ama artık iş işten geçmişti ve olanları değiştiremezdi.

"Sadece bu konuyu bir düşün." dedi Cordelia ve sonra eşyalarını alıp gitti.

Portia, küçük dairenin içinde odadan odaya dolaşıp durdu. Robert'la yaşadığı Teksas'taki evine göre hayli küçüktü ama New York'ta küçük bir daire göreceli bir kavramdı. Teksas'taki dolap kadar bir yer, New York'ta milyon dolarlık bir ev olarak nitelendiriliyordu.

Bir saat sonra, cep telefonunun sesi onu hazırlıksız yakaladı. Telefonu kapıp ekranındaki ismi görünce kalakaldı.

Robert Baleau.

Tezgâha tutundu ve sanki eski kocası onu görebilirmiş gibi eğilip saklandı. “Hayır, hayır, hayır.” diye fısıldadı ve telefonun çalıp çalıp sonunda telesekretere düşmesini bekledi. Telefon kapanır kapanmaz da Cordelia’yı aradı.

“Saks’tayım. Şu anda konuşamam.”

Portia gözlerini kırıştırdı. “Daha az önce buradaydın. Nasıl şimdi Saks’ta olabilirsin? Hem de tam kocan işsiz kalmışken sen alışverişte misin?”

“Sadece bakıyorum, terapi niyetine.”

“Doğru mu duydum?”

“Ne istiyorsan söyle Portia.” diye tersledi Cordelia.

“Şimdi Robert aradı.”

“Aman Tanrım! Ne dedi?”

“Bilmiyorum. Açmadım.” Telefonu biyledi. “Mesaj bırakmış.”

“Hemen dinle ve sonra beni ara.”

Daha dinlemeyi bitirmesinin üzerinden bir dakika bile geçmemişti ki telefonu tekrar çaldı. Cordelia, “Olivia’yı da buldum.” dedi.

“O iğrenç yaratık ne istiyormuş?” diye sordu Olivia.

Portia’nın telefonu tutan eli titriyordu. “Benimle konuşmak istiyormuş. Nerede olduğumu soruyor.”

“Nerede olduğunu bilmiyor mu?” Cordelia şaşırırmıştı.

“Hayır. Ve bilmesini de istemiyorum. Eğer sizlerden biri ararsa hiçbir şey bilmiyorsunuz.”

“Ya avukatı?”

“Her şeyle benim avukatım ilgileniyor.”

“Parayı hâlâ alamadın mı?” diye sordu Olivia.

“Hayır. Daha ödemedi.”

“Hah, klasik erkek hödüklüğü.” diye ekledi Olivia. “Tatlım, bütün dünyaya sana nasıl davrandığını ilan etmen lazım. Hiç

kimseye, ne kadar aşağılık bir herif olduğunu anlatmaman bana çok anlamsız geliyor.”

“Size söyledim. Dedikodu malzemesi olmak ve gazetelere çıkmak istemiyorum. Bütün dünyaya dürüst politikacı Robert Baleau’nun eski en iyi arkadaşıyla evlenebilmek için beni boşadığını anlatmam demek, aldatılmış zavallı bir politikacı eşi diye magazinlerde haber olmam demek. Size daha önce de anlattım, ben almayayım, teşekkürler.”

Olivia homurdandı. “Portia...”

“Hayır. Bu konuya tekrar başlamayalım lütfen. Bakın, benim kapatmam lazım.”

Nefes alamıyordu. Dışarı çıkması lazımdı.

Kapat düğmesine bastı, Evie’nin eski kazaklarından birini üstüne geçirdi, çantasını kaptı ve kapıdan dışarı fırladı. Columbus Caddesi’ndeki Kanelere yemeğe giderken pasta aldığı dükkâna, Cutie’nin Yeri Pastanesi, varana kadar yavaşlamadı.

Hiç düşünmeden içeri daldı ve koca bir kutu dolusu minik kek satın aldı. Niye böyle yaptığını kendine bile açıklayamıyordu. Cüzdanındaki para zar zor yetmişti. Sonra neredeyse koşarak eve dönüp kapıyı çarparak kapattı. Mutfığa dalar dalmaz, sanki içki şişesi bulmuş alkolik gibi hepsine saldırdı.

Yarım saat belki bir saat sonra, Ariel kapıyı açıp içeri girdiğinde, Portia’yı yerde lekeli parkenin üstüne saçılmış yarısı yenmiş kek parçalarının yanında buldu.

Ağzı açık bakakaldı. “Ne yapıyorsun?”

“Bunlar korkunç!”

“Nasıl yani?”

“Berbat, tatsız, kuru. Bir tanesini denedim ve inanamadım. Sonra hepsini denemeye başladım ve bir tanesi bile testten geçemedi.”

“Minik kekleri teste mi tabi tutuyorsun? Yazılı mı cevap vermeleri gerekiyor yoksa çoktan seçmeli bir sınav mı hazırladın?”

“Ha-ha!” dedi Portia, parlak pembe kekten bir ısırık alırken. Koca bir yudum suyla beraber yuttu. “Öğg, bunlar iğrenç.”

“İğrenç olamazlar.” Ariel kutuyu eline alıp baktı. “Cutie’nin Yeri. Burası en meşhur pastanelerden biridir.”

“Yaa, ben de öyle duymuştum. Al bir tane tat.”

“Hayır teşekkürler. Bize oradan alıp getirdiğin pastanın tadına baktım. O ilk akşam senin yaptığının yanına bile yaklaşamaz. Ne ima etmek istediğimi anlarsın ya!”

Ariel’in sözleri, Portia’da sanki midesinin ortasına bir yumruk yemiş etkisi yapmıştı. Kafasında, olgun, sulu böğürtlenlerin tam kaşıktan yalamalık bir kıvamdaki kremanın içinde dönüp durdukları bir görüntü belirmişti. Başı dönerek ayağa kalktığı sırada, dışarıda büyük bir gürültü koptu.

Ariel’le beraber merdivenlerden çıkıp kapıyı açtılar.

Gabriel çoktan gelmişti, iki basamak aşağıda duruyordu. Solmuş bir kot ve geniş göğüslerini saran lacivert bir tişört giymişti. Saçlarına vuran güneş, kahverenginin neredeyse siyah gibi parlamasına neden oluyordu. Muhteşem görünüyor diye düşündü Portia. Tek kelimeyle muhteşem. Bu bir sürpriz değildi zaten. Şaşırtıcı olan, Gabriel’in kahkahalarla gülüyor olmasıydı. İnşaatçı olduğu belli olan bir adamla konuşuyorlardı. Böyle sırtıttığı zaman gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar, ona biraz daha insancıl ve yaklaşılabilir bir hava veriyordu. Onu böyle gören biri, içindeki canavarı tahmin edemezdi.

Portia dikkatini toplamaya çalıştı. Sokak kapısının boyasının soyulduğunu ilk kez fark ediyordu. “Bunu yapamazsınız!”

Gabriel ona doğru döndü. “O alnına bulaşmış şey de ne?”

Portia elini atıp silince parmaklarına pudra şekeri geldi. “Beni böyle kaşlarını çatarak oyalayamazsın.”

“Kaşlarımı çatarak mı?” diye soran Gabriel, pek eğleniyor görünüyordu.

“Büyük teyzemin kapısını bu şekilde soyamazsın. Birilerini çağıracağım. Tarihi binalar kurulunu falan. Buranın kayıtlı olduğuna eminim. Kafana göre bu kapıya zarar veremezsin.”

Gabriel’in yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. “Bu seni hiç ilgilendirmez.”

“Burası benim evim, tabii ki ilgilendirir!”

Gabriel yine bir kaşını kaldırdı.

“Pekâlâ, tamam, ikimizin de evi. Benimki altta, seninki üstte.” diye ekledi Portia.

O kaş biraz daha kalktı.

“Hırrr!” diye gürledi Portia. “Bu kapı ikimize de ait!”

Gabriel’in çenesi kasıldı.

“Eee?” diye talepkâr bir şekilde devam etti Portia. “Eminin, Manhattan’da ortak mülkiyet hakları diye bir şey vardır. Bu apartmanı beraber kullandığımıza göre eşit haklarımız olmalı. Yani benim de bu kapı üstünde senin kadar hakkım var demektir.”

“Kapı artık çürümüşü. Eğer yaptığımı beğenmiyorsan burayı hemen terk etmekte özgürsün.”

“Çok komik. Ama gidemem. Başka gidecek yerim yok.” Jetonu biraz geç düşmüştü ama o kadar atıp tuttuktan sonra aslında bu kapı tamirinin yarı parasını kendisinden isteme hakkı olduğunu ancak düşünebilmişti.

Bir an için aklından, belki de bu daireyi Gabriel’e satıp buradan çekip gitse daha iyi olacağı, geçti. *New York Times*’ın emlak sayfalarına biraz göz atmıştı ve bu dairenin küçük bir servet değerinde olduğunu fark etmişti.

Gabriel, onun zayıf anını hemen algılamıştı çünkü birdenbire batmakta olan bir turist gemisinin etrafında dolaşan köpek balığı gibi bakmaya başlamıştı. “Ariel,” dedi. “Bayan Cuthcart’la konuşmak için bize birkaç dakika izin verir misin lütfen?”

Ariel bir ona, bir babasına baktı sonra omuzlarını silkip tıpış tıpış Portia’nın dairesine geri girdi.

Gabriel iki basamak yukarı çıktı. Bakışlarındaki yoğunluk yüzünden kaldırımda bekleyen işçilere rağmen Portia bir an için onun uzanıp kendisini öpeceğini hissine kapıldı.

Fakat son anda Gabriel’in bakışları değişti ve “Niye buradasın?” diye sordu.

Portia gözlerini kırptırdı, sonra bir daha kırptırdı, buraya ait olmadığını ima etmesine sinir olmuştu.

Olay buydu işte. O pekâlâ buraya aitti. O bahçe katında ilk uyandığı sabahtan beri, sanki tüm hayatı boyunca buraya geleceği anı beklemiş gibi hissetmişti. Onun yuvası artık Teksas değil, New York idi.

“Ben buraya aitim,” dedi ve sonra dayanamayıp patladı. “Benden hiç hoşlanmıyorsun değil mi?”

Bu yorumu Gabriel’in sabrını taşırılmıştı. “Ne manyak bir kadına çattık.” der gibi bir bakış attı. Eh, adamı suçlayamazdı doğrusu.

Ama Gabriel sadece, “Seni henüz tanımıyorum bile.” demekle yetindi.

Birdenbire Portia’nın gözünün önüne, onu hamburger kostümünün içinden soyup çıkardığı zaman geldi. O gün kendisini, en azından belli bir şekilde, tanımak ister gibiydi ama.

Gabriel kesin bir tavırla, “Bunun senden hoşlanıp hoşlanmamakla ilgisi yok.” dedi.

“Baba!” Miranda sert adımlarla ön kapıdan dışarı çıktı.

“Evde yiyecek tek bir lokma yok! Bizi açlıktan öldürmeye mi çalışıyorsun? Gerçekten amacın bu mu?”

Gabriel derin bir nefes aldı. “Bana bir dakika müsaade et, Miranda. Halledeceğim.”

“Yaa, tabii, tabii. Eminim halledersin.”

Çıktığı hızla içeri girip gözden kayboldu.

“Baksana,” dedi Gabriel ellerini saçlarından geçirerek. “Senin bir işe ihtiyacın var değil mi? Yani o hamburger kostümü olayını düşünürsek.”

“Eee?” dedi Portia temkinli bir şekilde.

“Kızları için birinin yemek yapması lazım. Kahvaltı ve akşam yemeği. Okul günlerinde.”

Portia tekrar canlandığını hissetti. “Bana, aşçın olarak bir iş mi öneriyorsun?”

Ona dikkatle baktı ve “Sanırım, evet.” dedi.

“Ya öneriyorsundur ya da önermiyorsundur, hangisi?”

“Tamam, tamam. Evet, sana bir iş öneriyorum.” Söylediği miktarı duyunca Portia’nın o parayla alabileceği mısır gevrekleri ve daha başka muhteşem yiyecekler karşısında midesi guruldu. Fakat sonra birden aklı başına geldi.

“Herkesin nesi var böyle? Kaç defa söyleyeceğim. Ben artık yemek pişirmiyorum!”

Aslında canı nasıl da istiyordu. Hem de nasıl istiyorum, diye düşündü.

Portia kendi kendine normal hayatları hatırlattı. Pembe panjurlu evler. Önseziyle gelmeyen yiyecekler. Derin derin nefes aldı.

“Ariel pişirdiğini söylüyor. Üstelik benden beter bir aşçı olamazsın. Bir düşün istersen. Bu arada işçilerin ayağının altından çekilsen iyi edersin.”

Gabriel onu merdivenlerde dikilirken bırakıp gitti. Portia

kendine gelip etrafına baktığında, yan binadaki yaşlı adamı fark etti. Kapalı pencereye rağmen her bir kelimeyi dinlemiş gibiydi. Adam bir kaşını kaldırıp ona, hadi bakalım şimdi ne yapacaksın, der gibi bir bakış attı.

Büyük teyzesi Evie, geleceğinin Willow Creek, Teksas'ta olmadığına karar verip hayallerinin peşinden New York'a gelmişti.

"Cesaretin ölçüsü, yolda tosladığın engellerin sayısı değil, yerden kalkıp yola devam edebilmendir." derdi anneannesi her zaman.

Neredeyse onun, *"Kimsin sen Portia?"* diye soran sesini duyabiliyordu.

Ne tarafa dönse gözünün önüne görüntüler, düşünceler, istekler ve önsezi geliyordu. Sonra birdenbire şaşkınlıkla bir şeyin daha farkına vardı.

Cordelia'nın dediği gibi, eğer gerçekten kendine karşı dürüst olsaydı, Robert onu kandırabilir miydi?

Birdenbire savaşı kaybettiğini hissetti. Kendine bir daha düşünme fırsatı tanımadan önce, Cordelia'nın numarasını çevirdi.

"Bana birkaç tane yatırımcı ismi bul."

Ablası cevap vermeden önce bir an sessizlik oldu. "Ne için?"

"Sırça Mutfak'ı New York'ta açacağız."

Üçüncü Yemek

SALATA

Haşhaşlı Greyfurt ve Avokado Salatası

On Bir

Portia yaptıklarını düşününce kendini homurdanmaktan alamadı.

Ama artık geri dönüş yoktu. Akşam olduğunda, büyük bir çaba harcayarak içinde hafif bir ümit duygusu hissetmeye çalışmıştı. Tamam, yemek pişirme konusunda pes ediyordu. Pasta da yapacaktı. Ablalarıyla Sırça Mutfak'ı tekrar açacaktı. Fakat bunların hepsini normal bir insan gibi yapmaya kararlıydı.

İşin özü buydu. Üç normal kız kardeş, New York'ta normal bir restoran açacaklar ve Manhattan'da genel olarak rastlanan ufacık porsiyonlar yerine normal porsiyonlar ve normal yemekler sunacaklardı. Öyle görüntüsü tadından daha havalı yemeklere yer yoktu onların mutfağında.

Ama Portia yapması gereken bir şey daha olduğunun farkındaydı. Arka bahçeye çıkıp binanın arkasında, yukarıya doğru zikzaklar çizerek çıkan yangın merdivenlerine baktı. Bu demir labirent eskiden döküntü bir hâldeydi ama Gabriel'in onu da elden geçirip tamir ettirdiğine her bahse girerdi. Her şeyi hal-

leden bir adamdı. Tam anneannesinin saygı duyacağı bir tipti.

Kafasından geçen bu düşünce onu afallattı.

Yukarı doğru bakınca üçüncü kattaki ışığın yandığını gördü. Eskiden o oda büyük teyzesinin çalışma odasıydı. Gabriel Kane de herhâlde orayı aynı amaçla kullanıyordu çünkü geniş camları örten tül perdenin arkasında iri silüetini görebiliyordu.

Hiç düşünmeden, çocukluğunda yaptığı gibi yangın merdivenlerini tırmanmaya başladı. Ön kapıya gidip artık çalışan zili çalmak istememişti canı. Telefon etmek de istemiyordu ki zaten telefon numarasını da bilmiyordu. Ertesi sabaha kadar beklemek istemiyordu çünkü eğer bir saniye daha tereddüt ederse fikrini değiştirip vazgeçebilirdi.

Parmaklıkları kavrayan elleri kararlıydı, sanki yılları geriye sarmış, çocukluğunda ablalarıyla New York'ta geçirdikleri yaz günlerine geri dönmüştü. O zamanlar bu yangın merdivenine tırmanmaya bayılırdı. Oysa Cordelia hiç hoşlanmazdı.

"Portia! Çabuk aşağıya in." diye ona emrederken, sesi etraf-taki yüksek binaların arasında yankılanırdı.

Olivia ise her zaman gülerek onu devam etmesi için yürek-lendirirdi. *"Devam et, Portia!"*

Ama Olivia bile hiçbir zaman onun peşinden dar merdiveni tırmanmaya kalkışmazdı. Sadece Portia, bir kedi gibi demirlerin arasından yolunu bulup yatak odalarından birine veya Evie'nin çalışma odasına çıkabilirdi. Olivia ile Cordelia evin içine dalıp koşarak merdivenleri tırmandıklarında, Portia çoktan Evie'nin en sevdiği koltuğa yayılıp teyzesinin dergilerinden birini karış-tırıyor olurdu.

Bunca yıl sonra, yine üçüncü kata ulaşmıştı ama bu sefer içeride Gabriel Kane vardı.

İncecik tül perdeler çalışma odasının pencerelerini kapatı-

yordu. Portia cama vurdu ama Gabriel yüzünde tehditkâr bir ifadeyle perdeleri hızla kenara itince neredeyse aşağıya düşüyordu.

“Oh!” diye gıcırtılı bir ses çıkarabildi ancak.

Düşmeden, kaçmadan veya kendini öldürmeden aşağıya çabucak inmenin bir yolunu bulamamışken, Gabriel’in bakışları tehlikeli olmayı geçmiş âdeta vahşileşmişti. Portia kendini bir alev önünde tutuşuyormuş gibi hissediyordu. Ama çok teşvik edici olmasa da Portia bulduğuyla yetinmek zorundaydı, çünkü toprağa sert bir düşüş alternatifleriyle karşılaştırıldığında, o sert yüz ifadesi bile daha çekici bir seçenek gibi görünmüştü.

En azından Gabriel, hızla kapıyı açıp onu kolundan tuttuğu gibi içeri çekmeden önce böyle düşünmüştü.

Tamam, çok iri yapılı bir kadın sayılmazdı ama yine de Gabriel onu bir haltercinin küçük bir konserveyi kaldırdığı kolaylıkla kaldırıp içeri çekmişti. “Sen orada ne halt ettiğini sanıyorsun?”

Çok kızgın olduğunu fark etmemek imkânsızdı. Gerçekten çok kızgın.

“O şeyin tepesinde kendini öldürebilirdin.”

Ona bir bardak su verip zorla içirttiği anı hatırlamıştı. Şimdi de bu. Portia ile hiçbir şekilde ilgilenmediğini iddia eden bir adam için fazlasıyla koruyucu bir tavrı vardı doğrusu.

Gabriel’in ateşli tavrı, Portia’nın kendini canlı ve pervasız hissetmesine neden olmuştu. “Ama ölmedim!” Ona en sevimli Teksas gülümsemesiyle baktı. “Dahası senin şu teklifini düşündüm. İş teklifini.”

Gabriel’in gözle görülür bir şekilde kızgınlığını kontrol altına almasını seyretti. “Çok hızlısın.”

Başını yana eğerek, “Yaa öyleyimdir. Hızlı ve kararlı.” dedi. Kendi kendine ancak rüyamda öyleyim ama Gabriel’in bunu bilmesi gerekmiyor diye düşünüyordu. “Etkilendin mi?”

“Etkilendiğim tek şey, oradan aşağı düşüp boynunu kırma-
mış olman.”

Portia dudaklarını büküp, “Ben ilkokuldan beri bu merdi-
venleri tırmanırım.” diye alay etti.

“Hâlâ ilkokul çocuğu gibi davranıyorsun zaten.”

“Şşt, Portia.” dedi Portia yüksek sesle. “Onun eline bu kozu
kendin verdin.” diye söylendi kendi kendine.

Gabriel onun hakkında ne düşüneceğine karar verememiş
gibi baktı. “Sen nasıl birisin böyle?”

Portia’nın bu çok hoşuna gitmişti. Bir kahkaha attı. “Far-
kında mısın beni her gördüğünde bunu merak ediyorsun?”

Gabriel dişlerini gıcırdattı.

“Hımm ama galiba demek istediğin tam bu değil.”

Gabriel gözlerini kıstı ama hâlâ pek eğleniyormuş gibi
görünmüyordu.

“Tamam, anladım. Gerçeği söylemek gerekirse buraya *Kane*
Ailesinin Aşçısı pozisyonunu kabul ettiğimi resmî olarak bildir-
mek için gelmiştim.”

Portia için çok mantıklı bir işti. Böylece, ablalarıyla bera-
ber işi oturtana kadar bir geliri olacaktı. Hem tam zamanlı bir iş
değildi hem de yolda vakit kaybetmeyecekti. Böylece Sırça Mut-
fak projesi üstünde çalışmak için de bol bol vakti olacaktı.

Gabriel tek kelime etmeden onu uzun uzun, dikkatle süzdü.

Portia etrafına bakınca büyük teyzesinin çalışma odasının
tümüyle değişmiş olduğunu gördü. Kitaplar, kütüphane, tablo-
lar. “Bu odayı da mahvetmişsin!”

“Mahvetmedim.”

Başını hızla çevirdi. “Hem de nasıl...”

Gabriel onun cümlesini bitirmesine fırsat vermedi. “Her
türlü sonucu hesaplamadan harekete geçmeyen bir adam oldu-

ğum gerçeğini bana unutturuyorsun.” diyerek onu kendisine çekti ve dudaklarına doğru eğildi.

Portia’nın en beklemediği tepki Gabriel’in onu öpmesiydi. Gerildi ve itmek için ellerini göğsüne dayadı ama yapamadı. Onun yerine bütün bedeni eridi ve dudaklarını araladı.

“Tanrım, beni deli ediyorsun.” dedi Gabriel vahşice.

“Sen de beni.” diye cevaplayan Portia, kollarını boynuna dolayıp ona iyice sokuldu. Gabriel’in boğuk homurtusu bütün vücudundan bir ürperti geçmesine neden oldu. Onu istiyordu. Komşusuyla bir ilişkiye girmenin, hem de ona iş teklif etmiş bir komşuyla, iyi bir fikir olmadığını bilmesine rağmen. Acaba teklifinden vazgeçer miydi?

O anda, bu hiç umurunda değildi.

Gabriel’in elleri sırtının iki tarafından aşağıya doğru indi. Elleriyle kalçalarını kavrayıp kendine doğru çektiğinde, Portia’nın nefesi kesildi. Yumuşak bir öpücük değildi. Dilini ağzında dolaştıran, talepkâr bir öpücüktü. Portia kendini geri çekme ümidini tümüyle kaybetmişti.

Gabriel onu duvara yaslayana kadar geriletti. İki eliyle başını kavramıştı. Geçmişte, Portia, Robert’la hep daha fazlasını yaşamak istemişti. Daha derin bir bağ kurmak istemişti ama kendini pembe panjurlu normal bir yuva hayaliyle avutmuştu. Gabriel Kane’in ona hissettirdiklerinin pembe panjurlu evlerle yakından uzaktan hiç ilgisi yoktu.

“Seni merdivenlerde otururken gördüğüm günden beri beni deli ediyorsun.” dedi Gabriel, dudaklarını boynundan aşağıya doğru gezdirirken.

“Ah, sen ve iltifatların.”

“İltifat değildi zaten.”

Portia’nın başı arkaya düşmüştü, gözlerini kapamıştı. “Bil-

mez miyim.” diye derin derin soludu.

Portia, Gabriel’in gömleğinin altındaki kaslarının gücünü hissedebiliyordu. Beline elini atınca eline gelene inanmakta güçlük çekti. Onun tenini, ateşini hissetmek istiyordu. Gömleğini pantolonunun içinden çekip çıkartınca ellerini karnının altına doğru, ılık, gergin teninde kaydırarak karnından göğsüne kadar ince bir çizgi hâlinde çıkan tüyleri okşadı.

Gabriel’in nefesini titreyerek aldığını ve bedenini kontrol etmeye çalıştığını hissetti ama onu durdurmak için bir şey yapmamıştı. Portia daha fazlasını istiyordu. Gabriel’in elleri tişörtünün altına kayıp başparmağı karnına doğru inerken Portia inledi. Öpüşmeleri daha vahşileşti. Portia hiç böyle bir şey yaşamamıştı ve hiç kendini böylesine kaybetmemişti. Şu anda, Gabriel ne isterse vermeye hazırdı.

Gabriel’in parmak uçları kalçalarında dolaştı ve sonra onları kavrayıp kendine doğru çekti.

“Tanrım, tadın çok güzel.” diye mırıldandı Portia’nın dudaklarının arasına. “Bal gibisin.”

Gabriel’in tadı, bal gibi zararsız ve uslu bir şeye hiç benzemiyordu. Daha çok yozlaşmış, karamelize brendi tadı, Portia’nın çılgın bir kadın gibi kendisini ona yaslamasına neden oluyordu. Gabriel’in akıllı parmakları, onun dantelli külodunu bulmuş, avcunu lastiğin altına kaydırmişti. Bacaklarıyla Portia’nın bacaklarını iki yana açmak için zorluyordu.

Portia titriyor ve zorlukla nefes alıyordu. Gabriel elini daha aşağıya doğru kaydırırken öpüşünü iyice derinleştirdi, hatta sertleştirdi.

“Baba?”

Ariel’in onlara doğru gelmekte olduğunu fark eden Portia, bir an için felç olmuş gibi kalakaldı.

“Kahretsin!” diyen Gabriel, aniden durdu.

Biraz daha sonra gelemes miydi sanki, diye düşündü Portia. Duvara yaslanıp kendini toplamaya çalıştı.

“Baba? Nerdesin?”

Portia koridorda ilerleyen ayak seslerini duyabiliyordu artık. Üstünü başını toplayabilmek için Gabriel’i itti. Gabriel gömleğini pantolonunun içine tıktırıp kızını karşılamak için kapıya doğru döndü. Öte yandan Portia, korkakça bir seçim yaptı ve açık pencereden yangın merdivenine kaçiverdi.

Gabriel ona doğru döndü. “Gitme!” diye emretti, kısık ve vahşi bir ses tonuyla.

“Yarın sabah işe başlarım.” diyen Portia merdivenlerden aşağı inerken kalbi küt küt atıyordu.

Tekrar kendi mutfağına dönünce sanki odada bir fark olmıymış gibi etrafına bakındı ama her şey eskisi gibiydi. Oysa Portia’nın iç dünyası altüst olmuştu.

On İki

Ariel babasının yangın merdiveninde dolaştığına neredeyse emindi.

Ama öte yandan bunun imkânsız olduğunu biliyordu çünkü babası merdiveni neredeyse yeni baştan yaptırmasına rağmen ablasıyla ikisinin yanına bile yaklaşmasını yasaklamıştı.

Ariel'in kurallara uymakla ilgili bir sorunu yoktu. Zaten itiraf etmese de o daracık metal merdivenlerden inip çıkma fikri bile ödünü koparıyordu. Ama tabii ki babasının kural koyması Miranda'yı her zamanki gibi çıldırtmıştı.

"Eee, ne yapacağız peki, mesela yangın çıktığında?" diye babasını sinir etmeyi her seferinde garantileyen bir ses tonuyla ters ters sormuştu.

"Dişe dış, göze göz." diye düşündü Ariel.

Her neyse. Sonuçta babasının yangın merdiveniyle herhangi bir işi olması için hiçbir neden yoktu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu babasının yanına gelip arkasına doğru bakarken. Bahçe karanlıktı. "Portia aşağıda mı?"

Ariel yan gözle babasına bakarken fırça yemeyi bekliyordu ama babasının yüzünde garip bir ifade vardı. Neredeyse suçlu gibi. “Sen röntgencilik mi yapıyorsun?” Ariel pencereye gidip dışarı göz attı. “Biliyor musun baba, bu yasal olarak bir suç.”

“Pencereden dışarıyı gözetlemiyordum.”

Portia’nın aşağıda bahçede dans ettiğini hayal etmek zor değildi.

“*Casus Harriet*” kitabını okudum.” dedi Ariel, boynunu uzatarak. “İnsanların New York’ta neler yaptığından haberim var. Bir de bakmışsın ki dürbün almışsın. Portia’yı uyarmalıyım.”

“*Ariel.*” Bu ses tonunu duyduğunda sesini kesmesi gerektiğini bilecek kadar babasını tanıyordu. Bu iş ciddiydi.

“İyi geceler!” dedi Ariel neşeli bir sesle ve babası nutuk atmaya başlamadan koşarak odadan fırladı.

Fakat ertesi sabah Ariel’i, babasının yangın merdivenlerinde dolaşmasından daha büyük bir sürpriz bekliyordu. Kahvaltı tam anlamıyla görsel bir şölendi.

“Günaydın!”

Ariel, Portia’yı altında yine o yüksek bel bol paçalı pantolonu, üzerinde beyaz tişörtü ve belinde eski moda bir önlük bağlı hâlde mutfakta görünce gözlerini kırıştırdı.

“Burada ne işin var?” diye sordu Ariel, hâlâ kapının önünde kalakalmış bir şekilde.

“İnan bana,” dedi Portia. “İşlerin böyle gelişmesine ben de en az senin kadar şaşırmış durumdayım.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ben sizin yeni aşçınız ve şef bulaşıkçuyum.”

“Gerçekten mi? Babam seni işe mi aldı?”

“Evet, aldı.” Portia’nın yüzünde garip bir ifade belirdi ama hemen yok etti.

Ariel gelip ocaktaki tavanın içine bir göz attı. “Ayy, bu pişirdiğin şey de ne?”

“Yağda kızarmış şekerli çörek.”

“Hayret, babam gerçekten benim tavsiyemi dinlemiş. Dunkin’ Donuts’tan başka böyle çörek pişirebilen biri olması mümkün mü?”

“Senin tavsiyendi demek? O zaman teşekkür ederim. Hımm, ilginç.”

“Artık yemek pişirmediğini sanıyordum.”

“Pişirmiyordum.” Kaynamakta olan yağı büyük bir kaşıkla çevirdi. “Ama bazen derinlere inip aradığımız cevapları bulmak için cesur olmamız gerekir. Bulacağımız cevaplar hoşumuza gitmeyecek bile olsa.”

“Terbiyesizlik yapmak istemem ama şu televizyondaki uzun ve sıkıcı reklam filmlerindekiler gibi konuşuyorsun.”

Portia bir kahkaha attı ve altın renginde kızarmış halkaları yağdan çıkarmaya başladı. Önce içinde kâğıt olan bir tabağa koydu, sonra kahverengi bir kese kâğıdına atıp sallamaya başladı.

Ariel’in ağzının suyu akmaya başladı. “Pudra şekeri kaplı çörekler!”

Kapının ağzında ayak sesleri gelip durdu. “En sevdiğim şey.”

Ariel ve Portia dönüp baktılar; Ariel gözlerini kırptırdı. “Anthony amca.”

“Ta kendisi!” Mutfakta aylak aylak dolanmaya başladı. “Hem bakın burada başka kimler varmış.” diye ekledi, Ariel’e göz kırpıp Portia’ya kocaman bir sırıtışla bakarken.

Ariel, amcasını oldukça severdi. Eğer Miranda onu her gördüğünde hoppa bir salak gibi davranmasa belki daha da fazla

hoşlanabilirdi. Babaannesi de aynı durumdaydı. Babasına karşı çok sert davranıyordu ama küçük oğlu ortaya çıkınca kara sevdalı bir ergen gibi oğlunu yağlayıp ballamaya başlıyordu. Ariel, Anthony şimdi onunla beraber kaldığı için büyükannesinin mutluluktan havalarda uçtuğunu görebiliyordu.

Neyse ki babası büyükannesi gibi değildi. Ariel, onun Miranda'yı da kendisini de eşit derecede sevdiğine emindi. Eğer bir gün kendisi de anne olursa —aslında pek niyeti yoktu çünkü şimdiye kadarki tecrübesine göre bu felaket bir işti— o zaman bütün çocuklarını aynı derecede sevecekti. Hatta bir tanesi Miranda kadar kaba bile olsa.

Anthony amca ocağa doğru yürürken gözlerini komşularından hiç ayırmadı. "Portia'ydı değil mi?" diye sordu.

"Evet, Portia Cuthcart."

"Alt kattaki komşu." diye ekledi amcası.

"O da doğru."

Belki Portia ile babası arasında bir şeyler olur diye ümit ederken en son istediği şey amcasının bu işe burnunu sokmasıydı. Amcasıyla beş dakika geçiren biri, onun yanına yaklaşan tüm kadınların onunla tanıştıkları anda eriyip kendilerinden geçtiklerini hemen anlardı. Aslında bu çok saçmaydı çünkü amcası tek bir çözümü olan matematik problemi gibiydi: Asla kimseye bağlanmazdı. Peki ama nasıl oluyordu da bunu kendisi gibi on iki —neredeyse on üç yaşında— olan birisi anlarken koskoca yetişkin kadınlar göremiyorlardı?

Anthony bir tane çörek alıp ağzına attı. "Muhteşem." dedi, parmaklarını yalarken. Gerçekten şaşırmış gibi görünüyordu. "O kadar muhteşem ki takdirimi göstermek için seni bir akşam yemeğe götürmek isterim."

Portia güldü ve onun elini itti. "Hayır, teşekkürler. Çörekle-

rimden elini çek.”

O gene de bir tane daha çaldı.

“Sanki on yaşında her istediğini elde etmeye alışık bir velet gibisin.”

“Kardeşimi ne çabuk çözmüşsün.”

Babası tam zamanında imdada yetişmişti. Ariel ona kocaman bir gülümsemeyle baktı.

“Gabriel...” dedi Anthony ama artık suratında o kocaman sırıtiş yoktu. Portia’ya baktı. “Çocukken bile hep oyunbozandı.”

“Herkes, hayatını başkalarının sırtından geçinerek geçirmeyi başaramıyor.”

Eğer Ariel yanlış görmediyse Anthony amcanın çenesine garip bir şeyler oluyordu; spazm gibi. Çok sinirlendiğinin göstergesi olmalıydı ama sonra amcası bir kahkaha atınca Ariel yanıldığına karar verdi.

“Bayan Cuthcart.” dedi babası gergin bir tonda.

İkisinin arasında çok garip bir bakışma geçti. Bir an için Ariel, babasının Portia’yı o saniye kovacağını düşündü. Ya da Portia istifa edip çekip gidecekti.

Ama onun yerine babası tezgâhtaki çöreklerle baktı. “Çocuklarıma kahvaltı olarak bunları mı yedirmeye karar verdin?”

“Hayır.” Portia fırını açtı ve bir tepsi çıkardı. “Kızlar için yumurta, hindi pastırması ve tam buğday ekmeğiyle tost.” Ocaktaki başka bir tencerenin kapağını açtı. “Yulaf ezmesi.” Sonra sanki bir televizyon şovundaki hostes kız gibi buzdolabına gidip bir kâse portakal suyu ve minik minik kesilmiş taze meyve çıkardı.

“Hımm, her şeyi düşünmüşsün anlaşılan.” dedi babası.

“Ya evet, hep öyleyimdir zaten.” Kirpiklerinin altından babasına bir bakış fırlattı. “Ama şimdi düşünüyorum da sen de

geçen akşam pek farklı değildin.”

Babasının ağzı açık kaldı ve sonra hızla kapandı. Yine gözlerinde o garip bakış belirmişti, nedense.

Portia, söylediklerine kendi de şaşırmış gibi arkasına döndü.

“Bak, bu ilginç işte.” dedi Anthony amca ekşi bir sesle. Onun bu hâli hepsinden daha garipti doğrusu.

Tam o sırada Miranda içeri girdi. Kim bilir hangi nedenden ötürü babasına çatık kaşlarla baktı. Sonra Anthony amcasını görünce kocaman bir gülümsemeyle, “Merhaba.” dedi.

“Sana da merhaba.” dedi amcası aynı şekilde gülümsemesine cevap vererek.

Babasının yüzünde yine o sinir olmuş ifade belirdi ama bir yorum yapmak yerine sadece sordu. “Anthony burada ne işin var?”

Ariel odadaki gerginliği, sanki fırının karşısında ısıyı hissettiğiniz gibi net bir şekilde algılayabiliyordu. Midesi kasıldı ve içinde boğazına kadar bir endişe yükseldi. Zaten son günlerde hep bu endişeyle yaşıyordu.

Bu endişe duygusundan psikoloğa bahsetmemişti çünkü hemen babasına söylediler. Ondan sonra al başına belayı. Babası onu da aynı Miranda’ya yaptığı gibi atmaca gibi izlemeye başlardı. Şimdilik Ariel, babasının şu deli doktoru ve günlük sayesinde onun kontrol altında olduğunu düşündüğüne emindi ve böyle düşünmeye devam etmesini istiyordu.

Miranda, Portia’ya bir göz attı ama sonra oturdu. Şaşırmıştı ama iyi anlamda değil.

Ariel dikkatini tabağına verdi. Bu garip aile karmaşasından nefret ediyordu çünkü o kadar zeki olmasına rağmen neler olup bittiğini bir türlü anlayamıyordu.

Bir saniye sonra jetonu düştü. “En sevdiğim şeyin bunlar

olduğunu nereden biliyordun?”

Portia dudağını ısırdı. “Gerçekten mi? Yani ne bileyim, her şeyden biraz yapayım dedim.”

“İşe gitmem lazım.” dedi babası.

“Ama bir şey yemedin!” deyiverdi Portia.

Babası ona ters bir bakış attı, eline bir parça tost aldı ve çıkıp gitti.

“Kahvaltıya kalacak mısınız?” diye sordu Miranda, Anthony’e.

Anthony, babasının arkasından kaşları çatık bir şekilde bakıyordu ama sonra onlara döndü ve gülümsemesi geri geldi. “Hayatta kaçırmam.”

Hep beraber mutfak masasına oturdular. Portia hâlâ pişirdiği için onlarla oturmadı ama Anthony yine de onunla çene çalmaya devam etti. “Eee, benimle çıkacak mısınız?” diye sordu tekrar.

Portia sadece güldü ve “Hayır.” dedi.

“Okulda bize bir ödev verdiler.” diye araya girdi Ariel. “Aile ağacımızı hazırlamamız gerekiyor. Anthony amca, bana annem hakkında bilmediğim bir şeyler anlatabilir misin? Mesela sen onunla ne zaman tanıştın? Babam onu ailesiyle tanıştırmak için eve getirdi ve aileye mi katıldı?”

Amcası çok garip ifadeyle baktı. “Annen mi?” Sonra uzaklara daldı ve yüzünde hülyalı bir gülümseme belirdi. “Annenle ilk tanıştığım gün, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kız olduğunu düşünmüştüm.” Miranda’ya odaklandı. “Sen sanki Victoria’nın birebir kopyası gibisin.”

“Gerçekten mi?”

Ariel kaşlarını çatı. O da annesine benzemek isterdi ama tabii ki hayır, o melez bir köpek gibiydi.

“Eee, ne zaman tanıştınız peki?”

Anthony arkasına yaslandı. “Aslında ben annenizle babanızdan önce tanıştım.”

“Hadi canım!” diye soludu Miranda.

Harika, daha da karmaşık bir durum. Tüh.

Miranda gelip Anthony amcanın yanına oturdu. “Annemle tanıştığında nasıl biriydi?”

“Dediğim gibi çok güzeldi. Arkadaşlarımla takıldığım bardan içeri girdi. Şehrin merkezinde. Bilirsin müzik, dans işte. Çok gençtik. Yani şimdikinden daha gençtik.” diye ekledi dudaklarını bükerek. “Vic, sanki oranın sahibiymiş gibi kendinden emin bir şekilde içeri girdi. Öyle bir enerji saçıyordu ki gözünüz başka bir şey göremiyordu.” Anthony amca yarım yamalak bir kahkaha attı. “Victoria Polanski. Tanırım. Hiç ele avuca sığmazdı.” Boğazını temizledi. “Dediğim gibi muhteşem bir kadındı. Aynı Miranda gibi.”

Ariel bunu duymazlıktan geldi ve ısrar etti. “Nereliydi? New Jersey mi? Long Island mı? Büyükanнем gibi Yukarı Batı Yakası’nda mı büyümüştü?”

Anthony gözlerini kırıştırdı ve kendine geldi. Sonra eğilip Ariel’in çenesini gıdıkladı. “Bunları babana sor. Eminim eski günleri yâd etmekten çok mutlu olacaktır.”

Yaa, ne demezsin. Ariel de hemen bunu yapacaktı. Tabii ki hayır.

Amcası saate göz attı. “Gitmem lazım.” Ayağa kalkıp ocakta çörek pişirmeye devam eden Portia’nın yanına gitti.

“Bir adama arkadaşlık etmek için birkaç saat ayıramayacağına emin misin?”

“Eminim.”

“Eh bu durumda, kendimi bir tane daha çörekle teselli etmekten başka çarem yok.” Bir tane daha yürüttü. Ağzına atmadan önce, “En azından şimdilik.” diye ekledi.

On Üç

Portia, sonraki bir saati, Cordelia'dan ödünç aldığı dizüstü bilgisayarını açıp iş planının neye benzediğini anlamaya çalışarak geçirdi. Anneannesinin yanında işi pratikten öğrendiği için bir kafe işletmenin ana öğelerini biliyordu, o yüzden anlaması çok zor değildi. Ayrıca, Cordelia ve Olivia da daha sonra yardıma geleceklerdi.

Doğruyu söylemek gerekirse esas niyeti çalışmak kadar, zihnini o öpücükten başka bir şeyle meşgul etmekte. Bilinen en muhteşem öpücük olarak kaydetmek bir yana, kafasından atabilecek bir yol bulamamıştı. Aslında kıyaslayabileceği fazla bir tecrübesi olmadığını düşünürse bu durum fazlasıyla melodramatik ve saçmaydı. Homurdandı. Bir şeyle kıyaslamaya ihtiyacı yoktu. Adam öpüşmeyi biliyordu işte.

Akşamüstü olduğunda, beyni rakamlardan ve iş detaylarından patlayacakmış gibi hissediyordu. Kendi kendine, en önemli şeyin, insanları büyüleyen yemekler yapmayı becerebilmesi olduğunu hatırlattı. Cutie'nin Yeri'nin minik kekleri geldi aklına.

Onların çok daha iyisini yapabileceğine emindi.

Her şeyi toparlayıp kaldırmaya başladığı sırada zil çaldı ve Ariel içeri girdi. "Yemek mi yapıyorsun?"

"Evet."

"Güzel bir şey mi?"

"Öyle olduğunu umalım."

"İlginç. Pek alaycı biri gibi görünmemiştin bana."

Portia gözlerinin devirdi ama Ariel onu görmezlikten gelip sırt çantasını karıştırmaya başladı. Defterleri ve dergileri çıkarıp masaya koydu. Portia tekrar, Cutie'nin Yeri'ndeki minik keklerinden daha iyisini yapabilirim, diye düşünmeye yöneldi. Ariel kendi projesi için tüm hazırlıklarını bitirene kadar, o da tüm araç gereçlerini ve kap kacağını hazırlamıştı. Ariel masanın üstünü poster kartonları, yapışkanlı not kâğıtlarıyla işaretlenmiş dergiler ve bir çeşit listeyle donatmıştı.

"Bu nedir?" diye sordu Portia.

"Senin iyilik meleğim olduğunu hayal et."

"Sen bu iş için biraz genç değil misin? Benim senin iyilik meleğin olmam gerekmez mi?"

"Benim kıyafetlerim gayet iyi. Seninkilere gelince? Pek sayılmaz. Sana biraz çekidüzen vereceğim. Bana teşekkür etmek için o pişireceğin minik keklerden verebilirsin."

"Bana çekidüzen vermek mi?"

"Böylece bir adam tavlayabilirsin."

Portia'nın ağzı açık bakakaldı.

"Boşandığını biliyorum ama artık ömür boyu biriyle çıkmayacak kadar da yaşlı değilsin. Öyle değil mi?"

"Sen, çocuk olduğuna emin misin?" diye sordu Portia zayıf bir sesle.

"Ben yetişkinliğe adımını atmış genç bir kadın demeni ter-

cih ederim. Şimdi sus ve dinle.”

Ariel’in sunuma başlamasının üstünden iki dakika geçmişti ki Portia onu dinlemeyi bırakıp Cutie’nin korkunç minik keklerine odaklanmaya karar verdi. Eğer kendine çekidüzen vermek istese ablalarından birine sorardı. Ama Cordelia’ya değil.

Tabii ki Ariel konuşmaya devam etti. *Teen Vogue* dergisinden bir sürü “mükemmel kıyafetler” yırtmıştı. Ama Portia’nın eline para geçse bile kısa fırfırlı etekler ve platform topuklu tenis ayakkabıları almaya niyeti yoktu.

Cutie’nin minik keklerinde bir şey eksikti. Ariel konuşmaya devam ettikçe o da bu konuya daha fazla yoğunlaşıyordu. Kuru malzemeleri bir kaba koyup yavaş yavaş karıştırdıkça sakinleştiğini hissediyordu. Ariel hâlâ çene patlatmaya ve taytla kısa eteğin nasıl kombinleneceğini anlatmaya devam ediyordu.

Portia, kekin tarifi üstünde ilk ayarlamalarını yapınca anneannesinin öğrettiği gibi neler yaptığını not aldı.

Ariel ona bir göz attı. “Beni dinlediğine emin misin?”

Portia ilk partiyi, önceden ısıtılmış fırına yerleştirirken, “Kesinlikle.” diye cevap verdi.

“Sana inanmıyorum.”

“Senin yapacak ödevlerin yok mu?”

“Bunun üstünde bir sürü zaman harcadım. En azından bir dinleyebilirsin.”

“Dinliyorum! Benim on parmağımda on marifet vardır. Hem kek pişirip hem de dinleyebilirim. Şu külotlu çorapları biraz daha anlat bakalım.”

“Külotlu çorap değil.” dedi Ariel iğrenerek. “Tayt! Aralarında büyük fark var, biliyor musun?”

“Özür dilerim. Tabii ki.”

Portia tekrar kabın başına geçip ikinci partiyi hazırlamaya

başladığında, Ariel kartal gibi gözleriyle onu izliyordu. Bir saat daha Ariel'in konuşması ve Portia'nın pişirmesiyle geçti.

Bir taraftan Ariel'in sesini duymak, mutfaktaki hazırlık seslerini bertaraf ederek Portia'ya garip bir şekilde iyi gelmişti. Mutfak tezgâhının her bir santimetrekaresi minik keklerle dolduğunda, artık Ariel'in de hızı kesilmeye başladı. Gençlik dergilerinden kesilmiş resimler ve minik kekler, mutfak tezgâhlarını ve ortadaki ada tezgâhı olduğu gibi kaplamıştı.

"Böyle pantolonları asla giymeyeceğimi bilmelisin. Ben on yedi yaşında değilim, farkındaysan."

"Bunlar çok tarz pantolonlar." dedi Ariel ağırbaşlılıkla. "Justin Bieber —ki ben hayranı değilim ama— son turnesinde bunlardan giydi. Hem de deri olanlarından."

"Ben sana gerçekten bu deri ve çok tarz pantolonlardan giyecek bir kadın gibi mi görünüyorum?"

"Pekâlâ, o zaman öbürlerini dene. Bu dergileri Miranda'nın odasından yürüttüm. Gerçekten iyi giyinmeyi biliyor ve bu sayfaları o işaretlemiş. Yani sana anlattığım her şey, bir bilen tarafından seçilmiş."

"Bir ergen tarafından seçilmiş." dedi Portia, yenilerine yer açabilmek için masanın üstündeki minik kekleri sıklaştıırken. "Ve bir ergen için."

"Babam benim on altı değil yirmi altı yaşındaymışım gibi giyindiğimi söylüyor. Sen yirmi altı yaşından daha yaşlı değilsindir herhâlde, değil mi?"

"Ben yirmi dokuz yaşındayım ve moda gerçekten şu anda önceliklerim arasında yer almıyor."

"Hah, bunu görmemek mümkün mü?"

Portia sadece güldü ve çalışmaya devam etti.

"Biliyor musun hiç diğer yetişkinlere benzemiyorsun. Sade-

ce bilesin.”

“Neyim benzemiyormuş?”

“Okuldaki öğretmenler gibi sinirlenmiyorsun. Fazla düşünmeden konuşmaya başladığım zaman ki bu neredeyse her zaman böyle öğretmenlerim, ya ölümcül derecede yaralıymış gibi bakıyorlar ya da kış uykusundan uyandırılmış bir ayı kadar öfkeli oluyorlar.”

Portia sadece tekrar güldü ve minik keklerin üstüne krema ile yaptığı ince desenlere yoğunlaştı.

Kapı çaldığında, neredeyse işi bitmişti.

“Ben bakarım.” dedi Ariel, sanki bu evde yaşıyormuş gibi.

Ariel’in peşinden Miranda’nın mutfağa gelmesi beklenmedik bir durumdu.

“Merhaba Miranda.” dedi Portia.

Kız kaşlarını çatmış ve orada bulunmaktan son derece mutsuz bir şekilde dikiliyordu. “Ha, evet, merh...” masanın hâlini görünce kelimeler havada donup kaldı. “Aman Tanrım! Nereden biliyordun?”

Portia derin bir nefes aldı. “Neyi nereden biliyorum?”

“Minik kekler! Minik keklere ihtiyacım olduğunu nereden biliyordun? Okulda bir kek satışı günü yapacağız ve herkesin bir şeyler getirmesi gerekiyor.”

Portia konuşmadı. Bu duygudan nefret ediyordu. Normal bir insan gibi sadece öylesine yemek yapamamaktan nefret ediyordu. Bu sabah, neden hoşlandıkları hakkında hiçbir fikri olmadığı hâlde Kane ailesinin en sevdiği kahvaltıyı hazırlamıştı. Şimdi de bu.

“Harika!” diye bir çığlık attı Miranda.

Gabriel de tam içeri girmek için o anı seçti. “Zili çaldım ama kimse duymadı.” dedi.

Miranda'yı gülerken görünce yüzünün sert hatları az da olsa yumuşadı. "Minik keklerle ihtiyacın olduğu mesajını aldım." dedi Miranda'ya. "Şu Columbus Caddesi'nde bir pastane var." Gözü mutfak tezgâhına takıldı. "Bunlar da ne?"

"Minik kekler." dedi Ariel.

Portia, Ariel'in onu süzen bakışlarını görmezlikten geldi.

"İnanabiliyor musun? Portia çoktan pişirmiş bile." diye havalara uçarak müjdeyi verdi Miranda. Ama sonra neler olduğunu fark edince birdenbire durdu ve yüzü yine o öfkeli ifadesine büründü.

"Nereden biliyordun?" diye sordu Gabriel, Portia'ya.

"Bilmiyordum. Ben sadece kendi kendime deneme yapıyordum." İçinde hissettiği midesini burkan o duyguya teslim olmaya kararlıydı. Belki gerçekten sadece Cutie'nin Yeri yüzünden bu minik kekleri pişirmişti. Ya da gerçekten kafayı yiyordu. Kızlara döndü.

"Bunları koyacak kutular bulabilir misiniz? Kaç taneye ihtiyacın var Miranda?"

"Çok. Altı düzine kadar." dedi Miranda.

Portia'nın saymaya hiç ihtiyacı yoktu. İçini çekti. Eğer sayacak olursa tamı tamına altı düzine çıkacağına adı kadar emindi.

Kızlar kutu aramaya gidince Portia ve Gabriel baş başa kaldılar.

"Yüzünde hamur var. Yine."

"Geçen seferki şeker kremasıydı."

Gabriel'in gülümsemesini bastırıldığına yemin edebilirdi.

Eliyle yanağını sildi ve bir parça çilekli kek hamuru buldu.

"Minik kekleri nasıl öğrendin? Gerçekten."

"Öğrenmedim. Sadece Cutie'nin minik keklerini nasıl daha iyi yaparım diye deniyordum. O yüzden pişirdim." Dalga

geçer gibi bir reverans yaptı. “Alman usulü çikolatalı kek kolaydı. Vanilyalı olan da. Ama çilekliyi tutturmak için canım çıktı. Sonuçta en iyi çözümü, vanilyalı ve ekşi kremalı hamurun ortasına bir tane taze çilek koyunca elde ettim. Çilekli hamur ve taze çilek parçalarıyla yaptığımdan daha iyi oldu. Al, dene bir tane.”

“Hayır, teşekkürler.”

“Niye, formuna mı dikkat ediyorsun?”

Gabriel şaşkınlıkla bir kakhaha attı ve bir tane minik kek alıp ısırdı. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi Portia’yı güldürdü. Portia’ya bakmadan önce elindeki uydurma tarifle yapılmış keke şüpheyle bakakaldı.

“Eee?” diye sordu Portia.

“Ne?”

“Nasıl buldun?”

“Kek pişirmeyi becerebiliyormuşsun.”

“Bu yorumunu beğendin olarak alıyorum. Teşekkürler.” Portia ona küstahça bir bakış attı. Gabriel bir kaşını kaldırıp gözlerini ısrarla ona dikti.

Gabriel’in onu camdan içeri çekip kendine sımsıkı yasladığı anın hatırası, Portia’nın hafifçe başının dönmesine neden oldu. Acaba o da aynı şeyi mi hatırladı, diye düşündü.

Bir an sonra Gabriel kendini toparladı ve dönüp kitapları gördü. Boştaki eliyle bir tanesini aldı. “*Misafirperverlik ve Restoran Kuralları* mı?” Başını hafifçe yana eğdi. “Bu ne için böyle?”

“Kız kardeşlerimle beraber bir restoran açacağız.”

Bunu yüksek sesle söylemek hem çok hoşuna gitmiş hem de ödünü koparmıştı.

Bir an için Gabriel’in geleceğini sandı ve ona dik dik bakmaya devam etti.

“Sen gerçekten ciddisin.”

“Vergi denetimi yapan bir müfettiş kadar ciddiym.”

Gabriel’in yüzü ifadesizleşti. Onu merdivenlerde ilk gördüğü günkü umarsızlığını hatırlattı Portia’ya. “Restoran açmak size göre değil.”

“Kim demiş?”

“Senin burger kıyafetinin içinden bir bıçakla çıkmaya çalıştığını gören bir adam demiş.”

Portia’nın ağzı açık kaldı. “Burger kostümü başka, restoran işletmek başka bir konu.”

“Yaa, evet çok profesyonelce bir yaklaşım.”

“Evet efendim, hem de Teksas tarzı olacak.”

“Burası New York, tatlım.”

“Ben senin tatlın değilim, yıldızlar aşkına!”

“Bu da mı senin şu garip Teksas deyimlerinden biri? Neydi son duyduğum, ‘Allah razı olsun’?”

Ona dişlerini sıkarak gülümsedi. “Sen benim deyimlerimi sevmesen de Teksas usulü bir kafenin kapısında insanların sıraya gireceğine bahse girerim. Ya da bizim Teksas’ta dediğimiz gibi ‘ineklerin ahıra dönmesi’ gibi içeri doluacaklar.”

Gabriel onu incelerken yine bir kaşını kaldırdı. “Restoranların yüzde altmışının iflas ettiğini biliyor musun?”

“Gerçekten mi? Ben daha yüksek bir rakam bekliyordum.”

“New York’ta yüzde seksen.”

Portia yutkundu. “Vay canına, yüzde doksan beş falan sanmıştım.”

“Bazi istatistikler rakamı yükseltiyor.”

Portia iki kez yutkundu.

“Portia Cuthcart’ın dili mi tutuldu ne?”

Ona ters ters baktı. “Anladık, ukala herif.”

Gabriel başını yana eğdi ama Portia konuşmaya devam etti.

“Ben yine de New York’ta Sırça Mutfak konseptimizin tutacağına inanıyorum.”

“Pekâlâ, madem bu kadar müthiş bir iş kadınısın. O zaman söyle bakalım, üretim maliyetin ürün fiyatının yüzde kaç olacak?”

“Ne?”

“Bilmiyor musun? Peki, kâr marjı konusu? Yüzde kaç kâr hedefliyorsun?”

Portia bir şeyler geveledi.

Gabriel’in bakışları karşısında titrememek mümkün değildi. Gabriel’e karşı çıkmaya kalkan adama acırdı valla.

“Cevap yok mu?” dedi. “Ya bir çuval un kaç para biliyor musun? Ya da iş yeri sigortası maliyetlerini?”

Portia’nın gözleri kısıldı.

Gabriel elindeki keki havaya kaldırıp göstererek, “Kafe işletmek, evde iyi yemek pişirmeye benzemez. Çok daha fazlası gerekir.”

Sonunda Portia şoktan kurtuldu ve ona doğru yürüdü. “Birincisi pastacılar unu çuvalla almazlar, kiloyla alırlar ve son kontrol ettiğimde yani bu sabah beş kiloluk bir paket 15 dolar, on kiloluk olanlar 28 dolar ve yirmi beş kiloluklar da 60 dolardan satılıyordu. Senin o çok akıllıca sorularından ikincisine gelirsek. İş yeri sigortaları, iş yerinin büyüklüğüne, kaç kişi çalıştırdığına ve hatta hangi şehir ve eyalette olduğuna göre değişir. Anneannemin Teksas’taki Sırça Mutfak restoranının müthiş bir ortağı olarak kafe işletmenin, iyi yemek pişirmekten daha fazlasını gerektirdiğini gayet iyi biliyorum.”

Tam önünde gelip durdu. “Ablam Cordelia bir sürü yatırımcı tanıyor ve Cutie’nin o berbat minik keklerinden birini alıp o elinde tuttuğun insanın ağzının suyunu akıtan hâle dönüştür-

düğümü görünce hepsinin fazlasıyla ilgisini çekecektir.” Gabriel’in elindeki keki kapıp ekledi, “Ya da artık elinde olmayan kek mi desem?”

Portia onun kendinden utanmasını ya da en azından biraz pişman olmasını bekliyordu. Ama Gabriel Kane öyle biri değildi tabii ki. Gabriel sadece öylece durup onu değerlendirir gibi süzmeye devam etti. Portia kendi kendine ondan çekinmediğini hatırlattı.

“Hoşça kal.” dedi Portia, imalı bir tavırla.

Gabriel bir kaşını kaldırdı ve sonra elindeki kremayı yalayaarak onu bir kez daha şaşırttı. “Ateşli ve hızlı. Hakkını savunurken çok şeker oluyorsun.”

“Öğg.” Keki kafasına atmadan verebileceği tek tepki buydu.

“Daha da kendini kaybetmeden,” diye devam etti uysal bir ses tonuyla. “Senin için bir şey getirmiştım.”

Portia ona şüpheyle baktı. Gabriel cebinden bir anahtar çıkartıp eline verdi. “Benim dairemin. Böylece istediğin zaman girip çıkabilir ve sana para kazandıran gerçek işini yapabilirsin.”

Portia keki suratının ortasına yapıştırıp yapıştırmamayı ciddi ciddi düşündü.

“Alacakların için masanın üstüne para bırakırım. Sonra eğer istersen internetten nasıl alışveriş yaptığımı sana öğretilirim.”

Sonra Portia’yı daha da şaşırtarak uzandı ve Portia’nın dudağının kenarındaki kremayı sildi. Gözleri birbirine kenetlenmişken, parmağıyla aldığı kremayı emdi. “Nasıl oluyor da sürekli olarak nasıl bir adam olduğumu bana unutturuyorsun?”

Portia yanaklarının alev alev yanmaya başladığını hissediyordu. Bu çok saçmaydı. O erkekleri çileden çıkaran bir tip değildi normalde. Robert’ı tanıdığı onca sene boyunca, onu hiç sinir-

lendirmemişti; en azından boşanana kadar. O zaman da zaten Robert onu çok üzmüştü ki bu da aynı tarzda bir davranış sayılmazdı.

Doğruyu söylemek gerekirse Robert eve gelip büyük haberini verdiğinden beri ilk defa, belki de Robert'ın ona bir iyilik yaptığını hissetmeye başlamıştı.

Gözlerini Gabriel'in dudaklarından ayırabildiğinde bakışları kenetlendi. Bir an için Portia, yine onu öpeceğini zannetti ama sonra Gabriel'in dudakları gerildi, bakışları karardı ve sanki sinir olmuş gibi bedeni titredi.

Gabriel'in yüz ifadesi, *"Artık böyle şeyler olmayacak."* diyor-du sanki.

Hem rahatlama hem hayal kırıklığı hissetmişti Portia.

O da bakışlarıyla, *"Bence de kesinlikle olmamalı."* diye sessizce cevap verdi.

Gabriel başıyla selam verdi ve çıkıp gitti.

On Dört

Üç gün sonra Portia saatini kurmayı unuttu ve yediyi on geçe merdivenlerden yukarı deli gibi koşmadan önce üstüne bir kargo pantolon ve beyaz bir tişört geçirip hızla dişlerini fırçalayacak vakti zor buldu.

Gabriel, elinde kahvesiyle mutfak tezgâhına dayanmış, gazete okuyordu. Saçları hâlâ duştan ıslak ve uzun, arkaya doğru taranmıştı. Minik keklerinden daha lezzetli görünüyordu. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Kahvaltıyı erkenden hazırlamayı planlamıştı çünkü öğlen bir blok ötede, Columbus Caddesi'nde potansiyel bir yatırımcıyla yemek yiyecekti. Ayarlamaları Cordelia yapmıştı ve onlarla da orada buluşacaktı. Fakat Olivia gelemeyeceğini bildiren bir e-posta atmıştı çünkü başka bir yoga hocasının yerine derse girmesi gerekiyordu.

“Olivia bizi ektiğine göre senin mutlaka gelmen lazım Cordelia.” diye cevap yazdı Portia. *“Öğle yemeği ayarladığına göre faturayı sen ödersin.”*

“Endişelenmeyi bırak! Sadece öğlen yemeği, fazla tutmaz ama zaten orada olacağım.”

“Geç mi kaldın?” Gabriel onun düşüncelerini böldü. “Üstelik daha sadece üçüncü iş gününde?”

“Saat daha yedi.” diye belirtti Portia. “Tamam, yani yedi civarı.”

“Profesyonel bir iş yerinde, saat tam yedinin bu kadar geniş bir anlamı olduğunu bilmiyordum.”

“Tanrım, çok komiksin.”

Gabriel ona garip bir bakış attı.

“Ne? Daha önce kimse sana komik olduğunu söylemedi mi?”

“Hayır.” dedi Gabriel usulca.

Portia ona baktı ama daha fazla kurcalamasına fırsat kalmadan Gabriel gazeteyi katlayıp tezgâha fırlattı. “Kızlar aşağıya inmek üzeredirler. Benim saat sekizde bir toplantım var. Ama belki de yönetim kurulu sekiz civarı olduğunu düşünüyordur. Sonra da saat ikide burada inşaatçıyla buluşacağım. Yani saat iki civarı.”

Portia ona ters ters baktı. “Eminim aslında tam olarak böyle demek istemişlerdir.”

Gabriel’in kahkahaları ikisini de şaşırttı.

Bunun üzerine Portia ona gülümsedi. “Yarın geç kalmam, söz.”

Gabriel klasik çatık kaşlı ifadesini takınmaya çalışsa da hâlâ gülümsüyordu. “Aferin, uslu kız.”

Bu kelimeler onu hazırlıksız yakalamıştı. *Uslu kız*. Her zaman öyle olmuştu zaten. Bazen biraz eğlenceli ama çok da değil. Her zaman uslu bir kız.

Portia birden artık uslu kız olmaktan çok yorulduğunu fark etti. Artık böyle olmasa ne olurdu? Kendini serbest bırakıp Gab-

riel Kane'in kollarına atılsa?

Kızlar içeri girince fark etti. Gabriel çıkıp gitmişti. Hah, bir de kendini onun kollarına atacaktı?

"Günaydın." dedi Portia.

"Nesin sen? Ponpon kız mı? Sabah sabah, bu ne neşe?" diye homurdandı Miranda.

"Hey, sana o kadar minik kek yaptım. Daha iyi bir ruh hâlinde olursun sanıyordum."

"Yaa, evet. Tamam, teşekkürler."

"Hadi ama Bayan Günışığı."

Ariel suratını buruşturdu. "Dalga geçiyorsun herhâlde?"

Miranda dolaba gitti ve bir kutu mısır gevreği çıkarttı. "Belki onun hakkında iyi konuşursak zam alır diye ümit ediyor."

"Ne kadar alaycısın!" diyen Portia elindeki kutuyu çekip aldı.

"Hey! O benim kahvaltım."

"Ben olduğum sürece değil." Portia buzdolabını karıştırdı. "Kimler yumurtalı, jambonlu tost ister?"

Miranda ve Ariel bakiştılar. "Ah, hiç kimse."

Portia yine de onlara yumurtalı jambonlu tost yaptı. Ariel kendininkini yedi. Miranda da biraz didikledi.

"Eminim, bir süre sonra, bu işi bu kadar abartmamaya başlar." dedi Miranda Ariel'e, kapıdan çıkarken.

"Dediklerini duydum." diye seslendi Portia, arkalarından.

"Duy diye söyledim zaten."

Portia mutfaktaki işini bitirince aşağıya inip öğle yemeği randevusu için hazırlanmaya başladı. Hızla duş alıp özenle

giyindi. Ariel, Portia'nın yeni bir imaja ihtiyacı olduğu konusunda yanılmıyordu. İkinci el eski tarz kıyafetler ona iş dünyasının profesyonel ortamında bir şey kazandırmayacaktı. O yüzden elindekilerle olabildiğince düzgün giyinmeye çalıştı. Teksaslı politikacı karısı kıyafetlerini çıkarttı. St. John marka lacivert triko bir elbise. Yukarı Batı Yakası için çok etkileyici olmadığı kesindi ama en azından Annie Hall tarzı tulumlardan iyiydi.

Gitmeye hazır olduğunda, e-postalarını kontrol etmek için bilgisayarını açtı. Açılış sayfasındaki haberin başlığı ilgisini çekti.

Gabriel Kane, Global Inc. Şirketi'ni dize getiriyor

“Gabriel Kane mi? Benim Gabriel Kane'im mi? Yani daha doğrusu, bizim komşu Gabriel Kane mi?” diye aklından geçen cümleyi hemen düzeltti Portia.

Bu yazı kesinlikle komşusu hakkındaydı ve anlaşılan kendisi sıradan bir adam değildi. Gündüzleri cam ve çelikten yapılmış gökdelenlerden birine gidip geri kalan zamanında da daire-sini yenileyen ustalara patronluk taslamaktan başka öncelikleri de varmış anlaşılan. Şu yazıya inanacak olursanız, var olma nedeni, herkesin gözü önünde, Global Inc. denen şirketin canına okumak gibi görünüyordu. Gazeteci, Gabriel'in bu şirketteki yatırımı beklendiği gibi sonuçlanmayınca, kindar bir şekilde şirketin peşine düşüp hisseleri dibe vurana kadar onlarla uğraştığını yazmıştı.

Portia dışarı çıkarken aklı hâlâ karışıkta. Her ne kadar Gabriel acımasız bir adam gibi görünse de elinde olmadan onunla ilgili yaşadıklarını hatırladığında, adil biri olduğuna inanası geliyordu; kendisini hamburger kostümünün içinden çıkarttığına ona su içirmesi veya yangın merdiveninden düşecek diye öfke-

lendiğini ve tabii bir de kızları için nasıl doğru olanı yapmaya çalıştığını düşünürsek. İnsanlara zalimce zarar vermeye çalışacak bir adam gibi görünmüyordu hiç. Gazete abartmış olmalıydı. Ama bu arada komşusunun da bir yatırımcı olduğunun yeni farkına varıyordu.

Kafasında bu düşüncelerle, La Maison restoranına beş dakika erken vardı ve dışarıda bir masaya oturtuldu. Beş dakika geçti ama Cordelia hâlâ ortada yoktu. Portia telefonunu kontrol etti; mesaj da yoktu. On dakika daha geçince Portia onu aradı ama direkt telesekretere düştü.

“Gelmek üzere olsan iyi edersin, Cordelia.” diye telefona fısıldadı.

Birkaç dakika sonra Russell Bertram tek başına çıkageldi. “Portia?” diyerek ona doğru yaklaştı ve elini sıkamak için uzattı.

Cordelia’ya göre listelerindeki en ümit veren yatırımcı adayıydı. Açık tenli, bakır kahverengi saçlı yakışıklı bir adamdı. Saçları normalde Teksaslı bir bankerin asla uzatmayacağı kadar uzundu. İnce mavi çizgili kahverengi spor bir ceket, beyaz gömlek ve kot pantolon giymişti. Yakından uzaktan, yatırımcıya benzeyen bir tipi yoktu. Bir kafeye yatırım yapacak parası olmayacak kadar genç görünüyordu. Öte yandan, daha ilk cümlelerinden, Portia onun acayip etkileyici bir adam olduğunu fark etmişti bile.

“Geciktiğim için özür dilerim. Eski okulumda gönüllü olarak bir projeye katıldım. Genç girişimciler için bir grup kurdular da...” dedi yarım bir gülümsemeyle. “Ayda bir gidip bilmiş bilmiş bir konuşma yapıyorum. Bir zamanlar ne kadar berbat bir öğrenci olduğumu bir bilseler.”

Portia güldü. “Belki de bunu onlara söylemelisin. İlham verici olabilir.”

“Eee, anlat bakalım, Cordelia nasıl? Ya James? Onları çok yakından tanımam ama kendi portföyümü oluştururken James bana çok yardımcı olmuştu.”

“İkisi de çok iyiler. James bir sürü ilginç konuyla ilgili çalışıyor.” Bir taraftan da bu sözlerinde gerçeklik payı olması için dua etti.

“Buna sevindim. Atlantica General fiyaskosuna dâhil olduğunu duyduğumda endişelenmiştim. Ama dört ayağının üstüne düşeceğine emin olduğum biri varsa o da James’tir.

Her geçen dakikayla beraber Portia, Russell’dan daha fazla hoşlandığını hissediyordu. Büyük bir yemek ısmarlayınca biraz şaşırdı. Şarap önerince Portia uslu kız olmaktan ne kadar sıkıldığını düşünüp bir kahkaha attı ve kabul etti.

Russell’ın gittiği ama Portia’nın sadece dergilerde okuduğu şehrin en iyi restoranları hakkında konuştular. Hatta Manhattan’daki emlak fiyatları hakkında bile yorumlarda bulundular. New York’ta yemek yiyip de bir sokak adı veya şirket hakkında konuşmamak mümkün değilmiş gibi. Niye buluştukları hakkında en ufak bir ima bile geçmedi.

Russell ikisi için de ikinci bardak şaraplarını ısmarladığında, Portia reddetmedi. Öne eğildi ve Portia’nın gözlerinin içine baktı. “Eee, anlat bakalım. Gabriel Kane için çalıştığını duydum.”

Portia şarap yüzünden beyninin bulandığını düşündü bir an. “Efendim?”

“Hadi, hadi, bana numara yapma.” Mavi gözleri, yaramaz bir okul çocuğu gibi parlarken sıırıttı. “Cordelia’ya ya senin iş tecrübeni sorunca bana Gabriel Kane’le çalıştığını söyledi.”

Portia, kelime anlamıyla irkildi. Cordelia ne diye onun Gabriel için yemek pişirdiğinden bahsetmişti ki?

Ama bir saniye sonra jetonu düştü. Cordelia, Gabriel’in yatırımcı olduğunu başından beri biliyor olmalıydı. Bu toplan-

tıyı ayarlamak için onun ismini yem olarak kullanmıştı. Niye şimdi ortalarda görünmediği anlaşıyordu.

Dişlerini gıcırdattı. “Onu tanıyor musun?” Gülümseme-ye çalışarak durumu nasıl kurtaracağını düşünmeye çalışıyordu. Ona açık açık yalan söylemek istemiyordu ama Gabriel ile yatırım işinde çalışmak bir yana, onun Sırça Mutfak hakkındaki fikirlerini ne kadar net bir şekilde ifade ettiğini, bu adama açık etmeye de niyeti yoktu.

Russell alçakgönüllü bir şekilde omuz silkti. “Onun kim olduğunu biliyorum diyelim. Kim tanımaz ki? Ama onunla hiç tanışmadım.” Öne doğru eğildi. Dirseklerini masaya dayamış, kollarıyla şarap kadehini sarmalamıştı. “Harika bir yatırım fikrim var. Kane’in aklını başından alacağına eminim. Ona ulaşmaya çalıştım ama hiç mümkün değildi. Sen beni yemeğe davet edince bunu duyduğunu düşündüm. Kane için ayak işlerini sen yapıyorsun herhâlde.”

Portia gözlerini kırıştırdı. “Ayak işlerini mi?”

“Bilirsin işte, ön araştırma ve Kane’e göstermeye degecek bir şey var mı diye bir göz atma.”

“Senin bu yemeğe gelme nedenin Gabriel’e sunmak istediğin bir yatırım fikrinin olması mı?”

Russell heyecanla gülümsedi. “Evet! Bu harika.”

Birdenbire onun gerçekten de görüldüğü kadar genç olduğunu fark etti Portia. Bu adamcağız hayatının fırsatını yakaladığını zannediyordu. Yatırım yapacak parası falan yoktu. Yatırımcı arıyordu.

Hayal kırıklığı iliklerine kadar işledi. İçtiği her damla şarap birden etkisini göstermeye başladı.

“Pek o kadar harika sayılmaz.” diye cevapladı, yorgun bir tavırla.

Russell'ın mavi gözlerindeki parlama birden söndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Buraya senin projeni görüşmeye gelmedim."

"Seni Kane yollamadı mı?"

"Hayır."

Russell öne doğru iki büklüm olunca açık renkli teninde, Portia'nın daha önce fark etmediği çilleri ortaya çıktı.

Bir an için sadece öylece oturup kaldı. Portia'nın pahalı elbisesine bir göz attı ve zar zor samimi bir gülümsemeyle ona baktı. "Pekâlâ," dedi, "Eğer Kane için bir keşif gezisi yapmıyorsan bile, sen kendin için yeni bir yatırım fırsatı mı arıyorsun?"

Kendi hissettiği hayal kırıklığına karşın, Russell, çilleri ve karışık kızıl kahve saçlarıyla o kadar sevimli ve bir o kadar da saf ve üzgün görünüyordu ki Portia içinde anne şefkatiyle onu teselli etme ihtiyacı hissetti. Masanın üstünden uzanıp onun elini tuttu. "Keşke öyle olsaydı."

"Peki ama o zaman niye benimle buluşmak istedin..." Elinin üstündeki ele bakarken sesi kısıldı ve cümlesi yarım kaldı. "Çok aptalca davranıyorum değil mi? Şimdi gerçekten utandım işte. Ablan bana boşandığını ve New York'a yeni taşındığını söylemişti."

Portia onun söylediklerine bir anlam vermeye çalışırken bir saniye geçti. Sonra jetonu düşünce yanakları kıpkırmızı kesildi ve elini hızla geri çekti. Dehşet içinde Russell'ın da yüzünün kızardığını fark etti.

"Dinle," dedi Russell beceriksiz bir şekilde, "Çok keyifli bir yemektir. Yani demek istiyorum ki seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Ama... Yani... Ben... Benim bir kız arkadaşım var."

Portia'nın ağzı açıldı, kapandı, sonra tekrar açıldı.

Ama daha söyleyecek bir şey bulamadan Russell ayağa fırladı.

“Bak, benim gitmem lazım. Ama beni yemeğe davet ettiğin için çok teşekkürler.” Yüzünün kızarıklığı daha da artmıştı. “Yani demek istiyorum ki sen harika bir kadınsın. Eğer ben flört etmek istiyor olsaydım, kesinlikle seninle takılırdım.” Daha fazla kızarması mümkün değilmiş gibiydi ama işte gerçekten kızarmıştı. “Özür dilerim, çok aptalca konuştum. Neyse tamam, gitmem lazım. Yemek için sağ ol!”

Ve ortadan toz oldu.

Portia utançtan ve dehşetten donakalmıştı. Birkaç dakika sonra ise sinirden deliye döndüğünü hissetmeye başladı. Tabii ki bu yemeği, kendisi, daha doğrusu Cordelia’nın ödeyeceğini düşünebilirdi çünkü bu adama yağ çekmeye çalışıyorlardı. Ama bonfilesiz ve şarapsız bir yemek olması gerekiyordu. Öğlen yemeğiydi sonuçta! Hem şarap! Hem de bonfile! Russell şarap ısmarlamaya kalkınca onun ödemeye karar verdiği sonucuna varmıştı.

Ve hepsi Cordelia’nın suçuydu. Adamın Gabriel Kane’e ulaşabileceğini ima ederek nereye varacağını zannetmişti ki?

Portia gerçekten ablasını öldürecekti.

Şık elbisesinin altından bir ter boşandı. Elleri titreyerek kredi kartını uzattı. Birkaç dakika bile geçmeden garson geri geldi. “Hanımefendi, korkarım kredi kartınız reddedildi.”

Portia olduğu yerde büzüldü. “Emin misiniz?”

“Bazen makinede sorun oluyor ve kartı okumuyor. Başka bir kartınız var mı?”

“Eee, yok.” Robert’la yaptığı anlaşmaya göre işlerini yola koyana kadar altı ay boyunca masraflarını karşılayacaktı ama sadece bir tane kredi kartı vardı ve anlaşılan onu da ödememişti. Niye şaşırıyordu ki sanki?

“O zaman nakit ödemem gerekecek.”

Portia tekrar cüzdanını karıştırdı ama tabii ki mucizevi bir şekilde bir tomar para falan ortaya çıkmadı. Parasını tekrar saydı ama 500 dolarlık faturanın yanına bile yaklaşıp tutarda parası yoktu.

Yapabileceği tek şey Cordelia'yı aramaktı. Ama Cordelia hâlâ telefona cevap vermiyordu. Olivia da öyle. Zaten Olivia'nın da ondan daha fazla parası yoktu.

Portia tekrar parasını saydı.

Sonunda, ehliyetini restoran müdürüne bırakıp caddenin karşısındaki bankamatiğe koştu.

Faturayı öder ödemez eve döndü. Attığı her adımla öfkesi gittikçe büyüyordu. *Cordelia'nın bana bunu yaptığına inanmıyorum*, diye söylene söylene apartmana doğru ilerledi. Kapıyı çarparak içeri girerken *Cordelia'yı kesinlikle öldüreceğim*, diye kendi kendine söz verdi.

İçeriden gelen sesi ve burnuna gelen kokuyu duyunca zınk diye duruverdi.

"Portia, sen misin?"

"Cordelia?"

Portia sert adımlarla mutfığa girince mükemmel kıyafetinin üstüne bir önlük takmış olan Cordelia'yı buldu. Hem tezgâh hem de ocağın üstü tencerelerle ve tavalarla doluydu. Tezgâhın üstünü kaplayan ince un tabakasında, bir çocuğun sulu boya resmi gibi parmak izleri ve çizgiler vardı.

"Sen ne haltlar karıştırıyorsun burada?" diye nefesi kesilmiş bir şekilde sordu.

Cordelia neşeyle güldü ama bakışlarında bir gariplik vardı. "Ne yapıyor gibi görünüyorsun?"

"Ortalığı batırıyor gibi görünüyorsun! Hem neden yemeğe gelmedin sen?"

Cordelia'nın tencereyi karıştıran eli havada kaldı. "Ah, Tanrım! Yemek! Özür dilerim. Ama şuna bak. Ben yemek pişiriyorum! Bu sabah uyandığımda," diye heyecanla devam etti. "Yiyeceklerden başka bir şey düşünemiyordum. Aynı sana olduğu gibi. Bende de *önsezi* yeteneği var!"

"Ne?" Portia, gördüklerine bir anlam vermeye çalıştı. Bir dakika sonra, aslında Cordelia'nın kıyafetlerinin hiç de her zamanki gibi mükemmel olmadığını fark etti. Aslında, hayatında ilk kez ablasını buruşuk pantolonla ve kıyafetine uyumsuz bir bluzla görüyordu. Ve bir de saç. Cordelia, lülelerini profesyonelce yaptırmak için genellikle kuaför salonunda saatler geçirirdi ama Portia onun uzun bir süredir kuaför yüzü görmemiş gibi görüldüğünü düşündü.

"Cord, sen iyi misin?"

Cordelia hızla arkasını dönünce elindeki kaşıktan odanın öbür ucuna kadar bir sıvı saçıldı. "Ben çok iyiyim! İyi görünmüyor muyum? Tabii ki iyi görünüyorum. Böyle demenin nedeni yemeği unutmam değil mi? Gerçekten özür dilerim, Portia."

"Tamam tatlım." dedi Portia dikkatle, yavaşça ona doğru ilerlerken. "Sen yemeği dert etme."

Arka planda dairenin kapısının açılıp kapandığını duydu.

"Selam!" diye seslenen Olivia, mutfağın girişinde durdu. Uzun kıvrırcık saçları karmaşık bir topuz şeklinde başının üstünde toplanmıştı. Dolgun dudaklarında renksiz parlaticısı ve üstünde bedenini ikinci bir deri gibi saran klasik yoga kıyafeti vardı. "Ne oldu burada?"

Portia ve Olivia bakiştılar. Portia temkinli bir şekilde omuzlarını silkti. "Ben geldiğimde böyleydi."

"Niye yemeğini kendi evinde pişirmiyor?"

"Ben de aynı şeyi merak ediyorum."

“Cordelia biraz dağılmış gibi görünmüyor mu?”

“Bunu ona söyleme. Biraz hassas.”

“Ben de tam buradayım ve hiç de hassas değilim. Yemek yapıyorum! Harika bu. New York’ta Sırça Mutfak açmamızın da harika olacağına dair bir işaret. Ben de artık yemek pişirebileceğim!”

Portia ve Olivia bir kez daha bakiştılar. Dudak hareketleriyle, “Her şey yanmış gibi görünüyor.” dedi sessizce Olivia.

Aynı şekilde sessizce, “Farkındayım.” dedi Portia, sos içinde yüzen pörsümüş yaprakların olduğu bir salata tabağını eline alırken. Koklayıp tadına baktı. Galiba böğürtlenli sirke soslu maruldu.

Olivia, vahşi bir hayvana yaklaşır gibi Cordelia’ya doğru ilerledi. “Tatlım, o kaşığı bana versene. Ben karıştırmaya devam edeyim, sen de bize bu sabah nasıl önseziyle uyandığını anlat.”

Cordelia önce karşı çıkacakmış gibi görünüyordu ama sonra sahte neşesi ve omuzları, suya atılmış bir taş gibi çöktü. Kaşığın ucunu bıraktı ve gidip taburelerden birine oturdu.

Olivia kaşığı bir kenara koydu ve gidip yanına oturdu.

Cordelia etrafına bakındı. Dağınıklığı yeni fark ediyormuş gibiydi. “Benim önsezi yeteneğim yok, değil mi?”

Olivia onun ellerini aldı ve sıktı. “Muhtemelen yok.” Öne eğildi ve kendi alnını onunkine dayadı. “Ama hatırlarsan sen onu hiçbir zaman istemiyordun zaten.”

Portia onlara arkasını döndü. Portia, hep Olivia’nın böyle rahat iletişim kurabilmesine özenirdi. Onun için bu nefes almak kadar doğaldı. Portia dikkatini ocaktaki tencereye verdi ve içindekini tattı. Suratını buruşturdu. “Şimdiye kadar tattığım en kötü güveç değil.”

“Krema soslu olması gerekiyordu. Ekmek üzeri krema soslu biftek yapacaktım.”

Portia ocağın altını söndürdü, kaşığı bir kenara koydu ve ablalarının yanına gitti. “Kremalı biftek mi?”

“Babamın en sevdiği yemek.” dedi Cordelia usulca.

“Ah, Tanrım!” diye güldü Olivia. “O berbat şey mi?”

“Sen sevmez miydin?” diye sordu Cordelia.

“Şaka mı yapıyorsun? Kremalı etin içinde yüzen kızarmış ekmekleri kim sever ki? Kimse sevmezdi zaten. Hatta babam bile.”

Portia da o günleri hatırlayınca gülümsedi. “Evet, babam gerçekten o yemeğin hiçbir şeyini sevmezdi ama annemi çok severdi. Adım gibi eminim ki annem hiçbir zaman babamın o yemeğin her lokmasını zar zor yuttuğunu anlamadı.” Yerdeki eskimiş parkelere baktı. “Babamın annemi sevdiği gibi bir aşkın yarısını bile yaşamak için neler vermezdim.”

Hepsi sessizleşti. Portia, hepsinin düşüncelere daldığına ve annesiyle babası hakkında kendilerine ait anıları hatırladıklarına emindi. Sonra birdenbire Olivia ayağa fırladı.

“Dans etmek yok!” dedi Portia otomatikman. “Ve şarkı söylemek de!”

“Ha! Ne yapacağım o kadar tahmin edilebilir mi yani? Hiç de değil. Hadi Refleks oynayalım!”

Babasının bir başka en sevdiği şey.

Olivia salona koştu. Portia onun Evie teyzenin dolaplarını karıştırdığını duyabiliyordu.

“Ben Refleks oynamam.” dedi Cordelia.

Portia biraz rahatladı. Cordelia birazcık daha normal hâline dönmüş gibiydi.

“Oyunbozanlık yapma.” diye dalga geçti Olivia, dudaklarını büzerek. Elinde, bir deste eski püskü oyun kâğıdıyla dönmüştü.

Çocukken babaları onlara Refleks denen bu biraz kaba

saba kâğıt oyununu öğretmekten büyük keyif almıştı. Annelerinin öğretmeye çalıştığı görgü kuralları kitabına o kadar ters bir oyundu ki. Babası annesiyle, kızları muhallebi çocuğu gibi yetiştirdiği için dalga geçerdi, sonra anneleri gülmeye başladılar ve sonunda ikisi beraber karavanın arka tarafında ortadan kaybolurken kahkaha sesleri başka bir şeye dönüşürdü. Sonunda kızların dışarı, bahçeye çıkmak zorunda kaldıkları bu olayı kaç defa yaşamışlardı kim bilir.

Olivia'nın uzattığı desteyi kaparken Portia, "Oynamak istiyorsun, çünkü her zaman sen kazanırdın." dedi.

Olivia ve Portia hızla bir el çevirirken Cordelia onları dikkatle seyretti.

"Ben kazandım! Ve açlıktan ölüyorum!" dedi Olivia, kartları toplamaya başlarken.

Portia hızla, dolapta kalan birkaç şeyden pratik bir yemek hazırladı. Sandviç, haşhaşlı greyfurt ve avokado salatası. Cordelia sadece yemek yerken diğerleri hem yemek yedi hem kâğıt oynadı.

"Kazanıyor olabilirsin," dedi sonunda Cordelia, kâğıtları eline alırken. "Ama sadece hile yaptığın için." Mağrur bir iç çekişle nasıl oynanacağına dair bir hatırlatmaya ihtiyaç duymadan oyuna oturdu.

"Ben hile yapmam," dedi Olivia ve sonra "Refleks!" diye bağırıp daha Cordelia hazır olmadan oynamaya başladı.

"Gördün mü bak! İşte yine hile yaptın." diye sızlandı Cordelia. Portia ve Olivia oynamaya başlarken o daha kartları eline almaya çalışıyordu.

Portia kendini oyuna kaptırmış ve endişelerinden uzaklaşmıştı. Tam Olivia koymadan önce ikilinin üstüne üçlüyü hızla koyarken gülüyordu.

“Fareler!” diye bir çığlık attı Olivia ve arka arkaya, makineli tüfek hızında, papaz, kız, vale ve onluyu yerleştirip ellerini havaya kaldırdı. “Ben kazandım!”

Portia’nın sadece birkaç kâğıdı kalmıştı. Olivia ayağa fırladı ve tezahürat yapmaya başladı. “Ben kazandım! Ben kazandım! Beceriksizler!”

Cordelia derin bir nefes aldı ve elindeki kâğıtları masaya bıraktı. “Ortalığı dağıttığım için kusura bakma Portia ve öğle yemeği için de. Artık eve gitsem iyi olacak.” Haşhaş kaplı avokadosunun son lokmasını ağzına attı, önlüğünü çıkardı ve çantasını almadan önce saçlarını düzeltti. Mutfağın kapısına doğru yürüdü ama sonra aniden arkasına dönüp, “Ah, söylemeyi unuttum ama James hakkında soruşturma açılacak gibi görünüyor.”

On Beş

Ertesi gün, okuldan sonra Ariel eve geldi.

Ariel soru sormaya bayılıyordu ama psikoloğunun da artık gayet iyi farkında olduğu üzere cevap verme konusunda o kadar hevesli değildi. Ama işin garibi, soru sormak bir yana psikoloğun doğru soruları bildiği bile çok şüpheliydi. Annesi öleli bir yılı geçmişti ama adam ona kendini nasıl hissettiğini şimdi sorup duruyordu. Günaydın, salak herif.

Ariel, psikoloğun ona, kendini iyi hissettirecek aşırı zeki-ce bir şeyler söylemesini istiyordu. Mesela; *“Maddenin zaman içinde izlediği yolu göz önüne alırsak, beynindeki zehirli hava stabil kalamayacağı için üzüntün metamorfoz geçirecek ve bu değişimin sonucunda yakında kendini daha ümitli hissedeceksin.”* Veya; *“Senin, ne kadar zeki hatta dâhi olduğunu düşünüyorsak, o muazzam beynin datayı işliyor ve yakında annenin ölümünün anlamsızlığına bir anlam vereceksin ve ondan sonra kendini daha iyi hissetmeye başlayacaksın.”* Hatta, *“Yakında her şey yoluna girecek.”* Bu klişe bile biraz işe yarayabilirdi. Ama hayır, asla

işe yarar bir şey söylemiyordu. Sadece adamın tam bir geri zekâlı olduğunu düşündüren şeyler konuşuyorlardı.

Her neyse. Ayrıca zaten artık ne önemi vardı ki? Annesi ölmüştü. Ölü. Geri gelmeyecekti. Bu durumu düzeltecek hiçbir şey olamazdı.

Zaten hiçbir şeyin iyiye gittiği yoktu.

Ama o sırada Ariel'in daha farklı sorunları vardı. Bu işlevsiz ailesinin veya ondan geriye kalan kısmının bir aile ağacını hazırlaması gerekiyordu.

Bir gün önce birkaç sayfalık bir taslak çıkartmıştı. Daha doğrusu günlüğüne yazmıştı ve aslında ailesi hakkında pek bir şey bilmediğini fark etmişti. Aptal bir nakarata sahip sapık bir ninni gibiydi. Annem öldü. Babam para kazandı. Amcam işe yaramaz. Ve büyükannem... Ariel onun hakkında ne diyeceğini bilemiyordu. O bir garipti. Kadının, babaanneye benzemeyi bir yana bırakın, anneye benzeyen bir tarafı bile yoktu ki.

Ve sonra bir de Miranda vardı. Kısaca, deli diyebilirdiniz. Veya erkek delisi.

Daha o sabah, cep telefonuna her zamanki gibi fısıldadığını duymuştu. Ama bu sefer Ariel ne dediğini ayırt edebilmişti. Meydan okumakla, cesur olmakla ilgili bir şeyler söylüyordu. Bir oğlana.

Galiba, yine Miranda'nın günlüğünü karıştırmanın zamanı gelmişti çünkü artık anneleri olmadığına göre birisinin bu aileyi kollaması gerekiyordu ve zavallı babası, iş Miranda'ya geldi mi ne olup bittiğinden tümüyle habersizdi.

Ariel çantasını girişte yere bıraktı ve evi kolaçan etti. Sonra Miranda'nın odasına sızıp günlüğünü buldu.

Kocaman harflerle sayfanın en tepesine **MEYDAN OKUMA** yazılıydı.

“On ikiden vurduk!” diye fısıldadı Ariel.

Salı, 1 Ekim

Artık okuldan tümüyle nefret etmiyorum. Bazı hoş kızlarla tanıştım. Jersey'deki eski arkadaşlarım kadar iyi değiller ama idare ederler. Öyle ya da böyle bir şekilde NJ'ye geri gideceğim. Tanrım, eski evimizi ve aşağı mahalledeki Kasey'i o kadar özledim ki. Yeni arkadaşım Becky, Yukarı Doğu Yakası'nda oturuyor ve annesi de hep evde oturan ev kadınlarından. Hep evde birileri oluyor. Şimdiye kadar tanıştığım kızların arasında, evde onu bekleyen biri olmayan bir tek ben varım. Aslında ben şanslıyım. İstedğim her şeyi yapabilirim ama onlar yapamaz. Becky, okuldan sonra Dustin Bradford'u eve çağırmam için bana meydan okudu. HADİ BAKALIM. Tabii ki babam bunu bir öğrenirse çılgına döner.

Ön kapının sesini algılaması bir saniye kadar sürdü. Ariel günlüğü hızla kapatıp yatağın altına itti. Tam kapıyı kapattığı sırada Miranda merdivenlerin köşesinde belirdi.

Zınk diye durdu. “Benim odamda mıydın sen?”

Ariel küçümsemeyle, “Hayır.” dedi.

“O zaman niye odamın kapısının önünde duruyorsun?”

“Merdivenlerden çıktığını duydum.”

Miranda'nın gözleri kısıldı ama sonra sanki onunla bir saniye daha harcamaya değmezmiş gibi elini şöyle bir salladı. “Asla odama girme iznin yok.”

“Sanki odana girmek istemem için bir neden varmış gibi.”
Erkek delisi, diye ekledi içinden.

Ariel koşarak merdivenlerden içeri girdi ve mutfakta alış-veriş torbalarını boşaltmakta olan Portia'yı şaşırttı. “Hey, Ariel.”

"Hey mi? Bu da mı Teksas usulü bir selamlama mı?"

Portia güldü. "Anlaşılan siz burada *hey* demiyorsunuz."

"Hayır. Ben genellikle *selam* derim, eğer bir yetişkini başımdan savmak istiyorsam *nasılsınız efendim* derim."

"Bir yetişkini başından savmak?" Portia torbadan tavuğu çıkardı. Sonra soğanları, kerevizi, havuçları ve esmer pirinci.

"Çoğu yetişkin o kadar budala ki."

"Ben de bir yetişkinim."

"Hımm, o konuda henüz tam bir karara varmadım."

Portia bir kahkaha attı. "Bana bilmediğim bir şey söyle."

Bu kadını faka bastırmak gerçekten hiç kolay değildi.

Portia sonunda ona bakana kadar Ariel dikilmeye devam etti. "Ne var?"

"Okuldaydım. Bütün gün. Ben bir çocuğum."

"Yani?"

"Bana yapacak ödevim var mı diye sormayacak mısın? Ya da beden dersinde itilip kakıldım mı diye? Ya da kustum mu?"

"Pek kusacak bir tipe benzemiyorsun."

Eh, Portia'nın bu konuda haklı olduğunu kabul etmek lazımdı.

Miranda, kelimenin tam anlamıyla dans ederek mutfağa girdi.

Portia omzunun üstünden ona baktı. "Hey, sen."

Miranda tek kelime bile etmeden buzdolabına gitti ve bir şişe enerji içeceği çıkarıp mutfak kapısına doğru döndü ve yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle içini çekti.

"Neyin var senin?" diye sordu Ariel.

"Hiç. Her şey harika."

Portia tekrar lavaboya geri döndü. "Âşık o."

Miranda'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra daha da derin

derin iç çekti. Hülyalar âlemine daldı. Ariel’de öğürme isteği uyandırıyordu.

“Belki azıcık.” diyen Miranda kıkırdadı.

Portia akşam yemeği hazırlamaya devam etti. Tavuğu yıkayıp bir tencereye koydu.

“Eee, kim bu?” diye sordu Ariel.

“Sanki söylesem kim olduğunu bilecek misin?” diye alay etti Miranda.

Portia hâlâ bir kelime bile etmemişti. Sonra Miranda birden dökülmeye başladı.

“Adı, Dustin. Okuldaki en hoş çocuk. Becky de öyle diyor.”

Vuuhuu, Dustin ortaya çıkmaya başlamıştı.

“Cebir sınıfımda.” dedi Miranda. “Cebirden nefret ediyorum. Bu yüzdeeee, ondan bana yardım etmesini istedim! Aslında onun da benden daha iyi olduğu yok ama yine de bize gelecek.” Portia kilere doğru giderken Miranda, Ariel’e baktı. “Sakın babama söyleme!” diye tısladı. “Bir yetişkine, eve birinin geleceğini haber verdim sayılır. Bak, *ona* söyledim.” diye başıyla kileri işaret etti.

Vay be, kimin aklına gelirdi. Miranda babasının kuralını çiğnemedi bir meydan okumayı gerçekleştirmenin yolunu bulacak kadar zekice bir çözüm bulmuştu.

“Ben mi? İspiyoncuya benzer bir hâlim var mı benim?”

Tabii ki o sırada Ariel, bu bilgiyi kendi avantajına nasıl kullanabileceğine dair bir sürü seçenek düşünmüştü bile. Ama gerçekten gammazlamaya niyeti yoktu.

Portia lavabonun başına geri gelince Miranda onun yanına gitti.

“Ne hazırlıyorsun?”

Nasıl yani? Sadece yemek yemek ve babasıyla kavgaya etmek

için zar zor odasından çıkan kız, şimdi sohbet etmeye mi çalışıyordu?

“Tavuklu pilav ve tavuk çorbası.” diye cevapladı Portia.

“Kıyak.”

Kıyak mı? Bu kıza ne oluyordu böyle? Önce yetişkin gibi, şimdi de gergin olmayan bir ergen gibi davranıyordu!

“Annem hiç yemek yapmazdı.” dedi Miranda. “Ama babama âşıktı ve babam da ona âşıktı. Hem de çok.” Miranda’nın gülümsemesi değişti. “Yani, bize yemek pişiriyorsun diye onun yerini alacağını zannetme.”

“Miranda!” diye nefesini tuttu Ariel.

Portia başını çevirdi ama hiç de altüst olmuş gibi görünmüyordu. Daha çok kararlı, hatta çok doğru bir noktaya parmak basılmış gibi baktı.

“Endişelenmene gerek yok Miranda.” dedi. “Onun yerini almaya çalışmıyorum. Ben sadece baban için çalışıyorum. Annen, senin annendi ve her zaman öyle kalacak.”

Hey, o, benim de annem.

Ama Ariel bunu dile getirmedi. Annesiyle babasının hastaneden Ariel’i getirdiklerinde yanlış bebek aldıklarını ama hastanenin onu geri almayı kabul etmemesiyle ilgili Miranda’nın hikâyesini hiç açmadı. Tabii ki bu hikâyenin gerçek olamayacağını bilecek kadar zekiydi ama Miranda o kadar inandırıcı bir şekilde anlatıyordu ki Ariel’in bu hikâyenin bir yerinde gerçeklik payı olduğuna inanası geliyordu. Belki Ariel’e benzeyen bir bebeğin onların çocuğu olduğuna ilk başta inanamamışlardı. Neyse ki Ariel annesinin o değişik tondaki yeşil gözlerini almıştı. Bu yüzden kimse onun kızı değilmiş gibi davranamazdı.

Miranda bir havuç aldı ve kemirmeye başladı. Ariel’e hızsızlık edebilmek için Portia’ya arkasını döndü. “Yemek pişire-

miyordu belki ama çok eğlenceli biriydi.”

“Annem? Eğlenceli?”

Kelimeler hiç düşünmeden Ariel’in dudaklarından döküldü. Artık geri alamazdı.

Miranda ona baktı. “Tabii ki.” dedi sanki Ariel geri zekâlıymış gibi. “Anthony amcanın ne dediğini duymadın mı? Tam bir parti kızımı ve bir zamanlar çok eğlenirlermiş...”

Cümlelerin sonunu getirmedi.

Portia, Miranda’ya bir bakış attı ama bir şey söylemedi.

“Annem eğlenceli değildi.” dedi Ariel. “Güzeldi ama. Her zaman mükemmel giyinirdi. Saçı başı yerinde, tırnakları her zaman manikürlü olurdu. Gerçekten çok güzeldi.”

Miranda, Ariel’i dikkatle süzdü. Gözlerini devirip dalga geçecek gibi baktı ama sonra acıyıp vazgeçti. “Evet, aynen öyleydi. Ama eğlenceliydi de. En azından sen gudubet bir büyücü olarak ortaya çıkana kadar öyleydi.”

Ariel yüzünün yanmaya başladığını hissetti. Her zaman ki gibi böyle durumlarda dili tutuluyor, kelimeleri bulamıyordu. Normalde hızlı çalışan beyni yavaşlıyor; kalbi sızlıyordu.

“Miranda.” Bu uyarı Portia’dan geldi.

“Ne?” diye terslendi Miranda.

“Ne olduğunu gayet iyi biliyorsun.”

Şu anda Portia tam bir yetişkin gibi davranıyordu. Nasıl davranması gerektiğini gayet net bir şekilde anlatan sert bakışlarını Miranda’ya dikmişti ve Miranda geri adım attı.

“Her neyse işte. Annem eğlenceli bir kadındı, sen geldikten sonra bile...”

Bir bakış daha geldi.

“Tamam. Sen eve geldin ve gudubet bir büyücü sayıldın.” Derin bir nefes aldı. “Annem gerçekten çok komik biriydi.

Bebekken seni sürekli güldürürdü.”

Ariel’in boğazı, aynı psikolog ondan annesi hakkında konuşmasını istediği zaman olduğu gibi düğümlendi. Sonra birden gözüünün önüne bir anı geldi. “Hatırlıyorum, bir keresinde beni arka bahçeye sürüklemişti peşinden. Menekşe ve karpuz ekmek için. Kahkahalarla gülüyordu ve çok eğleneceğimizi söylemişti.” Mutfakta huzurlu bir sessizlik oldu. Sonunda Portia, pes etti ve sordu, “Annenizin bir fotoğrafı var mı?”

Miranda omuzlarını silkti ama sonra ayağa kalktı. “Bende var.” Yıldırım hızıyla üst kata çıkıp indi. “Bu o işte. Babam her şeyi toplayıp kaldırdığından beri bende kalan tek fotoğraf bu. Ama çok güzel bir fotoğraf.”

Fotoğrafı görmek, Ariel’in boğazının iyice düğümlenmesine neden oldu. Miranda, annesi, babası ve Ariel, hep beraber gülüyorlardı. Annesi babasına yaslanmıştı.

Ama fotoğraf, Ariel çok küçükken çekilmişti. Bu fotoğraf dışında Ariel annesinin güldüğünü veya babasına yaslandığını hatırlamıyordu.

“Onu ortaya bir yere koymalısın.” dedi Portia.

Miranda ona ters bir bakış attı. “Yaa, tabii. Öyle yapayım da babam benim kafamı mı uçursun? Hayır, sağ ol.”

Ariel açıkladı. “Babam annemin hatırlatılmasını istemiyor. Bu durum benim şu ödevi yapmamı çok zorlaştırıyor.”

“Ne ödevi?”

“Ailemiz hakkında olan. Aile ağacımız hakkında bir yazı hazırlamamız lazım ama sadece aile ağacını çizmek yetmiyor. Sorarım size, bu ne anlama geliyor, anlayan var mı?”

“Ben de ortaokuldayken öyle bir ödev yapmıştım.” dedi Miranda. “Anneme bir sürü soru sormuştum. O da bana çocukluğundan hikâyeler anlatmıştı.”

“Gerçekten mi? Neler söylemişti?” diye sordu nefes nefese.

“Fazla bir şey değil. Sadece benim yaşımdayken prenses olmak istediğini söylemişti. Bana o zaman bu çok harika gelmişti çünkü ben de prenses olmak istiyordum. Çok iyi bir not almıştım ödevden.” Miranda, Ariel’e küçümseyerek baktı. “O ödevin aynısını verebilirsin ama kimsenin senin prenses olmak istediğine inanacağını sanmam.”

Ariel, kendini daha da kötü hissetti. Annesi prenses mi olmak istemişti onun yaşlarındayken?

Miranda’nın cep telefonu çaldı. Ekrana bir göz atınca odadan ve hatta sonra da ön kapıdan dışarı fırladı.

Ariel’le Portia onun gidişini seyrettiler. Biraz sonra Portia buzlu bir Hindistan cevizi suyu doldurup Ariel’e uzattı. “Emimin senin de annenle ilgili kendine ait hikâyelerin vardır. Sadece ikinize ait anılar.”

“Nereden biliyorsun?”

“Benim de senin gibi kız kardeşlerim var ve ben de senin gibi en küçük olanım. Sadece biraz deşip hatırlamaya çalışman lazım. Olduğuna eminim.”

“Deşmek mi?”

“Bilirsin işte, sorular sor, cevaplarını araştır.”

“Dedektif gibi!”

Portia güldü. “Kesinlikle. Ariel, on iki yaşındaki dedektif.”

“Neredeyse on üç oldum!”

“Daha da iyi.”

Portia, tezgâhın üstündeki yiyecek yığınının geri döndü. Ariel bardağı alıp çıktı ve babasının çalışma odasına yollandı.

Kendini biraz daha iyi hissediyordu. Portia’nın dediği gibi eski anıları araştırabilirdi. Kendi çok iyi notunu, kendisi alabilirdi. Prenseslerle ilgili aptalca bir hikâyeye ihtiyacı yoktu. Önce

internette biraz araştırma yapacaktı.

Çalışma odasına gidince babasının bilgisayarını açtı. Çocuk kilidi olmayanını. Sırt çantasını açıp karıştırdı. Kalem ve kâğıt arıyordu. Artık şu sırt çantasını temizlemesinin zamanı gelmişti. On üç yaşında olmasına bir şey kalmamıştı. Kendine saygısız olan hangi ergen, çıkartmalarla kaplı bir hesap makinesi, elle boyanmış bir nefes açıcı sprey şişesi veya eldiven gibi her bir parmağı farklı renkte çoraplar taşırdı yanında? Artık böyle şeyler için fazla büyümüş sayılırdı.

Ama aklından çıkaramadığı bazı şeyler vardı. Bu çıkartmaları ona annesi vermişti. Ariel aptalca bulduğu için yanında taşımayı reddettiği için annesi nefes açıcı spreyin üstüne ojeyle Einstein resmi çizmişti.

Ya çoraplar? Ariel onları annesi öldükten sonra bulmuştu. Ona geçmişî hatırlatan, annesinden yadigâr bir eşya gibiydi. Annesi süper şık giyinen bir kadındı. Arada sırada, böyle çoraplara sahip olan birisi nasıl olur da büyüyünce sadece o sıkıcı kıyafetleri ve inci kolyeleri takan bir kadın hâline dönüşebildi diye düşünmekten kendini alamıyordu.

Her zamanki gibi, sorular cevaplardan daha çoktu.

Ariel Google'ı açıp annesinin ismini yazdı. Fotoğraflar açıldı. Ariel onları daha önce görmüştü. Zaten annesini trilyonlarca kere Google'da araştırmıştı. Yeni bir fotoğraf yoktu. Yeni bir haber de yoktu. Annesinin yaptığı hayır işleri ve "Sosyetik Hayırsever Araba Kazasında Öldü" yazısının değişik versiyonları.

Gözleri dolmaya başladı.

Çabucak devam etti. Bu sefer amcasının kullandığı ismi yazdı. Victoria Polanski. Bilgisayar bir saniye taradı ve yepyeni bir grup fotoğraf ortaya çıktı. Ariel'in annesini gördüğü tüm fotoğraflardan daha gençti. *Baharat Kızlar* grubu gibi birkaç kız

arkadaşıyla kol kola girmiş, ellerinde içkilerle bir fotoğraf çıktı. Başlığında, *Güzellik Çarpı Dört* yazıyordu.

Yazının devamında, annesi ve daha bir sürü insanın Union Meydanı'ndaki bir barın açılış partisine katıldıkları anlatılıyordu.

Ariel, annesinin vampir olduğunu okusa bu kadar şoke olmazdı. Kafasındaki imajla bu fotoğraf kesinlikle uyuşmuyordu. Hem de hiç.

Babasıyla ilgili bir fotoğrafa rastlayana dek aşağıya doğru taramaya devam etti. Aslında babası ve amcasının, annesinin iki yanında durdukları bir fotoğraftı. Bu sefer başlık şöyleydi: *İki Güz ve Bir Çirkin*. Yazı tabii ki annesinin güzel olduğunu ama daha çok Anthony amcasının, ağabeyine oranla ne kadar güzel olduğundan bahsediyordu. Bu düşünce, kalbinin üzüntüyle sızlamasına neden oldu.

Hızla başka bir bağlantıyı tıkladı. Kafasını dağıtacak herhangi bir şey. Ama ekrana gelen görüntü onu yerinden sıçrattı. Bir ölüm ilanı. Ölüm ilanlarından nefret ederdi. Bulaşıcı hastalık gibi uzak durmaya çalışırdı.

İkinci kere bakınca, biraz daha rahat nefes almaya başladı. Annesiyle ilgili değildi. Bohater Polanski adında bir adamla ilgiliydi. *Bohater Polanski* mi?

Ariel ilana hızla göz gezdirdi. Adam, Polonya'da doğmuş ve çok genç yaşta Amerika'ya göç etmişti; evlenmiş ve karısını genç yaşta kaybetmişti; Amsterdam Evleri'nde yıllarca çalışmış bir bakım mühendisiydi ve tek kızını, Wisia "Victoria" Polanski'yi tek başına büyütmüştü.

Kalp atışları yavaşladı.

İlanın yanındaki fotoğrafta, yanında ergenlik yaşında bir kız duran yaşlıca bir adam görünüyordu. Gülümsemiyordu ama kızıyla gurur duyduğu açıkça belli oluyordu. Bu adama ait hayat-

taki tek fotoğraf buymuş gibiydi. Ariel bile yanındaki kızın annesi olduğunu inkâr edemezdi.

Kalbi deli gibi çarparak, Google’da “Amsterdam Evleri” olarak arattı.

Ariel ekrana bakakaldı. “Doğru” aileden olmayanlarla görüşmeyi bile reddeden o züppe annesi, aslında ismini hiç anmaya değer bulmadığı bir adam tarafından, Yukarı Batı Yakası’ndaki döküntü bir mahallede yetiştirilmişti.

Aynı kadın, parlak yeşil bir ojeyle Einstein çizen ve ayağına göre örülmüş çılgın çoraplara sahip biriydi.

On Altı

Portia, bir şangırtı duyunca yerinden sıçradı ve Kanelerin mutfağından dışarı fırladı.

“Ariel?”

“Her şey yolunda! Sorun yok.”

Portia, Gabriel’in ofisi gibi görünen odanın girişinde durdu. Bu oda üst kattaki çalışma odasına nazaran daha ağır mobilyalarla döşenmişti. Ariel ayağının yanında boş bir bardak ve buzlarla maun ağacından bir masanın yanında duruyordu. Hindistan cevizi suyu yere dökülmüştü.

“Ah, çok sakarım.” Ariel bilgisayarın ekranını ve sonra da bilgisayarı kapattı. “Ortalığı batırdım galiba.”

Portia bilgisayara baktı. “Ne yapıyorsun?”

“Ödev.”

“O pek ödev benzemiyordu.”

“Portia, ciddi ama yaşın ortaya çıkıyor. Biz şimdi artık ödevleri böyle yapıyoruz. Bilgisayarda. Önce internette araştırma yapıyoruz sonra da etkileyici detaylarla dolu zekice rapor-

lar yazıyoruz.” Ariel yere dökülmüş suyun ve bardağın üstünden atladı. “Gidip havlu alayım.” Holü geçip küçük banyodan aldığı iki el havlusuyla döndü. “Merak etme, bunu bilmediğin için seni küçümsemiyorum.” Gülümsemesi genişledi ve dizlerinin üstüne çöküp pisliği temizlemeye başladı. Portia da yanına çöktü ve birlikte hepsini temizlediler.

“Cidden Ariel.” dedi ergen bir tonlamayla, sanki kendi kendine konuşur gibiydi. “O kadar cahil mi görünüyorum?”

Ariel dikkatle ona baktı. “Buna gerçekten cevap vermemi beklemiyorsun değil mi?”

Sonra birdenbire ayağa fırlayıp Portia’yı şaşırttı. Havluları banyoya geri fırlattı ve onu elinden yakaladı. “Açlıktan ölüyorum.”

Portia hâlâ Cordelia için endişeleniyordu. Soruşturma ihtimalini açıkladıktan sonra, yetkililerin sadece bankayı değil, James’i de araştırıp didiklemeğe başladıklarını söylemişti. James günlerdir evden dışarı çıkmamıştı.

Ariel’le beraber Kanelerin mutfağına dönüp de Miranda’yı orada bu sefer genç bir oğlanla beraber bulunca Portia’nın huzursuzluğu iyice arttı.

Ariel o kadar aniden durdu ki Portia ona çarptı.

“Ariel.” diye terslendi Miranda. “Senin üst katta olup ödevlerini yapman gerekmiyor mu?” Portia’ya dikkatle baktı. “Senin de bugünlük hizmetçilik oynama zamanın bitmedi mi hâlâ?”

Oğlan bu yoruma alenen güldü. Üstelik o arada Portia’yı, filmlerdeki bar fedaisi karakterinin kötü bir taklidi gibi çapkın çapkın süzdü. Aynı okul üniformasını giymesine rağmen, Miranda’dan daha büyük duruyordu. Sarı saçları pek kabarık-tı ama sanki özellikle öyle durması için kesilmişti. Bu kesim için herhâlde cebinden daha doğrusu annesinin cebinden iki yüz dolar falan ödemiş olmalıydı.

“Hizmetçiniz bu mu?” diye sordu. “Annem bize hizmetçi bulan firmayı kovmalı. Bizimkiler hep yaşlı ve felaket çirkin oluyorlar.”

Portia burnunu kırıştırdı. “New York’ta çocuklar gerçekten böyle mi konuşuyorlar?”

“Ha?” dedi oğlan.

“Boş ver onu.” dedi Miranda. “Hadi gel Dustin, benim odama çıkalım.”

Ariel’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Odana bir oğlan götüremezsin! Babam seni öldürür!”

“Eh, daha saatlerce eve gelmeyecek, o yüzden ruhu bile duyamayacak. Değil mi?”

“Sanırım.” diye mırıldandı Ariel.

“Değil mi, Portia?”

“Beni bu işe karıştırmayın. Ben yalnızca *hizmetçiyim* hatırlarsan?”

“Her neyse. Hadi gel Dustin.”

Portia ağzının içinden söylendi. “Miranda, bence yukarı çıkmanız hiç iyi bir fikir değil. Burada oturma odasında kalabilirsiniz.”

Miranda irkilerek arkasını döndü ve ona ters ters baktı. “Babam seni aşçı olarak işe aldı. Onu anladık. Ama bu seni benim bebek bakıcım yapmaz!”

Oğlan yine güldü.

“Baban odana bir oğlanı çıkarttığını keşfederse hiç memnun olmayacaktır. O zaman gerçekten bir bebek bakıcısına ihtiyacın olduğuna karar verebilir.”

Portia ön kapının açıldığını fark etmemişti. Ta ki Miranda’nın fal taşı gibi açılan gözlerini görene kadar.

“N’oluyor?” dedi Dustin.

"Babam geldi." dedi Ariel. "Seni öldürecek. *Ahbap*."

"Gitmen lazım." diye ekledi Miranda. "Kahretsin, seni buradan nasıl çıkaracağız? Babamın bu kadar erken evde ne işi var?"

Portia müdahale etmeye fırsat bulamadan, Miranda oğlanı pencereden dışarı itip yangın merdiveninden aşağıya kovaladı.

"Portia'nın kapısı her zaman açıktır. Babam eve girince, ben onu oradan dışarı çıkartırım." dedi Ariel, sanki Portia tam yanında dikilmiyormuş gibi.

Miranda başını salladı. "Harika."

"Merhaba baba!" diye aşırı bir neşeyle babasını selamladı Ariel ve o, odaya girerken yanından fırtına gibi geçti. "Hemen dönerim."

Gabriel durup Ariel'in hareketine bir anlam vermeye çalıştı. Sonra dönüp Miranda ve Portia'yı inceledi. "Bir şey mi kaçırıyorum ben?"

"Hayır." diye yumurtladı Miranda. "Hiçbir şey. Değil mi Portia?"

Gabriel bir Miranda'yı, bir onu süzdü tekrar. Eğer ona neler olduğunu sorarsa Portia ne diyecekti?

Birkaç dakika içinde Ariel aynı hıza odaya daldı.

Sonunda Gabriel sordu. "Yemekte ne var?"

"Saat daha beş." dedi Portia.

"Bugün erken geleyim dedim. Kızlarım ne yapıyormuş bakayım."

"Ah, tabii. Harika." dedi Miranda. Saçını kulağının arkasına attı ve yanından geçip gitti.

"Ben senin gelmene sevindim." dedi Ariel, onu sevildiğine ikna etmek istercesine.

Gabriel gülümsedi. "Teşekkürler, canım."

Sonra cep telefonu çalınca çalışma odasına gidip ortadan

yok oldu. Portia tek başına kalınca yemek hazırlıklarına devam etti. Tam çıkmak üzereydi ki Gabriel, Miranda ve Ariel tekrar ortaya çıktılar.

“Yemek hazır.” dedi Portia.

“Niye sen de kalmıyorsun?” dedi Gabriel.

Portia kiminle konuştuğunu anlamak için etrafına bakındı. “Ben mi?”

“Evet, sen.”

“Teşekkürler ama kalamam.”

“Hadi.” diye cıvıladı Ariel. “Kal bizimle.”

Miranda kızgın kızgın baktı.

Portia başını salladı. “Olmaz ama teşekkürler.” Hayatta hiçbir güç onu bir kere daha bu ekiple yemek yemeye zorlayamazdı. Hem de açlıktan ölmesine rağmen.

Saat altıda, aşağıdaki dolaplardan birinde bir ton balığı konservesi buldu. Saat yedide, yemeğini yemiş, ortalığı toparlamış ve huzursuz bir şekilde evin içinde ileri geri dolaşmaya başlamıştı. Saat sekizde, kafasını dağıtmak için Olivia’yı aradı. Saat dokuzda, Cordelia’yı kontrol etmek için aradı ama telesekretere düştü. Saat onda, kafasında dönüp duran düşünceleri durdurabilmek için dışarı çıktı. Hayatındaki kaçınılmaz gerçek yüzünden endişeli ve sinirliydi. Parası bitmek üzereydi.

Neredeyse bir saat yürüdü ama kendini birazcık bile daha iyi hissetmiyordu. Eve döndüğünde, Gabriel merdivenlerde, kollarını dizlerine dayamış oturuyordu.

Portia ona doğru yaklaşıırken Gabriel hiçbir şey söylemedi.

Gabriel her seferinde onun nefesini kesiyordu. Güçlü ve acımasız tarafıyla, sadece çok yakından incelerseniz fark edeceğiniz kederli tarafının karışımı çok etkileyiciydi.

O sıralarda, Portia bir erkekle birlikte olmak istemiyor-

du; hayatı şu anda zaten yeterince karışıktı. Ayrıca bu adamın da kendine göre bir sürü sorunu vardı; en önemlisi de karısını ve de Miranda'ya göre yemek pişirmeyen ama çok eğlenceli olan kadını kaybetmiş olmasıydı. Dahası da —sanki hâlâ başka nede-ne ihtiyaç varmış gibi— bu adam için çalışıyordu. Üstüne üstlük, ilişkileri ters giderse, daha doğrusu ters gittiğinde, aynı binaya tıkdıkları için girip çıkarken o daracık girişten yan yana geçmeleri gerekecekti.

Gabriel'in içinde uyandırdığı her şeyi unutup kollarına atılma isteği yüzünden ondan nefret ediyordu.

"Zam istiyorum."

Gabriel bir kaşını havaya kaldırdı ve arkasına yaslanıp dirseklerini bir üst basamağa dayadı. Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bildiğim kadarıyla Amerika'da kullanılan selamlaşma kelimesi *merhabadır*."

Portia kendi bacağına vurarak, "Tanrım, sen ve şu şakaların. Ben ciddiym ve senin de belirttiğin gibi burası Amerika. Gelirin daha adil olarak dağıtılması fikrini hiç duymadın mı? Sen de bol bol var gibi görünüyor ve benim de biraz ihtiyacım var. Dolayısıyla zam istiyorum."

Gülümsemesi artık alenen koca bir sırtışa dönüşmüştü. "Daha bir düzine bile yemek yapmadın."

"Hiç yemediğin kadar mükemmel yarım düzine yemek yaptım."

"Kötü bir kahvaltı hazırlamak zor bir şey."

"Sen öyle san. Benim bir burnum var Bay Kane ve geçen gün senin mutfığın buram buram yanık yulaf ezmesi kokuyordu."

"Buram buram mı?"

"Konuyu değiştirme."

Koyu renk saçları ıııkta gece kadar siyah görünüyor, dalga-

ları ışığı yansıtıyordu. Gözleri o kadar koyuydu ki göz bebeklerinin nerede bittiğini, irisin nerede başladığını ayırt edemiyordu insan.

“İyi bir aşçı olduğunu kabul ediyorum.”

“Bir de minik kekleri unutma.”

“Doğru.”

“O zaman bana zam yapacaksın?”

“Hayır.”

Portia dramatik bir şekilde iç geçirdi ama nedense şimdiden kendini biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı. “Bu gerçekten hiç de komik değil.”

“Aslına bakarsan biraz öyle. Suratın limon yalamış gibi.”

Portia yerinden sıçrayıp başını salladı. “Hadi oradan, hiç de değil!”

“Yoo, bence kesinlikle öyle.”

“Senin yaşındaki adamlar *yoo* gibi kelimeler kullanır mı?”

“Bu eleştiri biraz önce ‘*buram buram*’ diyen kadından mı?”

Bir an için Portia, Gabriel’in kahkahalarla gülmeye başlayacağını düşündü. Birden yine aklından, insanlar bu adama nasıl acımasız diyorlar, düşüncesi geçti. Ama sonra bu vurdumduymaz havası bir anda yok oldu ve eski sert, tavizsiz tavrı geri geldi. Gabriel ayağa kalktı. “Benim ne kadar korkutucu olduğumdan haberin yok mu?”

Portia gözlerini devirdi. “*The New York Times*’ın kapağındaki Büyük Kötü Kurt resmini görmeyen yoktur.” Eliyle Gabriel’in tişörtüne pat pat vurdu. “Sen git o Global Guppy’deki ya da adı her neyse işte, o şirketteki zavallı adamları korkut. Ben senden korkmuyorum.”

Gabriel resmen hakarete uğramış gibi bir ifadeyle baktı ona.

“Bir tane yazıyla acımasız iş adamı hâline gelmezsin, Gab-

riel. Ne yapıyorsun? Donald Trump'ın 'Kovuldun' programındaki tahtına mı göz diktin?"

"Benim Donald Trump'a meydan okuma ihtimalim, sana zam yapma ihtimalimle aynı."

"Ehh, en azından senin saçların daha güzel."

Gabriel başını arkaya atıp gökyüzüne baktı. "Küçük bir evde üç tane kadın ve Tanrı aşkına bir tanesi bile söylediklerimi dinlemiyor."

"Ariel dinliyor."

Tekrar Portia'ya baktı. "Sadece canı istediğinde."

Merdivenlerden çıkıp küçük antreye girdiler. Portia evinin kapısına uzanırken tekrar ona doğru döndü. Gabriel ellerini cebine sokmuş, onu seyreliyordu.

"Haberin olsun diye söylüyorum. O yazının bir kelimesine bile inanmadım." dedi Portia.

Gabriel onu inceledi. "İnanmalısın. Her kelimesi doğru. Ben istediğimi elde ederim Portia. Ve yoluma çıkan olursa ezer geçerim."

Portia gözlerini kırptı, sonra da kahkahalarla gülmeye başladı. "Eğer dikkat etmezsen bir gün seni bir televizyon şovuna star olarak davet edecekler."

Gabriel gözlerini öyle bir kıstı ki Portia'nın kafasında alarm zilleri çalmaya başladı.

"Dışarıda, merdivenlerde oturmanın özel bir nedeni var mıydı?" diye aceleyle devam etti.

Gabriel onun konuyu değiştirmesine izin verip vermeme-yi düşündükten sonra, "Kapını çaldım ama evde değildin." dedi.

"Dışarıdaydım."

"Niye, evde oturup iş planların üstünde çalışman gerekmiyor muydu?"

“Ha-ha. Çok komiksin.”

Bir saniye kadar durakladıktan sonra, “Sanırım bu akşamüstü Miranda eve bir oğlan getirmişti.” dedi Gabriel.

Portia gerildi.

“Ben aptal değilim, Portia. Sanırım ben eve girince mutfak penceresinden çıktı.”

Portia ne söyleyeceğini düşündü bir an. “Yaa, evet, öyle yaptı.”

Karşılıklı sessizce bir süre durdular.

“Karım ölmeden önce kızlar hakkında pek bir şey bilmiyordum.” diye başlayarak Portia’yı şaşırttı. “Şimdi onlara bakma sırası bende. Oğlanların kafasından ne geçtiğini çok iyi bilirim. Bildiğim en iyi şey budur; kız peşinde koşan erkeklerin düşünme şekli. Tabii o zamanlar ileride senin de bir kız çocuğun olacağını aklına getirmiyorsun.”

“Karma hakkında ne dediklerini bilirsin.” dedi Portia incelelikle.

“Başımın belası olduğunu söyleyebilirim.” diye mırıldandı Gabriel.

Portia ona gülümsedi. “Kız yetiştirmek sadece onları korumak anlamına gelmiyor. Onlarla birlikte eğlenmenin de yollarını bulman lazım. Senin de eğlenebileceğini görmelerine izin ver. Senin yanında kendilerini rahat hissedерlerse sana açılabilirler.”

Gabriel’in çenesi gerildi. “Ben de eğlenmesini bilirim.”

“Gerçekten mi?” diye meydan okudu Portia.

“Gerçekten.”

“İspatla o zaman.”

Gabriel ona baktı. “Hiçbir şey ispatlamak zorunda değilim.”

“Belki iş hayatı için bu doğrudur. Ama ya kızlarınla? Gerçekten hiçbir şey ispatlamam gerekmediğine mi inanıyorsun?”

Hem de karın vefat etmeden önce hayatlarının bir parçası olmadığını itiraf etmeden hemen sonra?"

"Ne yapmam gerekiyor?"

New York'un sesleri uzaklaştı. Sanki bu milyonların yaşadığı şehirde sadece ikisi kalmıştı.

"Bir şeyler uydur." diye önerdi Portia.

"Ne?" diye ters bir şekilde cevap geldi.

"Yalan söyle demiyorum ki. Çocukça basit şeylerden bahsediyorum. Bulutlara bakıp şekillere benzetmek gibi."

"Ben çocuk değilim."

"Hayır, sen kızlarıyla diyalog kurmaya çalışan bir babasın. Genç olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalışmalısın."

Ağzının içinden bir şeyler homurdandı ve sonra, "Gökyüzünde bulut yok ki." dedi.

"Cadde lambaları yüzünden göremiyorsun. Eminim eğer çatıya çıkarsak..." dedi şakacı ve şarkı söyler gibi bir tonla, "Görebileceğimize eminim."

"Şu anda gece."

"Dolunay var."

"Çatıya çıkmıyoruz."

Portia onun aksiliğini görmezlikten geldi ve kapıya doğru ilerledi. "Hadi gel. Eğlenceli olacak."

"Bayan Cuthcart..."

"Hiç bana resmiyet numarası çekme. Geldiğimden beri çatıyı görmek istiyorum zaten."

Gabriel'in kapısında beklentiyle dikildi. Bakışları kenetlenmişti. Portia alt dudağını dişlerken olabildiğince tatlı ve masum görünmeye çalıştı.

"Eğer sadece işine geldiğinde sevimli davrandığını bilmesem bu hâlin işe yarayabilirdi."

Portia şaşkınlıkla gülmeye başladı. “Pes ettim.”

Bir saniye sonra Gabriel de pes etti ve anahtarını deliğe soktu. Onun fikrini değiştirmesine fırsat vermeden, Portia içeri kayd ve parmak ucunda merdivenleri çıkmaya başladı.

İnanılmaz ama Gabriel de onu takip etmeye başladı. Kızları uyandırmamak için sessizce merdivenleri tırmandılar. Çatıya açılan kapıya gelince Gabriel uzandı ve geçmesi için kapıyı açtı.

Dışarı adımını atınca serin gece havasını kokladı. Sanki zamanı geri çevirmişlerdi. Anneanesi hâlâ hayattaydı. Büyük teyze Evie hâlâ buradaydı ve yaz ayları yeni maceralar vadeliyordu. Portia, gençken New York’u çok severdi ama bu, Teksas için hissettiğinden farklı bir sevgiydi. Teksas muazzam mavi gökyüzü ve rahat bir hayat tarzıyla sıcak bir gündeki buzlu çay gibiydi. New York’ta hiçbir şey kolay ve rahat değildi; her şey daha yoğun yaşanırdı ve hiçbir şey pofuduk ve yumuşak değildi, sanki kalın bir tabaka krem peynir sürülmüş simit gibiydi.

Tabii ki Gabriel burayı da elden geçirip yenilemişti. Yan taraftaki evle aralarına bir kafes koyarak mahremiyet sağlamıştı. Sahil kulübesi gibi bir tarzda özel bir alan yaratmıştı. Yerler güverte gibi uzun tahtalarla döşenmişti. Bir tarafa piknik için uygun bir masa ve öbür tarafa da iki tane şezlong yerleştirilmişti.

Gökyüzü neredeyse siyaha yakın bir lacivertti. Etraftaki binaların sadece silüetleri görülüyordu. Belli belirsiz bulutlar seçiliyordu.

“Fazla karanlık.” diye yorumda bulundu Gabriel ve sonra arkasını döndü. Sanki ne burası, ne gökyüzünün gece hâli ne de Portia, ona pek bir şey hissettirmiyormuş gibi.

“O kadar çabuk değil.” diyen Portia, pek düşünmeden onun elini yakaladı.

Gabriel eline baktı. Portia onun tenini hissetmenin şoku-

nu yaşıadı. Gabriel bakışlarını yukarı kaldırıp gözlerine dikerken elini çekmedi ama yüz ifadesi anlaşılmazdı. "Sen hiçbir şeyden çekinmez misin?" diye sordu yavaşça.

Portia onun elini bırakıp uzaklaştı. Bir yudum brendinin insanın içini ısıtarak boğazından kayıp gitmesi gibi tüm bedenini ele geçiren bir farkındalık hissettiriyordu bu adam ona. "Tabii ki çekindiğim şeyler olur." diye seslendi.

"Mesela?"

Gelecek. Rayında çıkmış bir hayat. İki defa hem de. Nerede hata yaptığını anlayamamak veya işleri düzeltmek için ne yapacağını bilememek.

Ama bunların hiçbirini söylemedi.

Portia, "Hımm, mesela?" derken karanlık gökyüzünü inceledi. "Mesela, spor haberlerindeki metaforlar, Otuz Dördüncü Cadde'deki metro istasyonunda yönünü bulmak yani cidden orada kaç kat var? Kare Bob Sünger Pantolon. Yoksa Sünger Bob Kare Pantolon muydu adı? Onu ve o garip Bikini Kasabası'nı hiç anlayamıyorum."

İsteksiz bir gülüş duyduğunu düşündü. Çatının kenarında yan yana duran şezlongların olduğu tarafa doğru yürüdü. Bir saniye sonra, "Burada kendimi tümüyle yalnız hissediyorum. Etraftaki bütün o pencerelere ve yanan ışıklara rağmen. Veya belki, burada yukarıda, New York'ta biri beni görüyor bile olsa hiç umurunda olmadığını bildiğim için. İnsanı özgürleştiren bir duygu." Şezlonglardan birine uzandı ve gökyüzüne baktı. Sonunda dönüp Gabriel'e baktı.

"Hadi gelsene, Gabriel. Kızlar uyudular. Bilgisayarının başında tekerleği döndüren çalışkan bir hamster gibi uğraşmak yerine, burada yukarıda olduğundan kimsenin haberi olmayacak nasılsa."

Ağzının içinden küfür ettiğine ve arkasını dönüp hırsla aşağıya ineceğine neredeyse emindi. Ama onun yerine bir saniye daha olduğu yerde durdu. Sonra o kocaman ellerini ceplerine sokup büyük adımlarla çatıyı geçip yanına geldi. Bir saniye daha duraksadıktan sonra yanındaki şezlonga uzandı. Neredeyse birbirlerine degecek kadar yakındılar.

“Ne görüyorsun?” diye sordu Portia, bir süre sonra.

Cevap vermeyince, başını çevirip ona baktı. Gabriel ona bakıyordu ve bu sefer gözlerindeki ateşi fark etmemek imkânsızdı.

Aralarından hafifçe esen hava elektriklenmişti. Neredeyse bir yıldan fazladır seks yapmadığı için ve tabii ki Gabriel gibi kendini zor tuttuğu belli olan bir adamın yanında da olunca aklıma sadece bu konunun gelip durması normal diye düşündü Portia. Seks. Gabriel’in onun ilgisini uyandırması doğaldı. Tabii ki bir taraftan da komşusuyla bir ilişkiye girmesinin sonunun hayırlı olmayacağını biliyordu. Ama Gabriel onu öpmüştü. Ne yapalım yani. Ne dersiniz deyin, canı bir kere daha bunu tatmayı istiyordu. Öte yandan, her ne kadar beni hiç korkutmuyorsun diye rol yapıp dursa da aslında Gabriel’e yaklaşmak, çok sevimli görünen bir boz ayıya yaklaşmanın bir zararı olmayacağını düşünmek kadar çılgıncaydı.

“Bulutlar. Ne görüyorsun?” diye sordu Portia, tekrar.

Gabriel ona bakmaya devam etti. “Yel değirmenlerine meydan okuyan bir kadın görüyorum.”

Portia gözlerini kıstı. Seks ve öpücük hayalleri yok oluverdi. “Bu da ne demek?”

“*Don Kişot*’u tanımıyor musun?”

“Ukalalık etmeyi bırak da açıkla.”

Gabriel dayanamayıp gülmesine kendi de şaşırmıştı. “Ukalalık mı? Gerçekten âlem kadınsın.”

Portia homurdandı.

“Tamam. *Don Kişot* etrafta dolaşıp...”

“Sancho Panza’yla yeniden şövalyelik ruhunu canlandırma-ya çalışıyorlarmış. Tamam, anladık, biliyoruz. Benimle ne ilgisi var bunun?”

“Hımm, yani belli ettiğinden fazlasını biliyorsun?”

“Sanki sen öyle değil misin?”

Karanlıkta Gabriel’in gülümsediğini seçebiliyordu.

“*Don Kişot* kazanamayacağı savaşlara girmeye devam ediyormuş.”

Portia nefesini tuttu.

“Yani yel değirmenleriyle savaşırken yenebileceğini zannettiği devlerle savaşıyordu.”

“Yani, senin o pek de açıkça ima etmeyen tarzından anladığım kadarıyla benim kaybedeceğim bir savaşa girdiğimi düşünüyorsun.” dedi Portia.

“Ariel gibi konuştun.”

“Sen de Ariel gibi konuşmalısın.”

Gabriel başını salladı ama hâlâ gülümsüyordu.

“Peki, sadece açıklığa kavuşturmak için soruyorum. Hangi savaşı kaybedecekmişim ben?”

“Sırça Mutfak.”

Portia kıl olmuştu. “Sırça Mutfak kaybedilecek bir savaş değil.” Olmaması gerekiyordu.

“Sizin ilerlediğiniz şekilde kesinlikle öyle.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yeterince soru sormuyorsun.”

“Bir sürü soru soruyorum.”

Felaketle sonuçlanan yatırımcı yemeğini hatırlayınca irkilmemek için kendini zor tuttu.

“Ne gibi sorular sormam gerekiyormuş?” diye sordu Portia, ters bir ses tonuyla.

“Henry Ravel’e göre, ona nerede buluşmak istediği dışında bir şey sormamışsın. Şehir Merkezi’nde mi Yukarı Batı Yakası’nda mı?”

“Ayy! Sen Henry Ravel’i nereden biliyorsun?”

Henry Ravel, onun felaketle sonuçlanan ikinci yatırımcı toplantısıydı. Aynı şekilde, Portia’nın Gabriel ile —en azından yatırım açısından— bir ilgisi olmadığını anlar anlamaz aniden biten ikinci toplantıydı.

“Beni aradı.”

“Ne hakkında?” Aslında bilmeye korkuyordu.

“Nedense bir şekilde benim için çalıştığın fikrine sahipti.”

Portia homurdandı. “Bunun için özür dilerim. Ablamın bu imayı yaptığı ikinci adam. Cordelia bu ara zor bir dönem geçiriyor ve ona fırça çekmek için fırsat bulamadım.”

“Beni aramaları dert değil.” dedi Gabriel. “Ama durum şu ki eğer Sırça Mutfak’ı açmanızın iyi bir fikir olduğunu düşünsem bile ki düşünmüyorum yanlış bir yöntem izliyorsunuz. Dediğim gibi yeterince sorgulamıyorsunuz.”

Portia gökyüzüne baktı. Bulutlar yüksekten ve hızla akıp gidiyorlardı, sanki kovalayan atlılar gibi. Aslında onun tavsiyelerinin üstüne atlaması gerektiğini biliyordu ama bunu yapmak istemiyordu. “Pekâlâ, madem soru sormamı istiyorsun şuna ne dersin? Eğer ormanda bir ağacın devrildiğini göremiyorsan veya duyamıyorsan, o ağaç devrilmemiş mi sayılır?”

“Sen iflah olmazsın.” diye mırıldandı Gabriel. Portia ne olduğunu anlamadan, Gabriel uzanıp onu kucağına çekti. Bacakları onunkilerin arasına kaydı ve kendini Gabriel’in yanında yatarken buldu.

“Ah.” diye fısıldadı Portia. Dudaklarının arasında sadece birkaç santim vardı.

“Evet, ah ya.” diye fısıldadı Gabriel de.

Portia’nın kalbi deli gibi çarpıyordu. Dudaklarını yine hissetmek istiyordu. Onu kollarıyla sarmalamasını ve kendini yıllardır hissetmediği, hatta belki de hayatında hiç hissetmediği gibi hissettirmesini istiyordu.

Ama tam Gabriel ellerini onun saçlarının arasına soktuğu sırada, Portia kendini tutamayıp sordu. “Önemli bir sorum var. Niye kızların anneleriyle, karınla, ilgili tüm izleri sildin?”

Birbirlerine o kadar yakındılar ki Gabriel’in göz bebeklerinin küçüldüğünü görebiliyordu. Kızgınlığının tek göstergesi olarak.

Cevap vermedi. Sadece ona baktı. Uzunca bir andan sonra onu sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırıp kenara koydu ve ayağa kalktı. Portia’nın kalkmasına yardım etmedi. Onu beklemeden kapıya doğru ilerledi.

“Gördün mü?” diye seslendi arkasından Portia. “Kimse önemli sorulardan hoşlanmıyor. Sen bile.”

Gabriel cevap vermedi ve arkasından kapı sertçe kapandı.

On Yedi

“Sorun ne?”

Portia, Ariel’i masada, başını kollarına dayamış bir hâlde buldu. Önünde bir somun ekmek ve yanında da içinde bayrak direği gibi saplanmış bir bıçak olan fıstık ezmesi kavanozu duruyordu. “Ariel?”

Kız kıpırdadı ve homurdandı. “Ne oldu?”

“Sen bana anlat ne olduğunu.” dedi Portia, onun yanına bir sandalye çekip otururken.

Saat akşamüstü dördtü. Dana şinitzel, patates püresi ve yeşil fasulye pişirip Kanelere kendi başlarına yemeleri için bırakıp çıkmayı planlamıştı. Minik kekler, yemekler ve tabii bir de Gabriel ile çatıya yaptıkları ziyareti düşünürsek uzak durmaya çalışmasına rağmen gittikçe bu ailenin içine doğru çekildiğini hissediyordu.

Sessiz bir iç çekişle elinin tersini Ariel’in alnına dayadı ve ateşi var mı diye kontrol etti.

“Neler oluyor?” diye tekrarladı Ariel sersem gibi. Sonra fıs-

tık ezmesini görünce irkildi. “Ah, evet. Acıkmıştım. Ama sandviç yapmaya başlayamadım bile.”

“Okulda yemek yemedin mi?”

“Pek sayılmaz.”

“Neden?”

“Kantin, yemek yemek için çok harika bir ortam sayılmaz.”

“Ne demek şimdi bu?”

Ariel başını çevirdi ve ona baktı. “Orası beş yıldızlı bir restorant değil demek. Anladın mı?”

Portia bir an için onu inceledi. “Kendini iyi hissetmiyor musun?”

Ama Ariel’in ateşi yoktu. Hatta pek hasta gibi de görünmüyordu. Daha çok ürkmüş gibi görünüyordu.

Bu aileye daha fazla dâhil olmaktan vazgeç, diye kendi kendini uyardı Portia. Uzak dur. Sen sadece aşçısın. Hatta Miranda’nın dediği gibi hizmetçi.

Ama onun yerine, “Eee, canını sıkan konuyu anlatmak ister misin?” diye sordu. Daha kelimeler ağzından çıkarken kendine küfretmeye başlamıştı.

Ariel bir an için ona dikkatle baktı ama sonra başını salladı. “Konuşacak bir şey yok.”

Portia durumu değerlendirdi, sonra omzunu silkti. “Tamam, o zaman ben akşam yemeğini hazırlamaya başlayayım.”

Ariel’in bakışlarını sırtında hissedebiliyordu.

“Portia?” dedi Ariel birkaç dakika sonra.

“Efendim?”

“‘Cevap arıyorsan sonuçları seni rahatsız etse bile deşmen lazım’ derken samimi miydin?”

Böyle mi demişti gerçekten?

“Tam olarak böyle söylemiştin.” dedi Ariel, yine onun aklı-

nı okuyarak.

“Senin ödevin hakkında konuşuyorduk.”

“Evet, benim de yapmaya çalıştığım bu işte. İyi bir ödev hazırlamak.”

Portia bir an için durdu ve düşündü. “Evet, samimi olarak söyledim. Hepimizin bazen derinlere inmesi gerekir. Hatta canımız cevapları öğrenmek istemese bile sorgulamamız gerekir.”

Ariel fıstık ezmesini kaptı ve ayağa fırlayıp kapıya doğru ilerledi. “Teşekkürler.”

Portia onu dikkatle süzdü. “İyi olduğuna emin misin?”

“İyiym.” diye cevap verdi Ariel. “Gerçekten.”

Bir saat sonra, yemek hazırlanmıştı ki Portia’ya dış kapı açılıp kapandı gibi geldi ama zil sesi duymamıştı.

Birkaç dakika sonra yine kapının sesini duydu ama bu sefer zil çalmıştı.

Merakla girişe doğru ilerledi ve ön kapıyı açtı. Holde Anthony Kane ve ablası duruyordu.

“Olivia?”

“Hah, buradasın demek.” Ablasının sek ballı İskoç viskisi tadında kendine has bir gülümsemesi vardı. Aynı anda hem zarif hem de şehvetli ve tatlı bir gülümseme. Uzun kıvrırcık saçlarını açık bırakmış, uzun kollu beyaz tişörtünü kotunun içine sokmuş ve boynuna tiril tiril bir eşarbi sanatsal bir şekilde bağlamıştı. Bütün kardeşlerin içinde, kendi bedeniyle en barışık olan Olivia idi. Kıyafetleri, çok rahat bir şekilde ve öyle güzel birbirine uydururdu ki bu yeteneğine herkes özenirdi. Olivia ne giyerse giysin, bir sanatçının resmindeki peri gibi görünürdü. Gerçekten de bir sanatçıya ilham perisi olmuşluğu vardı. Giyinik ya da çıplak. Olivia hiçbir zaman çekingen biri olmamıştı.

“Alt kata gittim ama evde kimse yoktu.” dedi Olivia. “Şanslı-

ma, tam çıkarken..." diye ekledi, normalden daha koyu bir Teksas aksanıyla, "Bu yakışıklı adama rastladım."

Portia gözlerini devirdi.

Anthony iltifatın hakkını vererek gülümsedi. "Aklından geçenleri söyleyen bir kadından daha iyi bir şey düşünemiyorum." dedi Olivia'ya.

Dış kapı açıldı ve Gabriel içeri girdi. Anthony'i görünce durdu.

Gabriel, Olivia'yı anımsayıp Portia'ya bir göz attı, sonra da kardeşine özellikle ürkütücü bir ifadeyle gülümserken, dördü birden Kanelerin evinin girişinde dikildiler. "Buradasın demek." dedi Gabriel, kardeşine.

Kardeşi avuçlarını açıp, "Ta kendisi!" dedi, kocaman ve çekici bir gülümsemeyle. "Benim için bir çek hazırladığını söyledin. Tabii ki hemen geldim."

Gabriel'in çenesi kasıldı. "Çalışma odama. Şimdi. Konuşacaklarımız var."

"Konuşmak? Bunun ne anlama geldiğini biliyorum." Gabriel'in peşinden gitmek yerine Olivia'nın koluna girdi. "Belki sen gerçekten konuşmamız gereken bir şey var mı diye düşünmek için kendine biraz zaman ayırsan, ben de bu süreyi Portia'nın güzel ablasını daha yakından tanımak için değerlendirsem."

"Anthony." dedi Gabriel.

"Sadece birkaç dakika ağabey. Akşamın geri kalanı için başka bir planım yok nasılsa." Olivia'ya baktı. "En azından şimdilik."

Olivia güldü ve onu kapıdan dışarı doğru yönlendirmesine izin verdi.

Portia, Gabriel'e bir göz attı. Gabriel de ona ters ters baktı.

"Hey, o senin kardeşin." dedi Portia.

"Ve o da senin ablan." Topuklarının üstünde dönüp çalış-

ma odasına gitti.

Birkaç dakika sonra Portia, Anthony ve Olivia'yı alt kattaki mutfak masasında, önlerinde taze yapılmış iki bardak limonatayla buldu.

"Bu akşamki planlarımızın hâlâ geçerli olduğunu teyit etmek için geldim." dedi Olivia. "Bandana Balosu, hatırladın mı?"

Portia yüzünü ekşitti.

"Portia." Olivia ona dik dik baktı. "Sakın bana unuttuğunu söyleme."

"Bandana Balosu nedir?" diye sordu Anthony.

"Manhattan'daki en iyi parti." dedi Olivia. "Her sene, New York'taki Teksaslılar, Teksas'taki yardım projelerine bağış toplamak için çok büyük bir gala düzenlerler. Bu sene Teksas'taki eğitim projelerini desteklemek için. Ve her sene Portia ile ko..." Küfretti. "Şey, yani Portia her sene New York'a gelip bize katılırdı. Bu sene zaten burada." Portia'ya emir verir gibi bir bakış attı. "Burada ve partiye gidecek."

"Bandanalardan yapılmış balo kıyafetleri mi giyiyorsunuz?" diye gülerek sordu Anthony.

"Aslında, hayır. Vahşi Batı tarzında giyiniyorsun. Çizmeler, şapkalar ve takılar. Dört tane bilet almıştık ama Cordelia... Şey, yani bu aralar pek havasında değil. Yani elimizde iki ekstra bilet var." Olivia dönüp Portia'ya baktı. "Sen de beni ekemezsin."

"Eminim oraya davet edebileceğin bir sürü arkadaşın vardır."

"Kesinlikle olmaz. Seni kendi ellerimle giydirip Mandarin Oriental Hotel'e kadar sürüklemek zorunda bile kalsam benimle geliyorsun."

"Ben gelirim." dedi Anthony.

Olivia onu şöyle bir süzdü. "Mükemmel." Durakladı. "Aslında bir fikrim var. Ağabeyinin de bizimle gelmesini sağlasak. Eğer

patronu da gelirse Portia'nın hayır deme şansı kalmaz."

"O benim *patronum* değil."

Olivia ona anlamlı bir bakış attı. "Onun için çalışmıyormusun?"

"Kısmen."

"Birisi için nasıl *kısmen* çalışılır?"

Patron da kapıyı çalmadan tam o anı buldu içeri girmek için.

"Eğer bir insanın birisi için *kısmen* çalışması mümkünse bunu yapabilecek tanıdığım tek kişi kız kardeşindir." dedi Gabriel.

Olivia, onaylayarak güldü. Portia homurdandı ama Gabriel ona doğru dönünce yüz ifadesi en çok değişen Anthony oldu.

"Sabrım taşıyor, Anthony. Kâğıtlar hazır ve yukarıda bekliyor." dedi Gabriel.

Olivia, odadaki gerginliğin hiç farkına bile varmadan lafını kesip araya girdi. "Bizimle Bandana Balosu'na gelsene Gabriel Kane." Anthony'e döndü. "Hadi onu bizimle gelmesi için ikna et. İki Kane ve iki Cuthcart olarak gideriz."

"Olivia." diye atıldı Portia. "Sus."

"Bence de harika bir fikir." dedi Anthony. "Hep beraber gidelim. Deliler gibi dans edelim." Saate bir göz attı. "Tüm yakışıklılığımın hazır olmam için hemen çıkmam lazım! Yarın imzalarım Gabriel."

Olivia, Portia'nın ellerini yakaladı ve ona doğru iyice eğildi. "Sakın sevimsiz bir kıyafet giyeyim deme."

"Beni bu işe bulaştırdığınıza inanamıyorum." dedi Gabriel. Columbus Meydanı'nda, Central Park'a bakan Mandarin

Otel'in kubbeli balo salonunda bir masada oturmakta olan Portia da aynı şeyi düşünüyordu. Ama Olivia Portia'ya, eğer gelmezse eski kocasının, sevdiği bir şeyi daha elinden almasına izin vermiş olacağını söylemişti.

Country müzik balo salonunu doldurmuştu. Yaylı çalgılar ve kalabalığın müziğe eşlik eden sesleri, otelin modern ve zarif tarzına çok ters düşüyordu. Smokin ceket, papyon, kot pantolon ve kovboy çizmesi giymiş erkeklerle dolu balo salonu, saman bal-yaları ve eski atlı araba tekerlekleriyle dekore edilmişti. Kadınlar neredeyse Teksas büyüklüğünde elmaslar takmışlardı. Kısıklı uzunlu kot etekler ve ancak Paris podyumlarında görülebilecek kadar yüksek topuklu ayakkabılar giymişlerdi.

Teksaslı kadınlar saçlarının yapılı olmasını ve devasa elmasları sevebilirler ama kendine saygısı olan bir Teksas kadını asla kovboy çizmeleriyle göremezsiniz.

Gabriel sudan çıkmış balık gibi bir görüntü veriyordu.

"Hafif bir kültür şoku mu geçiriyorsun?" diye sordu Portia.

Gabriel ona küçümseyici bir gülümsemeyle baktı.

Siyah bir takım elbise ve gümüş rengi bir kravat takmıştı. Seksi mi gözüküyordu? Evet. Teksas Bandana Balosu'na uygun muydu? Hayır.

Portia dans pistine göz attı. Anthony ve Olivia çoktan orada yerlerini almış, gülüyorlar ve eğleniyorlardı. Geldiklerinden beri Gabriel yerinden bir gıdım kıpırdamamıştı.

"Hey, bak ne diyeceğim." dedi iğneleyici bir ses tonuyla. "Hadi hiç kimsenin bizden beklemediği bir şey yapalım. Kalkıp dans edelim."

"Ben dans etmem."

"Dediğim gibi *beklenmedik* o anlama geliyor zaten: Normalde yapmadığın bir şeyi yapmak."

“Ben bu gece için beklenmedik şeyler kotamı fazlasıyla doldurdum.”

“Nasıl yani?”

“Buradayım ya.”

Portia buna güldü. “Pekâlâ, tamam dans etme ama en azından o zaman gidip başka bir yerde otur.”

“Ne?”

“Başka birisi beni dansa kaldırabilir.” diye açıkladı. “Ama sen burada benimle oturduğun sürece kaldıramazlar ve buraya geldiysem dans etmeyi düşünüyorum.”

“Seni bu masada tek başına bırakmam.”

Portia burnunu kırıştırdı. “Burası pek Bronx’taki tehlikeli bir sokağa benzemiyor bence. Ve pek de yalnız sayılmam. Etrafımızda yüzlerce insan var. Ah! Bak şu adamı tanıyorum. Eminim benimle dans etmek ister.”

Portia ayağa fırladı ama daha bir adım dahi atmamıştı ki bir kadın o adama doğru ilerleyip onu dans pistine çekti. Portia arkasına göz atınca Gabriel’in hem bıkkın ve sinirli hem de eğleniyormuş gibi görüldüğünü fark etti.

“Eğer koşu ayakkabıları giymiş olsaydın, elini daha çabuk tutup adamı kapabilirdin.”

Portia, ona öldürecekmiş gibi baktı.

Hoparlörlerden gelen müzik sustu ve sahneye bir grup çıktı. Sahnedeki meşhur country grubunu gören kalabalık çılgınca alkışlayarak tezahürat yaptı ve arkasından dans pisti tıklım tıklım oldu.

“Ne yapıyorlar?” diye sordu Gabriel, gözlerine inanamayarak.

Portia güldü. “Bu dansın adı Cotton-Eyed Joe⁵.”

5 Amerika’nın geleneksel country şarkısı.

Dans edenler, tekerlek oluşturacak şekilde sıralandılar. Hep beraber, dönen bir tekerlek gibi dans ederken bir taraftan da şarkıyı bağırarak söylüyorlardı. Kısaca şöyle özetlenebilirdi: Saçmalık!

Tabii ki Anthony, en ortada yerini almıştı. Olivia da hemen yanındaydı. Başını coşkuyla arkaya atışı tüm erkekleri kendine çekiyordu.

Portia seyrederken orada olmaya, Olivia kadar taşkın olmasa bile onun gibi rahat olmaya özendi. Portia, Manhattan'a geleli sadece birkaç ay olmuştu ama şimdiden Teksas'tan çok uzaklaşmış gibi hissediyordu. Işık vurdukça parıldayan elmasları, yüksek topukları ve etekleriyle sık görünen kadınlar. O kocaman dostça gülümsemeleriyle erkekler. Yuvam dediği tek yeri o kadar özlemesine rağmen, gittikçe kendini daha fazla New York'a ait hissetmeye başlamıştı ama bunun nedenini bilemiyordu.

İki kadının aniden masalarının önünde durmasıyla düşünceleri bölündü.

"Portia? Bu sen misin?"

Portia gözlerini kırıştırdı. Sonra kalbinin duracakmış gibi olduğunu hissetti. "Selam Meryl. Selam Betsy."

İki kadın da derin bir nefes aldılar ve aceleyle yanına yaklaştılar. "Aman Tanrım! Milyon yıl düşünsem seni göreceğim aklıma gelmezdi! Hele burada! Nasılsın tatlım?"

"Evet, evet, nasılsın?" diye ekledi Betsy, heyecanla.

Meryl Swindon ve Betsy Baker, ilkokuldan beri Portia'nın hayatının bir parçası olmuşlardı. Onlar da Portia gibi Willow Creek'in kalburüstü kesiminden birileriyle evlenmişlerdi. Fakat Portia'nın aksine onlar hemen aile yadigarı inci kolyelerin ve gümüşlerin dünyasına adapte olmuşlardı. Portia'nın gerçekten keyif aldığı tek olay, senede bir gün kocasıyla New York'a Bandana Balosu'na gelmekti. Burada, New York'ta, bu resmi Teksaslılar

daha samimiyetle davranmaya başlarlardı. Burada hem kendilerini daha rahat hissederek hem de Teksas'taki etkinliklerdekinden farklı olarak, yabancı bir yerde olmanın etkisiyle birbirlerine daha dostça davranırlardı.

"Ah, harikayım!" derken Manhattan'a geldiğinden beri unuttuğu bir duygu olan neşeyle cevap verdi. "İkiniz de muhteşem görünüyorsunuz."

Bu abartılı tavrının karşısında Gabriel'in bir kaşının kalktığını, görmese bile gayet net hissedebiliyordu.

"Sen de öyle!" dediler ikisi birden.

"Sen farklı görünüyorsun." diye ekledi Meryl.

"Gerçekten muhteşem." dedi Betsy. "Yemin ederim, Robert seni boşadıktan sonra, seni ilk görüşümde perişan bir hâlde olacağını sanıyordum. Yani demek istiyorum ki Robert istediği kadının sen olmadığını herkese ilan edince kim yıkılmaz ki."

O sırada Gabriel, tam bir centilmen tavrıyla ayağa kalkmıştı. Portia ondan yayılan hafif gerginliği hissediyordu ve içi beklenmedik bir utançla dolmuştu. Meryl ve Betsy, onu baştan aşağı süzüp Teksaslı kadın gözüyle değerlendiriyorlardı.

"Gerçekten, hayal edebileceğimizden çok daha iyi görünüyorsun." diye devam etti Betsy. Sonra kendini Gabriel'e tanıttı.

Kadınlar, Gabriel'in onlarla havadan sudan konuşmaktan son derece memnun olduğu konusunda asla şüphelenmemişlerdi. Öte yandan Portia, ondan yayılan gerginliği hissedebiliyordu ama nedenini anlayamıyordu. Merly ve Betsy başka bir konuda konuşmaya devam ederken Gabriel dönüp Portia'yı inceledi.

Sonunda, kadınlar uzaklaşınca Portia başını kaldırıp Gabriel'e baktı ve neredeyse yalvarırcasına, "Bu bir parti. Hadi benimle dans et!" dedi. Bir tane bile soru sormasına tahammül edemeyeceğini biliyordu.

Şarkı bitmişti ve bir sonraki başlarken Anthony masaya geldi. “İkinizin hâlâ orada oturduğuna inanamıyorum.” dedi.

Olivia da yanlarına geldi. “Bir zamanlar Portia harika dans ederdi. Evlenene kadar. Şu serser...”

“Olivia!”

“Bana öyle bakma, Portia.” dedi Olivia, korkusuzca. Hatta Portia’nın yanına gidip oturdu ve onu kendisine dönmesi için zorladı. Her zaman mahmur mahmur bakan gözleri bu sefer vahşi bir öfkeyle bakıyordu. Portia’nın elini eline aldı ve onu sarstı. “Meryl ve Betsy’nin yanına geldiğini gördüm. Onları iyi tanırım. Eminim Robert hakkında konuşup durmuşlardır. Ama şunu bil ki sen dünyadaki tüm Merly ve Betsylerin toplamından daha iyisin. Ve kesinlikle o kadın delisi sapıktan daha iyisini hak ediyorsun. Eğer mümkün olsa onu bizzat kendim hadım ederdim.”

Olivia’nın sözleri içinde keskin bir utanç duygusu uyandırıyordu. Bu kadar sert ve açık sözlü tavır onu her zaman rahatsız ederdi. Ama en kötüsü Gabriel’in, evliliği hakkındaki gerçekleri duymasından utanmıştı.

Olivia’nın dans etmek için söz verdiği bir adam yanlarında bitti ama Olivia dönüp bakmadı bile. “Sen iyi misin?” diye sordu Portia’ya.

“Ben çok iyiyim. Gerçekten. Hadi sen git dans et.”

Olivia kararsız görünüyordu.

Portia, Gabriel’in sorgulayan bakışlarından uzaklaşmak için kalkıp gitmek istiyordu ki Anthony onu kolundan yakaladı. “Gel benimle dans et.”

Elini kolundan aşağıya doğru kaydırıp elinden yakaladı ve masadan kalkması için çekti. Gabriel’den buram buram yayılan gerginliği, görmese de hissetti. İki adamın bakıştıklarını görüyordu. Gabriel, tehlikeli bir jaguar gibi, Anthony ise şıma-

rık bir kedi gibiydi.

“Teşekkür ederim Anthony ama seninle dans edemem.” dedi. Dans etmek istiyordu ama Gabriel’in kardeşiyle değil.

O sırada başka bir adam onlara doğru geldi. “Gabriel. Anthony.” diyerek onları selamladı. Uzun boylu ve yakışıklı bir adamdı. Mavi gözlü, sarışın, klasik bir Amerikalı tipi vardı.

“William.” dedi iki kardeş aynı anda. Adam elini Portia’ya uzatırken, “William Langford.” diye kendini tanıttı.

“Merhaba. Ben Portia Cuthcart.”

“Portia. Shakespeare hayranısınız galiba?”

“Annem öyleydi. Önce Cordelia, sonra Olivia ve son olarak da ben, Portia.”

William rahat bir tavırla güldü. Çekici biriydi ama öyle serseri tarzında bir çekicilik değil, daha çok şehirli, zarif bir adam tarzında. “Dans etmek ister misiniz?” diye sordu adam.

“Hiç şansın yok Langford.” dedi Anthony sahiplenici bir gülümsemeyle. “Benimle dans edecek.”

“Aslına bakarsanız, benimle dans edecek.”

Gabriel yanına yaklaştı.

Anthony gözlerini kısıp başını yana doğru eğdi. Portia sadece Gabriel’e bakabiliyor, yüzünün sert hatlarını görebiliyordu.

Ama Gabriel onu dirseğinden tutup kalkmasına yardım ederken Portia birdenbire duruverdi.

Anthony güldü. “Ne o, ağabeyimle dans etmeyi bir kez daha mı düşünmeye karar verdin?”

Portia ona öyle bir bakış attı ki ancak anneanesi gibi hiçbir şeye tahammülü olmayan bir kadınla büyümüşseniz birini bakışlarınızla yerine oturtmayı böyle öğrenirdiniz.

“Buraya çakıldığım için bir yere gitmem zor.” Başıyla Anthony’nin ayağını işaret etti. “Şalımın üstüne basıyorsun.”

Bütün grup aşağıya doğru, bir kısmı yere doğru sarkmış incecik altın rengi şala basan Anthony'nin havalı çizmesine baktılar. Minik şeffaf altın rengi pullar, balo salonunun ışıkları altında pırıltılar saçıyordu.

“Ama sanırım, ona ihtiyacım yok zaten.” diye ekledi.

Ayağa kalkarken omzundaki şalın kayıp düşmesine izin verince, omuzları çıplak kaldı.

Gabriel'in gözlerindeki karanlık bakışlar kor hâline döndü.

Omuzlarındaki şal zarif bir şekilde üzerini sararken, kimse Portia'nın büyük teyzesinin dolabında bulduğu altın işlemeli bir büstiyer giydiğinin farkında değildi. Geleneksel mavi kot kumaşından etek yerine, altın rengi kot kumaşından bir etek giymişti. Tahminince büyük teyzesi Evie'nin de böyle bir Teksas gecesinde giymek için aldığı bir kıyafetti bu.

Olivia'nın gözleri, bir abla gururuyla ışıldadı.

Portia dikkatini, anlaşılmaz bir yüz ifadesiyle yanında duran Gabriel'e vermişti.

“Bizim dansımız Bay Kane.” diyerek onun elini tuttu ve kendisini dans pistine yönlendirmesine izin verdi. Dans pistine vardıklarında valse başlarken Gabriel ona gergin bir şekilde sarıldı.

Yüksek topuklarına rağmen, Gabriel ona bir baş boyu tepeden bakıyordu. Portia kendini ufak tefek, narin ve biraz önceki ateşli bakışlarına rağmen kesinlikle arzulanılmayan bir kadın gibi hissediyordu.

“Sen adamı deli edersin, biliyor musun? Bir dakika önce, hakkını arayan bir savaşçı gibi öne çıkıp dans etmek istiyorsun. Bir dakika sonra, sanki bir haftadır duş almamışım gibi beni uzakta tutuyorsun. En azından benimle dans etmekten hoşlanıyormuş gibi görünmeye çalışabilirsin.” dedi Portia.

“Hoşlanmıyorum ki.”

“O zaman dansa kaldırmasaydın!”

“Ben istemedim ki. Sen istedin. Neredeyse yalvardın. Hem de iki kere. Çok acınası bir durumdaydın.” Sonra Portia’ya gülümsedi ve bedeni biraz gevşemeye başladı. “Kendimi mecbur hissettim. Acımayla pek işim olmaz ama hadi bakalım senin için biraz müsamaha gösterebilirim.”

“Eminim, bu konuşmaların bütün kadınları kendinden geçiriyordur.”

“Sen istediğini elde ettin ama öyle değil mi?”

Vals çok güzeldi. Ona Teksas’taki eski günlerini, karavanın önünde, yıldızların altında annesiyle babasının dans ettiği günleri hatırlatmıştı. Gabriel’in adımları müziğe uydu ve birbirlerinin ritmine alıştıkça, gittikçe daha rahat bir şekilde dans etmeye başladılar.

“Haklısın, elde ettim.”

Portia, gerginliğinin azaldığını hissetti ve pistte düzgün bir şekilde dönmeye başladılar. Gabriel’in eli onun belindeydi ve Portia avcunu onun omzundaki sert kaslara dayamıştı. Birkaç dakika sonra Portia, “Hadi itiraf et, senin de hoşuna gidiyor.” dedi.

“Hiç de gitmiyor.” Ama Portia onun yüzünden geçen gülümsemeyi yakalamıştı.

Müzik hiç durmadan, benzer ritimde bir country tarzı valse geçti. Gabriel hiç tempoyu şaşırmadan devam etti. Adımlarını değiştirip onu iyice kendine doğru çekti. Hafif bir ısının yayılmaya başladığı ama akşamın sert soğukluğunun hâlâ hissedildiği Teksas’taki bir yaz sabahı gibi kokuyordu. Portia uzun çimleri ve açık ovaları hayal etti. Ona daha da yaklaşma isteğiyle yanıyordu.

“Ne kadar mutlu olduğumu görebiliyorum.” dedi Gabriel kısık bir sesle. “Mutlu olduğun zaman gözlerin parlıyor, Portia.

Hiç bunu sana söyleyen oldu mu?”

Portia tökezledi ama Gabriel onu rahatça yakaladı.

Dans pistinde bir tur daha attılar.

“Bunu özlemişim.” dedi sonunda Portia.

“Dans etmeyi mi?”

“Evet. Dans etmeyi ve country müziği.”

“Başka neyi?” diye sordu usulca Gabriel.

“Öpüşmeyi.” dedi Portia.

Gabriel’in omuzlarındaki ani kasılmayı elinin altında hissetti.

“Kaygısız olmayı, iki şeritli köy yollarında araba kullanmayı, Willow Creek Gölü’nde durup kumsalda çıplak ayakla yürümeyi.”

“Öpüşmeyi ve...”

“Sadece öpüşmeyi. Tatlı, masum öpücükler. Hormonlarıyla ne yapacaklarını bilmeyen ergenlerin yaptığı gibi.”

“Kocan onlardan biri miydi?”

“Hayır. Kocamdan hiç tatlı öpücükler almadım. Daha doğrusu eski kocamdan.”

Müzik durdu ve Gabriel elleriyle çenesini kavrayıp göz göze gelene kadar başını kaldırdı. “Kocan geri zekâlının tekiymiş.” dedi. İfadesindeki yoğunluk Portia’nın içini eritti, içindeki karamsarlığı dağıttı.

“Eski kocam.” diye vurguladı.

“Hadi gel!” diyerek onu elinden tuttu. “Bazı oyunlar gördüm.”

“Karnaval stantları!”

Portia, nal atma veya deliklere fasulye torbası sokma oyunlarında hiçbir zaman iyi olmamıştı ama bir beyzbol standına gelince durdu.

Gabriel dikkatle ona baktı. “Beyzbol topu fırlatmak isteyen bir kadın?”

“Sadece gözlerimi kırpıştırıp çay içmemi mi tercih edersin?”

Çenesini kaldırıp ona gözlerini dikti ve şehvetli gözlerle dediğini yaptı.

Gabriel bir kahkaha attı.

“Çocukken, Olivia’nın aynada bunu prova etmesini seyrederek büyüdüm.”

Gabriel başını salladı. Gülmek sert yüz hatlarını yumuşatmıştı. “Tamam.” diyerek eline bir set bilet verdi.

“Önce sen başla.” diye önerdi Portia. “Seyredip nasıl yapıldığını öğreneyim.”

“Peki.”

Gabriel önündeki altı toptan birini aldı, hedefledi ve attı. Küçük delikten rahatlıkla geçirdi.

“Fena değil.” diye itiraf etti Portia.

Dikkatini yoğunlaştırıp dik durup, birinci lig beyzbol oyuncusuymuş gibi rahatlıkla üç tanesini daha arka arkaya delikten geçirdi. Etraflarında ufak bir kalabalık birikti. Topların altıda beşini delikten geçirdiği sırada artık etraflarında daha kalabalık ve gürültücü bir kalabalık oluşmuştu.

“Sence sonuncusunu da geçirebilir miyim?” diye ona meydan okudu.

“Altıda beşi rahatlıkla geçirdin, herhâlde altıncıyı da geçirirsin.”

Suratında bir sırıtışla arkasını döndü, hedefledi, kolunu arkaya attı ve fırlattı. Kalabalık önce tezahürat yaptı, sonra bir homurtu yükseldi. Gabriel hafifçe irkildi ve hedefi tutturamadı.

“Ahhhh!” dedi Portia. Elbisesi ışıktaki pırıltılar saçarken, kalçalarını özellikle abartılı bir şekilde sallayarak öne doğru ilerledi ve elini uzattı. “Benim sıram.”

Gabriel ona ihtiyacı olan üç bileti uzatırken hınzır hınzır

gölümsüyordu.

Portia bu adamı seyretmekten çok hoşlandığını düşündü. “Teşekkür ederim.” dedi Gabriel’e, görevli altı tane topu önüne yerleştirirken. Kalabalık sessizleşti.

“Hazır mısınız?” diye sordu görevli.

Portia başını salladı ve odaklandı. Portia birinciye ve ikinciyi arka arkaya fırlattı; kalabalık çılgınca tezahürat yapmaya başlamıştı. Altı toptan beş tanesini atana kadar hiç durmadı. Altıncı topu elinde atıp tutarak yarım bir gülümsemeyle, “Bir kız için hiç fena değil, değil mi?” diye sordu.

Gabriel yüksek sesle güldü. “Galiba beyzbol oynamışlığın var.”

“Babam, karavanın az ilerisindeki çayıra baklava şeklinde bir saha çizmişti.”

Karavandan bahsedince Gabriel’in kaşındaki hafif seğirmeyi fark etti. O sırada artık etraflarındaki kotlu, smokin ceketli ve papyonlu kalabalık ayaklarıyla tempo tutuyor ve tezahürat yapıyorlardı. Gabriel ona alaycı bir gülümsemeyle baktı ama Portia bir an için gözlerinde onunla gurur duyduğunu gösteren bir pırıltı seçti.

Arkasını dönerken kalbi heyecanla çarpıyordu. Gerçekten de eli top tutacak yaşa geldiğinden beri top atardı ve altı yaşından beri de böyle karnavallarda bu oyunu oynardı. Gözü kapalı bile atabilirdi. Ama Gabriel tam arkasında dururken ve ondan beklenenin aksine alay etmek yerine Portia’ya yeni bir gözle bakarken sinirleri gerilmişti. Portia kendini zorlayıp düşünmeyi bıraktı, hedefledi ve fırlattı. Top deliğin tam ortasından yağ gibi kayarak geçti.

Kalabalıktan bir gürültü koptu. Gabriel başını arkaya atarak güldü ve onu dirseğinden yakaladı.

“Hey bayım, kazandığınız oyuncak hayvanı almak istemiyor musunuz?”

"Hayır, teşekkürler."

Portia kolunu kurtarıp geri döndü. "Tabii ki istiyoruz!" 60 santimlik koca pelüş zürafayı kapıp sıkıca kucakladı.

Gabriel gülerek onu kalabalığın arasından geçirip masalarına doğru yönlendirdi ama Portia artık içeride bir saniye daha geçirmek istemiyordu.

"Harika bir gece geçirdim ama artık balkabağına dönme zamanım geldi."

"Seni eve götüreyim." dedi Gabriel.

"Gerek yok. Sen kalıp eğlenmene bak."

Gabriel ona inanamıyormuş gibi baktı. "Ciddi değilsin!"

Portia dayanamayıp güldü. "Sanırım haklısın."

Kısa bir süre masada durup şalını aldılar ve sonra dışarı çıktılar. Geç olmuştu ama Portia yürümeye başladı.

"Eve bu kılıkta yürümen söz konusu bile olamaz. Saatten bahsetmiyorum bile."

"New York'un ne kadar güvenli bir yer olduğunu unutuyorsun galiba."

"Unuttuğum yok ama gündüz saat üçte bile senin bu kılıkta ortalıkta dolaşmana izin vermem."

Normalde onun ses tonuna sinir olurdu ama bu mükemmel akşamı mahvetmesine izin vermemeye kararlıydı.

"Pekâlâ. Otobüse ne dersin?" Broadway'den geçip Batı Central Park'a, Columbus Meydanı'nın karşı tarafına doğru ilerledi.

Gabriel onun yanı sıra yürümeye devam ederken, "Kesinlikle otobüse binmem." dedi.

"O zaman kendine bir taksi bul!"

Meydanın kuzeyindeki otobüs durağına vardığı sırada, bir otobüs yalpalayarak durağa yanaştı. Portia otobüse daldı. Gabriel bir saniye için merdivenlerin dibinde durup içinden küfret-

ti, sonra tam kapılar kapanmadan önce içeri atlayıp yanına geldi.

“Her şey hep senin istediğin gibi mi olmak zorunda Portia?”

“Sen sadece, her şeyin *senin istediğin* gibi olmasına çok alışmışsın. Ben gerektiğinde uzlaşmayı bilirim.”

Gecenin o saatinde otobüs neredeyse bomboştu. Sadece şoför ve gece vardiyasından çıktığı belli, arka tarafta uyuklayan bir adamdan başka kimse yoktu. Portia sert plastikten iki kişilik sıraya oturdu. Gabriel de mecburen yanına oturdu.

Otobüs, Batı Central Park boyunca kuzeye doğru hafif dalgalı bir denizde ilerleyen bir gemi gibi giderken, dizi hafif hafif Gabriel’inkine değişiyordu. Gece karanlık ama berraktı; kaldırımlar gece yarısı olmasına rağmen kalabalıktı. Sağ taraflarındaki kaldırım boyunca eski bir taş duvar, Central Park’ın ağaç, göl ve patikalarla dolu arazisini çevreliyordu. Sol taraflarında, çoğu savaş öncesi döneme ait, eski taş tuğlalı binalar sıralanıyordu. Yeni dünyası Portia’nın Teksas’taki eski dünyasına hiç benzemiyordu ama Manhattan’da yaşadıkça buraya âşık olmaya başlamıştı.

“Bu gece benimle geldiğin için teşekkür ederim.”

Gabriel bir an sessiz kaldı. “Bir şey değil.”

Yetmiş İkinci Cadde’deki durağa geldiklerinde, Gabriel onu elinden tuttu ve otobüsten indirdi.

“Hadi parktaki atlı arabayla gezelim.” dedi Portia.

“Geç oldu.”

“Sen dön o zaman.” dedi ve parkın girişinde sıra olmuş atlı arabalara doğru ilerledi ama Gabriel, onu belinden yakaladı.

Birbirlerine baktılar, sonra Gabriel gözlerini onun dudaklarına çevirdi. “Hani uzlaşmaya açıldın?”

“Hah!”

Gabriel başka bir şey demedi ama elinden yakalayıp Batı Central Park’tan yukarı doğru ilerlemeye başlayınca Portia onu

izledi. Apartmana geldiklerinde, Gabriel onu basamaklardan aşağıya dairesine doğru yönlendirirken belkemiğinden aşağıya doğru bir ürperti yayıldı.

On Sekiz

Portia heyecandan gerilmişti. “Şeyy, benimle geldiğin için tekrar teşekkürler.” dedi.

Gabriel duvara yaslanmıştı.

“Kolun bayağı iyiymiş,” dedi titreyen bir sesle. “Neredeyse benim kadar iyi atış yapabiliyorsun.”

Gabriel onu dikkatle süzmeye devam etti.

Portia gevezelik etmeye devam ediyordu. “Eğlenceliydi. Çok eğlendim.”

Portia konuşup durdukça Gabriel’in dudakları hafifçe büküldü ama Portia’nın da bir gururu vardı.

“Peki o zaman, iyi geceler.” Çenesini kaldırdı ve mümkün olduğunca zarif bir şekilde eğilip paspasın altından anahtarını aldı.

Gabriel’in gülümsemesi silindi. “Ben sana oraya anahtar koyma dememiş miydim?”

“Sen bana bir sürü şey söylüyorsun.”

Gabriel yaslandığı yerden doğruldu ve ellerini saçlarından

geçirdi. Portia sayesinde sık sık hissettiği o sinir olmuş ifade yine yüzünde belirdi. Portia kendi gururunu korumanın yanı sıra, ona biraz da acıdığını hissetti. Başını eğdi ve anlayışlı bir gülümsemeyle Gabriel'e baktı.

"Bana öyle bakmaya kalkma." diye terslendi Gabriel.

"Nasıl bakmayayım?"

"Sanki ben şeymişim gibi... Yavru köpekmişim gibi."

"Sen mi? Mümkün mü? Olsan olsan yaralı bir canavar olabilirsin."

Bu, onu çok şaşırttı. Aslında Portia'nın da böyle bir şey söylemeye niyeti yoktu ama kelimeler ağzından kaçırvermişti.

Yüzündeki sinir olmuş ifade yerini daha karanlık bir ifadeye bıraktı.

"Özür dilerim," dedi Portia. "Gerçekten."

Gabriel'in yüz ifadesi yine değişti ve derin bir nefes aldı. Başıyla onu selamlayınca, Portia onun gideceğini anladı. Yine hiç düşünmeden, uzanıp elini tuttu.

Gabriel donup kaldı ve onun parmaklarına baktı ama yüz ifadesi anlaşılmazdı. Sonra çok yavaş bir şekilde başını kaldırıp Portia'ya baktı. Kendiyle savaştığını ve pes etmeye niyeti olmadığını görebiliyordu.

"İyi geceler." dedi Gabriel elini çekerek.

Normalde bunu yapmaya utanırdı ama bu sefer parmak uçlarında yükseldi, elleriyle başını iki tarafından tutup onu aşağıya kendine doğru çekti. Gabriel'in onu pencereden içeri çektiği gecedeki beri bu öpücüğün hayalini kuruyordu. Bütün gece kaygısızca beyzbol atışı yapıp dans ettikten sonra kendini çok canlı ve aşk dolu hissediyordu. Ve umarsız. Bu gecenin bitmesini istemiyordu.

Birbirlerine çok yakındılar. Portia onun gözlerinin içine

baktı ve sonra yavaşça dudaklarını onunkilere bastırdı. Hafifçe. Öpücük bile denemez. Gabriel homurdandı.

Portia onun nefesini içine çekişini, kendini kontrol etmeye çalışmasını hissedebiliyordu. Sonra birden homurdanarak, belki de küfrederek, pes etti ve Portia'nın vücudunu sertçe kendininkine yasladı. Arzulu ve istekliydi. Gabriel'in dilindeki tütsülenmiş tatlımsı viskinin tadını alabiliyordu. Gabriel elini belkemiği boyunca indirip onu kendine iyice bastırınca Portia eridiğini hissetti.

"Şu lanet olası anahtarı bana ver."

Gabriel kilidi açtı ve elleriyle kıyafetlerinin altından birbirlerinin tenine değmeye çalışarak daireden içeri paldır küldür girdiler. Öpüşmeleri umutsuz bir hâl almıştı. Gabriel diliyle onunkine saldırıyordu, artık yumuşaklık kalmamıştı. Bir eliyle yüzünü kavradı ve başını arkaya iterek kendisine bakmaya zorladı. Başparmağıyla dudağını okşarken nefes nefeseydi. "Seni istiyorum." dedi.

Gabriel'in pek sorma alışkanlığı olmadığına bir kanıtı daha. Sadece isterdi. Ve bu talepkâr adam onu istiyordu. Bu hâli hem sert hem de duygusaldı.

Gabriel onu kollarına aldı ve doğru yatak odasına ilerledi. Portia'nın bir tek bu odayı boyamaya vakti olmuştu. New York standartlarına göre küçük bir odaydı. Ona, serin bir günde Teksas gökyüzünü hatırlatan bir inci mavisine boyamıştı. Serin derken güney standartlarına göre tabii ki.

Portia odaya Gabriel'in gözlerinden baktı. Onun katında her şey parayla satın alınmış, seçkin ve rafine bir zevki yansıtıyordu. New York değil Teksas versiyonu da olsa, Portia o tarz bir hayat yaşamıştı. Bu oda ise tümüyle ona aitti. Alçıpanların üzerine kendi elleriyle krem rengi zambak desenleri çizmiş ve uzun pencerelere nefis ipek perdeler asmıştı. O ipeğin, bir zamanlar

büyük teyzesine ait bir balo kıyafetinden geldiğini kimsenin bilmesine gerek yoktu. İpek, loş ışıktaki odaya pırıltılı bir hava katıyordu; Paris'in ay ışığındaki görüntüsü gibi.

Gabriel onu yere bıraktı ama hâlâ sımsıkı tutmaya devam ediyordu. Başını eğip çıplak omzunu öptü. "Bu nedir?" diye sordu.

Onun neden bahsettiğini anlaması bir süre aldı. "Bir yara izi." diye cevapladı Portia. Aniden kopan fırtınaya dalıp bağırarak anneannesine ulaşmak için çabaladığı o anıyı hatırlayınca midesi kasılmıştı. Sonra düşen yıldırımın, ikisini de bez bebekler gibi savurmasını ve anneannesinin yanına çamura fırlatmasını hatırlamıştı.

Gabriel'i itmeye başladı.

"Dur." dedi Gabriel, yara izini öyle bir şekilde öpmeye başladı ki Portia şehvetle titredi. Yara izini de anneannesini de geçmiş de unuttu.

Çalışma odasındaki öpüşmeleri çok etkileyiciydi ama bu başka bir şeydi. Gabriel onu kalçaları yatağa çarpana kadar geri itti. Elleriyle yüzünü kavramıştı.

"Seni aklımdan çıkartmak için elimden geleni yapıyorum ama dönüp dolaşıp yine giriyorsun. Beni rahatsız ediyorsun, dikkatimi dağıtıyor." Elleri aşağıya doğru kaydı, parmaklarıyla dudaklarını okşadı ve köprücük kemiğine kadar indi. "Ama senden uzak duramıyorum."

Gabriel onu kucaklayıp yatağa yatırırken Portia gözlerini kapattı.

Üstüne doğru eğildi. Gabriel'in baharat ve yabancı çimen gibi kokusu içine doldu. Bacağıyla dizlerini ayırdı ve üstüne abandı. Portia eteğinin üstünden bile onun sertliğinin her santimini hissediyordu. Kollarını başının iki yanına koymuş, onu

öpüyor, ağzını açması için tatlı tatlı zorluyor ve dilini dudaklarının arasına sokuyordu.

Portia, elleriyle onun kollarını okşayarak yukarı doğru ilerledi ve yüzüne dokundu. Sökülen bir yumak gibi gerçeklik etraflarında dağılıp yok oldu. Dünyada ikisinden başka, dokunan, öpen birbirine sıkıca bastıran bedenlerinden başka bir şey kalmamıştı. Daha fazlasını almasına imkân yokmuş gibi olduğunda, Gabriel öpmeyi bıraktı ve geri çekilip ona baktı. Bir an için Portia onun içindeki kendini tutma çabasını gördü ama sonra bir anda yok olup gitti.

Tek bir hareketle büstiyerindeki ipler çözülüp iki yana açılmıştı. Serin hava tenine değince içini çekti. Gabriel avcuyla göğüslerini yukarı itti, başparmağıyla tenini okşarken Portia'nın boğazından anlaşılmaz bir ses çıktı.

Portia'nın bedeni Gabriel'e doğru yay gibi gerilmişti. Eliyle eteğini yukarı doğru iterek bacağına okşadığını hissediyordu. Sonra hızlı bir hareketle, eteğini çıkartıp yere fırlattı.

Gabriel elini göbeğinin altına, incecik ipek külotunun içine doğru kaydırды. Daha çok hissettikçe, daha çok ihtiyaç duyuyormuşçasına Portia'nın dudaklarına kapandı.

Portia inledi ve onun eline doğru bedenini daha çok bastırdı.

“Evet.” diye mırıldandı Gabriel.

Gabriel onu o kadar yavaş ve şehvetli bir şekilde okşuyor ve öpüyordu ki Portia artık daha fazla dayanamayacağını hissetti. Gabriel'in dudağını ısırды ve inledi. Tam o sırada Gabriel elleriyle saçlarını kavradı ve içine sertçe girince, Portia her bir sinir ucunun ayağa kalktığını hissetti. Kasılırken aklından bir anda kızarmış tavuk, jalapenolu tatlı hardal, patates püresi, lahana salatası, küçük ekmekler ve çilekli tart görüntüleri hızla geçti. Merdiven-

lerde otururken ve bir vaat gibi ona doğru gelen Gabriel'i ilk gördüğünde aklından geçen yemek menüsüydü bu.

Ama ne vadediyordu acaba?

On Dokuz

Ariel hâlâ annesinin ailesiyle ilgili fazla bir şey bilmiyordu. Yalnızca şimdiki evlerinden birkaç mahalle ötede fakir bir sosyal konutta büyüdüğünü ve dedesinin isminin Bohater olduğunu öğrenebilmişti. Cidden ne tuhaf bir isimdi bu, Bohater?

Babasının ailesi hakkında da fazla bir şey bildiği söylemezdi ya. Standart kahverengi gözlü, kahverengi saçlı tipler olduklarından başka. Bu bilgilerle pek de geçer not alacak bir ödev hazırlama şansı yoktu doğrusu.

Ya çok sıkıcı bir ödev hazırlayacaktı ya da “Benim çok şık ve zengin annem, çılgın bir parti kızımıymış ve hiç kimseye şehrin berbat bir bölgesinde büyüdüğünü söyleme zahmetine katlanmamış” gibi, babasının onu öldürmesine sebep olacak bir ödev hazırlayacaktı. Bu iki seçeneğin arasında bir şeyler hazırlamak için tekrar internete geri döndü. Annesiyle babasını Google’da araştırarak önceden bilmediği pek bir şeyi henüz bulamamıştı.

Sonra birden aklına geldi. Annesiyle babasının evlenmeleri hakkında hiçbir şey duymamıştı. Böyle şeyler bir yerlerde çıkar-

dı herhâlde değil mi? Eğer ailesi gittikleri partilerin fotoğraflarında çıkıyorlarsa evlendiklerinde de haber olmuşlardır. Düğünler gerçekten iyi bir magazin haberi değil midir? Belki bir düğün hikâyesi ödevi zenginleştirebilirdi.

Onu da Google'da araştırdı ama bir şey bulamadı. Keşke evlendikleri tarihi bilseydi. Bir yerlerde kaydı olmalıydı, değil mi?

Biraz daha araştırınca, bu bilgileri şehirdeki arşivde bulabileceğini öğrendi ama oraya gitmek neredeyse New Jersey'e gitmek kadar zordu.

Ev aşırı sessizdi; Ariel, öğretmenler bir eğitim programı nedeniyle okulu yarım gün yaptıkları için bu saatte eve gelmişti. Babasına söylemekle uğraşmamıştı çünkü anahtarı vardı ve kendi başının çaresine bakabilirdi. Ayrıca evde biraz yalnız kalmak da istemişti. Dedektiflik becerilerini geliştirmek için iyi bir fırsattı.

En iyisi hemen harekete geçmekti. Babası işteydi; Miranda'nın okulu yarım gün değildi; Portia da herhâlde alt katta yeni yemekler icat ediyor veya boş zamanlarında her neyle uğraşıyorsa onu yapıyordu. Ariel şehir arşivine gidemese de evi aramak için vakti vardı.

En üst kata fırladı. Babası orayı daha çok depo olarak kullanıyordu. Sedir gardiropolar ve çekmeceli dolaplar bütün duvarları kaplıyordu. Kurulmamış bir televizyon ve ses sistemi bile vardı; yedek falan herhâlde. Eski bisikleti de oradaydı.

Çatıya çıkan merdivenlerle ilgilenmeden, her yeri karıştırmaya başladı. Mutlaka ailesi hakkında bir şeyler bulacaktı. Bir evlenme tarihi ya da doğum günü.

Taşıyıcıların açıp yerleştirdiği bütün çekmeceleri taramasına rağmen, hiçbir şey bulamadı. Elden geçirdiği her dolapla beraber daha da umutsuzluğa kapılıyordu.

Bir dolabın arkasında üstünde MIRANDA yazan bir kutu

bulduğunda artık pes etmek üzereydi. Aradığı şey pek bu sayılmazdı ama artık buna razı olmak zorundaydı.

İçinde bir bebek defteri vardı. Doğum tarihi. Ayak izleri. Hastane bileziği. Bir fotoğraf. Miranda'nın ilk saç buklesi. İlk dişi. Ama defterin gerisi bomboştı. Sanki annesi ilk çocuğunun varlığını kaydetmekten bıkmış gibiydi.

Ne kadar ararsa arasın, kendisi için böyle bir defter bulamadı.

"Anlaşıyor." diye mırıldandı boş odaya. Belki eskiden beri hep böyle biraz görünmezdi.

Her köşeyi iyice aradıktan sonra durdu ve şaşkın şaşkın etrafına bakındı. Babasının eski evlerinden sadece önemli şeyleri, kâğıtları, dosyaları getirdiğini biliyordu ama öyle bile olsa sanki annesi tümüyle yok olmuş gibiydi. Annesi ve evlilikleri. Midesi bulanıyordu.

Mutfağa döndüğünde ne yapması gerektiğine karar verdi. Saat biri geçmişti ama eğer taksiye atlarsa şehre inip arşivden annesiyle babasının evlilik kayıtlarını aldıktan sonra babasının daha ofisten ayrılmayı bile düşünmediği bir saatte eve geri dönebilirdi.

İnce bir mont kaptı, bir tomar birlik ve beşlik banknota hatta bir tane de on dolara güvenerek ön kapıdan fırladı. Yoldan bir taksi geçiyordu. Elini salladı.

Taksiye atladığında şoför ona doğru düzgün bakmadı bile.

"Şehir arşivine." dedi ciddi bir ses tonuyla.

Şoför başını çevirdi. "Nerede?" Yoğun bir aksanı vardı ve küçük kızları kahvaltıda yiyecek bir tipe benziyordu.

"141 Worth Sokak. Merkezde."

"Worth Sokağı'nın nerede olduğunu biliyorum."

"İyi o zaman."

Adam homurdanıp önüne döndü ve vites taktı. Yola çıktılar.

Columbus Caddesi'nde sola döner dönmez, Ariel panik olmaya başladı. "Cesur ol, cesur ol, cesur ol." diye kendi kendine fısıldadı.

Arabaya bineceği gerçeğini düşünmemişti. Kaza geçirdiği tip bir arabaya. Annesiyle beraber. O zamandan beri pek arabaya binmemişti. Kendini güvende hissetmek için uzanıp kemeri taktı ve dua etti.

Taksi trafikte sarsıla sarsıla ilerliyordu. Şoför iki eliyle direksiyona yapışmıştı ama yol boyunca kulaklıktan telefonla konuşuyordu. Ariel söylediklerinden tek kelime bile anlamadı. Trafik acayip yoğundu ama bu şoförü pek ürkütmüyordu anlaşılan.

Ariel gözlerini kapatıp dikkatini toplamaya çalıştı. "Eğer bir taksiye binersen," diye fısıldadı kendi kendine, "Beş saniyelik aralıklarla 160 kilometre hıza çıkan bir arabanın, 5 kilometre gitmesi ne kadar sürer?"

Ama problem çözmek onu sakinleştirmediydi.

"Bir şey mi dediniz?" diye sordu şoför, aynadan bakarak.

"Hayır. Tek kelime bile etmedim. Arkaya bakmanıza gerek yok. Siz yola bakın." *Yola ve diğer arabalara*, diye ekledi kendi kendine.

Sık sık sağa ve sola döndüler, sonra bir köprü'nün altından geçtiler. Kocaman dikdörtgen taşlardan oluşan bir binanın önüne vardıklarında, artık Ariel'in bacakları tutmuyordu. Bir taksinin arka koltuğunda yaptığı bu korkunç yolculuktan sonra herhangi bir bilgi hakkında hafiyelik yapacak gibi hissetmiyordu kendini.

Hangisi daha kötüydü acaba? Takside oturmaya devam edip kendini eve geri götürmesini istemek mi yoksa titrek bacaklarıyla inip hedefine doğru devam etmek mi? Şoför ücreti kaba bir sesle söyleyince zaten otomatikman karar verilmiş oldu.

“On sekiz mi?” diye cırladı Ariel. “On sekiz dolar mı demek istiyorsunuz?”

Adam yerinden sıçrayarak döndü. Katil gibi gözlerle baktı. “On sekiz! Paran yoksa benim taksime niye bindin!”

“Oh, tamam, tamam. Param var.”

Ellerinin titremesine manevi bir güçle engel olarak on sekiz dolar saydı. Bahşış de vermesi gerektiğini bildiği için biraz daha ekledi. Şoför elindekileri kapıp onu arabasından dışarı attı ve fırlayıp gitti. Ariel kaldırımında elinde sadece üç dolarla kalakalmıştı.

Tekrar taksiye binmeyi hayal etmesi bile imkânsız gelse de metroyla eve gitme fikri ödünü koparıyordu. Şehir merkezinden eve metroyla nasıl gideceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Panik olmaya başladı.

“Kendini toparla Ariel.” diye söylendi kendi kendine. “Sadece metro. Yukarı Batı Yakası’nda sık sık biniyorsun zaten.”

Arkasını dönüp muazzam hükümet binasına baktı. “Her şey yolunda.” diye fısıldadı kendine.

İçeride yoğun bir güvenlikle karşılaştı. Birkaç kişinin kaşlarını kaldırarak bakmasına rağmen hepsinden geçip enformasyon masasına yaklaştı. “Arşivlere gelmiştim.”

Gri saçlı aksi bir kadın ona tepeden bakarak, “Hangi kayıtlar için?” diye sordu.

“Evlilik.”

“Evlenmek için biraz genç görünüyorsun.”

Masanın arkasındaki adam yaptığı işten başını kaldırıp güldü. “Hem de nasıl, bacak kadar çocuk bu.”

Harika. Şakacı bir çift. “Okul için bir ödev hazırlıyorum.” Ariel genç ve zeki görünmeye çalıştı. Orada olması için çok iyi bir nedeni varmış gibi davranırsa içeri girmesine izin verirler diye ümit ediyordu. “Arşivde bir bilgi arama işlemini anlatmam

lazım. New York şehrinde işlerin nasıl yürüdüğüyle ilgili tecrübemi, yani yasal haklarımı kullanırken bana nasıl davranıldığını anlatacağım da.”

“Vay, vay, vay...” dedi adam, kıkırdayarak.

Kadın ciddileşti. “Sen bir çeşit çocuk gazeteci misin?”

“Şey, hayır. Sadece Bayan Thompson’ın sosyal bilgiler dersi için bir ödev hazırlıyorum.”

Kadın saatine baktı ve daha sadece öğleden sonra olduğunu ve Ariel’in okulda olması gerektiğini hesapladı.

“Bugün öğretmen eğitim günü. Ben de bu boş vakti araştırmamın son detaylarını sonuçlandırmak için kullanıyorum.”

Tanrım, bu işte gerçekten çok iyiydi.

“Vay, vay, vay...” dedi adam yine. “Gerçekten akıllı bir çocuk.”

Kadın durumu değerlendirdi ve sonra koridordan aşağıya doğru başıyla işaret etti. “Soldan üçüncü kapı.”

“Teşekkürler.” dedi Ariel. “Yardımlarınız için müteşekkirim.”

Tamam, bekli bu biraz abartılı olmuştu ama şu araştırma bahanesini akıl ettiği için kendinden pek memnundu. Ama neredeyse bir saat sırada bekledikten sonra bu bilgiyi almak için yanında annesinin ya da babasının olması gerektiğini öğrendiği zaman o kadar memnun olmadı.

“Ama efendim, ben sadece bir ödev hazırlıyorum. Gerçek kayıt olması bile gerekmiyor. Sadece bu işin nasıl yürüdüğüne dair bir ödev bu.” Ariel kocaman hevesli gözlerle bu işin sosyal bilgiler dersi açısından önemini anlattı. “Yani sadece bir bilgiyi arşivden bulup bana bu işlemin nasıl yapıldığını anlatırsanız müteşekkirim. Yani anlarsınız ya, New Yorklular için devletten bir bilgi almanın ne kadar kolay olduğunu anlatacağım ödevimde.”

Kadın ona yarı şüpheli, yarı endişeli, garip bir bakış attı. Kimse bir veledin bloğunda ifşa edilmek istemezdi.

Bir de babası internetin kötü bir şey olduğunu iddia ediyordu.

“Pekâlâ.” dedi kadın. “Şu kapıya git ve İda’ya sana yardım etmesini istediğimi söyle.”

Neyse ki İda’nın hiçbir şey umurunda değildi; ne Ariel’in kim olduğu, ne orada ne işi olduğu, ne de hangi bilgiyi istediği... Ariel çabucak annesinin evlenmeden önceki soyadını ve babasının soyadını söyledi. İda, klavyede birkaç şey yazınca cevabı buldu. “27 Haziran 1998.”

Ariel unutmamak için bir kâğıda yazdı. Bir terslik varmış gibiydi ama ne olduğunu çıkaramadı. Annesiyle babasının isimlerini tekrar söyledi. “Bu tarih olduğuna kesinlikle emin misiniz?”

“Evet.”

İda belli ki çok konuşmaktan hoşlanan bir tip değildi. “Başka istediğin bir şey var mı? Saat üçü çeyrek geçiyor, yarım saat sonra kapatıyoruz.”

“Gerçekten mi?” Bir ofisi kapatmak için çok erken bir saat gibi gelmişti ama sonra Ariel zaten yokluğu fark edilmeden eve varması gerektiğinin farkına vardı. Ve daha hâlâ metroyu keşfetmesi gerekiyordu. Defterini hızla kapattı. “Yani, sorun yok, demek istedim.”

Dışarı çıkınca kalbi heyecanla çarpmaya başladı. “Bir polis görünce, ona doğru koştu. “Metro nerede? Ah, bayım.”

Adam ona yan yan gülümsedi ve işaret etti. “Şu kahverengi binadan sağa sap. Canal Sokağı’ndan yukarı birkaç blok ileride.”

Adamın anlattığı yolu izledi. Canal Sokağı’na gelince metro işaretini gördü. N ve R trenleri o istasyondan geçiyordu ama Ariel daha önce bu trenleri hiç duymamıştı.

İçindeki korku büyümeye başladı. Ariel genellikle buna izin

vermezdi. “Amma paniksin, Ariel.” diye mırıldandı.

Kendini toparlayıp duvardaki metro haritasını buldu. Örümcek ağı gibi rengârenk çizgiler korkaklara göre değildi ama ben korkak değilim diye kendi kendine hatırlattı Ariel.

Kalan üç dolarıyla tek kullanımlık bilet aldı ve tren gelmeden hemen önce şehrin yukarısına giden platforma girdi. Trene atladı. Zil çaldı, kapılar kapandı ve Ariel bu trenin Yukarı Batı Yakası’na yakın bir yerlere gitmesi için dua etti.

“Affedersiniz?” dedi yanında duran kadına.

Kadın gözlerini kısarak ona baktı.

“Bu tren Yukarı Batı Yakası’ndaki Yetmiş İkinci Cadde’ye gidiyor mu?”

Kadın tereddüt etti ama o sessizlikte başka bir kadın cevap verdi. “Hayır tatlım, gitmez. Otuz Dördüncü Cadde’de inmen ve B trenine binmen lazım. Ya da 1., 2. veya 3. hattı kullanmak istiyorsan Kırk İkinci Cadde’ye gidip orada tren değişir.”

Rakamlar ve harfler Ariel’in kafasını çorba gibi karıştırmıştı. Bütün dikkatini toplayıp her istasyonu takip etti. Prince. Sekizinci Cadde. On Dördüncü Cadde. Her durakta tren daha da kalabalıklaşıyor ve tabelaları görmek zorlaşıyordu. Sonunda Ariel, Otuz Dördüncü Cadde’nin istasyonuna girdiklerini göz ucuyla gördü. Aradan sıkışarak kendini dışarı attı. Bir an için rahatladı ama sonra ne yapacağını bilmediğini fark etti.

“Affedersiniz, ben B trenini arıyordum.”

Tam tren istasyona girerken platforma vardı. Yolda kalbi deli gibi çarparak istasyon isimlerini takip etti. Sonunda Yetmiş İkinci Cadde’yi gördü.

Metrodan caddeye çıktığında, Central Park’ın önünde ve evinden sadece bir blok ötede olduğunu fark etti. Ariel atlı arabaları ve içinde John Lennon denen şarkıcının öldüğü binanın

fotoğrafını çeken kalabalığı görmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Eve varıp nefes nefese kapıyı kapattığında o kadar rahatlamıştı ki neredeyse ağlamaya başlayacaktı.

“Neyin var senin?”

Hızla başını kaldırdı. Miranda kaşlarını çatmış, merdivenlerin tepesinden ona bakıyordu.

Ariel hızlı hızlı gözlerini kırıştırdı. Ne diyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Tüm dikkatini metro labirentine, trenlere ve istasyonlara verdiği için öğrendiği bilgi hakkında daha düşünmemişti: Annesiyle babasının evlilik tarihi 27 Haziran 1998’di.

Miranda 19 Kasım 1998’de doğmuştu. Annesiyle babası evlendikten 5 ay sonra.

Yirmi

Portia, saat beşte akşam yemeğini hazırlamak için yukarı koştu. Oturma odasında Gabriel ile Anthony'nin ateşli tartışmalarını duyunca şaşırdı. O sabah sessizce odasından sıvıştığından beri Gabriel'i ne görmüş ne de onunla konuşmuştu. Bedenini yıllardır, hatta belki de hiç böylesine hissetmemişti. Utangaçlık veya alçak gönüllülük hiç Gabriel'e göre değildi. İstedikini almıştı ama hakkını vermek lazım, aldığı gibi vermesini de biliyordu. Düşününce tüm vücudu titredi ve içini çekti. "Kötüsün kötü." diye mırıldandı kendi kendine.

Şu kızarmış tavuklu menü önsezisinin onu çok etkilediğini ni inkâr edemezdi.

Onu etkileyen bir diğer şey de Robert'ın gün içinde üç defa aramış olmasıydı ama doğru düzgün mesaj bırakmamıştı. Sonra da Portia'nın avukatı arayıp eski kocasının ona ödemeye söz verdiği küçük miktara itiraz ettiğini söylemişti.

Bunu düşündükçe midesi kasılıyordu. Mutfağın sessizliğinde, sakinleşmek için ağır ağır burnundan nefes alıp veriyordu.

Onunla savaşmak için yeterli parası yoktu. Çok yakında, sadece Gabriel'den kazandığı parayla, New York'ta yaşaması imkânsız hâle gelecekti.

İlk defa, bu bahçe katını satmak zorunda kalabileceğini kendi kendine itiraf etti. Şehirde kendine yeni bir yaşam kurma hayalini gerçekleştirmek için zaman azalıyordu.

Fırının içinde ısınması için lazanya ve sarımsaklı ekmek, buzdolabında da salata bırakıp parmak uçlarına basarak evden çıktı. Dışarı çıkınca, panik duygusunda bir azalma olmadı. New York'ta hiçbir şey planladığı gibi gitmiyordu. Kendini yenileyip yeni bir hayata başlamaya çalışıyordu ama sanki bir bataklığın içinde, gittikçe gömölüyormuş gibi hissediyordu. Özgür olmak için ne kadar çabalarsa o kadar derine batıyordu. Önseziyi kabullenmeden yemek pişirmeye çalışmak işe yaramıyordu. En beklemediği anlarda, hiçbir uyarı yapmadan hortlayıp duruyordu. Gabriel'e âşık olmamaya çalışmak? O da bir işe yaramıyordu. Kendi ayakları üstünde duracağı ve hatta ablalarına yardım edeceği bir hayat kurmak? O da çıkmaza girmişti.

Görünürde hiçbir çözüm yoktu. Yürümeye başladı. Batı Central Park tarafında yoğun bir trafik vardı. Karşıya geçip parkın içine girdi ve patika yola saptı. Ağaçlar başının üstünde yeşil bir örtü gibiydi. Yanından koşucular, genellikle çift olarak geçiyorlardı. Arkalarından devasa atlarının üstünde polisler geçti. Düşüncelerini geride bırakmak istercesine hızlı hızlı yürüdü. Göle geldiğinde, hâlâ beynini yavaşlatamamıştı.

Parktan çıktı ve güneye saptı. Sanki sonsuza kadar yürüdü. Broadway'i geçip minik dükkânların olduğu bölgeye geldi.

Tam, banyo sabunlarının satıldığı dükkânın önünden geçerken jetonu düştü. Sabun kokusu dükkândan dışarı sokağa taşıyordu. İçerisi sabunlar, losyonlar, banyo köpükleri ve mum-

larla doluydu. Koku bütün hislerini ayaklandırmış, onu içeriye doğru çekiordu.

Bir anda, saatlerce yürümenin ve beynini durdurma çabasının ardından, sanki birbirinden alakasız malzemeler bir araya gelip beklenmedik mükemmel bir bütün oluşturmuş gibi kafasında bir çözüm ışığı yandı.

Eve daha hızlı dönemezdi. Kapıyı çarparak dairesine daldı ve doğruca Sırça Mutfak'ın yemek kitaplarının durduğu dolaba yöneldi. Birinci ve ikinci cildi çekip çıkardı ve hızla birincisini taradı. Sonra ikincisini eline aldı. Üçüncüyü olduğu yerde bıraktı. İkinciye sıkıca kucaklayıp rahat bir nefes aldı.

Cevap tam buradaymış diye farkına vardı, bu yemek kitabının içinde. Sadece bulması gerekmişti.

Eski cildi tutan zımbayı açtı ve sayfaları çevirip notlar almaya başladı. Beş sayfa boyunca alelacele notlar yazdıktan sonra, hepsini toparlayıp bir tane alışveriş listesi çıkardı. Artık hayalini gerçeğe dönüştürme zamanı gelmişti. Bir hafta boyunca, saçma sapan bahaneler ve garip saatlerde yemek hazırlamak suretiyle Gabriel'den kaçtıktan sonra, artık Portia hazırды. Sonunda Sırça Mutfak'ın New York'ta çalışacağını ispatlamak için gerekli olan şeyleri bir araya getirmişti.

Dördüncü Yemek

DAMAK TEMİZLEYİCİ⁶

Kan Portakallı Sorbe

⁶ Genellikle bir lezzetten başka bir lezzete geçiş arasında damaktaki tadı nötr hâle getirmek için yenen yiyeceklerdir. Şarap ya da peynir tadımlarında kullanılır. Sorbe, ekmek, elma örnek verilebilir.

Yirmi Bir

“Neler oluyor burada?”

Gabriel, yüz hatları kızgınlıktan gerilmiş bir şekilde dairenin girişinde durmuştu. Portia onu görünce bir an için ne yaptığını unutup ona bakakaldı.

Giydiği sade siyah tişört, omuzlarını ve kollarını iyice ortaya çıkarmıştı. Siyah saçları arkaya doğru taranmıştı. Serseri ve seksi bir görüntüsü vardı. Dudaklarının ve ellerinin vücudunda nasıl dolaştığını hatırlayınca Portia her bir hücresinin canlandığını hissetti.

Kötüsün kötü, diye kendine hatırlattı.

Gabriel karanlık bakışlarını ona dikmiş, gözlerini kısmıştı.

“Sırça Mutfak’ın bir deneme versiyonunu yarattık.” diye aceleyle açıklamaya girişti. Bir taraftan da ona en kocaman ve sevimli gülümsemesiyle baktı.

Olivia ve Cordelia mutfaktan çıkıp Portia’nın arkasında durdular. Cordelia bir Portia’ya bir Gabriel’e ve sonra yine Portia’ya baktı. “Portia, bu konuyu Gabriel’e anlatmadın mı?”

Cordelia, kocasının problemi gittikçe kötüleştiğinden beri pek kendinde değildi. Portia ve Olivia onun kafasını dağıtmak için ellerinden geleni yapıyorlardı ve bu arada Portia, Cordelia'yı, insanlara Gabriel'in Sırça Mutfak'la ilgisi varmış gibi davrandığı konusunda fırçalamaya kıyamamıştı.

"Aslında daha çok bir deneme. Sırça Mutfak'm yemeklerini pişiriyorum ve insanlar da gelip tadabilirler."

Sırça Mutfak'ın yemek kitaplarından 2. ciltteki tavsiyeler çok içine sinmişti, kendini kelimelere kaptırıp uygulamaya karar vermişti.

Bir yemek, gerçekten ise yaraması için, bir tecrübe yaratmalıdır misafirlerine. Misafirler, Sırça Mutfak'a adımını attığı andan, peşetisini bıraktığı ana kadar büyülenmelidir. Daha da önemlisi, yemeği sunan kişinin, bu büyüyü gerçekleştirme gücü olduğuna inanması gerekir. Bir insan, ister bilim adamı olsun ister aşçı, eğer bu güce sahip olduğuna inanmazsa, asla başarıya ulaşamaz. Tabii ki bu gücü başka insanların üstünde değil, onların iyiliği için kullanmalıdır. Özellikle yiyecekler, verici olmak için bir yoldur. İyi bir aşçı, yemeği sunduğu kişinin de inanmasını sağlamalıdır. Zaten güzel bir yemeğin başına oturan kişi, inanmaya ve büyülenmeye baştan hazır değildir midir?

Bu kelimeleri okuyan Portia, sonunda endişelerini bir yana bırakıp kendini hayatın getirdiklerine açmaya karar verdi. İşte ondan sonra çözümler akmaya başladı. Portia'nın çağırmasına gerek kalmadan, ablaları çıkıp gelmişler ve üçü birlikte çalışma-

ya başlamışlardı. Günler geçtikçe Sırça Mutfak'ı gerçekleştirebileceklerine dair ümitleri da artıyordu. Bir hafta boyunca, Evie teyzenin kasvetli perdelerini söküp yerine Cordelia'nın ucuz kumaşçılardan bulduğu neşeli pötikareli perdeleri asmışlardı. Beyaz kese kâğıtları ve pembe kutular alıp mutfaktaki masanın etrafında, şarap içerek ve eğlenerek kendi elleriyle süslemişlerdi.

Ev hazır olunca, Portia Sırça Mutfak'ın dünyasını en iyi yansıtacak yemeklerin neler olacağını planlamaya başlamıştı. Ablalarının bu konuda ona bir yardımı olamazdı. Portia kendini serbest bırakınca yemek isimleri gelmeye başladı. Hepsini not aldı ve yapmaya hazırlandı. Sonra o sabah saat sekizde işe girişti. Olivia ve Cordelia, aşçı yamağı olarak çalışıyorlardı. Önce biftek pişirmekle işe başladılar. Olivia ve Cordelia yıkama ve doğrama işlerini yaparken Portia da etleri pişirip kat kat biftek, havuç, jambon ve soğanları dizdi. Et suyu ve şarabı ekleyip ağır ağır pişmesi için fırına attıktan sonra geri kalan yemeklere giriştiler. Bütün pencereleri açtılar ve Portia'nın bulup aldığı dört tane ayaklı pervaneyi kurup tüm yemeklerin kokusunun kaldırırma taşmasını sağladılar. Sonra Olivia'nın elle hazırladığı ufak tabelayı camın kenarına koydular: SIRÇA MUTFAK.

Portia bu fikri, Broadway'den aşağıya yürürken Fransız sabun dükkânının önünden geçtiğinde edinmişti. Dükkândan dışarı, sokağa dökülen kokular —lavanta ve çuha çiçeği, misk ve sandal ağacı— yoldan geçenleri baştan çıkartıp içeri çekiyordu. Portia, yatırımcıların ilgisini çekmenin en iyi yolunun, onlara Sırça Mutfak'm nasıl bir şeye benzediğini göstermek olduğunu fark etmişti. Yemekler. Aromalar. Orada, Broadway'deki kaldırırma durup anneannesinin restoranının ufak bir versiyonunu yaratıp insanları içeriye çekmesi gerektiğine karar verdi. Bu şekilde, bir yer kiralayıp aylık bir masrafa da girmelerine gerek

olmayacaktı. Fazladan elektrik gibi giderleri de olmayacaktı. Bu mükemmeldi. Orada, ablalarıyla beraber ayaküstü bunları Gabriel'e anlatıverdi. "İşte öyle!" diyerek bitirdi. "Ne diyorsun?"

Gabriel'in ağzı açık kaldı ama bir saniye sonra hızla kapattı ve "Burada bir restoran açamazsınız." dedi.

"İşte zaten olay da bu! Burası bir restoran değil."

"Kesinlikle değil." diye onayladı Olivia ve sonra Gabriel'in kendisine dikilen ters bakışlarına bir kaşını kaldırarak cevap verdi.

"Sadece bir örnek." diye aceleyle devam etti Portia. "Daha çok, paket servis gibi bir şey!"

Gabriel gözlerini kıstı.

Portia yutkundtu ve azimle devam etti. "Gerçek Sırça Mutfak'ı, başka bir yerde açtığımız zaman sunacağımız harikulade yemekleri gösteren bir vitrin. Bu sayede insanlar, kafemizin nasıl bir şey olacağı hakkında bir fikir edinecekler ve açmamızı heyecanla bekleyecekler."

Kollarını kocaman açarak içeride duran uçuk mavi ve beyaz eskitme boyadıkları eski çam masayı gösterdi. Evie teyzenin yosun yeşili yemek takımını çıkartmış ve bütün masayı, peynirli börekler, çikolatalı tartlar, tereyağlı minik kekler ve biftek dolu kâseler ve tabaklarla, bir santim bile boş yer kalmayacak şekilde donatmıştı.

"İtiraf et, ağzının suyu akıyor."

"Burada hiçbir şey açamazsınız. Ne restoran ne de restoran örneği." Her bir kelimeyi vurgulayarak söyledi.

"Kim demiş?"

"Bölge yasaları." diye tersledi.

Portia onun yoğun bakışlarını kemiklerine kadar hissediyordu ama iyi bir şekilde değil. Bu hissi görmezden geldi. Tek

yaptıkları insanlara yemeklerini tattırmaktı. Tamam, bu tadım için para alacaklarını kabul ediyordu ama gerçek bir dükkân açtıkları yoktu ki.

“Biz sizi konuşmanız için yalnız bırakalım.” diyen Cordelia, çantasını aldı.

“Ciddi misin?” diye karşı çıktı Olivia. “Tam da işler ilginçleşmeye başlamıştı.”

Gabriel, Olivia’ya dönüp öyle bir baktı ki Olivia omuzlarını silkip Cordelia’nın peşinden çıkıverdi.

Gabriel yanına yaklaşıncı Portia yutkundü. Sonra omuzlarını dikleştirdi. “Kimse sana ne kadar dengesiz biri olduğunu söyledi mi? Bir an tümüyle...” Doğru kelimeyi aradı.

“Tümüyle neymişim ben?” Derin ve şehvetli ama yine de dikkatli konuşuyordu.

“Bir an, şeysin işte, sevimli... Hoş... Sonra birdenbire kişilik bölünmesi yaşıyorsun ve içinden bir canavar çıkıyor.”

Yine düşünmeden kelimeler ağzından dökülüvermişti ve Gabriel’in gözlerinden bir duygu geçti ama anında o amansız maskesi geri geldi.

“Bu sadece bir deney Gabriel.” diye acele acele konuştu Portia. “Yatırımcılara, insanların anneannemin yemeklerini ne kadar sevdiklerini göstereceğiz. Sadece o kadar.”

Portia, içinde bir panik duygusu yükseldiğini hissetti. Kalan azıcık birikimini de bu işe harcamıştı. “Bu sadece geçici bir şey, yatırımcılara yemeklerimizin ne kadar harika olduğunu göstermek için.” diye vurguladı.

“Benim evimde bir restoran işletemezsin!”

“Benim evim! Ve bu da bir restoran değil!”

Gabriel ona hırsla baktı sonra derin bir nefes aldı ve ellerini saçlarının içinden geçirdi.

Kapı zili çaldı.

“Yine ne var?” diye söylendi Gabriel.

Önce kapıda ayak sesleri duyuldu sonra Cordelia ve Olivia bir kadını içeri âdeta sürüklediler.

“İlk müşterimiz!”

“Gerçekten mi?” diye ciyakladı Portia. “Yani, demek istiyorum ki yaşasın!”

“Ah, bilmem ki.” Kadıncağız, üç kardeşin aşırı heyecanından ürkmüş görünüyordu. “Sadece geçiyordum, bu muhteşem kokuları duydum ve penceredeki tabelanızı gördüm. Düşündüm ki şey yani burası restoran sanmıştım, ev değil.”

“Aslında sadece üç kardeşin yemek pişirdiği bir yer!” diye vurguladı Portia, Gabriel’in duyması için. “Gerçekten güzel yemekler! Çocukların limonata stantları gibi düşünün. İçeri gelin.”

“Bilmem ki.”

“Merak etmeyin, biz Teksaslıyız. Yani biraz çılgın görünebiliriz ama kesinlikle tehlikeli değiliz. Sadece bir bakın ne kadar harika yemeklerimiz var.”

Kadın tereddütle içeri geldi ama Gabriel’in bir bakışıyla olduğu yerde kalakaldı.

“Ona bakmayın siz.” dedi Portia. “Göründüğü kadar huy-suz değildir.”

Kadın masanın üstündeki müthiş kokulu yemekleri görünce, tüm tereddüdü buhar olup uçtu. “Bu muhteşem!” diyerek Gabriel’in önünden geçip gitti. “Börek? Ve tart? Bu bir tart değil mi?”

Cordelia tatması için örnekler verirken Portia da yemekleri açıklıyordu. Kadın dışarı çıkarken, eli kolu Olivia’nın paketlediği yemeklerle doluydu. Tam kapıda durup başını salladı. “Biliyor musunuz, beni kurtardığınızı söylemeliyim.”

“Nasıl yani?” diye sordu Portia dikkatle.

“Bu akşam bir arkadaşımın kitabı için bir parti veriyordum ve yemek şirketi son anda, acil bir sorun çıktı deyip iptal etti ve hiç yedek planım yoktu. Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yetmiş Üçüncü Cadde’ye de tesadüfen girdim.” Üçüne neşeyle gülümsedi. “En azından ben tesadüf zannetmiştim.”

Kadın pembe kutuları ve beyaz kese kâğıtlarını hışırdatarak kapıdan çıkınca Cordelia ve Olivia konuşmaya başladılar. Portia arkasını dönünce Gabriel’in hâlâ orada durduğunu gördü. Göz göze geldiler ve öylece kaldılar. Hiç istememesine rağmen, tüm bedenine bir sıcaklık yayıldı. Gabriel, hayal edebileceği en koyu, en zengin aromalı sıcak çikolata gibiydi. Portia, onun çenesini sıkmış kendisine istekle bakışını ve Portia parmak uçlarında uzanıp onu öptüğünde, bütün kontrolünün nasıl yerle bir olduğunu hatırladı. Öpücük bile denemezdi, o kadar hafifti ki. Ama Gabriel bir homurtuyla onu ezercesine kendine çekmişti.

Portia o an gözünün önüne gelince, hafifçe nefesini verdi ve Gabriel’in bakışları dudaklarına kaydı. Tekrar zil çalınca Portia gözlerini kırpı ve Gabriel yalnız olmadıklarının farkına yeni varmış gibi göründü.

“Bu iş daha bitmedi.” dedi Gabriel, sert bir sesle.

Portia bir tepki vermeden gitti. Portia derin bir nefes aldı, endişeleri kafasından uzaklaştırdı ve bir sonraki müşterileri gelmeden önceki birkaç saniyede üç kardeş neşeyle cıvıdayıp dans ettiler.

Sonraki iki gün boyunca, Portia bir derviş gibi yemek pişirdi ve Cordelia, Sirça Mutfak’ın muhteşem yemeklerinin methini duyup sıraya giren ve giderek kalabalıklaşan insanlara yemekle-

rini sattı. Portia hâlâ üst kattakiler için kahvaltı ve akşam yemeği hazırlıyordu ama artık patronuyla arsız konuşmalar geçmiyordu aralarında. Aslına bakarsanız, Gabriel'i hiç görmedi. Sanki özellikle uzak duruyor gibiydi.

Deli gibi çalışarak geçirdiği üçüncü günün sonunda, duştan çıkmış, hâlâ ıslak ve tümüyle bitkin bir hâlde yatakta uzanırken bahçeye açılan cam kapı çalındı. Açınca karşısında Gabriel'i buldu. Şaşkınlıkla bir ona bir yangın merdivenine baktı.

Gabriel, orada öylece durup Portia'ya baktı. Sadece baktı, çenesi yine kasılmış, gözleri gerginlikle kısılmıştı. "Sürekli eve yabancı birileri girip çıkmasına rağmen, senden daha fazla uzak durmaya dayanamıyorum."

Sesi açılığını yansıtıyordu ve daha cümlesini bitirir bitirmez ona doğru uzandı.

Paldır küldür odaya geri girdiler ve Gabriel bir tekmeyle kapıyı kapattı. Onunla öyle yoğun sevişti ki Portia yay gibi gerilip çığlık attı. Elleri ve dudakları bedeninde sahiplenici bir şekilde dolaşıyordu. Birlikte olmalarında ümitsiz bir şeyler vardı. İki de bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorlar ama yine de karşı koyamıyorlardı. Sabahın ilk ışıklarına kadar Gabriel kendini onun bedeninde kaybetti. Sonra yana yuvarlanıp omzunu öptü ve "Kızlar uyanmadan önce yukarı çıkmam lazım." dedi.

Portia sanki uyuşmuş gibiydi. Tüm eklemleri ve vücudu tatlı bir yorgunlukla sızlıyordu. "Birazdan ben de gelirim." diye mırıldandı, çarşaflara ve yorgana gömülürken. "Size bu sabah Meksika usulü bir kahvaltı hazırlayacağım."

Birkaç gün sonra, üst kattaki kahvaltıyı hazırladıktan sonra

—ve de Gabriel onu kapının arkasına çekip duvara yaslayıp başı dönene kadar öptükten sonra— aşağıya inip Sırça Mutfak için yemek pişirmeye başladı. Az zeytinyağı ile somon balığı pişirmeye karar vermişti. Somon pişirdiği tavadaki yağ ile sote edilmiş ıspanak yatağında ve üzerinde çam fıstıkları ile servis edecekti. Alıç meyvesi⁷ eklenmiş suyla ağır ateşte pişirdiği esmer pirinci de tam bitirmişti ki Cordelia gelirken dışarıda kaldırımda bulduğu bir kadını da yakalayıp içeri girdi.

“Kocamın yüksek tansiyonu var.” diye açıkladı kadın, bir taraftan da dairenin girişindeki basamaklara tereddütle bakıyordu. “Yaptığım hiçbir yemekten memnun olmuyor. O yüzden şimdiden söyleyeyim, sizde bana uygun bir şey olacağını hiç sanmıyorum.”

Cordelia, Portia’nın hazırladığı yemeğe bir göz attı, bir kaşını kaldırdı ve sonra kadına döndü. “Bu yemek kocanızın yüksek tansiyonu için mükemmel. Balık yağı, fıstık, alıç ve kepekli tahıllar.”

Bir sonraki satış, uykusuzluk çeken bir kadına, balkabağı tartıydı.

“Tart mı?” diye sormuştu, tereddütlü bir sesle.

“Balkabağı,” diye açıkladı Portia. “Uykusuzluk için birebirdir.”

Üzeri yulaflı, esmer şeker ile pişirilmiş, karanfilli ve kayısı-
lı tatlı da yoğun stres altındaki kadına gitti. Arkasından omuz-
ları düşük bir adam kapıdan içeri girdi. Cordelia ve Olivia bir an
için adamı incelediler.

“Bu hissi tanıyorum.” dedi Olivia ve ona Portia’nın biraz
önce hazırladığı kerevizli lahana çorbasından getirdi.

Adam kaba şöyle bir baktı, midesi daha beter bulanmış gibi
göründü ve “Hayır, teşekkürler.” dedi.

7 Gülgiller familyasından bir bitki türü. Meyvelerinden reçel, marmelat ve macun yapılır.

“Akşamdan kalma değil misiniz?” diye sordu Olivia ve derin bir nefes aldı. “Bakın.” diye devam etti daha nazik bir şekilde. “Bunu için, kendinizi daha iyi hissedeceksiniz.”

Adam ertesi gün o çorbadan daha fazla almak için geldi.

“Lahana, çok içki içmenin çaresi değildir.” dedi adama Cordelia.

Adam sadece omuzlarını silkti ve iki paket çorbanın parasını masanın üstüne sertçe koyup gitti.

Önsezi, Portia’yı şimdiye kadar hiç hissetmediği bir yoğunluk ve güçle yönlendiriyordu. Bu konuda mutlu olmaya çalışıyordu ama endişelenmekten de kendini alamıyordu. Tamam, önsezi hayatına iyi şeyler getirmişti ama geçmişte yaşadığı kötü tecrübe, iyi tarafı fersah fersah geçmişti. Böylece bütün gün çalışmaya ve akşamları da Gabriel yangın merdivenlerinden inip gelince, gecenin yarısını sevişerek geçirmeye devam etti. Ablalarına bundan bahsetmemişti. Gabriel onun sırrıydı. Mutfakta rastlaştıklarında, tedbirli davranıyorlardı; daha birlikte hiç dışarı çıkmamışlardı ya da ciddi herhangi bir konuda sohbet etmemişlerdi. Sırça Mutfak konusundan da ihtiyatlı bir şekilde uzak duruyorlardı. Zaten kendilerini birbirlerinin bedeninde kaybetmekten başka bir şey hakkında konuşacak hâlleri kalmıyordu ki.

Ariel, okuldan sonra Sırça Mutfak’ta takılma ve kendine yer açtığı küçük bir köşede ödevlerini yapma alışkanlığı edinmişti. Onun orada olduğu fark edilmiyordu bile. Yeni girişimlerine başladıktan yaklaşık iki hafta sonra bir gün, Ariel konuşunca Olivia havaya sıçradı.

“Tatlım, beni korkuttun.” dedi gülerek. “O köşeye sıkışıp küçük çatlak bir bilim adamı gibi ödevlerini yaparken neredeyse görünmez oluyorsun.”

O andan sonra, Ariel mutfak tezgâhının ucuna yerleşti.

Öyle bir nokta seçmişti ki artık onu görmemek mümkün değildi.

Birkaç gün sonra Portia üst katta ızgara kuzu pizola, zeytinyağında sotelenmiş patates dilimleri ve sote brokoliden oluşan Kanelerin akşam yemeğini hazırlıyordu. Columbus Caddesi'nde bir seyyar satıcıda kan portakalı bulunca, onlara sürpriz olarak bir sorbe hazırlayıvermişti. İçine bir tek anneannesinin her zaman eklediği portakal likörünü koymamıştı.

Miranda mutfığa girdi. Portia ve Ariel'i görmezlikten geldi. Bir parça yeşil çay alıp fincana attı ve mikrodalgaya koyup kapağını çarparak kapattı.

Miranda'nın telefonu çalıp mesaj geldiğini haber verdi. Cevap verirken parmakları tuşların üstünde neredeyse uçuyordu. Mikrodalgadaki çayı tümüyle unutmuştu. Miranda fincanı çıkarıp bir yudum aldığı sırada, Portia'nın dikkati başka yerdeydi.

"Ahhh!" diye haykırıp fincanı tezgâhın üstüne fırlattı.

Portia tam o sırada, dondurmayı bıçakla keserek karıştırmayı bitirmişti. Hemen bir parçasını bardağa doldurup uzattı. "Bunu hemen ağzına koy!"

Kız nefes almaya çalışarak ve öğürerek gözlerini kapatıp buz parçalarını emdi. Uzun birkaç saniyeden sonra, yorgun bir şekilde tezgâha yaslandı ve yutkundu, sonra Portia'ya bakmaya başladı.

"Farkında mısınız bu çok garip." dedi Ariel, ikisine birden bakarak.

"Garip olan ne?"

Arkalarını dönünce elindeki mektuplara bakarak içeri girmekte olan Gabriel'i gördüler.

"Selam." dedi Portia usulca.

O kalın kirpiklerinin altından Portia'ya attığı bakış, Portia'ya, bir önceki geceyi hatırlatmıştı. Portia, onu karnından aşağıya doğru

öptükçe Gabriel'in bedeninin nasıl titrediğini anımsamıştı.

Bir an sonra, Gabriel bakışlarını kızlarına döndürdü.

"Garip olan ne Ariel?"

Kız omuzlarını silkti. "Portia bir şeyler pişiriyor, sonra da tesadüfen tam olarak onun pişirdiklerine ihtiyaç duyan insanlar ortaya çıkıyor. Hatta burada bile. Değişik bir dondurma yapıyordu ki Miranda ağzını yaktı. Ehh, garip bir durum işte. Sanki büyü gibi."

"Ariel." dedi Gabriel ciddi bir sesle. "Büyü diye bir şey yoktur. İnsanlar sadece görmek istedikleri şeyleri görürler. Hayatın gerçeği budur. Karşılıklarına çıkan duruma göre beklentilerini ayarlarlar." Miranda'ya döndü. "İyi misin?"

"İyiym." diye ters ters cevapladı Miranda.

"Bak gördün mü, şimdi iyisin tabii ama dondurmadan sonra iyi oldun." diye ısrar etti Ariel. "Bunun olduğunu o kadar çok gördüm ki."

Portia huzursuz bir şekilde ürperdi. "Keşke öyle bir sihirli değneğim olsaydı." derken yapmacık bir kahkaha attı. "Ama işin gerçeği, ben içimden geleni pişiriyorum ve karnı aç olan insanlar da beğeniyorlar. Bu kadar basit." Onlara yaptığı yemeği gösterdi. "Aynı bu akşam, siz bütün milletin, bunları iştahla yiyeceğiniz gibi."

Ariel gözlerini devirdi. "Yine bu Teksaslıların *siz bütün millet* lafı."

"Aynen, *siz bütün millet*, yemek soğumadan yeseniz iyi edersiniz." Portia mümkün olduğunca doğal davranmaya çalışarak kapıya doğru yürüdü.

"Hadi ben kaçtım!"

El salladı ve Gabriel ona meraklı bir bakış atıp bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açınca aceleyle fırlayıp gitti.

Yirmi İki

Kızlar yemek pişirirken, Ariel de günlerdir Portia'nın mutfağında oturmuş, annesiyle babası hakkında nasıl daha fazla bilgi bulabileceği konusunda kafa patlatıyordu. Kendini görünmez hissetme olayını tümüyle kendine saklamıştı. Zaten bir psikoloğa gitmiyor olsaydı bile, bu görünmezlik hissinden bahsettiği anda oraya yollayacakları kesindi.

Peynirli tartlar ve kremalı bezeler arasında otururken dikkatli bir şekilde büyükannesini sorgularsa şu ödev için işe yarayabilecek bir bilgi koparabileceğini düşündü. Şimdi sorun, taksiye binmeden onun evine nasıl gideceğini keşfetmeye kalmıştı. Metro hatlarının şehrin öbür tarafındaki Elli Dokuzuncu Caddeden geçmediğini öğrenmişti.

Sonunda eski bisikletini apartmandan dışarı gizlice çıkarabilmeyi başardığında aradan birkaç gün geçmişti. Eski evlerinden buraya gelebilmeyi başaran çok az eşyanın arasına bu bisiklet nasıl girmeyi başarmıştı hiç bilinmez ama iyi ki gelmişti.

Okul formasını değiştirmeye lüzum görmeden bisiklete

atladı. Babası eve gelene kadar rahat rahat üç, hatta belki dört saat vakti vardı. Büyükannesine gidip gelmeye bol bol yeterdi.

Yetmiş İkinci Cadde'den direkt Central Park'a daldı çünkü etrafta bu kadar taksi varken yolda gitmekten çok daha güvenliydi. Yıllardır bisiklete binmemişti ama parktaki kıvrıla kıvrıla giden yolda pedal çevirmeye başladığında, renkli şeritler gidonun iki yanında rüzgârla uçuşurken, Ethel'e binmeyi ne kadar sevdiğini hatırladı.

*I Love Lucy*⁸ dizisini, annesiyle beraber tekrar tekrar seyrettiği için bisikletine bu adı vermişti. Her ne kadar Lucy'nin yerinde olmak istese de ancak yardımcı karakter olabileceğini biliyordu. O, Ethel'di. Annesi hiçbir zaman bu fikrine katılmamıştı ama Ariel yine de böyle hissettiği için bisikletine Ethel adını vermişti. Tüm dünya bunun aksini açıkça görse bile, annesi çocuklarının her zaman başrol aktrisleri kadar iyi olduğuna inanırdı.

Tek yapması gereken Yetmiş İkinci Cadde'nin altındaki geçitten geçip doğu tarafındaki Yetmiş Yedinci Cadde'deki yaya yolundan çıkmaktı. Yürüyüş yolunda bisikletlere izin verilmiyordu ama caddeye çıkıp bütün o taksilerin arasından geçmek yerine park bekçisi tarafından kovalanmayı tercih etmişti.

Kendi evinden, büyükannesine varması on beş dakikadan fazla sürmedi. Bisikletini bir direğe zincirledikten sonra yüksek taş binanın zilini çaldı. Ariellerin binası kırmızı tuğlaları ve yeşil dik çatısıyla çok şık ve güzeldi ama büyükannesininki konak gibiydi. Her tarafında süslü kıvrımları olan büyük blok taşlar ve heybetli devasa bir kapı. Babası giriş katını Portia'dan almayı becerse bile onların binası hiçbir zaman bu kadar şık olmayacaktı.

8 1951 – 1957 yılları arasında Amerika'da yayınlanan sitcom.

Ariel ikinci kere bastıktan sonra diyafon cızırdadı ve hizmetçinin sesi duyuldu.

“Merhaba Carmen. Ben Ariel. Büyükannemi görmeye geldim.”

“Ah, *chica*⁹. *Abuela*¹⁰ senin geleceğini biliyor muydu?”

“Hayır. Ona sürpriz yapmak istedim.”

Doğruydu çünkü büyükannesinin onu ertelemesini istemişti.

“Ne tatlısın. Çok iyi bir *nieta*’sın¹¹.” Kapı otomatığının sesi duyuldu. Ariel kapı kolunu itip içeri girdi. Salona geldiğinde büyükannesi şaşkın bir ifadeyle merdivenlerden iniyordu.

“Ariel?”

Helen Kane mutlu görünmüyordu. Bunun sürprizle bir alakası yoktu. O, zaten torunlarına kurabiyeyle süt ikram edecek tipte bir büyükanne değildi.

“Merhaba, büyükanne!”

Helen ürperdi.

“Ah pardon,” dedi Ariel ve ekledi, “Babaanne.”

Helen, sanki Ariel tüm sabrını tüketmiş gibi derin bir nefes aldı. Ariel her zaman Helen’i çıldırtanın annesi olduğunu zannetmişti ama annesi öldüğü hâlde büyükannesi yine aynıydı.

“Neden buradasın canım?”

En azından ağızından bir *canım* duymayı başarmıştı.

“Bir uğrayıp merhaba diyeyim diye düşündüm.” Ve kafamdaki bazı endişelerden kurtulmak istedim. “Artık bu kadar yakın otururken sık sık görüşmememiz üzücü olmaz mı?”

Helen’in dik bakışlarından bu palavrayı yutmadığını anladı.

9 (İsp.) Kız.

10 (İsp.) Büyükanne.

11 (İsp.) Torun.

“Anthony amcam burada mı?”

Helen duraksadı. “Hayır, dışarıda.”

“Hay aksi.” Hiç de değil!

“Buraya amcanı görmeye mi geldin?”

“Esas seni görmeye geldim ama bir taraftan da amcamın hayatı boyunca yaptığı onca etkileyici şeyi düşünüyordum.”

Büyükannesinin bakışları yumuşadı. “Evet, ne çok şey yaptı.”

Adamın çalışmadığı gerçeğini —babası öyle diyordu— göz ardı edersek tabii ki ama her neyse işte. Ariel, değerli oğlunu övmenin Helen Kane’i hemen yumuşatacağını biliyordu.

“Yaa, evet. Anthony amcanın Afrika’ya yaptığı yolculuğu düşünüyorum da kulağa müthiş geliyor.”

Büyükannesi bir kaşını kaldırdı. “Anthony sana o geziden bahsetti mi?”

Aslında etmemiştir. Ariel bir zamanlar annesiyle babası kavgı ederken duymuştu. Babası Afrika olayını amcasının sorumsuzluğuna örnek olarak vermişti. Annesi onun maceraperest olduğunu gösterdiğini söylemişti. Fakat büyükannesinin bunları bilmesine gerek yoktu.

“Aslında babam bahsetmişti.”

“Eh, sanırım uzun zaman önceydi.”

“Tabii ki ama tam olarak ne zaman gittiğini hatırlamıyorum. Yıllar önceydi herhâlde değil mi?”

“1998’de.”

Helen salondan geçip mutfağa gitti. Davet edilmediği hâlde Ariel de peşinden gitti.

“Carmen, çayımı verir misin lütfen?” dedi Helen.

“*Si, señora*¹².” Kâhya kadın işverenine anlamlı bir bakış atıp

12 (İsp.) Evet, efendim.

başıyla Ariel'i işaret etti.

Helen içini çekti. "Ariel, sen de çay ister misin?"

"Tabii ki. Harika bir fikir."

Büyükannesinin peşinden bir alt kat aşağıdaki bahçeye bakan arka taraftaki oturma odasına ilerledi. Birkaç kere Portia'nın bir şeyler kazdığını görmüştü ama yine de onların evindeki bahçe karman çormandı.

"Ah, evet hatırladım şimdi. Anthony amcam 1998'de gitmişti. Ben daha doğmamıştım bile."

Carmen elinde şık porselen nesnelerle dolu bir tepsiyle geldi ve sanki babannesi bir kraliçeymiş gibi büyük bir seremoniyle servis yaptı.

"Eee, bana Anthony amcamın Afrika'ya gidişini anlatıyordun." diye teşvik etti Ariel. Bir şeyleri dökmek için azami dikkat sarf ederek çayından bir yudum aldı.

"Öyle mi yapıyordum?"

"Evet, doksan sekizde gittiğini söylüyordun? Bahar mıydı, yaz mıydı?"

"Niye bilmek istiyorsun?"

Ariel'in bu soruya dürüst bir cevap vermeye hiç niyeti yoktu. "Tam hatırlayamıyorum da. Yani şöyle, sosyal bilgiler dersi için bir ödev hazırlıyorum." Bu bölüm doğrudu. "Ailemiz hakkında." Bu da doğrudu. "Ailemizin yaptığı havalı şeyler hakkında." Bu da kısmen doğrudu. "Böyle şeylerde en kral Anthony amcam doğrusu."

Babannesi gülümsedi ama biraz hüzünlü bir gülümsemediydi. "Evet, öyledir. Hep öyleydi." Arkasına yaslandı ve bahçeye baktı. "Onu küçük bir çocukken görmeliydin. Görebileceğin en güzel bebektir. Herkes öyle söylerdi. Nereye gitsem, insanlar beni durdurup —sokakta bile— ne kadar güzel bir çocuk olduğunu söylerlerdi."

Ariel, babannesi güzel bebekle sokaklarda dolaşmayla meşgulken babasının nerede olduğunu sormamak için kendini tuttu. Bazı cevaplar arıyordu ve tam olarak yüzeyi kazıyınca altından ne çıkacağını bilmesede babasını konuya katmamanın daha akıllıca olacağını fark etmişti.

“Küçükken,” diye devam etti Helen, “Babasıyla benim izin verdiğimiz her türlü maceraya balıklama daldardı. Altı yaşındayken, Vermont’ta yatılı kampa gitmek istemişti. Düşün altı yaşında!” Helen kıkırdadı. “On yaşındayken, Colorado’daki kamp. Sonra Montana’da. İnanamıyordum. On yedi yaşındayken yaz tatilinde Costa Rica’ya gidip fakirler için ev inşaatında çalışmak istemişti.”

Kafasının içinde bir yerlerde, Ariel duyduğu başka bir konuşmayı hatırlamıştı. Bu sefer babasıyla amcası tartışıyordu.

Benim gittiğim her yere gitmek zorunda mıydın, diye bağırırmıştı babası.

Ağabeyimi örnek aldım işte. N’olmuş?

Bana hayran olduğun için gitmiyordun ki. Her yerde, herkesin seni daha çok sevdiğini göstermeye çalışıyordun.

Ariel amcasının inkâr etmesini beklemişti.

Eh hep de öyle oldu ama değil mi?

Sessizlik. Arkasından babasının soğuk sesi duyuldu.

Evet. Seni her zaman daha çok sevdiler.

Ariel o zaman bir şey anlamamıştı ve şu ana kadar bu konuşmayı bir daha düşünmemişti. Şimdi büyükannesiyle otururken içinde kötü bir duygu yükselmeye başlamıştı.

Yapmacık bir şekilde gülerek, “Yaa,” dedi, “Anthony amcam ne kadar etkileyici. On yedisinde Costa Rica’ya, 1998’de de Afrika’ya gitti öyle mi?”

“Evet. Mayıs 98. O zamandan beri New York’ta hiç uzun

sürelî yaşamadı.”

Ariel’in kalbi o kadar hızlı çarpmaya başladı ki elindeki fincanı tabağa çarpınca porselenler şangırdadı. Helen irkilip bakışlarını pencereden ayırıp Ariel’in tekrar farkına varırken normal ve soğuk güzel hâline geri döndü. “Baban yüzünden gitti biliyorsun.” dedi Helen, sanki kendine yandaş toplamak ister gibi.

“Nasıl yani?”

“Bir kardeşin diğerini kıskanması çok acı bir şey.” dedi büyükannesi dudaklarını sıkarak. “Senin de bir kardeşin olduğundan senin iyiliğin için söylüyorum. O yüzden babanın, amcana ne kadar büyük bir haksızlık yaptığını görebilirsin. Baban her zaman Anthony’nin topladığı ilgiyi kıskanmıştır. O yüzden Anthony kampa gitmek istediği zaman, onu da yollamamız için zorladı. Vermont’a. Colorado’ya. Costa Rica’ya.”

Ariel buna nasıl tepki vereceğini bilemedi. *Ben tam tersi olduğuna inanıyorum*, demesi Helen’in kafasındaki duruma pek uygun değildi.

“Ve sonra Anthony, Victoria’yla tanıştı.” Kısık bakışları sertleşti. “Babandan da çok, her şeyin mahvolması Victoria’nın suçuydu. Ölmüş insanın arkasından konuşulmaz ama onunla ilk tanıştığımda, şeye benziyordu...” Birden lafını kesti ve Ariel’e odaklandı, dudakları ip gibi incecik olmuştu. “Kenar mahallede yetişmiş bir kız gibi görünüyordu. Ama annen akıllıydı. Onu bir sonraki görüşümde, iç dış hırkalı bir takım giymiş ve inciler takmıştı. Gabriel’le Anthony’i birbirine karşı kullandı. Sonunda, Anthony yerine Gabriel’i seçince, zavallı kalbi kırık Anthony Afrika’ya kaçmak zorunda kaldı. Her zaman merak etmişimdir, acaba Gabriel onu kazanmak için ne yaptı diye. O zamana kadar hiç Anthony’e galip geldiği bir şey olmamıştı. Hem de hiç.”

O zamana kadar büyükannesi ona doğru eğilmiş, kendi

kelimelerinin dünyasına dalmıştı. Sonra birden arkasına yaslandı ve Ariel'e ihtiyatla baktı.

Ariel dili tutulmuş bir şekilde oturuyordu. Büyükannesinin söylediklerine inanamıyordu. Anthony amca Victoria ile ilk kendisinin tanıştığını söylemişti ama bir de onunla çıkmış mıydı? Büyükannesi babası hakkında nasıl böyle konuşabiliyordu?

Dimdik oturup, "Bir anne, bir çocuğunu diğerinden fazla sevmemeli." dedi.

Helen pencereden dışarı baktı. "Anne ya da değil, bazı insanlar herkesi kendine çeker. Anthony öyledir." Sonra dönüp direkt Ariel'e baktı. "Baban, onu sevmeyi her zaman çok zorlaştırmıştır."

Ariel'in içi o kadar yanıyordu ki ne söyleyeceğini bilemedi. Oturduğu yerden fırladı ve ön kapıyı çarparak kendini dışarı attı. Bisikletini çözdüğü an mümkün olduğu kadar hızla pedallara asıldı. Parkı geçip Yukarı Batı Yakası'na doğru ilerlerken gidonun yanındaki renkli şeritlerle beraber gözyaşları da rüzgârda uçuşuyordu.

Yirmi Üç

Portia, yemek pişirmenin kokusuna bayılıyordu. Bu kokular evi yuvaya dönüştürüyordu.

Ekim ayı gelmişti. Ablalarıyla beraber Sırça Mutfak'ın deneme versiyonuna başlayalı neredeyse iki hafta olmuştu. Lavabonun önünde durdu ve ellerini yıkayıp o günün yemeklerine başlamaya hazırlandı. Ariel son zamanlarda çok sessizdi. Her zamanki yerinde oturup ödevlerini yapıyor veya günlüğüne yazıyordu. Fakat bazen düşüncelerinin içinde kaybolmuş bir şekilde, alnını kırıştırıp sadece öylece oturuyordu. Portia bir sorunu olup olmadığını sormuştu. Ariel gözlerini kırıştırıp dudak bükmüş ve tekrar ödevlerine dalmıştı.

Ve sonra geçen akşam Portia rüyasında yine elmaları gördü. Kafasında anneannesinin elmalı ıslak kekinin görüntüleri dans ederken kalbi heyecanla çarparak uyanmıştı. Ariel, Gabriel ve gittikçe artan para sorunları arasında, Portia boynundaki ilmeğin giderek sıkılaştığını hissediyordu. Öte yandan, önsezi her geçen gün gittikçe güçleniyordu. Bir tarafı bundan çok keyif alı-

yordu ama bir tarafı da hâlâ direniyordu. Kendini tümüyle önseziye bırakmanın neye mal olacağından çekiniyordu.

Birkaç saat sonra, tezgâhın başında durmuş bir sürahi buzlu çay hazırlayıp rüyayı düşünürken Cordelia'nın çıkagelmesine şaşırması gerekiyordu.

Cordelia yorgun ve darmaduman görünüyordu. Elinde bir market torbasıyla içeri girerken dikkati de dağınıktı. "Şu keki bir kere daha denesek diyorum."

"Hangi kek?" diye ihtiyatla sordu Portia.

"Elmalı kek."

O sırada Portia'yı şaşırtan tek şey, içinde alevlenen tümüyle katıksız ve saf heyecan duygusuydu. Sanki artık bütün endişelerini bir kenara bırakmasının zamanı gelmiş gibi hissetmişti.

Cordelia ona baktı ama bakışlarında bir donukluk vardı. "Biliyordum. Bugünün elmalı kek günü olduğunu bildim. Aynı benim için artık her şeyin bittiğini bildiğim gibi."

Portia gerildi. "Ne?"

O sırada Olivia içeri girdi. "Ne demek her şey bitti? Sorun ne?"

Cordelia kardeşlerinin gözlerinin içine baktı. Bir karara varmaya çalışıyor gibiydi. "Yani insanlara yalan söyleyip, Portia'nın Gabriel Kane'le çalıştığını ima ederek, toplantı ayarlamaya çalışmamın dışında mı, ne sorunum var?"

Portia irkildi. "Gerçekten yaptın mı bunu?" Bu konuda bir yanlış anlama veya bir açıklaması olduğunu ümit etmişti.

Cordelia gözlerini sımsıkı yumdu ve sonra içini çekti. "Evet. Yaptım. Yatırımcılarla ilk randevuları almaya çalışırken düzgün bir şekilde başladım ama resepsiyonistleri bile aşmayı başaramadım. Sonra bir keresinde doğal bir şekilde senin Gabriel Kane'i tanıdığını söyledim ama o cümle bir süre sonra sen Gabriel Kane için çalışıyorsun şekline dönüştü. Sonra da Gab-

riel Kane ile çalışıyorsun hâline dönüştü.” Olduğu yerde büzüldü. “Ondan sonra insanlar seninle görüşmek için sıraya girmeye başladılar.” Yüzü gerginlikten kıpkırmızı olmuştu. “Yapmamam gerekiyordu, biliyorum. Ama James’in başına gelen bu korkunç olay yüzünden ümitsiz durumdaydım. O randevuları ayarlayabilmek, hayatımı kontrol altına alabilmek için bir şeyler yapabileceğimi kanıtlıyordu sanki.”

Portia yaklaşıp elindeki torbayı aldı ve yere koydu. Olivia da yanlarına geldi.

“Hey tatlım.” dedi Olivia, Cordelia’ya sarılarak. “Olsun. Her şey yoluna girecek. Her zaman girer. James için de her şey yoluna girecek.”

“Girmeyecek. Görünen o ki James’e kadar uzanan bir e-posta trafiği var.”

Olivia elinde olmadan homurdandı. “Bu devirde, kim, e-posta izi bırakır ki?”

“Belli ki benim kocam.” Cordelia titrek bir nefes aldı. Konuşmaya başladığında sesi titriyordu. “Ben... Yine... O çok fakir günlere döneceğim.”

Portia ablasını omuzlarından tuttu. “Hiçbirimiz o karavan parkındaki geçmişimize dönmek istemiyoruz. Ama ne olursa olsun, bunu atlatacağını biliyorum. Babam bizi savaşçı olarak yetiştirdi ve şunun farkına vardım ki hiçbirimiz gerçekten kendimiz için savaşıyoruz. Gerçekten. Yeteri kadar savaşıyoruz. Kaderimize razı olmuş bir şekilde, rüzgârda sürükleniyoruz. Babam buna sinir olurdu.”

Cordelia’nın gözlerindeki değişimi gördü; hatta Olivia’nın bile etkilendiğini fark etti. Sanki babasından bahsetmesi, odaya bir enerji ve güç getirmişti.

“Eline kötü kartlar gelmiş olabilir Cord.” diye devam etti

Portia. "Ama artık hayatının kontrolünü doğru bir şekilde eline alma zamanın geldi. Kafanı kumdan çıkart ve hayatını toparlamaya başla."

Cordelia gözlerini sıkıca kapattı. "Ama nasıl?"

"Bilmiyorum." dedi Portia dürüstçe. "Ama bir çare bulacağız. Aynı hiç paramız yokken Sırça Mutfak'ın bir deneme versiyonunu açmayı başardığımız gibi. Ve üstelik işe yarar." "

Yalan söylemediğini ümit ediyordu.

"Şimdi." dedi ve kararlı bir şekilde başını sallayıp bir adım geri çekildi. "Bunun şerefine içeceğiz." Üç bardak çıkardı ve buzlu çayla doldurdu.

Portia ve ablaları bardaklarını kaldırdılar. "Earl Cuthcart şerefine!" dedi Portia.

"Kızlarıyla gurur duyacak." diye devam etti Olivia.

Cordelia derin bir nefes aldı. "İpleri ele almanın, sorumluluk almanın şerefine."

Bardaklarını tokuşturdular ve içtiler. Sanki babalarının güçlü ılık bir Teksas meltemi gibi odayı doldurdu.

Tam o sırada, birisi kapıyı çaldı. Bir saniye sonra da Gabriel içeri girdi.

Her zamanki gibi, kendinden ve gücünden çok emin bir adam havası vardı. Gabriel içerideki sahneye bakarken Portia onu inceledi.

Cordelia, bardağı hâlâ elinde, merhaba demekle vakit kaybetmeden çenesini kaldırdı. "Yatırımcılarla randevu ayarlamak için senin ismini kullanıyordum. Özür dilerim. Yanlış olduğunu bildiğim hâlde yaptım."

Olivia şaşkınlıkla, gülmekle homurdanmak arası bir ses çıkardı. "Pat diye söylemek diye buna denir, Cord."

Gabriel'in yüz ifadesi korkutucuydu. Portia nefesini tuttu

ama doğrusu Cordelia ile daha fazla gurur duyamazdı.

“Gabriel.” diye başladı Portia, Gabriel onlara doğru vahşi bir hayvanın avına yaklaşması gibi yürürken. Bu adam, insanları rahatlıkla ezip geçen biriydi, hem de isminin kullanılmasından daha önemsiz nedenler için bile.

Gabriel gidip Cordelia’nın önünde durunca, Portia neredeyse kalp krizi geçirecekti. Gabriel ona sert sert bakarken Portia korumacı bir şekilde ablasına doğru seğirtti.

“Dürüstlüğünü takdir ediyorum.” dedi sonunda Gabriel, Portia’yı şaşırtarak. “Yüzüme karşı söylemeni de takdir ediyorum. Bunu yapmaya cesaret edebilecek çok az adam tanıyorum.”

Cordelia’nın gergin omuzları gevşemeye, içindeki ateş sönmeye başladı.

“Hey!” dedi Gabriel bu sefer yumuşak bir ses tonuyla. “Her şey olacağına varıyor sonuçta.” Şaşırtıcı bir şekilde, birden gülümseyince yüz hatları yumuşadı.

Ablasına gülümseyişi karşısında, Portia’nın dizleri çözüldü. Gabriel dönüp kendisine baktığında neredeyse boynuna sarılacaktı. Gabriel anlamış gibi hafif bir gülümsemeyle Portia’nın bardağını alıp yavaş yavaş büyük bir yudum içti.

Buzlu çayı yudumlayışı pek imalıydı. Sanki aynı bardağı paylaşıyor değil de öpüşüyorlarmış gibi hisseden Portia kızardı.

Neyse ki Cordelia, ipten kurtulduğu için o kadar rahatlamıştı ki bir şey fark edecek hâlde değildi.

Portia, tahrik olmuş bir şekilde, bardağı elinden kaptı. “Sana biraz daha buzlu çay koyayım mı?”

“Gerek yok.” Yine onunkini elinden aldı. Tekrar Cordelia’ya doğru dönüp tezgâha dayandı. “Yardım edebileceğim bir şey varsa elimden geleni yaparım.”

Eğer Cordelia daha az resmi biri ve Gabriel de daha az ürkü-

tücü olsaydı, Portia ablasının Gabriel'in üstüne atlayıp sarılacağına emindi. Fakat bunun yerine, Cordelia, titreyen dudaklarına hâkim olup, "Teşekkür ederim. Minnettarım." dedi.

Gabriel başıyla onayladı. Portia'nın buzlu çayından uzun bir yudum daha alıp bardağı geri verdi. "Bir toplantım var. Akşam yemeğinde olmayacağım. Sadece kızlar evde olacak." Portia'ya yoğunlaşarak, "Akşam geç geleceğim." dedi.

Olivia'nın radarları birden açıldı ve kaşları kalktı. Portia, yüzünün tekrar kızarmaya başladığını hissediyordu. Neyse ki Cordelia hâlâ kendi derdiyle meşguldü ve Gabriel herkese veda edip gitti.

Portia hafifçe elleri titreyerek işe girişti. Olivia bir şey söylemeye başlıyordu ki Portia başını hemen Cordelia'ya doğru çevirdi. Olivia pes edip bilgisayarın başına oturdu. Cordelia yüzüne bir gülümseme oturtmayı başarıp düzenli bir şekilde içeri akmaya başlayan müşterilerle sohbet etmeye girişti.

Portia tam normal menüdeki yemekleri bitirip elmalı tarta başlayacaktı ki donup kaldı, elleriyle tezgâhı kavradı.

"Portia? Sorun ne?"

Cevap veremedi. Başı dönüyor, kalbi deli gibi atıyordu. Önsezi gittikçe kuvvetleniyordu. Daha önce hiç böyle bir his gelmemiştir. Önsezi asla bu kadar talepkâr olmamıştır. "İncir lazım." dedi, gözleri kapalı bir şekilde, hiç doğal olmayan bir sesle. "Ve çikolata. Ve acı kırmızıbiber."

"Ne?"

Portia gözlerini açınca Cordelia'nın yüzündeki endişeli ifadeyi gördü.

"Bana lazım. Hemen şimdi."

Her tarafı darmadağın bırakıp Cordelia ile beraber markete koştular. Olivia'yı ortalığı toplamaya için geride bıraktılar.

“Önsezi hakkında fazla erken sonuca vardım galiba. Bu yönünü hiç sevmiyorum.” diye mırıldandı Cordelia, evin yakınındaki küçük markette aceleyle koşuştururken. “Şu ani patlamalar? Anneannem de böyle transa geçtiğinde tüm hayatımız dururdu. Biz küçüktük. Hatırlıyor musun? Sonra da sana yemek pişirtirdi.” Cordelia bir paket acı kırmızıbiberi, gereğinden fazla sert bir şekilde market arabasına fırlattı.

“Beni bu işe geri dönmem için sen itekledin. Tanrı aşkına, bir avuç incirin insafına kalmak benim hoşuma gidiyor mu sanıyorsun?”

Cordelia buruk bir şekilde güldü.

Market alışverişini rekor hızda tamamlayıp tam zamanında, patatesli güvecin fırından çıkarma alarmı çalarken, eve geri döndüler. Cordelia’nın telefonu çaldı. James çağırınca, gitmek zorunda kaldı. Olivia, artık düzenli olarak verdiği yoga dersine gitmek için ayrıldı ve Portia da mutfağa daldı. Sanki son üç yıldır uzak durmaya çalıştığı şey, artık onun tek kurtarıcısıymış gibi çalışmaya başladı.

Yirmi dakika sonra sinirleri sakinleşmeye başladı. O süre zarfında, onu rahatsız edecek bir tek müşteri bile içeri girmemişti. Kırk dakika sonra nefesi yavaşladı ve bir saat daha geçtikten sonra, artık kendi ritmini bulmuştu. Önsezi, sanki çocukluğunda öğrendiği bir dansın adımlarını hatırlamak gibiydi.

Porto şarabı, şeker ve kırmızıbiberi kaynattı ve mis kokulu bir şurup hâline gelene kadar kısık ateşte pişirdi. Son dakikada tarçın ekledi. Şurubu bir kenara koyup acı çikolatayı eritti ve pürüzsüz hâle gelene kadar karıştırdı.

Tahta kaşığı her çevirişinde, Portia’nın gözünün önüne dans eden görüntüler geliyordu. Mutluluk, aşk, seks vaat eden yasak elma. Gece, üzerine eğilen Gabriel’in göğsünü, ona kenet-

lenen bakışlarını düşününce, parmaklarından akan bir ürpertiyle elindeki kaşık titredi.

Nedense, incirleri bütün olarak batırmak yerine, birer lokmalık büyüklükte kesip çikolataya buladı ve soğuması için yağlı kâğıda dizdi.

İşi bitince elinde bol miktarda sos ve bir paket tuzsuz yer fıstığı kaldığını fark etti. Fazla düşünmeden fıstıkları da çikolataya batırıp bir kenara koydu.

O akşamüstü fıstıklı çikolataları soğutup buzdolabı poşetine koyduktan sonra kendini apartmandan dışarı atıp ön taraftaki merdivenlere tünedi. Hava şaşırtıcı şekilde soğumuştur.

Yan dairede yaşayan, Portia'nın hep pencerenin önünde otururken gördüğü yaşlı adam, bir taksiden indi. Çok eski olmasına rağmen hâlâ mükemmel görünen spor bir ceket, bir o kadar eski moda pantolon, pırıl pırıl cilalı makosen ayakkabıları ve gri saçlarıyla pek zarif ve şık görünüyordu.

"Merhaba." diye seslendi Portia.

Adam başını sallayıp kendi apartmanının önündeki kaldırıma doğru, ciddi bir şekilde kamburu çıkmış hâlde ilerledi. Kaldırıma gelince ayağını kaldırdı ama bastonu bir girintiye takıldı.

Portia hızla atılıp ona yardım etmek için elini uzattı.

Adam ona hafifçe gülümseyip elini tuttu. Beraberce adım adım ilerlediler. Merdivenin yarısında, bir nefes almak için durmak zorunda kaldı. "Yaşlanmak çok kötü bir şey." dedi Portia'ya. "Hani merak ediyorsan söylemiş olayım."

"Muhallebi çocuklarına göre değil." diye cevapladı Portia. "Büyükannem hep öyle derdi."

Yaşlı adam homurdandı. "Kesinlikle haklı. Şu bir türlü kurtulamadığım kahrolası soğuk algınlığı yüzünden zayıf düştüm. Göğsüm tıkanıyor."

“Gerçekten mi? Göğsünüz mü dolu?”

Adam ona dik dik baktı. “Bu konuda bu kadar mutlu olman gerektiren bir şey yok.”

“Ah, hayır, hayır! Göğsünüz dolu diye mutlu olmadım tabii ki. Sadece bu sabah tarçınlı, acı biberli çikolata kaplı fıstıklar hazırlamıştım. Tarçın ve acı biber göğüs doluluğuna birebirdir. Fıstık da güç veren protein kaynağıdır. Çikolata da endorfin salgılayıp kendimizi iyi hissettirir zaten. Rahatlamış ve mutlu bir şekilde güldü. O çikolatayı hazırlamak için hissettiği yoğun istek kötü bir şeyler olacağı anlamına gelmiyordu. “Size biraz getireyim mi?”

“Duyduğum en garip şey. Soğuk algınlığı için çikolatalı fıstık ha!”

“*Tarçınlı, acı biberli* ve çikolatalı fıstık! Biraz deneyin. En azından sizi daha kötü hissettirmeyeceği kesin.”

Başka bir şey söyleyemeden, başka bir adam onları karşılamak için merdivenlerden aşağıya bir adam indi. O da ilki kadar yaşlı ve bir o kadar şıktı. Tek fark biraz daha rahat hareket edebiliyor gibi görünmesiydi. Koluna girdiği adamın saçları griydi ama yeni gelen saçlarını boyamıştı. Teni daha gergin ve duruşu daha dikti.

“Bakın, burada kim varmış, yan komşu hanım.” Önünde durup neşeyle, “Yakından daha da güzel görünüyor.” dedi.

Portia, iltifattan hoşlanmış bir şekilde gülümsedi.

“Ben Marcus, canım. Ve bu yaşlı huysuz ihtiyar herhâlde doğru düzgün konuşmamıştır bile ama o da Stanley.”

“Merhaba, Marcus, ben...”

“Portia, yan komşumuz. Biliyoruz. Stanley, gördükleri hakkında, beni düzenli olarak bilgilendiriyor.”

Portia tabii ki onu sık sık pencerede görüyordu ama... “Beni mi izliyorsunuz?”

“Ben değil.” dedi Marcus. “Ama Stanley’nin başka yaptığı pek bir iş yok.” Hınzır hınzır gülümseyerek ona doğru eğildi. “Ve doğruyu söylemek gerekirse uzun zamandır olmadığı kadar hayatımıza renk kattın.”

Bu olay biraz rahatsız ediciydi ama Stanley’nin hiç suçluluk hissetmemesi ve Marcus’un gülümsemesinin çekiciliği, bu duruma gülüp geçmekten başka seçenek bırakmıyordu. “Ama ismimi nereden biliyorsunuz?”

Marcus kolunu Portia’nın serbest koluna taktı. “Postacının her şeyi bildiğinden haberin yok mu? Ve bugünlerde başka uğrayan pek arkadaşımız yok.”

Stanley öksürdü.

“Fıstıklar!” dedi Portia. “Onları getirmem lazım.”

“Senin yaptığın bir şeyi yemeğe niyetim yok. Zehirli olmadıklarını nereden bileyim?”

“Hah! Sizi taa evinize kadar götürmemin nedeni zehirlemek için mi sanıyorsunuz?”

“Portia, aşkım, git o bahsettiğin şey neyse getir.” dedi Marcus. “Buralarda her türlü yeni fıstığa ihtiyacımız var.”

Portia güldü ve adamların apartmanından çıkıp kendisinin daldı. İki paket fıstığı kapıp AÇIK yazısını KAPALI’ya çevirdi ve yan daireye yollandı. Vardığında Marcus, Stanley’i pencerenin önündeki en sevdiği koltuğuna, büyük bir şefkatle oturtuyordu.

“Büyük teyzeni tanırdık.” dedi Stanley, gözleri hâlâ kapalı ve başı arkaya yaslı bir şekilde.

“Evie’yi mi tanıyordunuz?”

“O evi, aşağı yukarı biz burayı aldığımız zamanlarda satın aldı. Bir şey söyleyeyim mi o zamanlar burası pek iyi bir mahalle değildi. Çok fazla birlikte vakit geçirmedik. O bir aktristi.” der-

ken, ses tonu hem hafif kibirli hem de eğleniyor gibiydi. “Ben bir Broadway yapımcısıydım, Marcus’un da ajansı vardı. Aktrisler hep bizimle arkadaş olmaya çalışırlardı ve biz mesafe koymayı öğrenmiştik.”

Biraz daha dikleştirdi ve gözlerini açtı. “Evie farklıydı. Kimse-den bir iyilik istemezdi. Kendi başına başaracağına yemin etmişti ve başardı da. Meşhur olduktan sonra bile sosyal olarak pek görüşmezdik ama birbirimizin arkasını kollardık. Nasıl yapmalıyım ki? Bu koskoca dairelerde, birinde Marcus’la ben yaşıyorduk, Evie ise diğerinde yalnız başına yaşıyordu. Hem şu Teksas hikâyesi de var. Ben de Teksas’ta doğdum. Yemek pişirmeye bayılan güneyli bir annem vardı. Evie’nin kardeşi de yemek pişirmeyi severdi ama zaten yeğeniysen bunları biliyorsundur.” Stanley o hafif alaycı gülümsemesiyle baktı. “Seni de hatırlıyorum.” diye devam etti. “Ve Evie’nin diğer vahşi Teksaslı yeğenlerini de. Yangın merdivenlerinden aşağı yukarı günün her saatinde koşuşturup dururdunuz. Birinin sonunda oradan düşüp boynunu kıracağına emindim.”

Portia da ona gülümsedi. “Yangın merdivenindeki sadece bendim ve hayatta kalmayı başardım.”

“Evet, belli. Şimdi de o adam ve kızları taşındı. O adamla beraber mi yaşıyorsun?”

“Hayır!”

Stanley homurdandı.

Marcus kaşlarını oynatarak baktı Portia’ya. “Ben hâlâ o adamı görmeyi başaramadım. Ama Stanley görmeye değer bir manzara olduğunu söylüyor. Çok serseri ve erkeksiymiş.”

“Aman Tanrım, komşuları süzdüğümü bütün dünyaya ilan etmene gerek yok!” dedi Stanley.

Marcus güldü ve Stanley ağır ağır fıstıklarını yemeye baş-

ladı. Birkaç dakika sonra Portia, kendini onların mutfağında papatya çayı hazırlarken buldu. Stanley'e getirip içirdikten biraz sonra, nefes alışını biraz rahatlardı. Stanley rahat nefes almaya başlayınca Portia, Marcus'un yüzünde daha önce fark etmediği gerginliğin de azaldığını gördü.

"Benim artık gitmem lazım." Cep telefonunu yazıp verdi. "Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa hemen yandayım."

"Evie her zaman, sizin kendi çocukları gibi olduğunuzu söylerdi. Onu ziyarete gelmenize bayılırdı."

"Biz de gelmeye bayılırdık." Portia Stanley'nin elini sıktı, Marcus'u kucakladı ve eve döndü. Önseziyi hayatından çıkarttığından beri unutmayı seçtiği şeylerden biri de buydu: Yabancılarla beklenmedik ilişkiler yaşamak. Yemek, her zaman insanları bir araya getiren bir unsurdu.

Ama evden içeri girip de birinin tüm çikolatalı incirleri ve fıstıkları yürüttüğünü görünce tüm huzurlu düşünceleri uçup gitti. Kafasında dönüp duran soru şuydu: Neden? Ve daha önemlisi, kim?

Yirmi Dört

Ariel anahtarını kullanarak eve girdi. Yukarıdan boğuk bir Rock müziği geliyordu. Sırt çantasını girişe yere bıraktı ve çenesini tavana doğru kaldırıp sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. “Baba?”

Fakat babasının evde olmaması lazımdı. Saat daha üç olmamıştı. Ayrıca, babasının inleyen ve gümleyen böyle lanet olasıca bir müzik dinlediğini hayal bile edemiyordu.

“Miranda?” Cevap yok.

“Portia?” Portia’nın kendi evlerinde böyle yüksek sesle müzik çalmasına pek ihtimal vermiyordu.

Merdivenlere yönelip ikinci kata, sonra da üçüncü kata çıktı. Müzik sesi giderek artıyordu. Ariel çok huzursuz olmuştu. Miranda’nın çatı arasında bir haltlar karıştırdığına neredeyse emindi. Çatı katına vardığında, kapı kapalıydı ama müzik o kadar yüksek sesle çalıyordu ki tahta kapı güm güm inliyordu. Ariel elini kapının koluna koyup bir an tereddüt etti, sonra kapıyı açtı.

Müzik sesi daha yüksek olamaz diye düşünmüştü ama

yanılmıştı. Tempo bütün odayı inletip bedenini titretti ve kulak zarlarını bile acıttı. Kimse onu fark etmemişti. Ne yere yayılmış üç genç ne de diğer iki kız ve yerde bağdaş kurmuş oturan Miranda. Ariel aralarında sadece o serseri Dustin'i tanıyordu.

Hepsi isterik bir şekilde gülüyordu. Müzik yüzünden seslerini duymaya imkân yoktu ama sanki sessiz bir film seyrederek gibi yüzlerin aldığı şekillerden güldükleri anlaşılıyordu.

Kokuyu algılaması için bir an daha geçmesi gerekti. Garip tatlı bir duman kokusu. Ve şarap. Aynı annesinin yaptığı gibi. Annesi de eskiden New Jersey'deki, kocaman bir salonu ve yemek odası ile devasa bir mutfak ve oturma odası olan evlerinde, şarap içerdi. Ariel hâlâ bir gün babasının insafa gelip onları Montclair'e geri götüreceği umudunu taşıyordu. New Jersey'de yaşarken Miranda'nın marihuana ve içki içmesi gibi garip şeyler olmuyordu.

Ariel orada donup kalmıştı. Duman etrafını sarıyor, gözlerini ve burnunu yakıyordu ama ne yapacağını bilemiyordu.

Ergenler hâlâ onun orada olduğunun farkında değildiler. Birbirlerine çikolata kaplı toplar atıp ağızlarıyla yakalamaya çalışıyorlar ve gülmeye devam ediyorlardı. Sanki çok komik bir şey yapıyorlarmış gibi.

Onu ilk fark eden serseri oldu. Uzandı ve müziği kısıtı. "Selam." diyerek güldü Dustin. "Ahbap."

Cidden mi?

"Ne var, ne yok?" diye ekledi.

Miranda sıçrayarak arkasına dönerken saçları omuzlarına savruldu. Ariel'i görünce kötü kötü bakarak gözlerini kısıtı. "Yine mi gözetliyorsun?"

"Gözetlemiyorum!"

"Gözetlemiyorum!" diye Miranda onu acımasızca taklit

edince hepsi birden gülmeye başladı.

Ariel yanaklarının yandığını hissediyordu. Utanç diye düşündü ama bu his bile onu yıldırmadı. “Marihuana içiyorsunuz. Ve içki. Babam her an eve gelebilir.”

“Yaa.” dedi kızlardan biri gülerek. “Kesinlikle casusluk yapıyor. Küçük kardeşler birer baş belasıdır.”

Miranda dik dik baktı. “Babam evde değil ve yakın zamanda da gelmeyecek. Git kendi işinle ilgilen, çatlak.”

Böyle çağırılmak, olması gerektiğinden daha fazla acıtmıştı. Ariel insanların onun hakkında garip biri olduğunu, hatta çatlak olduğunu düşündüklerini biliyordu. Hatta bu tanımı günlüğüne bile yazmıştı ama Miranda şimdiye kadar ona hiç böyle seslenmemişti. Anneleri öldüğünden beri, Miranda ona çok iyi davranmıyordu ama hiç bu kadar açık bir şekilde acımasızlık da yapmamıştı.

Ariel, boğazındaki yanmayı ve gözlerine dolan yaşları geri itti ve kim bilir kaçınıcı defa daha ablasının yatağına tıraş kremi sıkın veya uyurken ayaklarına buzlu su döken cinsten belalı bir kardeş olmayı diledi. “Başın belaya girecek Miranda.” Kelimeler boğazına takılırken tek söyleyebildiği buydu. “Ciddi belaya. Ot içiyorsun.”

Birdenbire serseri ona doğru atladı. Ariel çizgi film karakterlerine olduğu gibi gözlerinin yerinden fırladığını hissetti ve geri geri gitmeye başladı.

Dustin onu omuzlarından tutup kendi etrafında çevirmeye başladı. “O bir casus değil. Kafa biri. Değil mi, ahbap?”

Etrafındaki her şey dönüyordu. Çılgınlıktan başka bir şey olmadığını biliyordu ama bir şey hissetti. Fark edilmişti. Çok aptalcaydı. Kendi düşüncesinden dehşete düşmüş bir şekilde kolunu itti. “Bırak beni, seni mağara adamı!”

Dustin onu bıraktı ve bir çikolata topu ikram etti. “Hanımefendi için.” diyerek abartılı bir şekilde eğilerek sundu. “Aslında, benimkinin hepsini alabilirsin.” diyerek ona doğru çikolata dolu bir torba uzattı.

Ariel ona kaşlarını çatarak baktı ama gülümsemesi, yerlere kadar eğilmesi ve sunduğu muhteşem ikolatalar direncini kırdı ve torbayı aldı.

“Hey, saçların çok hoş!” dedi öbür kız, sanki en iyi arkadaşıymış gibi ve ona casus diyen öbür kıza doğru uyaran bir bakış attı.

“Ahh, evet, gerçekten çok havalı!” diye ekledi o kız da.

Sonra hepsi birden Ariel’le konuşmaya ve ona çikolata ikram etmeye başladılar. Miranda gözlerini devirdi.

Miranda’nın söylemesine ihtiyacı yoktu. Ariel tabii ki diğerlerinin onun havalı olduğunu düşünmediklerinin farkındaydı. Tek istedikleri şey onları ispiyonlamamasıydı. Ama gerçek olmadığını bilmesine rağmen, bu görünmezlik olayı onu o kadar çok etkilemişti ki.

“Sakın babama bir şey söylemeye kalkma!” dedi Miranda, sigaradan derin bir nefes alıp uzun uzun üflemeden önce.

Ariel sadece orada öylece durdu. Duman ciğerlerine dolar-ken, elinde çikolata torbasıyla ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışarak. Boğazındaki ve ciğerlerindeki yanma iyice artınca bu sorunun kendisinin değil, babasının sorunu olduğuna karar verdi. Ondan sonrası çok hızlı gelişti. Yıllardır başına gelmediği şekilde, boğazının kapanmaya başladığını hissetti. O kadar uzun süredir olmamıştı ki artık vücudunun havadaki garip şeylere reaksiyon veren alerjisini atlattığına inanıyordu.

Bir anda tümüyle nefes alamamaya başladı.

Miranda ve arkadaşları müziği yine sonuna kadar açmışlardı ve tüm duvarlar sarsılıp inliyordu. Ariel, paniğe kapılmama-

ya çalışarak elindeki çikolata torbasını fırlatıp kapıya doğru atıldı. Yarı koşarak yarı yuvarlanarak merdivenlerden inip odasına daldı. Kısa nefesler almaya çalışarak sırt çantasının içini deli gibi karıştırdı. Hesap makinesi, anti bakteriyel jel. Çoraplar. Kalem üstüne kalem. Başı şişti ve yukarıdaki odanın duvarları gibi güm güm atmaya başladı. Müzik sesi arttığı hâlde ona artık uzaklaşıyormuş gibi geliyordu. Büyük bir yorgunluk bedenini sararken parmakları nefes açıcı spreye değdi. Yakaladığı gibi çıkardı. Annesinin tırnak cilasıyla çizdiği resim gözlerinin önünde dans etti. Düşünmeden, Einstein'ı ağzına soktu ve mümkün olduğu kadar kuvvetle sıktı. Onun hayatını kurtaracak kadar zeki olması için dua ediyordu.

Yirmi Beş

Portia, saat beşte Kanelerin evine gitti. O içeri girerken Miran-da'nın arkadaşları olduğunu bildiği bir grup genç dışarı çıkı-yordu. Dustin denen oğlan, ona çapkın çapkın kaşını kaldırdı. Portia ona, sert bir öğretmen edasıyla —öyle yapabildiğini ümit ederek— ters ters baktı. Oğlan sadece gülüp geçti.

Portia'nın günleri tam olarak üç şey yaparak geçiyordu: Yemek pişirmek, tatlı yapmak ve kendi kendine Gabriel Kane'i düşünmeyi bırakmayı söylemek. Aslında dört şey yapıyordu. Dördüncüsü de Gabriel'i düşünerek geçirdiği zamandı ki bu, gün içinde oldukça uzun bir süreyi kapsıyordu.

Sonra bir de geceler vardı. Fakat bu konuyu gerçekten pek düşünmemeye çalışıyordu. Üst kattaki komşusuyla müthiş ateş-li ve tümüyle özgür bir seks hayatı yaşadığına hâlâ inanamıyor-du. Hem de o, Portia Cuthcart. Her zaman temkinli. Her zaman dikkatli. Her zaman namuslu. Daha hâlâ bir kere bile dışarı çık-mamışlardı. Bandana Balosu sayılmazdı. Olivia onları gitmeye zorlamıştı.

Tamam, içindeki eski mazbut Teksaslı, kulağına bedava süt veren inekle ilgili ona pek de iyi gelmeyen bazı düşünceler fısıldıyordu ama yeni New Yorklu tarafı, o eski hâlden kurtulmasını memnuniyetle karşılıyordu. Teksas'ta kişiliğini yitirmiş, yumuşak hayalet gibi bir kadına dönüşmüştü son zamanlarda.

Kanelere yemek hazırlamayı bitirirken Ariel biraz rengi kaçmış bir şekilde içeri girince düşünceleri bölündü. Ariel bitkin bir şekilde selam vermekten başka bir şey söylemeden oturmuştu.

Birkaç saniye sonra Miranda içeri girdi. "Ariel sana ne anlatıyor?" diye normalden daha kavgacı bir tavırla sordu.

Portia durumu değerlendirdi. "Siz ikinizin arasında neler oluyor?"

"Hiçbir şey." dediler aynı anda.

Miranda kardeşine kaşları çatık bir şekilde baktı, sonra arkasını döndü ve çıkıp gitti. Bir an sonra da Ariel kalkıp gitti. Portia önce bir kapının çarparak kapandığını duydu, sonra da ötekinin.

Bulaşma, dedi kendi kendine. *Akıllı bir kadın, gizli sevgilisinin çocuklarının işlerine karışmaz.*

Böylece akli yine dönüp dolaşıp düşünmemesi gereken konuya geri gelmiş oldu: Gabriel.

Geçen akşam, her zamanki gibi yangın merdiveninden aşağıya gelmişti. Kapıyı açtığında, duştan yeni çıkmış, ıslak saçları elleriyle arkaya taranmış bir şekilde orada dikiliyordu. Beyaz gömlek yerine bir tişört, kalçalarına düşmüş bir kot ve Converse giymişti. İzin istemeden içeri girerken elinden başka bir şey gelmiyor gibiydi. Bu kadar güçlü bir adamın onun karşısında pes etmesi, biraz başını döndürmüyor dese yalan olurdu. Bu güçlü adam onu istiyordu. Bu kuvvetli adam ondan uzak duramıyordu. Bunu düşününce zevkle ürperdi.

Kapıda duran bu adamın, her akşam lüks arabasından inen medeni iş adamıyla uzaktan yakından alakası yoktu. Oda-dan içeriye, kendi eviymiş gibi girerken üstündeki tişörtü sıyırıp kenara attı.

Onu görünce midesindeki düğümleme o kadar ilkel ve açık saçıkta, Portia kelimeleri bulamıyordu.

“Portia.” dedi sonunda bir nefeste ve orada öylece durdu.

“Gabriel, sen iyi misin?”

Gözlerini sıkıca kapattı ve burnundan derin sert bir nefes verdi. “Hayır.”

Sonra onu kollarına aldı ve eski demir başlıklı karyolaya sürükledi. O kadar vahşice seviştiler ki karyolanın başı duvara çarptı. Ama bu bile yeterli olmamıştı. Beş dakika sonra tekrar başladılar. Terli bedenleri sürekli birbirinin üstüne çıkarken sadece nefesler ve inlemeler duyuluyordu. Bir noktada, Gabriel onu sırtüstü yatırıp bastırdı. Adam vahşi bir ifadeyle bakıyordu. Hiç konuşmadan kendilerini ihtiras içinde kaybederken bakışlarını bir an için bile Portia’dan ayırmadı.

Sonunda, nefes nefese, yan yana yatarken Gabriel sessizliği bozdu. Gerginliği biraz azalmış gibiydi. Yarı karanlıkta yatarlarken bir dirseğinin üstüne kalktı ve Portia hakkında her şeyi bilmek istediğini söyledi. Kaçamak davranmaya kalkınca Portia’yı yatağa sıkıca bastırarak konuştu.

Böylece Portia ona ailesini, büyükannesini ve bütün eski güzel hikâyeleri anlattı. Evie’yi ve bu evin eski hâlini, Portia’nın sevdiği hâlini anlattı. Ablalarıyla beraber, Evie’nin eski kostümleriyle nasıl giyinip oyunlar oynadıklarını anlattı.

Gabriel dikkatle dinlerken parmakları Portia’nın kollarında, omuzlarında, köprücük kemiklerinde daireler çiziyor, âdeta anlattıklarını resmediyordu.

Ama bir noktada onun ellerini yakalayıp üstüne doğru yuvarlandı ve cümlesini yarıda kesti. "Portia." diye homurdandı onun ağzının içinde. Serbest eliyle bedenini boydan boya, artık tembel tembel değil, yoğun bir şekilde okşamaya başladı.

Onun dokunuşuyla Portia kendini kaybetti. Ama aklının bir köşesinde, endişeliydi. Paylaştıkları şey terli ve karmaşıktı. Gabriel, Portia'nın özgür seks hakkındaki tüm sözlerine rağmen onun sınırlarını korumasına izin vermiyordu. O ilk öpücük dışında, Portia'nın bedeni ve kendi bedeni üstündeki tüm kontrolü Gabriel elinde tutuyordu. Ama aslında Portia birliktelerken Gabriel'in tüm gardını indirdiğini biliyordu. Gabriel kontrolü elinde tutmaya alışık bir adamdı. Kendini en iyi tanımlayan yönünü kaybederse ne yapardı?

Mutfak dolabının çarpması Portia'yı düşüncelerinden uyandırdı.

"Yemek hâlâ hazır değil mi?" diye sordu Miranda. "Hey, günaydın. Açlıktan ölüyorum."

Portia, sanki bir ergen onun ne düşündüğünü anlayabilirmiş gibi kızardı. Miranda boğuluyormuş gibi homurdanarak, "Akşam yemeği diyorum. Bu yüzyılda yiyecek miyiz?" dedi.

Ariel ve Miranda sofraya oturdular ve Portia, pirzola, bademli yeşil fasulye ve peynirli yulaf servisini yaptı. Portia çıkmadan önce etrafı toparlarken ön kapının açıldığını duyunca dizlerinin bağı çözüldü.

Başını kaldırıp bakınca Gabriel'in koridordan aşağıya doğru geldiğini gördü. Kapının girişinde durdu ve Portia'ya sadece baktı.

"Hey baba, neyin var?" diye alay etti Miranda.

Portia hızla başını eğdi ve ocağa konsantre oldu. Kızının alaycılığını tersleyeceğine, Gabriel ona doğru yürüyüp Miran-

da'nın başının üstünü öptü. "Özür dilerim, tatlım. Güzel bir gün geçirdim."

Bir an için Portia, Miranda'nın ağlamaya başlayacağını düşündü. Ama sonra sandalyesinden fırladı.

"Güzel bir gün mü?" diye söylendi. "Sen hiç dışarı baktın mı? Bulutlu, karanlık bir gün."

Sandalyesini gürültüyle yerine itti ve sert adımlarla yürüyüp giderken tabağını neredeyse tümüyle dolu öylece bıraktı.

"Miranda!" diye bağırdı Gabriel. Gözlerindeki neşe tümüyle kaçtı ve arkasından gitti.

Ariel başını eğdi ve Portia'nın önüne koyduğu yemeğe odaklandı.

Çok sonra, kızlar yattı ve Portia da uykuya dalmak üzereyken Gabriel yangın merdiveninden aşağıya geldi.

"Burası New York." dedi ekşi bir sesle, onu uyandırarak. "Şu pencereleri kilitli tutman lazım."

"Öyle yapıyorum." diye mırıldandı Portia. "Sen, sende olması gereken bir anahtarı kullanarak cam kapıdan içeri giriyorsun. Buna karşı bir yasa olmalı."

Hayal meyal, Portia'nın daha önceden yazıp cama koyduğu kartonun elinde olduğunu fark etti. "Onca yeteneğinin arasında, okuma yok galiba?"

"Okuyabilirim." Elindeki yazıyı bir yana attı ve çarşafların arasına kayıp onu kendine çekti.

Portia karnının üstüne yuvarlanıp iyice yorganın içine gömüldü ve yastığını kucakladı. Gabriel saçlarını kaldırıp dudaklarını ensesinde gezdirdi. Sonra ellerini saçlarından çekip öpücüklerle devam etti. "Benim seksi olduğumu düşünüyorsun." dedi.

Portia homurdandı. "Tabii ki o yazıdan bir tek bunu anladın, değil mi?"

“Seksi Hırsızlar Giremez.”

“Sadece ‘Girilmez’ yazmalıymışım. Basit. Açık ve net.” Ama böyle yazmak çok kaba olurdu. Fakat bu gece uzak durmasını istemişti. Gabriel’in yangın merdiveninden her inişinde, aralarındaki ilişkinin iki yetişkinin özgür seks anlaşması dışında bir şey olmadığı fikrini kabullenmek, daha zorlaşmaya başlamıştı. Portia, eski moda zavallı bir klişeye dönüşmeye başladığını hissediyordu. Onunla her seviştiğinde gittikçe özgür seksten uzaklaştığını hissediyordu. Gabriel’in nasıl bir adam olduğu düşünülürse bu ilişkinin hayırlı bir şekilde bitmeyeceği kesindi. Portia şunu fark etmişti ki Gabriel ona ihtiyaç duyuyor ama sürekli bu ihtiyaca yenik düştüğü için de kendine kızıyordu.

“Bu haksızlık.” dedi Portia nefes nefese, Gabriel çarşafı aşağıya doğru çekerken.

“Haksızlık olan neymiş?” diye sordu Gabriel, diliyle kulağının kenarını yalarken.

“Yorgunluktan ölmüş durumdayım. Bütün gün yemek yaptım.”

“Asıl yorgunluktan ölen benim.” diye cevapladı Gabriel, kısa bir an için tişörtünü sıyırmak ve şortunu tekmeleyip atmak için ara verirken. Tekrar onun üstüne yatarken Portia’yı çevirdi ve kollarını başının üstüne kaldırıp Portia’nın bileklerini gevşekçe kocaman eliyle hapsetti. Portia’nın üstündeki eski tişörtten dikilmiş göğüsleri belli oluyordu. Ona derin derin bakarken gözleri alev alev yanıyordu. “Seninle tanıştığımızdan beri hiç uymadım.”

“Hiç mi? Bir an bile mi?”

Gabriel ona sırtarak baktı. “Çok az.” Serbest elini yumuşak pamuklu tişörtünün içine doğru soktu. Kalçalarını onunkilerin üstüne kaydırды. Portia onun tadını alırken ağzının içinde inledi.

“Sen başımın belası bir hırsızısın.” diye mırıldandı Portia, eli göğüs uçlarına değince nefes nefese kalmıştı.

“Ama *seksi* bir hırsız.” diye ona hatırlattı Gabriel, diliyle biraz önce başparmağının izlediği yolu izlerken.

“Aynı zamanda da patronumsun.” demeyi becerdi. “Ve üst kat komşum. Ayrıca hatırlatayım, beni evimden atmaya çalışan adam da sensin.”

En azından bu son yorumu duyunca rahatsız olacak kadar duyarlıydı.

“Yani?” dedi, Gabriel vücuduna ilgi göstermeye devam ederken. Portia odaklanmak için kendini zorladı. “Sonuç olarak bu çok kötü bir fikir. Üstüne üstlük —ki hâlâ başka bir nedene ihtiyacın varsa tabii— yakında birisi burada neler döndüğünü keşfedecek. Ben paramı Ariel üstüne oynarım. Ve her ne kadar benden hoşlansa da *sen ve ben* fikrinden hoşlanmayacağına adım gibi eminim. Miranda’nın zaten hoşlanmayacağı kesin.”

“Bırak kızlarımı ben dert edeyim. Hem bir zamanlar, Ariel seninle çıkmam için beni ikna etmeye çalışıyordu.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. İyi bir yemek için ufak bir bedel olduğunu düşünmüştü.”

Portia homurdandı.

Gabriel, onun tişörtünü başının üstüne doğru sıyırıp bileklerine doladı ve bir eliyle tutmaya devam etti. İşte yine yapıyordu. Kontrolü elinde tutuyordu. “Çok güzelsin, biliyor musun?”

Bu sefer Portia küçümseyerek güldü. “En iyi ihtimalle, bana sevimli denebilir.”

Gabriel onun gözlerine öyle bir ihtirasla baktı ki Portia nefesini tuttu. “Sen çok güzelsin.” dedi, sıkıysa karşı çık diye meydan okuyan bir tavrıla.

Portia bu sözleri duymaktan çok hoşlanmıştı çünkü inarak söylediği belliydi. Gabriel başını eğip yavaş yavaş onunla sevişmeye başladı. Asla acele etmiyordu. Portia bacaklarının arasında yükselen elektriği hissedebiliyordu.

“Ah, yazının canı cehenneme!” diye fısıldayıp düşünmeyi tamamen bıraktı.

Gabriel hâlâ onu sıkıca tutuyordu ama Portia dönebildiği kadar dönüp bedenini ona bastırdı. Portia ona küfredince Gabriel güldü. Eli karnının üstünden kayıp kalçalarına indi. Gabriel onun dizlerinden birini büküp bacaklarını iki yana açtı ve avcunu baldırlarının içine doğru kaydırınca Portia nefes alamıyormuş gibi hissetti. Ama elini ortaya getirmiyordu.

“Gabriel, lütfen.” diye yalvardı, kıvranıp ellerini kurtarmaya çalıştı ama o hâlâ sımsıkı tutuyordu. Portia daha fazlasını istiyordu.

“Biliyorum.” diye mırıldandı Gabriel, onun tenine. “Ama daha değil.”

Tekrar başını onun bedenine eğdi. Gabriel onun hareket etmesine izin vermiyordu. Portia kesik kesik nefes alıyordu.

Onu okşadı ve öptü. Sonra onu şaşırtarak bileklerini bırakıp bedeni boyunca aşağıya doğru kayd ve elleriyle dizlerini biraz daha açtı.

Ne olduğunu fark etmesi, beyinde bir düğmenin açılması gibiydi. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Oturdu ve geri çekilmeye çalıştı. “Gabriel!” dedi onu itmeye çalışarak.

Ama Portia için fazla güçlüydü. “Şşşt!” dedi, baldırlarının içindeki tenini emerken.

“Ben hiç böyle yapmam.” dedi Portia ama tüm bedeni titriyordu. “Böyle hiç kendimi rahat hissetmiyorum. Bu fazla mahrem.”

“Hayır, değil.” dedi tenine doğru fısıldayarak. “Benim.”

dedi ama o kadar kısık sesle söyledi ki Portia ona değil, daha çok kendi kendine söylediğine emindi.

Dilini tam ortaya değdirmesiyle Portia sırtüstü düştü ve bacaklarını biraz daha aralamak için ittiğinde ona izin verdi. Şehvet tüm bedenini kaplamıştı. Daha önce böyle vahşi bir ihtirasa hiç kapılmamıştı. Kendini serbest bıraktı ve tümüyle Gabriel'e açtı. Portia'nın kendini özgür bıraktığını görünce Gabriel'in de değiştiğini hissetti.

Başka yapabileceği hiçbir şey yokmuş gibi bir inlemeyle Gabriel tekrar onun üstüne uzandı ve sert bir şekilde içine girerken tüm kontrolünü kaybetti. Başka bir şey söylemeden sadece hızlı ve kararlı bir şekilde hareket ediyordu. İhtiyaç duyduğu şeyi alırken onu da bir orgazma daha ulaştırdı. Ne zamanki Portia bir çığlık attı, Gabriel o zaman kendini tümüyle bıraktı. Tüm bedeni titriyor ve sarsılıyordu.

Portia'nın üstüne yığıldı, dakikalarca ve belki daha uzun bir süre öyle yattılar. Portia'nın gözleri kapalıydı. Gabriel'in ılık ve düzensiz nefesini boynunda hissediyordu. Gözlerini açınca Gabriel kendini itip dirseklerinin üstüne kalktı ve ona gözlerini dikti. "Bana neler yapıyorsun böyle?" diye fısıldadı.

"Gabriel..."

Alnını onunkine dayadı ve sonra yana doğru yuvarlandı. Portia onun devam edip yataktan kalkıp gideceğini sandı. Ama onun yerine Gabriel, onu kendine çekti ve kollarıyla sarıldı.

"Hadi uyu, Portia."

"Ama..."

"Portia, uyu."

Portia karar vermeye çalıştı ama Gabriel onu iyice kendine çekip sırtını göğsüne yasladı. Sonunda Gabriel'in tüm gerginliği geçmişti ve Portia uykuya daldı.

Yirmi Altı

“Baba, gerçekten artık deli doktoruna gitmeye ihtiyacım yok. Gayet iyiyim. Sen de iyisin. Miranda da iyi.” Ariel yüzüne kocaman bir gülümseme kondurdu. “Hepimiz iyiyiz, hatırlıyor musun?”

Doğru olmaktan çok uzak olduğunu biliyordu ama artık psikologla konuşmaktan kaçınmak için değişik yollar bulmaktan yorulmuştu. Gerçekten önemli konularda konuşmamak için her seferinde yeni ve yaratıcı bir metot bulmak gittikçe daha zor geliyordu.

Babası çalışma odasındaki masasında oturmuş, önündeki masaya yayılmış işlere bakacağına, pencereden dışarıyı seyreliyordu. Öylece oturuyordu. Sadece bakıyordu. Hiç babasının tarzı değildi.

Hafif bir endişe hissetti. Herhâlde babası da ölüp onu bırakmazdı değil mi?

Gabriel döndü ve onu inceledi. Ariel de aynı şekilde onu inceledi. Kesinlikle bir farklılık vardı babasında ama neyse ki son derece sağlıklı görünüyordu.

Zihninde annesinin görüntüsü canlandı. Babasının etrafında, gülerек dans ediyordu. *“Şu çatık kaşlarını düzeltmek için ne yapabilirim?”*

Babası da annesine, kendine has, o derin ve yoğun bakışlarıyla bakardı.

Babası korkutucu bir adamdı ama aynı zamanda da müthiş biriydi. Mesela, akşam geç vakit işten çıkıp geldiğinde, yatağının kenarında oturduğunu anımsıyordu. Ariel uyuyormuş gibi yapardı. Babası hiçbir şey söylemezdi; sadece ona bakar ve sonra eğilip alnından öperdi. Miranda’ya da aynı şeyi yaptığını biliyordu. Miranda ona bir keresinde söylemişti. Tabii ki anneleri öldüğünden beri ikisinin de yatağının kenarında oturmamıştı. En azından Ariel’in bildiği kadarıyla.

“Öncelikle Ariel,” dedi babası. “Dr. Parson’u deli doktoru diye çağırmanı hiç tasvip etmiyorum.”

Ariel dudaklarının ucuna kadar gelen cevabı yuttu: Domuza ne kadar ruj sürerseniz sürün, domuz hâlâ domuzdur. Deli doktoruna, Dr. Parson diye hitap etmek onun şarlatan olmasını değiştirmeyecekti ki.

“İkincisi, Dr. Parson, muayenehanesine gittiğinde onunla konuşmayı reddettiğini söyledi.”

“Konuşuyorum.”

“Hava durumu hakkında. Veya yeterliliğini sorgulayıp canını okuyormuşsun.”

“Sadece soruyorum: Yirmi birinci yüzyılda yaşayan ve çalışan biri gerçekten keçisakalı bırakıp yuvarlak kemik gözlükler takar mı? İki kelimeyle özetleyeyim: Çakma Freud.”

“Ariel.”

“Pekâlâ, belki onu Freud sakalına bakarak yargılamamam lazım ama yani inanabiliyor musun, siyah deri bir kanepesi var

adamın. Cidden baba, biliyorum herkes senin bir dâhi olduğunu söylüyor ama belki para konusunda zeki olman, sokaktaki gündelik hayatta da zeki olman anlamına gelmiyordur. Sana söylüyorum bak, o adam bir şarlatan.”

Babası bir saniye kadar çok eğleniyormuş gibi baktı ama yüzündeki bu ifadeyi çabucak yok etti. Okuldaki yaşlı Wink’in tahtadaki büyük harfle yazdıklarını sildiği kadar hızla hem de.

“Benim zekâm hakkındaki değerlendirmeni takdir etmeme rağmen, seni temin ederim Dr. Parson gerçek bir doktor. Ve sen de gerçekten, yarın ona gitmek zorundasın.”

Tabii ki ertesi gün, saat 15.30’da Ariel kendini o siyah kanepede bulmuştu.

“Hiç şu Viktorya tarzı kanepelerden bir tane edinmeyi düşündünüz mü? Chesterfield diyorlar galiba adına. Sizin için Google’da araştırdım. Sanırım Freud’un muayenehanesinde de bir Chesterfield varmış.” Ariel bu fikri ciddi ciddi değerlendiriyormuş gibi yaptı. “Baksanıza, Dr. Parson, sizce Freud muayenehanesine deri bir kanepa koyar mıydı? Yani o zamanlar deri kanepeler olsaydı. Çünkü gerçekten, bence sizinki bir işe yaramıyor.”

Ariel adamın kızardığına yemin edebilirdi, tabii sakallı bir adam ne kadar kızarabilirse. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, babasının aklını bir türlü çelemiyordu. Bu konuda babasının hakkını vermek lazımdı doğrusu.

“Ariel,” dedi sonunda Dr. Parson. “Biz senin başına gelen şanslılıkları konuşmak için buradayız, mobilya seçimlerimi de...”

“Belki siz de biriyle kendi şanssız mobilya seçimlerinizi konuşmalı...”

“Ariel.” Adam ismini neredeyse haykırmıştı ki kendini topladı. Ariel’in şahsi teşhisi, adamın kafayı sıyırmak üzere olduğu yönündeydi.

Doktor öne doğru eğildi. “Üç aydır konuşuyoruz. Sabırlı davrandım. Canın ne isterse o konudan bahsetmene izin verdim. Duygularını bir günlüğe yazmanı istedim. Bütün bunları, bana güvenmeni sağlama ümidiyle yaptım.”

Ariel homurdanmamak için kendini zor tuttu.

Dr. Parson gözlerini kıstı. “Ariel.” dedi. “Sana doğrudan sormadığım bir tek soru var. Önemli bir soru. Bunu sormama gerek kalmadan, senin benimle bunu kendiliğinden konuşmak istemeni bekledim. Fakat madem böyle olmuyor, o zaman bana anlatır mısın lütfen: O arabada ne oldu?”

Ariel’in kalp atışları tümüyle durdu. Kendini zorlayarak nefes almaya çalıştı. Nefes al, ver. Avuçlarının terlediğini hissedebiliyordu. Yüzüne bir gülümseme oturtabilmesi için bir saniye geçmesi gerekti. “Neden bahsettiğinizi bilmiyorum.”

“Bence, biliyorsun.”

Eskiden hayat ne kadar basitti. Bir baba, bir anne, bir abla, hep beraber Montclair, New Jersey’de yaşıyorlardı.

“Bunu bastırıp içinde tutarak sadece kendine zarar veriyorsun.”

İyice öne doğru eğildi. Tabletini ve kalemmini bir kenara bırakmış ve dirseklerini dizlerine dayamıştı.

“Niye bu konuda konuşmuyorsun, Ariel? Birini mi koruyorsun?”

Kelimeler sanki midesine indirilmiş tekmeler gibiydi. Verecek bir cevap aradı, alaycı bir cevap, onun dikkatini dağıtacak bir şeyler ama hiçbir şey bulamadı. Gerçek, gerçektir. Hayat bir anda değişebilir.

Başını çevirdi ve dikkatini sade bembeyaz duvara asılı, çerçevelenmiş diplomalara verdi. Bir çerçeve hafif yamuk duruyordu. Ariel bunu ona defalarca söylemişti. Bir keresinde, doktor

aniden ayağa kalkıp çerçeveye gidip düzeltmiş ve tekrar yerine dönmüştü. “Oldu mu!” diye bildirmişti.

Ariel, onun sinirlendiğine pişman olduğunu görmüştü. Ondan hoşlandığı tek an o gündü. Bir tek o gün içindekileri onunla paylaşmayı düşünmüştü. Ama doktor tekrar koltuğuna geri dönüp derin bir nefes almış ve yine o çakma Freud karakterine bürünmüştü.

Şimdi o çerçeve yine yamuk duruyordu.

“Sakladığım bir sır yok.” dedi sonunda. “Koruyacak birisi de yok.”

“Bana kazayı anlat, Ariel.” Duraksadı. “Lütfen.”

Ariel içini çekti. “Tamam. Annem beni, Paramus’taki matematik yarışmasına götürüyordu. Ben arka koltuktaydım, o da önde.” Bacağı kendisine ihanet edip hızlı hızlı sallandı ve ortadaki sehpaye çarptı. Bacağını durdurdu. “Garden State otoyolunda gerçekten çok hızlı gidiyordu. Geç kalmıştık. Yoldan çıktık. Araba hurdaya döndü. Parmaklıkların üstünden uçtuk. Annem öldü. Ben ölmedim.”

Adam orada öyle bir dakika kadar oturdu. Ariel biliyordu çünkü içinden sayıyordu. Ne zaman konuşacağını görmek için değil, aklını dağıtıp kazayı düşünmemek için.

Sonunda, tekrar konuşabildi. “Bu sana kendini nasıl hissettirdi?”

Kendini nasıl hissettirdi? Nasıl hissettirdiğini zannediyordu bu adam?

Saate bir göz attı ve ayağa kalktı. “Ooo, baksanıza. Zamanımız bitmiş.”

Doktor irkilip saate baktı ve sonra gözlerini kırıştırdı. “Ariel.” diye başladı.

Fakat Ariel çoktan kapıdan fırlamıştı bile.

Yirmi Yedi

Portia, son üç haftadır Sırça Mutfak için yemek yapmaktan başka pek bir şey yapmamıştı. Menüdeki tüm yemekler satılmış bir şekilde, evin ortasında dikilmiş dururken, gözünün önünde bir pasta görüntüsü dans ediyordu. Ama herhangi bir pasta değil. Mumlarla dolu, bir kutlama pastası. Gözlerini kapattı ve bir doğum günü partisi planlaması gerektiğini hissetti.

Ama kim için?

Bunu daha sonra yapacaktı, çünkü önce yukarı çıkıp Kaneleler için yemek hazırlaması gerekiyordu. Mutfağa girdiğinde, Miranda ve Ariel masada oturuyorlardı. Ariel ödev yapıyormuş gibi rol yapıyordu. Miranda sessizce duran cep telefonuna gözlerini dikmiş oturuyordu.

“Selam!” dedi Portia.

“Selam!” diye cevapladı Ariel, coşkusuz bir sesle. Miranda sadece gözlerini devirdi.

“Ne var, ne yok?”

“Hiçbir şey yok.” diye tersledi Miranda.

"Miranda, o serser... Yani Dustin'in aramasını bekliyor." diye aceleyle açıkladı Ariel.

Miranda küçük kız kardeşine ters ters baktı. "Geçen gün, onun serseri olduğunu düşünmüyordun, hani şey yaparken..."

Birdenbire susup Portia'ya baktı. İki kız da irkilip yaptıkları işlere geri döndüler.

Miranda cep telefonuna baktı, çenesi kasıldı ama bir saniye sonra dudakları titremeye başladı. "Aramayacak. Beni terk etti. Onun için yeteri kadar olgun değilmişim."

Portia içini çekti. "Oğlanlar bazen gerçek bir pislik gibi davranabilirler." dedi kalçasını mutfak tezgâhına dayayıp. "Dur, tahmin edeyim. Onunla yatmayı kabul etmedin diye, değil mi?"

Ariel şoke oldu.

Miranda kaşlarını çattı. "Öyle bir şey değildi."

Portia sadece bekledi.

"Tamam, belki öyle bir şeydi. Sakın babama söylemeye kalkma!" Kollarına kapandı. "New York'tan nefret ediyorum! New Jersey'i özlüyorum!"

Portia çaktırmadan içini çekti ve Miranda'ya doğru yürüdü. Kısa bir tereddüitten sonra saçlarını okşadı. "Ah, tatlım."

Miranda titrek bir nefes aldı. "Annem bana öyle derdi." Ağlamaya başladı. "Bugün onun doğum günü. Yani doğum günü olacaktı."

Portia belkemiğinden aşağıya bir ürperti geçtiğini hissetti. Doğum günü pastası. Sırça Mutfak'tan içeri girecek yabancı biri için değildi.

Yine, ilk aklından geçen koşarak kaçmaktı ama onun yerine oturup Miranda'ya sarıldı. Ariel onlara, yüzünde ilk defa Portia ve ablalarını dans ederken gördüğü günkü ifadeyle baktı. Portia ona doğru kolunu uzatınca küçük bir kuş gibi kucağına sokuldu.

Portia bir daha içini çekti. Gittikçe bu aileye doğru daha fazla yakınlaştığını hissediyordu.

“Onu çok özlüyorum.” dedi boğulurcasına, vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Ariel bir şey söylemedi. Sadece daha da yakınına sokuldu.

“Ben ve ablalarım sizin yaşlarınızdayken...” dedi sonunda Portia, “Annemle babam öldü. Ne kadar korkunç olduğunu biliyorum.”

“İ-i-ikisi birden mi?” diye sordu Miranda.

“Hı, hı. Anneannemizle yaşamaya gittik.” Portia bir an tereddüt etti sonra direkt konuya girdi. “Her sene annemizin doğum gününde bir parti verip kutladık. Ne dersiniz, bir pasta yapıp anneniz için doğum günü partisi düzenleyelim mi?”

Miranda burnunu çekti ve doğruldu. “Olabilir.”

Ariel, Portia’nın kolunun altından ablasına baktı. “Ama ya babamı çok üzerse?”

Miranda’nın yüz hatları sertleşti. “Onu silip atmak, yanlış bir özleme şekli.”

Bu kadarı yetti. Portia yemek hazırlamak yerine kızlara doğum günü pastası yapmayı öğretti. Sonra kendileri yapsınlar diye işi onlara bıraktı. Anneleri için bir şeyler yapmanın iyileştirici gücü olacağına inanıyordu.

Portia, parti sandviçleri hazırlamaya başladı. Tost ekmeklerinin kenarlarını kesip minik kare şeklinde kanepeler hazırladı; salatalık ve krem peynirli, hindi füme ve gouda peynirli, jambon ve çedarlı. Kızlar bir arada çalışıyorlardı. Ariel, onun yaptıklarını görünce güldü. Genellikle takındığı o küçük yetişkin tarzı yerine, taze ve neşeli bir çocuk kahkahası atmıştı. “Bu gerçek bir parti olacak!” diye neşeyle bağırdı.

Üçü birlikte şaşırtıcı bir uyumla çalıştılar ve kısa bir süre

sonra pasta hazırdı. Portia sandviçleri bitirip buzdolabına koyunca, aşağıya indi ve Evie teyzenin kutularının içinden, renkli süsler ve MUTLU YILLAR yazan bir pankart bulup çıkardı.

Ön kapının açılıp kapandığını duydukları sırada, yemek odasını, doğum günü süsleriyle donatmışlar, masanın üstüne sandviçleri ve tam ortaya da pastayı yerleştirmişlerdi.

“Güzel bir koku alıyorum.” diye seslendi Gabriel ön kapıdan girerken.

Portia nefesini tuttu. Sonuçlarını hiç düşünmeden, önsezinin peşinden gitmişti sadece.

“Bu ne?” diye sordu Gabriel köşeyi dönünce. Balonlara ve pankarta baktı. “Kimin doğum günü?”

Kimse konuşmadı. Portia, Gabriel’in jetonu düşerken tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Gabriel’in sert yüz hatları büzüldü, keskin kenarları yumuşadı. Ağlayacakmış gibi durmuyordu. Daha çok, dikkatle kontrol altında tuttuğu maskesinin altından acı çeken ruhunun açığa çıkışı görülüyordu.

Miranda da onun ifadesini seyrediyordu, çünkü konuşmaya başladığında ses tonu çok kabaydı. “Bu bir doğum günü partisi. Annem için.”

Gabriel söyleyecek bir şey bulamıyor gibiydi ama yaralı bir hayvan gibi görünüyordu.

“Senin tek yapmak istediğin, onu unutmak!” diye suçladı Miranda, babası hiçbir şey söylemeyince. “Sen bizim onu unutmamızı istiyorsun! Bizi bu korkunç yere getirdin, buradaki korkunç insanlarla beraber olmak zorundayız. Bizi istemeyen, bura uymadığımızı söyleyen ve bizi terk eden insanlarla çünkü sen annemizi düşünmek istemiyorsun. Ama şundan haberin var mı, biz onu seviyorduk. Biz onu özlüyoruz!”

“Miranda, bu kadar yeter.” dedi Gabriel, kelimeler ağzından

zar zor çıkmıştı.

“Hayır, yetmez. Senden nefret ediyorum! Bizi buraya taşıdığın için senden nefret ediyorum!” Odadan fırlayıp çıktı. Adımları merdivenlerde sert bir tempoyla yankılandı.

Ariel’in küçücük yüzü o kadar narin ve kırılgan görünüyordu ki Portia şoke olmuştu. Kızcağız belli ki herkesin acısını üstüne alıyor ve ne yapacağını bilemiyordu.

“Seni bu partiyle kırdıysak üzgünüm.” dedi boğulurcasına ve Gabriel’in konuşmasına fırsat vermeden o da odadan fırlayıp çıktı.

Gabriel, Portia’ya baktı. Yüz hatları tekrar sertleşmişti. “Neler oluyor bu lanet olasıca evde?”

Portia derin bir nefes aldı. “Geldiğimde, kızlar çok üzgündü. Miranda’nın erkek arkadaşı onu terk etmişti.”

Erkek arkadaş kelimesini duyunca Gabriel’in gözleri kısıldı.

“Ama esas sorun Gabriel, anneleri hakkında konuşamadıklarını hissetmeleri.”

“Biriyle konuşabilsinler diye o deli doktoruna bir servet ödüyorum!”

“Seninle konuşmaya ihtiyaçları var.”

Ellerini saçlarının arasından geçirdi. “O yüzden senin aklına da ölü bir kadın için doğum günü partisi vermek mi geldi?”

“Aynen öyle.” diye geri püskürdü Portia. “Annem öldüğü zaman, anneannem de ben ve ablalarım için aynı şeyi yapmıştı. Bir şekilde hâlâ bizimle berabermiş gibi hissetmemizi sağlamıştı.”

Gabriel sert adımlarla masaya gitti ve pastaya baktı.

“Tabii ki onu özleyorsun Gabriel ama kızların hâlâ burada. Onların annelerini kutlamaya ihtiyaçları var. Eğer biraz bana benziyorlarsa onu unutacaklar diye ödleri kopuyordur. Koca bir gün geçip gidecek ve o günün onun doğum günü olduğunu bile hatırlamayacaklar diye korkuyorlardır.” Aptalca bir şekilde Por-

tia'nın gözleri doldu.

Gabriel gitmek için arkasını döndü ama kapıda arkası ona dönük durdu. "Her şey yolunda, Portia. Sadece olduğu gibi bırak kurcalama."

Gabriel çıkarken Portia'nın ağzı açık kaldı. "Hiçbir şeyin yolunda olduğu yok." diye seslendi arkasından. "Bunun farkında olacak kadar zekisin."

Cevap vermeden merdivenlerden yukarı çıkıp ortadan kayboldu. Şoke olmuş bir şekilde, Portia arkasından gitti. Gabriel, her şeyi böyle mi bırakacaktı?

Portia kendi kendine, daha fazla karışmayacağına, bu aileye kendini kaptırmayacağına söz vermişti. Kendini önseziye açarken bunu Gabriel ve kızlarla asla kullanmayacağına yemin etmişti. İşte bak kullanınca neler oluyordu. Adamın ölmüş karısı için pasta yapmış ve üçünü de perişan etmişti.

Geri dön ve aşıya in, dedi kendi kendine.

Onun yerine, Gabriel'i takip etmeye devam etti. Merdivenleri ikişer ikişer atlayarak çalışma odasına kadar çıktı. Orada değildi. Üst kattan bir ses duyunca çıkmaya devam etti. Son katı da parmak ucunda çıktı ve daha önce çatıya çıktıkları gece, hiç dikkat etmediği odanın kapısında durdu. Şimdi, buranın depo gibi kullanıldığını fark ediyordu. Eski bir bisiklet ve kutular vardı. Ayrıca bir televizyon ve ses sistemi de vardı ama etrafta kanepe veya koltuk yoktu.

Gabriel bir dolabın içinde durmuş, yüksek bir rafın en arkasına saklanmış gibi duran kutuyu dışarı çekiyordu. Götürüp gürültüyle yere bıraktı ve üst kapağını yırtıp bir sürü çerçeveli fotoğraf çıkardı.

Portia'nın içinde, acı veren bir duygu kıpırdandı: Kıskaçlık. Gabriel onun kollarına her geldiğinde karısını unutuyordu

ama şimdi kadının fotoğraflarına gözlerini dikmiş bakan hâlini görünce kendi kendine, işte bu yüzden bu adamdan uzak durması gerektiğini hatırlattı. Arkasını dönüp gitmeye hazırlandı.

“Ben çok bencilim.”

Ses tonu Portia’yı durdurdu.

“Sen bana haftalar önce, neden fotoğrafları çıkarmadığını, neden karımın anısını, kızlar için canlı tutmadığımı sormuştun. Miranda haklı. Hatırlamak istemiyordum.”

Portia’nın içi biraz daha buruldu. “Onu sevmiştin ve gitti.” derken, sesi neredeyse fısıltı gibi çıkıyordu. “Acıyı hissetmemeye çalışman çok doğal.”

Gabriel duraksadı. “Sorun o değil.” Elleriyle yüzünü sıvazladı. “Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu nereden bileceğim? Kızlar için? Bir kullanım kılavuzları yok ki!”

Portia hafifçe gülümsedi. “Sadece denemeye devam edeceksin. Onların tek istediği bu.”

Gabriel yutkundü ve ona doğru başına salladı. “Gidip kızları getirir misin? Bir fikrim var.”

Portia, Miranda’yı yatağında kıvrılıp yatarken buldu. Gözleri sımsıkı kapalı ve kulağında kulaklıklar takılıydı. Kapıyı çaldı, sonra daha kuvvetle bir kere daha çaldı ama hiç cevap gelmedi. Baktı ki olmayacak, açık kapıdan içeri girdi ve yatağa oturdu. Battı balık yan gider. “Hey, ufaklık.”

Miranda gözlerini devirdi. “Kim insana *ufaklık* diye hitap eder?” Sesi ağlamaktan pürüzlü çıkıyordu.

Portia, Miranda’nın alaycılığının nedeninin üzüntü olduğunu biliyordu. “Baban, seni ve Ariel’i üst kata çağırıyor.”

“Ne yapacak orada, bizi tavan arasına mı kilitleyecek?”

“Ah tatlım, ne yapacağını el yordamıyla bulmaya çalışıyor. Bu arada hatalar yapması normal.”

Kız homurdandı. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Şu anda çaba gösteriyor. Ona bir şans ver.”

“Ne yani? Bana şimdi doğum günün kutlu olsun şarkısını söylemeye ve pastaya dalmaya hazırlandığını mı söylüyorsun?” Ama yine de doğrulup yataktan indi.

Portia’nın, Gabriel’in ne planladığına dair en ufak bir fikri bile yoktu, o yüzden sadece, “Hadi gidip Ariel’i bulalım.” dedi.

Koridordan aşağıya doğru ilerlediler. Ariel’in odası boştu.

“Nerede?” diye sordu Portia, kaşlarını çatarak.

Miranda ona garip bir bakış attı, sonra odaya gidip dolabın kapısını vurdu. “Hey, Ariel. Orada mısın?”

“Hayır.” diye boğuk bir cevap geldi.

Miranda kapıyı açtı. Portia, Ariel’in bir köşede oturup günlüğünü yazdığını zar zor seçebildi.

“Hayır, cevabının hangi kısmını anlamadın?” diye tersledi Ariel.

“Babamın, bizi yukarıda istediği ve hayır cevabını kabul etmediği kısmını.”

Ariel yüzünü buruşturdu.

“Portia’yı bizi toplaması için aşağıya yollamış.” diye ekledi Miranda.

Ariel, Miranda’ya ve Portia’ya baktı. Sonra günlüğünü kaldıracaktı ki durdu. “Arkanızı dönün!” diye emretti onlara.

Deferi gizledikten sonra Portia, Miranda ve Ariel en üst kata yollandılar ve Gabriel’i televizyonun önünde dikilirken buldular.

Miranda ona öfkeyle baktı. Bu işi kolaylaştırmaya hiç niyeti yoktu.

“DVD seyrederez diye düşündüm.” dedi Gabriel.

“Bizi buraya televizyon seyretmeye mi çıkarttın?” diye

sordu Miranda.

Gabriel, Miranda'nın alaycılığına kulak asmadı. "Televizyon değil. Video. Sizin ve annenizin."

Ariel uçararak ilerledi. Miranda, Portia ile beraber kapının girişinde durmaya devam etti. Gözle görülür bir şekilde gergindi.

Gabriel ona baktı. "Annenizle sizin, Paskalya için bir örnek kıyafetler giydiğiniz harika bir tane var."

Miranda dudaklarını ısırды, sonra isteksizce ilerledi. Yaklaşınca, Gabriel uzanıp ona sarıldı ve sonra Ariel'i de yanlarına çekti. "Özür dilerim." dedi.

Portia yine gözlerine yaşlar dolduğunu hissetti. Arkasını dönmeye hazırlandı.

"Nereye gidiyorsun?" diye söylendi Gabriel.

"Eve gitme zamanım geldi." dedi Portia, zar zor gülümseyerek.

"Hayır!" dedi Gabriel ve Ariel. Hatta Miranda bile yarım yamalak gülümsedi ona. Ariel yanına koştu ve onu odaya çekti.

DVDler dışında, Gabriel dört dilim pasta ve bir tepsi parti sandviçi de getirmişti. Dördü beraber yere oturdular, yediler ve seyrettiler.

Victoria Kane çok güzel bir kadındı. Koyu renk saçlar, derin mavi gözler ve bütün erkekleri çıldırtacak pembe gül gibi dudaklar. İlk videoda yirmi beş yaşlarında görünüyordu. Kameranın önünde dans ediyor ve Gabriel'i kendine çekip öpmeden önce göz kırpyordu. Öpüşmeleri çok ihtiraslıydı. Sanki bir aşk filmindeki iki karakter gibi. Portia zorlukla yutkundu.

Kızların ikisi de gülümsüyordu. "Annem çok güzeldi." diyecek derin bir nefes aldı Miranda.

Gabriel de ekranı seyrederken derin bir nefes aldı.

Miranda'nın üçüncü yaş gününü seyrettiler, zarif bir Noel

partisini ve Ariel'in altıncı doğum gününü. Sonunda Ariel, kollarını babasının boynuna doladı ve sımsıkı sarıldı. Miranda sadece başını salladı ve Gabriel de ona başını sallayarak cevap verdi ama Portia aslında Gabriel'in daha fazlasını istediğini görebiliyordu.

Kızlar yatmak için aşağıya indiler. Gabriel sessizce oturdu. Boş gözlerle bakıyordu. Portia, yanına gidip sırtını duvara dayayarak yanına oturdu.

"Bu yaptığın kızlar için harika bir şeydi ama senin için çok acı verici olduğu belli."

"Acı verici?"

"Yas tutan sadece kızlar değil ki..." dedi Portia, ne diyeceğini tam bilemeden. "Senin de acı çektiğini fark etmen önemli. Onu ne kadar çok sevdiğini görebiliyorum."

Gabriel uzandı ve Portia'nın elini tuttu. Başparmağını, parmak eklemlerinin üzerinde dolaştırıyordu. Sonra, son derece ifadesiz bir sesle, "Onu asla sevmedim, hem de hiç." dedi.

Portia sözleri anlamakta zorlandı. "Ne?"

Gabriel derin bir iç çekişle başını duvara yasladı. "Asla evlenmememiz gerekirdi. O da Anthony gibi partilemeyi severdi. Zaten normalde evlenmezdik, eğer hamile kalmamış olsaydı."

Portia dilini yutmuştu. Gabriel birini kazara hamile bırakacak bir adama hiç benzemiyordu. "O yüzden mi evlendin onunla?"

"Dünyanın en iyi babası olmayacağımı biliyordum ama çocuğumun, Victoria gibi partilerden çıkmayan bir kadın tarafından büyütülmesine razı olamazdım. Çocuğun doğru düzgün bakılacağına emin olmamın tek yolu annesiyle evlenmekti." Bir süre sessizce oturdu, sonra ekledi. "Victoria pek anaç bir tip değildi ama elinden geleni yaptı. Kızları da çok severdi. Bunu açıkça görebilirsin."

Portia başını onun omzuna yasladı. Gabriel, onun merakı-

nı cezbetmiş, öfkeden kudurtmuş ve ihtirasla baştan çıkartmıştı ama şimdi bu duyguların hepsi bir araya gelip daha kuvvetli bir hisse dönüşmüştü. Cordelia'nın itirafını nasıl idare ettiğini düşündü. İyi bir baba olmak için ne kadar çabaladığını. "Sen iyi bir adamsın, Gabriel Kane."

Uzun bir sessizlik oldu. "Bunu bir de Miranda'ya söylemeyi dene."

"Zamanla anlayacaktır."

Gabriel içini çekti ve ayağa kalkarken onu da çekip kaldırdı. "Anlayacak mı acaba?"

Yorgunluktan bitap ve yıkılmış görünüyordu. Uluslararası şirketlerin yapamadığını kızları yapmış ve onu yere sermişlerdi. İş dünyasında acımasız olabilirdi ama iş kızlarına geldi mi acımasızlığın yanına bile yaklaşamıyordu. Bu adam kızlarını çok seviyordu ama hayatlarını nasıl idare edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Portia uzandı ve ona sarıldı. Gabriel başını eğdi ve onu kendine sıkıca çekip başını boynuna gömdü. Gabriel'in vücudunun gevşediğini hissedene kadar uzun bir zaman geçti.

"Teşekkür ederim." diye fısıldadı Gabriel, saçlarının içine. "Bu gece için teşekkür ederim."

Sonunda kollarını açıp onu serbest bıraktı ve beraberce dağınıklığı topladılar. Mutfakta beraberce uyum içinde çalıştılar. İşleri bitince Portia, küçük kanepelerin ve pastanın Gabriel'i doyurmasının mümkün olmayacağını akıl etti.

"Otur." dedi Portia onu usulca masaya doğru çekerek. Gabriel, onu kendine çekip yine kontrolü eline almak isteyince kollarının arasından sıyrıldı.

Portia peynirli güzel sulu bir omlet, yanında pastırma, tereyağı ve reçelli kalın ev yapımı ekmek dilimleri hazırlarken Gab-

riel hem onu hem de yemeği aç gözlerle seyretti. Annesi, babası bulabildiği ekstra bedensel bir işten, yorgun argın ve geç vakit geldiğinde, böyle bir yemek hazırlardı ona.

Portia tabağı önüne koyunca Gabriel bir yemeğe bir ona baktı. Bakışlarında insanı sarmalayan yoğun bir duygusallık vardı.

“Teşekkür ederim.” diye fısıldadı tekrar.

Eline çatalı alıp yemeğe başladığında yüzündeki duygunun sadece yemeğin güzelliğinden kaynaklanmadığını biliyordu Portia. Farkına vardı ki annesine, kardeşine ve hatta karısına bakan hep Gabriel olmuştu; şimdiye kadar kimse onunla ilgilenip bakmamıştı.

Bir önceki geceyi, kendisiyle nasıl seviştiğini, nasıl onu sımsıkı tuttuğunu ve öptüğü yerleri hatırladı. Sonrasında kendini mahcup hissedeceğini sanmıştı ama şimdi son derece doğal ve doğru geliyordu. Hatta içinde tekrar bir şehvet dalgasının yavaş yavaş uyandığını hissediyordu.

Bir süredir hissettiği ama kendine bile itiraf etmekten çekindiği bir duygu yüzeye çıkmaya başlamıştı. Gabriel’den, gizli bir maceradan daha fazlasını istemeye başlamıştı.

Bu düşünceyle beraber gözünün önünde beliren yemek görüntülerinden dolayı birden nefesi kesildi. Kızarmış tavuk, jalapenolu tatlı hardal. Bunlar onu kaldırımda ilk gördüğünde ortaya çıkan yemeklerdi ve ilk sevişmelerinden sonra da gözünün önüne gelmişti: Gabriel’in menüsü.

Bu görüntüler, sanki kısık ateşte ağır ağır pişen bir sos gibi sık sık ortaya çıkmaya başlamıştı. Sevişmeleri arttıkça görüntüler daha da güçlü bir şekilde ortaya çıkıyordu. Asıl düşünmemeye çalıştığı şey buydu.

Bu bir hediye miydi? Yoksa bir uyarı mı? İyi haber mi yoksa kötü haber mi?

Hiç bilmiyordu.

Ama eğer Gabriel'den daha fazlasını istiyorsa her ikisi için de o zaman bunu öğrenmek zorundaydı. Gabriel'in menüsünü pişirmek zorundaydı.

Yirmi Sekiz

Ariel, hayatın bazen —çoğunlukla— çok anlamsız olduğunun farkındaydı. Bu gerçek, bazen onun kadar zeki bir kızın aklını çöpe atıp sivilce ilaçlarına ve makyaj hilelerine kafa-yı takan kızlar gibi davranmak istemesine neden oluyordu. Neredeyse.

Hayat, kolay denklemler ve mükemmel cevaplardan oluşmuyordu. Onun yerine, anneniz bir an vardı sonra bir anda yok oluyordu. Size korkunç davranan ablanız, bir saniye sonra çok iyi davranabiliyordu. Ama Miranda'nın tekrar acımasız hâline geri dönmesi ne kadar sürecekti acaba?

Babasının uyuduğuna emin olduğu anda, Ariel gizlice yukarı çıktı ve DVD'leri aldı. Tekrar odasına dönünce dolabın içine saklanıp CD'lerden birini dizüstü bilgisayarına taktı ve annesiyle olan sahneleri bulmak için ileri sardı.

Bazı günler, annesinin neye benzediğini hatırlamakta zorlanıyordu, yani kazadan önceki hâlini. Çoğunlukla onu, arabadaki hâliyle hatırlıyordu.

Kazayı hatırladıkça midesi kasılıyordu. Bunun da kimseye bir yararı yoktu. Dahası, gerçek bir deli doktoru bunu anlamalıydı. Kaza hakkında konuşmanın onu sadece perişan ettiğini ve tümüyle vakit kaybı olduğunu bilmesi gerekirdi.

Tabii ki babasını, doktorun bir şarlatan olduğuna ikna etmeye çalışmasının nedeni, kaza hakkında konuşmak istemesiydi. Ne onun ne de başka birinin, annesinin ölümünü seyretmek zorunda kaldığını bilmesini istemiyordu. Eğer babası, bütün olanlar sırasında, Ariel'in bilincinin açık olduğunu bilse kafayı yemesinden korkup onu kendi iyiliği için bir hastaneye yatırırdı. O yüzden sessizliğini korumuştı. Ayrıca sadece babasının kendini daha kötü hissetmesine neden olacaktı. Kazadan beri keşfettiği şey şuydu: Diğer insanları üzecek şeyler söylemenin ne anlamı var? Hiç.

Dolapta oturmuş, bir önceki doğum gününün videosunu seyrederken uyuyakalmak üzereydi. Ama girişten gelen çatırtıyı duyunca sıçrayarak uyandı. Taa yukarı, dolabın içine kadar varan keskin sesler duyuldu. Miranda ve babası.

Ariel dikkatini bilgisayar ekranına vermeye çalıştı. "Her şey yolunda." diye fısıldadı, annesinin elinde pastaneden alınmış üstü mumlarla dolu pastayı tutan görüntüsüne parmağıyla dokunarak.

Ama babasının sesi öyle güçlü çıkıyordu ki ekrana odaklanmak zor oluyordu. "Hangi cehenneme gittiğini zannediyorsun sen, genç hanım?"

"Dışarı baba. Dışarı çıkıyorum!"

"Sen öyle zannet!"

Miranda'nın sesi de babasınıninki kadar öfkeliydi. Akşamki barış, tabakta kalan pastanın çöpe sıyrılıp atılması gibi kayıp gitmişti.

Ariel, bir melodi mırıldanmaya başladı. Seyretmedikleri başka bir DVD buldu ve bilgisayara taktı. Eğer yeterince uğraşırsa kavgayı duymamayı başarabilirdi. Her şey yolundaymış gibi davranacaktı.

Oynatma tuşuna basınca ekranda Miranda ile annesinin oturma odasında gülerек birbirlerini kovalama görüntüleri belirdi. Annesi dizlerin üstünde biten, dar kırmızı bir elbise giymişti. Saçları kabarık bir tarzda yapılmış ve daha koyu bir ton kırmızı ruj sürmüştü. Kameranin arkasından Ariel'in sesi, ona nereye gittiğini soruyordu.

Annesi güldü. *"Nereye mi gidiyorum?"* Abarttılı bir şekilde soruyu düşünüyormuş gibi rol yaptı. *"Bir kitap partisine canım, evet, kitaplardaki heyecanlı hayatları olan mutlu karakterler hakkında konuşulan şu kitap gruplarından birine."*

"Babam da gidiyor mu?" diye soran kendi sesini duydu Ariel.

Bir saniye için annesinin gülümsemesi donuklaştı. *"Baban meşgul."*

Annesi, o zamanlar yedinci sınıfta olan Miranda'ya makyaj yapmıştı. O sırada ablası kırıta kırıta yürüyerek kadraja girdi ve kameraya dönüp poz verdi. *"Ben çok güzelim."* dedi cilveli cilveli. *"Tek kelimeyle muhteşemim."*

Ariel, arka plandan gelen, kendi homurtusunu duydu.

Miranda dil çıkardı ve havalı bir şekilde arkasını döndü.

Bilgisayarı iyice kendine çekerek ekrana odaklandı. Eski evlerinin detaylarını hatırladı. Koyu renk ahşap parkeler, kocaman halılar ve şık mobilyalar. Annesi şıklıktan hoşlanırdı. Babası ise hiç hoşlanmazdı.

"Senin tek yapman gereken, faturasını ödemek Gabriel. Zaten pek evde yaşamıyorsun."

Bu anı, bir yerlerden fırlayıp gelmiş ve Ariel'in tekrar DVD'ye dönmesini sağlamıştı. Kapının zili çaldı ve Ariel annesinin yüz ifadesinin değişmesini seyretti. Elbisesini düzeltirken kahkahası ve yüzündeki gülümseme silinmişti.

"Nasıl görünüyorum, tatlım?"

"Mükemmel." diyen kendi sesini duydu Ariel.

Filmin arka planında Miranda kapıya doğru koşarken annesinin durup beklediği görünüyordu.

"Kapat artık şunu, Ariel."

Ama Ariel kapatmamıştı ve annesi onun orada olduğunu unutmuştu. Miranda heyecanla, koşarak odaya geri gelmişti ve Ariel, birdenbire ondan sonra olanları hatırladı.

Anthony amca yürüyerek ekranın görüş açısına girdi. Üzerinde spor bir ceket, mavi tişört ve kot pantolon vardı. Annesini görünce durdu ve ona gülümsedi.

"Anthony!" diye haykırdı annesi.

Sonra kayıt bitiyordu. Kapatma düğmesine basıp ona merhaba demek için yanına gittiğini hatırlıyordu.

Kendini bildi bileli, Anthony amcası hayatlarına girip çıkarırdı. Ve kendini bildi bileli, annesini gülümsetirken babasını gerçekten öfkeden çıldırtırdı.

Hayatın zor yanlarından birisi, bir şeyi bir kere öğrendiniz mi artık unutamıyordunuz. Mesela amcasının, Montclair'deki evlerine girişini hatırlamak gibi. Annesine babasından önce amcasının âşık olması gibi. Annesiyle babasının evlenme tarihi ile Miranda'nın doğum tarihi gibi. Sanki evlendikleri tarihi saklamak için ellerinden geleni yapmışlardı. Ahhh. Kalbi öyle çok çarpıyordu ki gözleri acıyor ve boğazı tıkanıyordu.

Birdenbire, Miranda'nın merdivenlerden yukarı koştuğunu duydu.

“Sonunu düşünmeden hareket etmeyi bırakıyorsun artık, duydun mu beni?” diye haykırdı babası. Miranda’nın peşinden giderken sesi duvarları sarsıyordu.

“Defol!” diye ciyakladı Miranda.

“Bu evden gizlice kaçmak yok.” diye höyküren babası, Miranda’nın planlarını bozmuştu.

Ariel dizüstü bilgisayarını kapattı ve ellerini kulaklarına bastırdı.

“Hayır, hayır, hayır...” diye fısıldadı. *Hayır* diye fısıldamasının bir işe yaramayacağını bildiği hâlde yine de devam etti. Aynı annesiyle beraber arabada yatarken yaptığı gibi.

Bu anı onu ayağa fırlattı, önce dengesini kaybetti, sonra toparlanıp dolabın kapısını hızla açtı. Bu sefer emniyet kemeri ve ezilmiş demirler yüzünden hapsolmuş durumda değildi. Bu sefer bir şeyler yapabiliyordu. Belki yardım edebilirdi.

Tam babası Miranda’yı kolundan yakalamış, odasına doğru götürürken, Ariel kapıyı açtı. Bir an için ablasını tanıyamadı. Miranda, babasıyla beraber satın almadığı kesin olan dappara-cık bir elbise giymişti ve elinde de giyince ayakta duramayacağı kadar yüksek olan bir çift topuklu ayakkabı vardı. Zaten deneme şansı bile olamazdı çünkü babası onu kesin öldürürdü. Veya yirmi bir yaşına gelene kadar bir yere kapatırdı.

“Bunu yapamazsın! Arkadaşlarım bekliyor! Sen imkânsız hâle getirmeden bile burada arkadaş edinmek çok zor zaten!” diye çığlık çığlığa bağırdı Miranda.

Babasının dinlediği yoktu. Miranda’yı zorla odasına soktu. “Ne biçim arkadaşlar bunlar.” diye sorguladı babası, “Bu kılıkla mı buluşacaksın?”

Ariel geri çekildi ve kapısını kapattı. Sonra pencereye koşup dışarıdaki yangın merdivenine baktı. Camı açınca serin hava

yüzüne vurdu. Rüzgâr, beraberinde şehrin seslerini de getirdi. Ariel dişlerini sıkarak dışarıdaki incecik metal sahanlığa adımını attı. Ariel yüksekte nefret ediyordu, yangın merdiveninden de nefret ediyordu. Babasının, Miranda'yla ona yangın merdiveninin yanına dahi yaklaşmalarını yasaklamasına bayılmıştı. Ariel hiçbir zaman babasına tümüyle karşı çıkmazdı. Bu işi Miranda'ya bırakmıştı. Yardım etmek için aklına gelen tek yol, babasının dikkatini, onu deli gibi kızdıran Miranda'dan başka bir tarafa çekmekti. Kendisine deli gibi kızmasını sağlayarak.

Demir parmaklıklara sımsıkı tutunarak metalin ayağının altında paramparça olacağı, aşağıdaki bahçeye düşüp tümüyle yok olup gideceği korkusunu görmezden gelmeye çalışarak ablasının penceresine doğru, neredeyse emekleyerek tırmandı.

O sırada rüzgâr sertleşti, yangın merdiveni sallandı ve metaller âdeta protesto edercesine gacırdadı. Ariel'in midesi ağzına geldi ve ne kadar aptalca davrandığını fark etti. Ayağa fırladı ama ayakkabısı demir ızgaraya takılınca ablasının penceresine doğru düştü.

Hayal bile edemeyeceği bir hızla, babasının odanın bir ucundan pencereye doğru uçtuğunu gördü. Babası hiçbir zaman Anthony amca kadar güzel biri olmamıştı ama şu anda yüzündeki ifade tüyler ürperticiydi. Özellikle de penceredekinin Ariel olduğunu anlamadığı için. Tanıdığı anda, sert bir şekilde pencereyi açtı ve Ariel'i içeri çekti.

"Hay aksi." demeyi başardı, tereddütlü bir gülümsemeyle. "Sanırım, başım belada."

Ariel, babasının kafasındaki düşünceleri neredeyse duyabiliyordu. Yüzünden değişik duygular geçiyordu. Miranda, kendisine çıldırmış gibi bakıyordu ki muhtemelen haklıydı.

"Odana git, Ariel." dedi babası, kelimeler boğazından zor-

lukla çıkıyormuş gibi.

“Biliyor musun her zaman konuşmam gerektiğini söyledin ya...” diye cevap verdi Ariel. “Sanırım haklısın, artık hazırım.”

“Odana git!” diye bağırdı babası.

Ariel’in gitmesi için beklemedi, onun yerine arkasını dönüp kendisi odadan çıktı ve tek kelime daha etmeden merdivenlerden aşağıya indi.

Ariel donmuş kalmış bir şekilde bekledi. Babasının evi terk etmeyeceğini, onları terk etmeyeceğini ümit ederek. Neyse ki babasının çalışma odasının kapısını çarparak kapattığını duydu.

“Sen delirdin mi?” diye tısladı Miranda.

Ariel zorla gülümsemeye çalıştı. “Ben mi? Yok ya?”

“Bunu bilerek yaptın.”

“Yangın merdiveninde bilerek mi yakalandım. İşte asıl sen şimdi delirmişsin.”

Miranda ona baktı. Ariel birden kendini tutamadı. “Miranda?”

“Ne?”

“Babama birazcık daha iyi davranamaz mısın?”

Miranda’nın dudakları sarktı. “Niye öyle yapacaktım ki? Babam bir baş belası.”

“Çok sinirlenip bizi bırakıp gitmemesi için...” diye fısıldadı Ariel. “Bizimle uğraşması için birini tutup biliyorsun işte, yine tüm zamanını işte geçirmeye başlayabilir.”

Bir an için Miranda şoke olmuş gibi baktı ama sonra yine o sert yüz ifadesi geri geldi. “Hayır. Babama birazcık bile iyi davranmam ve açıkçası bize bakması için birini tutsa çok daha iyi olur. Arkadaşlarım, hep dadılarına veya hizmetçilere, yirmi papel ödeyip istedikleri gibi gece gizlice dışarı kaçtıklarını anlatıyorlar.” Kendini yatağa atıp bir yastık aldı ve sıkıca sarıldı. “Birini

tutsun diye dua edeceğim. Kim olursa olsun, ondan iyidir.”

Miranda bir kelime daha nefret kusmadan, Ariel odadan fırlayıp çıktı. Miranda dünyanın en mükemmel ablası olmaya-bilirdi ve ailesi de darmaduman bir hâlde olabilirdi ama sonuçta elinde kalan sadece bunlardı. Bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu ama bu da elinden giderse diye ödü kopuyordu. Miranda'nın bu mutsuz aileyi zerre kadar umursamadığını fark etmek, Ariel'i midesine bir yumruk yemiş gibi hissettirmişti.

Ariel, Vezüv Yanardağı'nın patlamasının üstünden bir saat geçmesini bekledikten sonra parmak uçlarına basarak aşağıya indi. Açlıktan ölüyordu. Trajedinin böyle bir etkisi vardı. Eğer şu aile işleri yakında yoluna girmezse herhâlde bir plaj topu kadar şişmanlayacaktı. Her neyse, dedi kendi kendine. Tekrar.

Bu kelimeleri, son bir saattir sürekli kendi kendine tekrar ediyordu. Yani sonuçta Allah'ın hakkı üçtür değil mi? Yangın merdivenine çıkmak daha sadece birinci kural ihlaliydi. Babasının onu yatılı okula postalamak gibi bir şey yapması için daha iki hakkı daha vardı.

Bir sandviç yedikten sonra, babasının çalışma odasından ışık sızdığını görünce içeri bir göz attı. Önce ne yaptığını anlamadı. Kocaman kolçakları olan, büyük deri koltuğunda, yatar gibi yayılmıştı. Uyuyakalmış gibiydi. Babasını böyle uyurken gördüğü bir anı hatırlayamadı. Öylece yatarken neredeyse huzura kavuşmuş gibi görünüyordu.

Garip bir düşünceydi ve o aptal gözyaşları yine gelmeye başladı. Ariel gibi hiç ağlamayan biri için hem de.

Yangın merdiveninde yaptığı gibi, yine hiç düşünmeden,

dikkatlice onun yanına sokulup kıvrıldı. Çok eskiden babası ona yüksek sesle kitap okurken bazen böyle otururlardı. Hâlâ sıska olduğu için babasının yanına rahatça sığıdı. Babası uyanmadı.

“Yangın merdivenine tırmandığım için üzgünüm.” diye fısıldadı.

Babası yine kıpırdamadı.

Babasının odasında, tik tak diye gerçekten ses çıkararak çalışan bir duvar saati vardı. Ariel göz kapaklarının kapandığını hissetti. Acaba deli doktoru babasına son seanstan bahsetti mi diye merak etti. Ettiyse bile babası Ariel’e bundan söz etmemişti.

Artık gözleri kapanmak üzereyken fısıldadı. “Annemle beraber arabada olmamın gerçek nedenini anlatsam ne yapardın acaba? Niye o kadar hızlı gittiğimizi?”

Babası cevap vermiyordu. Hâlâ nefesleri derin ve düzenliydi.

Ariel uyuyakaldığı anı hatırlamıyordu ama ertesi sabah uyandığında kendini yatağına yatırılmış olarak buldu.

Yirmi Dokuz

Portia ve ablaları Sırça Mutfak'ı açalı daha bir ay bile olmamıştı ki YouTube'da hızla yayımlanan videolar gibi, ünlü kulaktan kulağa New York'ta yayılmıştı. Tabii ki yemekler harikaydı fakat insanların tam da ihtiyaçları olan yiyecekleri buluyor olmasının da biraz etkisi olmuştu. Cordelia, herkesin bunun farkına varmasını gayet başarılı bir şekilde sağlıyordu zaten. Olivia'nın sosyal medyada konusundaki doğal yeteneğinin de katkısı inkâr edilemezdi. Cuthcart Kardeşler mükemmel bir takım olmuşlardı.

Fakat o sıralarda Portia'nın aklındaki tek şey, iki gün önce Gabriel'e omlet yaptığı sırada onunla olan ilişkisinden daha fazla beklentisi olduğunu fark etmesiydi. Öte yandan, o günden beri Gabriel yangın merdiveninden aşağıya bir kere bile inmemişti. Hatta kapıdan bile uğramamıştı. Hem garip bir durumdu hem de rahatsız edici. Özellikle şimdi, Portia Gabriel menüsünü pişirmek için cesaretini toplamaya çalışırken.

Portia artık liseli kızlar gibi ona rastlamak için bir baha-

ne uydurma noktasına gelmişti ki Gabriel ön kapıdan içeri giriverdi.

Gelir gelmez ona yaklaşp öpmeyince hem rahatlama hem hayal kırıklığı hissetmişti. Aslında zaten Gabriel öyle hemen gelip sırnaşan tiplerden değildi. Ama yine de!

Onun yerine, tehditkâr bakışlarla ve tam üç kelimelik bir selamlamayla açılış yaptı. “Richard Zaslow’la buluşmayacaksın.”

Portia gerildi. “Richard Zaslow’la buluşacağımı nereden biliyorsun?”

“Gerçekten haberim olmayacağını mı sandın?”

Portia gözlerini kıstı.

“Öyle bakma.” dedi Gabriel, savunmacı bir yüz ifadesiyle. “Sana göre biri değil.”

“Bana göre değil mi? Adamın milyarlarca doları var, restoranları muazzam bir başarıya kavuşturmakla tanınıyor ve bizi kendisi aradı. Nasıl bana uygun olmuyormuş?”

“Dur bir tahmin edeyim. *The New York Observer*’daki fotoğrafı gördükten sonra sizi aradı, değil mi?”

“Eee, n’olmuş?”

“Üçünüz beraber o fotoğrafta harika görünüyordunuz. Charlie’nin Melekleri’nin, önlüklü versiyonu gibi. Richard kadınlardan çok hoşlanır. Ve özellikle yattığı kadınların işlerinin iyi gitmesiyle tanınır.”

Portia derin bir nefes aldı. “Şişko Şef adıyla meşhur etmek için Bartalow Bing’le yattığına imkânı yok inanmam.”

“Bing bir istisnaydı.”

“Bence onun eski karısı bir istisnaydı.” Herkes ayakta kalmak için uğraşan, kurabiye üreticisi Rachel Turnbull’in Richard Zaslow’la tanışmasının hikâyesini biliyordu. Kısa bir süre sonra, beraber oldukları dedikoduları dolaşmaya başlamıştı. Sonra

evlenmişlerdi ve kadının işini uçurmak için Richard milyonlar akıtmıştı. Kurabiye Kraliçesi olarak tanındıktan sonra Rachel boşanma davası açmıştı. Ama şirketi ülkedeki kurabiye piyasasının yüzde otuz beşini ele geçirene kadar beklemişti. “Bence Richard, işle zevki karıştırmamanın bedelini gayet iyi öğrenmiştir.”

Günün yemeklerini masaya yerleştirmeyi, gereğinden yüksek bir enerjiyle yapmaya başladı. Küt! Brüksel lahanaları ve İtalyan pastırması masaya kondu. Çat! Tortillalar, jajitanın yanına gitti.

Gabriel onun yanına geldi ve onu kendine doğru döndürdü. Elleri son derece nazikti. “Bana bak, Portia.”

İsteksizce baktı.

“O sana göre değil.”

“Gerçekten mi?” Portia ona son derece alaycı bir bakış atıp bir adım uzaklaştı. “Aklında daha iyi biri var mı? Sen mi para vermeyi öneriyorsun?”

Portia bu sözleri öylesine söylemişti ama Gabriel ona uzun uzun dikkatle baktı.

Portia elini kaldırdı. “Sakin, ‘New York’taki restoranların yüzde sekseni batır’ teranesiyle cevap vermeye kalkma.”

Gabriel ona bakıyordu.

Kapı çalındı. Gabriel, Portia’dan önce davranıp kapıya gitti. “Serseri.” diye söylenerek kapıyı açtı.

Richard Zaslow şaşkın şaşkın baktı. “Gabriel, senin burada ne işin var?”

“Aslına bakarsan buraya gelme nedenim, Portia’yı senin ona uygun bir yatırımcı olmadığına ikna etmek.”

“Gabriel!”

İki adam da dönüp ona baktılar, sonra Gabriel tekrar hızla Richard’a döndü. Richard’ın, Gabriel’e takdir eden bir sırıtişla bakması Portia’nın hiç hoşuna gitmedi. İkisinin arkadaş olduğu-

nu fark etmek için biraz geç kalmıştı anlaşılan.

“Seni parmağında oynatıyor demek?” dedi Richard.

Gabriel homurdandı ama bu homurtu bir tehdit içermiyordu. Daha çok, erkekler arasındaki ilkel kurallara göre, durumu dürüstçe itiraf edecek cesareti olduğu mesajını veriyordu.

Richard, Gabriel’in sırtına bir şaplak indirdi. “Sana iyi şanslar.” dedi ve sonra Portia’ya dönüp “Al bu herifin hayrını gör.” diye dalga geçti. Ve sonra dönüp gitti.

Portia’nın ağzı açık kalmıştı. “Bu neydi böyle?”

Gabriel tehlikeli bir şekilde mutlu görünüyordu. Portia öfkeden kudurmasına rağmen gülmek için kendini zor tuttu çünkü Gabriel pişmiş kelle gibi sırtıyordu.

“Sanırım zannettiğin kadar ilgilenmemiş.” dedi Gabriel, omuzlarını son derece masum bir şekilde silkerek.

Portia’nın küfür kıyamet cevabını, eski kocası duysa düşer bayılırdı ama Gabriel sadece sırttı ve kolunu beline dolayıp kendine çekti. Sonra onu öyle bir öptü ki Portia’nın dizlerinin bağı çözüldü.

O gece, Gabriel hiçbir şey söylemeden çıkageldi. Portia, büyük teyzesinin tuvalet masasında oturmuş saçlarını tararken gelip arkasında durdu. Fırçayı elinden aldı ve yavaş yavaş, gür saçlarını taramaya başladı. Saçları çok uzamıştı ve eskisi gibi kadife bir saç bandıyla toplanmış fönlü hâline artık hiç benze-miyordu.

Gözleri aynada birleşti.

“Sana parayı ben vereceğim.” dedi yumuşak bir şekilde.

Portia gözlerini kırptırdı ve sonra ona dikkatle baktı.

“Sana ben bakacağım. Artık para konusunda endişelenmene gerek yok.”

Portia yerinden sıçrayıp ona döndü. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Sırça Mutfak’ı açmak istiyorsun. Ben de parayı tedarik edeceğim.” Söylediğini ispatlamak için cebinden bir çek çıkardı.

Portia, çekin üstündeki rakamı görünce nefesi kesildi ama aynı zamanda içinde hafif bir öfke yükselmeye başlamıştı.

“Artık teyzenin döküntülerini de giymeyi bırakabilir...”

Portia onun sözünü kesti. “Bu parayı bana Sırça Mutfak’a inandığın için mi veriyorsun?”

Gabriel ona dik dik baktı. “Niye verdiğimin bir önemi var mı?”

“Tabii ki var! Sadece benimle yatıyorsun diye bana para vermeni kabul edemem!”

Gabriel’in yüzü karardı. “Bunun bizim yatmamızla bir alakası yok. Senin paraya ihtiyacın var. Benim de param var ve o çeki yırtıp atmadan önce, benim tavsiyem, ablalarının fikrini alman. Onların, teklifimi senin kadar çabuk geri çevirmeyeceklerine eminim.”

Portia dişlerini gıcırdattı. Haklı olduğunu biliyordu ama yine de... Gabriel onun başarısız olacağına inanıyordu. Ona inanmayan birinden para alabilir miydi? Bir tarafı, neşeli bir şekilde “evet” diyordu. Ama kendi yetenekleriyle başarabileceğini ispatlamaya çalışan yeni tarafı, irkilip geri çekiliyordu.

Sırça Mutfak’a gerçekten inanan bir yatırımcı bulmak, Portia için sadece para bulmaktan öte bir anlam taşıyordu. Sembolik bir anlam. Tarafsız bir yatırımcı bulmak demek, birisinin gerçekten onun yaptıklarına inanması demekti. Hayatındaki erkekten bağımsız olarak var olabileceğini ispatlayacağı, güçlü

bir adım anlamına geliyordu. Kocas1 ona bakm1ř, bir yuva ve yaşam vermişti ama ondan sıkıldığı anda, hayatına onsuz devam etmek isteyince her şeyini ayağının altından bir halıyı eker gibi alıvermişti.

Portia çenesini kaldırdı.

Gabriel gözlerini kısıtı ama içinde bir kahkaha pırlıtısı dolaşıyordu. "lmm inatçı kadınların elinden olacak."

Bir sonraki hafta, Gabriel sinir olmasına rağmen, Portia eki bozdurmadı ve hiçbir şey olmamış gibi potansiyel yatırımcılar için yemek pişirmeye aynı hızla devam etti. Her gece yalnız kaldığında, çeki sakladığı Sırça Mutfak yemek kitabının içinden çıkartıp baktı. Her geçen gnle beraber banka hesabı daha da eriyordu ve yakında bu parayı kullanmama lüksü kalmayacağının farkındaydı. Ama yine de her gecenin sonunda, çeki yine aynı yere kaldırıp yatıyordu.

Cordelia, gün be gün, sofrayı gümüşler ve porselenlerle kuruyordu. Olivia her şeyi öyle güzel düzenliyordu ki sanki şık Country tarzı bir dergi için değerli bir tablo görüntüsü yaratıyordu. Portia, insanları mutlu eden âdeta hazdan eriten yemeklerle besliyordu. Ve sonunda mucize gerçekleşmeye başladı. Yiyecekler işe yaramaya başladı. O haftanın sonunda dört farklı yatırımcı gruptan teklif geldi. Sanki kitabın arasındaki Gabriel'in çeki ve yemeklerin gücü birleşip bir çeşit by yapmış ve şapkadan tavşan çıkmıştı.

Cordelia, Olivia ve Portia, cuma akşamı masanın başına oturmuş, tekliflerin üstünden geçerken mutlu oldukları kadar dilleri de tutulmuştu.

“İnanabiliyor musunuz?” diyerek güldü Olivia.

“Çok şaşkınım.” dedi Portia.

“Ben değilim.” dedi Cordelia, başını sallayarak. “Başından beri size söylüyordum. Bu yemek çılgınlığı döneminde, Teksaslı üç kardeşin muhteşem yemeklerine kim yatırım yapmak istemez ki? Bu yemekler için ölünür be.”

Portia’nın akli birden anneannesiyle olan anılarına kayınca sanki donup kaldı. Fırtına. Ağır ateşte pişmiş et ve düşen yıldırım.

Cordelia masanın üzerinden uzandı. “Özür dilerim tatlım. Düşünmeden konuştum.”

Olivia ayağa fırladı. “Hadi bunu kutlayalım!”

Toby Keith’in müziğiyle daha salonda ancak bir tur atmışlardı ki Ariel seslerini duymuş olmalı, başını kapıdan uzattı ve davet beklemeden dans ederek odaya daldı.

İki şarkı sonra, Olivia mutfığa doğru gitti. “Birer margaritayı hak ettik!” Ariel’e bir göz attı. “Ve çocuklar için de alkolsüz margarita.”

Cordelia cips aramaya gitti. Portia taze guakamole sosu hazırladı. Ariel deli gibi sırtarak tabureye tünedi.

“Sizler, tanıdığım en garip yetişkinlersiniz. Biliyorsun, değil mi?” Tatlı içecekten bir yudum aldı. “Eee, neyi kutluyorsunuz?”

“Harika geçen yatırımcı toplantıları veee...” derken Olivia kelimeyi iyice uzattı. “*The New York Post* gazetesiyle bir röportaj teklifi!”

“Bu iyi bir şey, öyle mi?”

“Muhteşem.” diye onayladı Cordelia.

“Babam da çok sevinecek.”

“Babana söylemeye gerek yok.” dedi çabucak Portia.

“Ama o da bilmek ister!”

“Tabii ki öğrenecek. Ama ona ben sürpriz yapsam?” Portia ona kendi söylemek istiyordu. Çekini geri vermek. Homurdanacağına ama içten içe de gurur duyacağına emindi.

Ayrıca aralarındaki ilişkide de bir değişim başlatacağını umuyordu. Eğer hayatının kontrolünü tekrar eline alabilirse rahat bir nefes almaya başlayacağını hissediyordu. İşlerin tekrar yoluna gireceğine inanabilirdi. Korkmadan, Gabriel’in menüsünü hazırlayabilirdi.

Ariel gözünü kırptı ama sonra başını salladı. “Tamam, ona sen söyle.” Saate bir göz attı. “Gitmem lazım.”

Ariel çıkarken Portia, Olivia ve Cordelia kadehlerini kaldırdılar. “Sırça Mutfak’ın şerefine!”

“New York’taki üç seksi kız kardeşin şerefine!” diye tezahürat yaptı Olivia.

Cordelia suratını buruşturdu. “O bayrağı senin taşıman gerekecek. Ben çok yaşıyım, Portia da aylardır seks yapmadı.”

Margarita, Portia’nın boğazına kaçtı.

Cordelia ve Olivia durup Portia’yı incelediler. “Portia?” diye sordular bir ağızdan.

“Ne?” derken lakayt ve masum görünmeye çalıştı.

“Yok artık!” diye tersledi Olivia. “Kiminle yatiyorsun?”

“Kimseyle!”

“Yalancı! Kızardın!”

“Yeter!”

“Hayır efendim, yetmez.” diye ısrar etti Cordelia. “Tanrı aşkına kiminle seks yapıyorsun?” Kafası karışmış gibi gözlerini kırptırdı. “Yatırımcılardan biriyle mi?”

“Tabii ki hayır!” diye haykırdı Portia.

Olivia gülererek arkasına yaslandı. “O zaman kim?”

“Bu özel.”

Olivia bir kaşını kaldırıp Cordelia'ya göz attı, sonra tekrar Portia'ya baktı. "Bak, şu işe. Hiç Portia'nın tarzı değil. Küçük kardeşimizin gizli bir sevgilisi var."

Ama Portia, dikkatle bakınca Olivia'nın onun gizli sevgilisinin kim olduğunu tahmin ettiğini anladı.

Beşinci Yemek

Ana Yemek

Jalapenolu Tatlı Hardallı Kızarmış Tavuk

Okuz

Portia'nın hayatı yoluna girmeye başlamıştı. Sırça Mutfak için para bulmuşlardı. Kardeşleriyle uyumlu bir şekilde çalışmalarını ona bunun iyi fikir olduğu konusunda ümit veriyordu. Ve Gabriel'le arasında daha fazla bir şeyler olacağına inanmak istiyordu.

Bu demektir ki artık Gabriel'in menüsünü pişirmeyi daha fazla erteleyemeyecekti.

Büyükannesinin menüsünü hatırladı. Bir de Manhattan'a taşındıktan sonra bir sabah önseziyle uyanıp hazırladığı yemeğin Cordelia için olduğu ortaya çıkmıştı. Her ikisi de kötü haber getirmişlerdi.

Ama iyi olanlar da var, diye kendi kendine hatırlattı. Kardeşlerini kurtardığı yemekler. Şu son birkaç haftadır pişirdiği ve insanlara yardımcı olduğu yemekler. Fakat aslına bakarsanız, onlar genellikle tek bir kalemden oluşuyordu. Bir tart. Bir tence-re Fransız güveci. Çorba. Bir paket acılı çikolata.

Üstünden bir ürperti geçti. Tam bir yemek menüsü çok ender oluyordu ve uzun zaman aralıklarıyla gerçekleşiyordu.

Kafasında dönüp duran menüyü kâğıda döktü. Kızarmış tavuk, jalapenolu tatlı hardal, patates püresi, lahana salatası, tatlı ekmek ve tart üstüne tepeleme çırpılmış krema sürülmüş çilekli tart. Hazırlamaya başlarken elleri titriyordu. Bir kere bu menüyü hazırlamak için barajın kapılarını açıp kendini serbest bıraktı mı içini huzursuz edici, onu neredeyse boğan bir pişirme ihtiyacı kaplamıştı.

Onu en çok korkutan, tarttı. Anneannesinin gözden düşmüş uydurma reçetesi, kesinlikle bir işaretti. Ama acaba neyin işareti?

Sonraki adım olarak listeyi hazırladı. Malzemelerin değil, davet etmesi gerektiğini hissettiği kişilerin listesini. Bilgisayarını açıp kısa bir e-posta hazırladı.

Sevgili arkadaşlar ve ailem,

Bu akşam 19.30'da bir yemek hazırlıyorum. Bir şey getirmenize gerek yok.

Umarım bana katılırsınız. Sevgiler, Portia.

Sadece bu kadar.

E-postayı Cordelia, Olivia, Gabriel, Miranda ve Ariel'e gönderdi. Her ne kadar canı istemese de Gabriel'in annesi ve kardeşine de yollamak zorunda olduğunu biliyordu.

Bu son iki misafir onu çok huzursuz ediyordu. Niye onları da davet etmek zorundaydı ki? Bu yemek Gabriel'in ailesiyle kendininkiler arasında bir ilişkinin kurulması için miydi acaba? Veya ikisinin dünyalarının arasında aşılamayacak kadar çok mesafe olduğunu ispatlamak için mi?

Her zamanki gibi, elindeki eksik malzemeleri almak için markete gitti. Tavuk, lahana, patatesler. Süt ve tereyağı.

Çilekli tart onu yine tereddüde düşürmüştü. Çilek mevsimi değildi. Daha başlamadan, bir fiyaskoya mı imza atıyordu acaba? Ama sonra New York'ta olduğunu hatırladı. Burada her şey, her zaman bulunabilirdi. Dünyanın bir yerlerinde çilek mevsimiydi ve mutlaka bu şehre bir şekilde yolu düşerdi.

Portia eve döner dönmez, işe girişti. Telesekreteri kontrol etmedi. E-postalarına da bakmadı. Önsezi hakkında şimdiye kadar öğrendiği tek bir şey varsa o da olacakların tümüyle onun kontrolü dışında olduğuydu. Misafirler gelirdi veya gelmezdi. Bir kere davetiyeler yollandıktan sonra artık söyleyeceği hiçbir şey, bir fark yaratmazdı.

Yemek pişirmeye başlamadan önce, bir koşu gidip çiçek aldı ama içinden gelen frezya, hazeran ve ortanca alma dürtüsü, ona neler olacağıyla ilgili hiçbir ipucu vermemişti.

Salondaki iki küçük masayı birleştirip hazırladığı masayı büyük bir özenle kurdu. Teyzesine ait, antika keten bir masa örtüsü serdi, mumları ve ortaya da çiçekleri koydu. Alışverişi ve ön hazırlıkları bitirdiğinde misafirlerin gelmesine sadece üç saati kalmıştı. Ev hazırды.

Şimdi sıra yemekteydi.

Önce üzerine bir huzur duygusu geldi. Yüzünde bir gülümseme belirdi. Hatta bir kahkaha attı. Her geçen dakika kendini biraz daha iyi hissetmeye başladı.

İlk olarak tavuk. Bir kese kâğıdına un ve baharatları doldurdu. Sonra patatesleri soyup doğradı ve haşlanmaya bıraktı. Ev çok ısınınca ellerini önlüğüne silip salona koşup arkadaki balkonun kapılarını açtı.

Tatlı ekmek hamurunu yoğurdu ve Evie'nin eski karıştırma kaplarının birinin içinde bir kenara koydu. Sonra sıra tarta geldi. Parlak çilekleri doğradı, şekerledi, ktır ktır bir tart hamu-

ru ve çırpılmış kremayı hazırlayıp buzdolabına koydu. Tavuğu duş aldıktan sonra pişirmesi gerekecekti ama dışının mükemmel çıtırılıkta olmasını istiyorsa başka seçeneği yoktu.

Sonra lavanta kokulu bir küvete girip güzel bir banyo yaptı ve özenle giyindi. Temiz, beyaz pamuklu bluz, çiçekli etek ve alçak topuklu ayakkabılar giydi. Son anda Evie'ye ait, bir çift inci küpe buldu. "Doğru olanı yapıyorum." dedi aynadaki görüntüsüne.

Mutfağa döndüğünde sadece otuz dakikası kalmıştı. Patatesleri ezdi ve bol miktarda tereyağı kattı.

Ön kapı açılınca şaşırdı. Zaman ne çabuk geçmişti?

"Neler oluyor?" diye seslendi Olivia.

Ablasının üstünde yoga kıyafetleri vardı. Saçları karmakarışık bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Portia'yı görünce olduğu yerde kalakaldı. "Gerçekten, neler oluyor? Hoş kıyafetler. Saçın. Ve makyaj yapmışsın." Gözlerini kıstı. "E-postada sadece akşam yemeği demiştin. Kimler geliyor?"

Kapı çaldı ve Cordelia içeri girdi. Hiç tarzı olmadığı hâlde, gündelik bir kıyafet vardı üstünde.

"Neden e-postama cevap vermedin?" diye sordu Cordelia. Sonra, Olivia'nın yaptığı gibi Portia'yı inceledi. "Neler oluyor?"

Cordelia salona bakınca yemek masasını gördü.

İki abla temkinli bir şekilde bakıştılar.

"Bir yemek hazırlamak zorundaydın." dedi Olivia sert bir sesle.

"Bundan nefret ediyorum!" dedi Cordelia.

Olivia alay etti. "Portia'yı önseziyi kullanması için teşvik eden sen değil miydin? Şimdi, nasıl oluyor da sanki bu olanlara şaşırmış gibi davranabiliyorsun? Önsezi yüzünden böyle garip yemeklerin ortaya çıktığını pekâlâ biliyorsun. Bu Portia'nın suçu değil."

“Şu hâlime bak!” diye haykırdı Cordelia, üstündekileri ışaret ederek. “Bu masaya bakarsak sadece üçümüz değiliz. Berbat görünüyorum.” Portia’yı haşladı. “Niye beni uyarmadın?”

“Anlaman gerekirdi.” dedi Olivia. E-postada ‘Sevgili Arkadaşlar ve Ailem’ yazıyordu. En son ne zaman Portia bizi böyle bir davetiye ile yemeğe davet etti? Benim de anlamam gerekirdi.”

Portia’nın gülümsemesi silinmişti, kalbi deli gibi çarpıyordu.

Kapı bir daha çaldı ve Ariel içeri daldı. “Miranda gelemiyor. Bir arkadaşında kalmak için babamı ikna etti.”

Biraz daha kötü haber. Miranda’nın da burada olması gerekiyordu.

Ariel de Portia’dan daha mutlu görünmüyordu. Ama Portia, Miranda’yı sormaya fırsat bulamadan, yanık patates kokusu yükseldi.

“Ah, hayır!”

Mutfağa koşarken Helen Kane’in ve Anthony’nin kapıda olduklarını son anda fark etmişti. Yemeği kurtarmaktan başka bir şey düşünemiyordu.

Otuz Bir

Ariel, Portia'nın salonundan sıvıştı, ev birden çok kalabalıklaşmıştı ve yanık patateslerin kokusu burnuna kötü gelmişti. Arka kapıdan çıkıp üç tuğla basamağı tırmandı ve bahçeye çıktı. Yukarıdaki depo odasında bulunduğu, muhtemelen babasına ait, kocaman bir süveterin içine gömülmüştü. Gözlerden uzak bir köşeye oturup soğuğa karşı büzüldü. Kalın yünden, her parmağı farklı rengârenk çoraplarını, kaba saba bir çift botun içine giymişti. Portia'nın beğeneceğine emindi ama o, yemek pişirme telaşında olduğu için fark etmemişti.

Çenesini dizlerine dayadı. Gerçekten artık aklını kaçırmış gibi hissediyordu. Tamam, deli doktorunun sorularıyla başa çıkmış ve içindekileri dökmemeyi başarmıştı ama bu, *düşüncelerini durdurabilmesi* demek değildi. Aslında hiçbir şekilde kafasında dönen düşünceleri durduramıyordu ve aklından geçenlerin hepsi çok garipti. Mesela niye ablasının bu kadar kötü davrandığı gibi.

“Miranda.” dedi boş bahçeye doğru, “Neden babamı biraz

rahat bırakamıyorsun?”

Sanki bu önerisi bir işe yarayacakmış gibi. Miranda herhâlde kapıyı suratına çarpardı.

Ayrıca, canı Miranda’yla pek konuşmak istemiyordu çünkü günlüğünü okuduğu için kendini biraz suçlu hissediyordu. Şu aralar bunu yapmasının en önemli nedeni, ailesi hakkında mümkün olduğu kadar çok şey öğrenmekti. Sorun şuydu ki ablasının günlüğünü yatağın altından her çıkarıp okuduğunda, Miranda’nın git-tikçe daha fazla belaya battığını keşfediyordu. Popüler çocuklarla arkadaş olmaya kararlıydı ve bunun için de şu serseri Dustin ondan ne isterse yapıyordu. Fakat Ariel’in bu bilgiyle yapabileceği hiçbir şey yoktu. O bir ispiyoncu değildi. Casus hiç değildi.

Ama cidden Miranda nasıl bu kadar aptal olabiliyordu?

Portia’nın evinden gelen sesler dikkatini çekti.

“Anne, sadece Gabriel’e söyle, bana parayı versin!”

“Yaa, çekip gidesin diye mi?”

Ariel, kapıdan içeriye gizlice bakınca amcasıyla büyükannesinin hemen salonun girişinde durduklarını gördü. Etrafta başka kimse görünmüyordu. Kız kardeşler mutfakta olmalıydılar. Ihhh. Konuşmak istediği son kişi amcasıydı. Öte yandan büyükannesinin sorusu merakını uyandırmıştı. Anthony amca gitmek mi istiyordu? Şimdiden mi?

“Bir senedir yoksun zaten Anthony. Niye burada kalıp şehirde bir iş bulmuyorsun?”

“Annemin veya ağabeyimin bana bakmalarını ve benim için kararlar almasını istemiyorum. Ben koca adamım!”

“O zaman öyle davran!”

Ariel, Anthony amcanın yüzünü görmüyordu çünkü arkası dönüktü ama herhâlde çok kızgın olmalıydı çünkü birdenbire babanesi aşırı zavallı bir şekilde onun koluna asıldı.

“Özür dilerim, Anthony. Öyle demek istemedim. O kadar uzun süre uzaklarda kalmanı istemiyorum.”

Babannesi öyle üzgün ve ağlamaklı bir ses çıkardı ki Ariel, neredeyse onun için üzülecekti. Fakat kadın babasına o kadar kötü davranırken Anthony’e öyle davranmıyordu. Bu hiç adil değildi.

“Sanki geri dönmenin tek nedeni Gabriel’den para almamış gibi hissediyorum.”

“Bana borçlu!”

Babannesi içini çekti. “Tamam. O zaman kâğıtları imzalar-san sana öder.”

“Sadaka gibi üç kuruş. Hayır, teşekkürler. Bana gerçekten doğru düzgün bir para ödemedен gitmiyorum. Ve bu daireyi de bana devretmeden. Anlaşmamız böyleydi. Para ve daire. Buranın benim olması gerekiyordu! Kâğıtları gördüm, Tanrı aşkına. Çoktan bu lanet olası yeri almış. Tek yapması gereken bana devretmesi!”

“Sesini alçalt biraz! Portia’yla durumu halledene kadar, sesini çıkarmayacağına söz verdin.”

Ariel kaşlarını çattı. Bu daire Anthony amcanın mı olacaktı?

“Siz neden bahsediyorsunuz?”

Ama bu kez konuşan babannesi veya Anthony amca değildi. Ariel hızla başını mutfığa doğru çevirip Portia’nın orada, elinde fırın eldivenleriyle tuttuğu dumanı tüten yanık tavuk tepsisiyle donmuş kalmış hâlini görünce neredeyse odanın içine düşüyordu. Kaşlarını çatmış, bir babaannesine bir Anthony’e bakıyordu.

“Neden bahsediyorsunuz?” diye tekrarladı Portia. “Bu daire benim, Gabriel’in değil ve kesinlikle senin de değil, Anthony.”

O sırada Ariel, beklenmedik bir şekilde ortaya çıkan tek kişinin Portia olmadığını gördü. Babası da tam giriş kapısının içinde durmuş, her an birini öldürecekmiş gibi bakıyordu.

Otuz İki

Yemek mahvolmuştu.

Tavuk yanmış, patates püresi topak topak olmuştu. Tatlı ekmekler, kömür gibi taşlaşmışlardı.

Portia elinde tavuk tepsisiyle Anthony'nin ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. İki kardeş birbirine bakarken Portia Gabriel'in yüzündeki korkunç öfkeyi ve kardeşinin suçlu ama keyifli ifadesini sindirmeye çalışıyordu.

"Bu doğru Portia." dedi Anthony, ağabeyine doğru gülümseyerek bakarken. "Gabriel bu binayı alırken, bu daireyi bana vereceğine söz vermişti."

"Kahretsin Anthony." diye patladı Gabriel.

Portia olanlara bir anlam vermeye çalışarak gözlerini kırıştırdı. Gabriel'e baktı. "Bu daire senin değil ki. Ben satışı sonuçlandırmadım ki."

Gabriel bir elini saçlarının arasından geçirdi ve birden bütün taşlar yerine oturmaya başladı.

Portia'nın ağzı açık kaldı. "Bu mümkün değil! Ben asla

kâğıtları imzalamadım.”

Gabriel ona baktı. Bakışlarından her şeyin farklı olmasını istediği okunuyordu. “Kâğıtlar imzalandı, Portia. Ve noterde onaylandı.”

Portia gerçeği anlayınca dizlerinin bağı çözüldü. Birdenbire, bir sürü şey anlam kazandı. Gabriel’in ona bu evde ne aradığını sorması. Birçok kere bir şey söyleyecekmiş gibi başlayıp lafını yarım bırakması.

Robert, onun imzasını taklit ederek satışı yapmış olmalıydı.

Portia, kendini hasta, kızgın ve ihanete uğramış hissediyordu. Üstelik taşlar yerine oturdukça, bu yemek gittikçe daha fazla anlam kazanıyordu.

Yanık tavuk, Robert’in ihanetini simgeliyordu. Sahip olduğu tek şeyi satmakla kalmamış, parayı da kendi almıştı.

Topak topak ıslak patatesler, Gabriel’le aralarında gerçek bir bağ olmayan ilişkilerini simgeliyordu.

Lahana salatası, bozulmuş sosuyla Sırça Mutfak’ın New York’ta çalışmayacağı anlamına geliyordu. Zaten baştan beri işe yaramaz bir fikirdi.

Taş gibi ekmekler, inatçı bir kadının daha önce yapması gereken bir yemeği defalarca ertelemesini simgeliyordu. Öyle yapmış olsa, gerçeği çok önceden öğrenirdi. Gabriel’i ilk gördüğünde, aklından geçen kızarmış tavuk ve jalapenolu tatlı hardallı görüntüler, aslında Gabriel Kane ile kendi arasındaki felaketi önceden haber vermişti.

“Benim dünyama hoş geldin, bebeğim.” dedi Anthony bir kahkaha atarak. “Ağabeyim, ne isterse ve ne zaman isterse onu yapar. O sırada kırdığı insanları umursamadan.”

“Siktir!” dedi Gabriel dişlerinin arasından.

“Bu nedenle mi Portia’nın burada kalmasına izin verdin,

ağabeyciğim? Onunla yatabilmek için mi?”

Portia irkilerek başını kaldırınca Gabriel'in odanın öbür ucuna doğru uçtuğunu ve Anthony'nin gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördü.

“Gabriel, hayır!” diye haykırdı annesi.

Gabriel onu umursamadan, Anthony'yı yakaladığı gibi duvara fırlattı. “Allah belanı versin!” diye kükredi.

Anthony de bağırarak Gabriel'e saldırdı ama bu kadar iri yarı bir adamla aynı sıklıkta değildi. Gabriel onu iki saniyede tekrar duvara yapıştırmıştı. “Portia'yı bu işe karıştırma.”

“Aman Tanrım, burada neler oluyor?”

Portia sıçrayarak arkasını döndü. Daha önce hiç görmediği bir adam açık ön kapının girişinde duruyordu.

Yeni gelen adam hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturmuştu. “Ben New York Belediyesi müfettişiyim. Habersiz, mekân ziyaret yapıyorum. Burada, binanın giriş katında, yasal olmayan şekilde bir dükkân işletildiği ihbarı aldık.” Etrafına bakındı. “Camdaki yazıya ve belirtilen saatlere bakılırsa, ihbar doğru demek ki.” Dudağını büktü. “Bir restoran ve bir de dövüş kulübü mü ne?”

Müfettiş doğruca içeri girdi, Sırça Mutfak tabelasının ve günlük menünün fotoğraflarını çekmeye başladı. Ayrıca şok içinde bakan yüzlerin ve burnu kanayan Anthony'nin de fotoğraflarını çekti. Mutfağı rahatça görebildiği noktadan, tezgâhın üstünde bir enkaz gibi yığılı duran tencerelerin ve tavaların da.

“Açıklayabilirim.” dedi Portia aceleyle masaya takılıp elindeki tavuğu düşürürken.

“Zahmet etmeyin. Açıklamalarınızı bölge mahkemesine saklayın.”

Onuz Üç

Ariel yatağının kenarına oturmuş, ayakkabılarını yatağın yanındaki demire takmış, ayaklarını sallayarak sakinleşmeye çalışıyordu. Alt kattaki felaketten sonra, uzaklaşmak için odasına kaçmıştı. O zamandan beri de odasından çıkmamıştı.

İşler gittikçe kötüye gidiyordu. Anthony ve babasının kavgası. Müfettişin ortaya çıkışı. Portia'nın başının belaya girmesi.

Ama en kötüsü, dairenin ona ait olmadığını öğrenen Portia'nın yüzündeki ifadeydi. Şoke olma kelimesi hafif kalırdı. Ariel de Portia kadar şaşırmıştı. Nasıl olur da hiçbirinin bundan haberi olmazdı? Hem niye babası daha önce bu konuda bir şey söylememişti?

Tam o sırada, kapısının önünde garip bir ses duydu. Miranda kıkırdadı, parmak ucunda kendi odasına doğru ilerledi. Hâl-buki bu akşamı bir arkadaşında geçirecekti. Ariel tam kapıyı açıp onunla yüzleşecekti ki başka birinin daha güldüğünü duydu. Daha kalın bir ses. Bir oğlanın sesi.

“Şşşt!” diye fısıldadı Miranda, kıkırdayarak.

“Ben gayet sessizim. Bütün gürültüyü çıkartan sensin.”

Dustin. Ariel, Miranda’nın pes ettiğini anladı. O oğlanla sevişecekti. Hem de burada, kendi evlerinde, babası aşağıda bir yerlerde, büyük ihtimalle çalışma odasında.

Bacaklarını daha da hızlı sallamaya başladı. Miranda’nın oda kapısının kilitlendiğini ve biraz daha yüksek, bastırılmış kıkırdamaları duydu. Yatağa doğru geri düştü ve yastığı alıp kafasına bastırdı.

Dakikalar geçti. Boğuk bir sessizlik. Ariel tekrar nefes alabilmeye başladı ve yastığı yüzünden çekti. Bu sessizliğin ne anlam geldiğini düşünmekten nefret ediyordu.

Ama o sırada daha kötü bir şey oldu.

“Miranda?”

Ariel nefesini tuttu ve yataktan fırlayıp kapıya atıldı ve hızla kapıyı açtı. Fakat çok geç kalmıştı.

Babası, ablasının kapısının önünde duruyordu. “Miranda hemen bu kapıyı aç.”

“*Git buradan!*”

Babası kapı kolunu tuttu ama kilitliydi. Kalın tahtayı yumrukladı. “Aç kapıyı!” diye emretti, kapıya vururken.

“*Hayır! Senden nefret ediyorum! Her şeyi mahvediyorsun!*”

Babası bir saniye daha beklemedi. İri yarı, kuvvetli bir adamdı. O yüzden omzuyla kapıya vurunca kırıp açması şaşırtıcı değildi.

Filmlerdeki gibiydi. Felaket bir ses ve kocaman bir çatlak. Doğruca Ariel’in midesine saplanan bir ağrı. Gördüklerine inanmakta güçlük çekiyordu. Onun normal ailesine neler olmuştu böyle?

“Burada ne haltlar dönüyor?”

“Ohaa, ahbap!”

“Sakin bana o boktan ahbap kelimesini kullanayım deme, seni yozlaşmış yaratık. Defol git, kızımдан uzak dur.”

“Baba! Burası benim odam! Öylece içeri dalamazsın!”

“Ben senin babanım. Ben ne dersem onu yapacaksın!”

Babası oldukça ürkütücü görünüyordu olmalıydı, çünkü az sonra Dustin’in, kemeri açık, üstüne tişörtünü geçirmeye çalışarak koridordan aşağı koştuğunu gördü. Şimdi kendini daha da kötü hissetmeye başlamıştı.

“Senden nefret ediyorum!” Miranda o kadar yüksek sesle bağırıyordu ki Ariel neredeyse onun tükürükler saçtığını duyabiliyordu.

“Bunu daha önce söyledin!” diye kükredi babası da.

Sonra derin bir nefes aldı. “Kahretsin, Miranda. Ne yaptığınızı hiç düşünüyor musun? Daha on altı yaşında bile değilsin.”

“Dustin beni seviyor! Ben de onu seviyorum!”

“Dustin, ayaklı hormon deposu bir serseri ve sadece seninle yatma peşinde!”

Ariel gözlerini sımsıkı yumdu. Böyle bağırان adam kimdi? Bu gerçekten babası olabilir miydi?

“Ah, gerçekten mi?” diye dalaşmaya devam etti Miranda. “Bunu kendi tecrübenle mi biliyorsun?”

“Elimden geleni yapıyorum.” dedi babası, soğuk ve kızgın bir sesle. “Senin her türlü tuhaflığına tahammül ettim. Alaycılığına tahammül ettim. Hatta bana cevap vermene bile. Ama artık burama geldi.”

“Öyle mi?” diye alay etti Miranda. “Bak şu işe, benim de canıma yetti! Eğer annem burada olsaydı, bir erkek arkadaşım olmasını isterdi.”

“Annen burada değil! Ve eve şey yapmak için gizlice bir oğlan sokmak...”

“Ne yapmak için baba?” diye küçümsedi Miranda. “Yatmak mı? Sen ve Portia gibi mi?”

Sessizlik... Uzun ve acı veren bir sessizlik...

Babası ve Portia mı? Ariel başının döndüğünü hissediyordu. Anthony amcanın söylediklerini hatırladı. Neden bilmiyordu ama galiba kusacaktı.

“Sanki bilmiyormuşum gibi.” diye dalaştı Miranda.

Sanki sonsuza kadar uzun bir zaman geçtikten sonra babası, “Cezalısın.” dedi.

“Harika. Ne orijinal bir cevap, *baba*. Ama daha fazlasını yapman gerekecek. Ceza vermen beni Dustin’den uzak tutacak mı sanıyorsun? Onu seviyorum! Sen aşktan ne anlarsın? Senin hakkında düşündüğünden çok şey biliyorum! Ve aşk hakkında da!”

Babası, Miranda’nın odasından çıkıp sert adımlarla aşağıya doğru inerken Ariel zıplayıp odasına geri kaçtı.

Holde kalan tek şey, kapı panelinin sarkan kısmı ve Miranda’nın odasından dışarı yuvarlanan pirinç kapı tokmağıydı.

Otuz Dört

Portia, sonunda sabahın geldiğinin hayal meyal farkına vardı. Bütün geceyi darmadağın tencereleri ve tavaları temizleyerek geçirmişti. Müfettiş gideli çok olmuştu ama giderken resmî bir tebliğ bırakmıştı. Ayrıca hemen işe son verip her şeyi durdurmazsa yasadışı bir tabela asmanın cezasının on bin dolar olduğundan başlayıp, sıhhi olmayan işletme cezasına kadar keseceği cezaların koca bir listesini de sıralamayı unutmamıştı. Portia'nın başının dönmesi durunca, gözünden yaşlar akarak penceredeki Sırça Mutfak yazısını yırtıp çıkartmıştı.

Hangi açıdan bakarsa baksın, Sırça Mutfak'ın deneme macerası sona ermişti.

Portia, salondaki antika koltuklardan birine yığıldı ve anneannesi için hazırladığı son yemeği düşündü. Sadece bir kişilikti. Anneannesi onu görünce şoke olmuştu. Uzun bir süre sonra derin bir nefes aldı.

“Senin zamanın geldi, Portia.” demişti anneannesi. “Miras artık senin.”

“Anneanne, ben sadece yemek pişiriyorum! İnsanlar seni görmeye geliyor. Onlara tavsiyeler veren sensin. Hangi yiyeceklerin onlara iyi geleceğini sen söylüyorsun. Sırça Mutfak, sensin.”

Anneanesi ona, sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre bir şeyleri değerlendirmeye çalışır gibi düşünceli düşünceli bakmıştı. Sonunda: “Benim tatlı Portia’m. Ben önseziyi yıllar önce kaybettim. Bir sabah uyandığımda, artık yoktu. İnanmak istemedim ve yemek pişirmeye devam ettim. Gerçek değilmiş gibi davranmaya çalıştım. Ama restoranın işleri kötüye gitmeye başladı. Pişirdiğim hiçbir şey doğru olmuyordu. Ben önseziyle pişirirken kimse niye restorana doğru çekildiğini düşünmüyordu çünkü her zaman doymuş olarak, sorularına cevap almış, sakinleşmiş olarak ayrılıyorlardı.”

“Yemekler başarısız olmaya başladıktan sonra bile gelmeye devam ettiler çünkü artık tanınmıştım. Fakat artık tatmin olmamış bir şekilde ayrılmaya başlayınca, neden ilk olarak bana ve yemeklerime geldiklerine dair bir açıklama bulmaya çalıştılar. Birden cevaplar önem kazandı. Her zaman insanların yaptığı gibi, bahaneler ürettiler. İşte o zaman, insanlar bana deli demeye başladı.”

“Senin önsezin sayesinde Olivia’yı bulduğunuz ve annenin seni bana getirdiği günden beri, kendi kendime, sana bu işi öğretmem gerektiğini söyledim. Ama...” derken tereddüt etti, “Yapamadım. Kendi kendime senin normal bir hayatın olmasını istediğimi söyledim. Gerçeği söylemek gerekirse, sahne ışıklarını paylaşmak istemiyordum. Bu yüzden, senin önseziyi geliştirmene yardım etmedim. Ne zaman ki kendiminkini kaybettiğimi kabullendim, o zaman Sırça Mutfak’ı kurtarmak için sana ihtiyacım olduğunu kabul edebildim. Kendimi kurtarmak için. Eğer sen ne pişireceğini bilebilirsen, ben de onlara sakinleşme-

leri için ne söylemem gerektiğini bilirdim. O yüzden seni ciddi ciddi mutfağa soktum. Pişirmen için, sadece pişirmen için. Hâlâ sana bir şey öğretmiyordum. Ama sen yine de önseziyi geliştirdin hem de benden daha güçlü bir şekilde.”

“Fakat artık bunların bir önemi kalmadı. Artık senin zamanın geldi, Portia. Keşfetmen için seni özgür bırakmamamdan sıkıldığını biliyorum. Bunu bana bu yemeği yaparak gösterdin. Bir kişilik yaparak.”

“Anneanne, ben bu işi sen olmadan yapmak istemiyorum! Bu yemeği onun için yapmadım.”

O zaman niye yemeği tek kişilik hazırlamıştı? Ne hazırlayacağını, masayı nasıl kuracağını nasıl bilmişti? Derinlerde bir yerde, özgür olarak uçmak istediğini hissetmişti demek ki.

“Şşşt, çocuğum...” demişti anneanesi.

Sonra, Portia’yı şoka sokarak dışarı çıkıp Teksas fırtınasının ortasına dalmıştı.

Portia, Robert’la evlenip önseziyi bastırmıştı, sanki suçluluk duygusundan kurtulabilecekmiş gibi.

Ama Robert’la evliliği başarısız olmuştu. Dürüst olmak gerekirse derinlerde bir yerde daha fazlasını istediğin biliyordu. Bir Sırça Mutfak istemişti. İhtiras istemişti. Anneannesinin dediği gibi uçmak istemişti.

Portia’nın başı arkaya düştü ve ağzından kaçan kelime, açıkçası çok berbat bir küfürdü. Başarısız evliliğinden sonra, ihtirası ve Sırça Mutfak’ı New York’ta bulduğunu zannetmişti. Fakat bunların da hepsi yalan çıkmıştı.

Dolaba giderek Teksas’tan gelirken getirdiği iki bavulu ortaya çıkardı ve o zamandan kalma bir iki parça eşyasını içine attı. Burası onun yuvası değildi. Gabriel Kane’i bu evde ilk gördüğü zaman ve burada ne aradığını sorduğunda, bu gerçeği anlamalıydı.

Ama bunların içinde en utanç verici olan neydi biliyor musunuz? Gabriel'in ona söylememe nedeni, onunla yatmak istemesiydi. İlk günden beri ona nasıl baktığını görmüştü. Ateş. İhtiras. İstediklerini elde etmeye alışkın bir adam.

Kira ödemededen bedava oturmak için onunla yatmış sayılırdı.

Gözyaşlarını kontrol altına alabilmek için dudaklarını acıtarak ısırdı. Reddediyordu. Kesinlikle ağlamayı reddediyordu. Eğer bir başlarsa bir daha duramayabilirdi. İçini acıtan Robert'in ihanetinin üstüne bir de Gabriel'in ihanetini düşünüyordu. Oysa onun farklı olduğunu sanmıştı.

Cep telefonu çaldı ve Cordelia'nın ismi ekranda belirdi. Portia bir sonraki adımını planlamak zorundaydı ama bunu her ikisinin dairesinde de yapamazdı.

Kafasından çikolata görüntüleri geçti. Tadına baktı, kokladı. Nereye gidebileceği kafasında şekillenirken telefonun reddetme tuşuna bastı.

Yirmi dört saat sonra, her arkasını döndüğünde cep telefonu çalıyordu. Cordelia, Olivia, Gabriel. Herkes onun nereye gittiğini öğrenmek istiyordu.

Arayan Cordelia'ydı. Bir saat içinde beşinci arayışydı. Portia dikkatini tekrar televizyona verdi.

"Bu saçmalığı nasıl seyredebiliyorsun?"

Ev sahibine yarım yamalak gülümsedi ama soruyu duymazlıktan geldi. "Biliyor musun?" dedi, "Teksaslılar gür saçlı olarak tanınırlar ama New Jerseylilerin saçlarıyla kıyaslanamaz bile." Portia özellikle bir hanımefendiye yakışmayan kocaman bir ısırık aldı elindeki hazır kekten. Ağzı dolu olduğu için sesi boğuk

çıktı. “Kıyaslamak hiç mümkün değil.”

“Sanırım, Teksas’ta size saç yapmayı öğretirken, nezaket kurallarını öğretmemişler?”

Portia keki yuttu ve ona doğru baktı. “Cidden Stan, bunların tadına baktın mı hiç? Muhteşemler.”

Stanley gözlerini devirdi, ayaklarını sürüyerek gelip yanındaki koltuğa oturdu. “Burada ne kadar kalmayı planlıyorsun?”

“İstediğim kadar kalabileceğimi söylemiştin.”

“Hayır, Marcus öyle dedi. Yağmurda ıslanmış yavru kedi gibi kapımızda belirlediğinde, kapıyı suratına kapatmamamın tek nedeni, bana verdiğin çikolatalı fıstıklar yüzünden sana borçlu hissetmemdi.” Burnunu çekti. “Şanslısın ki zayıf anıma rastladın.”

Portia ona hınzır hınzır sırttı. “Şu huysuzluğun üstünde biraz daha çalışmalısın. Seninle tanıştıktan bir dakika sonra insan senin ne kadar yufka yürekli olduğunu hemen anlıyor.”

Marcus canlı adımlarla odaya girdi. “O yaşlı ve kötü bir ihtiyaç, onun seni kandırmasına izin verme.” Ama bunu söylerken eğilip Stanley’i başının üstünden öptü.

Birbirini bunca senedir seven bu iki insanı görünce, içinde bir özlem uyandı. Onun da hayatta istediği tek şey buydu: Onu her yönüyle tanıyan ama yine de onu sevebilen biri.

Bir tane daha kek paketi açtı ve kocaman bir ısırık aldı.

Stanley alay etti. “O çikolatalı fıstıkları ve incirleri yapan kadın nerede? Yemek pişirip duran ve saatlerce hayatın tüm neşesinin yiyeceklerde olduğunu söyleyen kadın?”

Portia elindeki yarı yenmiş hazır keki havaya kaldırdı. “Bilmem ki. Hiç tanışmadım. Eğer onu görürsem onun o neşeli tiksindirici suratının ortasına bu keklerden birini tıklarım. Ve cidden, daha benden bıkamazsınız.”

“Şu top kekleri saklayacağım.” diye homurdandı Stanley.

Marcus güldü.

Marcus ve Stanley mutfağa geri döndükten sonra, Portia iki kişilik koltuğa iyice yayıldı. Stanley haklıydı. Televizyonun önünden neredeyse hiç kıpırdamamıştı. Bütün o ayaklarının üstünde durma ve hayatını toparlama nutuklarına rağmen, bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Ne yapalım, yoktu işte. Hayatında ilk kez, Portia boş boş oturup kendine acıyordu.

Hatta Teksas'ta bile, hayatı birden cehenneme döndüğünde tedbirli davranmıştı. Evet, oradan kaçmıştı. Ama kaçmak da bir aktivite sayılırdı.

Şu anda ise yapmak istediği tek şey, kablolu televizyon kanallarında dolaşp içinde bırakın yemek pişirmeyi, mutfak kelimesini yazmayı bile bilmeyen insanların olduğu başka bir şov programı daha bulmaktı.

Ve bunu yaptığı için kendini suçlu hissetmeyi reddediyordu.

Otuz Beş

Portia gitmişti. Ortadan yok olmuştu.

Ariel, üç gün boyunca, babasının Portia'nın dairesine sert adımlarla inip çıkmasını dinledi. Yukarı her geldiğinde, hâlâ nerede olduğuna dair bir fikir edinememiş oluyordu. Bütün o üç gün boyunca, Ariel tişörtünü içine soktu, bilek hizasındaki çoraplarının katlarını düzeltti, saçını taradı ve hatta babasının hoşuna gidebilecek bir saç bandı taktı. Sanki bunların bir yararı olacaktı gibi.

Babası sadece ona garip garip baktı ama bir şey söylemedi. Kayıp komşuları hakkında da tek kelime etmedi.

Babasını bu konuda konuşturmaya çalıştı. Elinden gelen en iyi psikolog konuşmalarını denedi ama nafileydi. Sonunda babası terslendi. "Bu kadar yeter, Ariel. Gitti işte."

Onu tanımayan birisi, umurunda bile olmadığını düşünürdü. Ama Ariel onu tanıyordu. Ne kadar acı çektiğini biliyordu. Babası da sorunlarla Ariel gibi başa çıkıyordu. Yutkunup kendini bırakmadan devam etmek. Bu açıdan babasıyla birebir aynıydılar.

Ayrıca her gece, yangın merdiveninden, âşık bir hırsız gibi aşağıya iniyordu. Ama orada uzun süre kalmıyordu çünkü gerçekten orada artık bulacağı bir şey kalmamıştı.

Sorun şuydu ki eğer babası Portia'yı bulup geri getirmezse, onun döneceği yoktu ama babasının da bu yönde bir çabası olduğuna dair hiçbir belirti görünmüyordu.

Bu durum Ariel'i endişelendiriyordu. Ya babası Portia problemini çözüme kavuşturamazsa? O zaman bunu da Ariel'in yapması gerekecekti.

Ama iyi bir kız olmaya ve sorunları onun halletmesine izin vermeye söz vermişti. O yüzden, tişörtünü düzgünce beline sokmaya, gülümsemeye ve nazik davranmak için çaba göstermeye devam etti. Mükemmel kızı oynamak, şu soy ağacı ödevinden bile daha zor bir şey olmaya başlamıştı.

Fakat dördüncü günün sonunda artık sabrı bitti. O sabah kalktığında, artık babasının bu görevi yerine getirmeyeceğine kanaat getirmişti. O burada günlerdir, ideal evlat olarak dolaşıyordu ama bu, hiçbir işe yaramamıştı.

Düşünmeye başladı. Günlüğüne notlar aldı, neyi nasıl yapacağını planladı. Başlangıç olarak, her şeye son derece yanlış yerden başladığını fark etti. Rahibe Teresa tarzı bir mükemmeliyete ihtiyacı vardı. Ve onun gördüğü tüm resimlerinde, kadın tişörtünü düzgün giyip giymediğine takılmıyordu. Onun yerine öne çıkıp gerçekten bir şeyler yapıyor, yardım ediyor, ellerini kirli işlere sokuyordu. Eğer Rahibe Teresa'ya kalsa, en baştan, cüzzamlılarla beraber, babasına da yardım etmek için bir şeyler yapardı! Kenarda oturup beklemezdi!

Ariel, elinden geldiğince sessiz bir şekilde, alt kata Portia'nın dairesine süzüldü. Babasının tüm homurdanmalarına rağmen, Portia'nın paspasın altında tuttuğu anahtarı kullanmış-

tı. İÇeri girer girmez, odadan odaya dolaşıp bir ipucu aramaya başladı.

“Neredesin Portia?” diye seslendi yüksek sesle. Kendini biraz aptal gibi hissediyordu. Duvarların cevap verecek hâli yoktu ya. “Nereye gittin?”

Sonunda mutfığa geldi. Tam çıkıyordu ki yerde bir kâğıt parçası gördü. Birkaç kere okuduktan sonra, hızla üst kata fırlayıp babasının çalışma odasına daldı ve ona kâğıdı uzattı.

Babası kâğıda şöyle bir göz atıp ona geri verirken Ariel’i dikkatle süzdü. “Bu nedir?”

“Bir yemek tarifi!”

“Onu anladım, Ariel. Bana bunu niye gösteriyorsun?”

“Baba.” dedi elinden geldiğince tatlı bir şekilde, hâlâ ideal evladı oynamaya çalışıyordu. “Bir *yemek tarifi*. Çikolata kaplı fıstık ve incir yapmak için.”

Babası deri koltuğunda arkasına yaslandı ve kâğıt parçasına baktı. Ariel yüzündeki direnci görebiliyordu ama tam olarak neye direndiğine emin değildi.

“Baba.” diye tekrarladı Ariel. “Portia’nın her zaman söylediği gibi, bazı şeyler biz inansak da inanmasak da gerçektir.”

Babası gözlerini kısarak tekrar Ariel’e doğru bakarken babasını seyretti.

“Bizi bırakıp gitti, Ariel. Onu aramaya karar versem bile, nerede arayacağımı bilmiyorum ve bir incir tarifi de bana bir şey anlatmıyor.”

Ariel babasına hayretle baktı. Sonunda pes etti ve gözlerini devirdi. “Ciddi misin? Acılı çikolata tarifine bakarak bunu anlamıyor musun? Hani Portia’nın yaptığı ve sonra sana bütün ekstra paketlerin ortadan yok olduğunu söylediği.”

Zavallı bir köpek yavrusu gibi, o çikolataların peşinden,

ablasının partisine katılmaya çalıştığı geceden babasının haberi yoktu tabii ki.

“Gerçekten buna bakarak bir şey çıkaramıyor musun?” Her bir heceyi vurgulayarak konuştu. Artık alaycılığına daha fazla engel olamamıştı.

Babasının gözleri biraz daha kısıldı. Sonra derin bir nefes aldı ve yüzü biraz yumuşadı. “Eski Ariel’imin geri gelmesine sevindim.”

Ariel kocaman masanın arkasından ona baktı. “*Eski Ariel*, demekle ne demek istiyorsun?”

“Kelimeleri fazla tartmadan kullanan Ariel’den bahsediyorum.” Sonra ayağa kalktı. “Bana söylemeye çalıştığın şey, Portia’nın bunca zamandır, yanı başımızda olduğu mu?”

“Eh, senin için hâlâ biraz ümit var.” diye neşeli bir şekilde koşarak masanın arkasından dolanıp ona sarıldı.

Otez Altı

Stanley ve Marcus'un zilinin çaldığını duyunca, Portia şaşkınlıkla yerinden sıçradı.

"Bak, bak, bak!" dedi Stanley, pencereden dışarı bir göz atıp.

"Kim gelmiş?"

"Kim?"

"Komşumuz."

"Ariel? Miranda?"

"İh-hı. Babaları."

"Ben burada değilim!"

Marcus diliyle cık cık cık yaptı. "Buradasın. Tam burada oturuyorsun işte."

"Kesinlikle olmaz! Bana yalan söyledi! O... o..." lafını yarım bıraktı. Açıklayacak bir şey yoktu. "Ben burada değilim."

Sonunda Marcus pes etti ve Gabriel'e Portia'nın müsait olmadığını söyledi.

"Bu, 'burada değilim'le aynı şey değil!"

"Doğru ama aynı zamanda bir yalan da değil."

Eh, haklıydı tabii.

Portia televizyonun önünde oturmaya devam etti. Ertesi gün de bütün gün orada oturmaya devam etti. Bir modellik yarışması onu ekrana yapıştırmıştı. Stanley ellerini kaldırdı ve homurdandı. Marcus cık cıkladı ama son derece nazik bir şekilde. Nihayetinde, beş günün sonunda Marcus, "Portia tatlım, dışarı çıkmak istemez misin? Biraz temiz hava almaya?"

Portia televizyonun önünde, üstünde Marcus'un bu ulvi amaç için ona bağışladığı eski bir Adidas eşofman ve ağzı burnu bir yana gitmiş bir tişörtle oturuyordu. Marcus, Portia'nın getirdiği birkaç parça eşyayı görünce, bunları kendi dolabından bulup çıkartmıştı. Dışarı çıkmayı göze alamazdı. Gabriel'le konuşamazdı. Ne diyecekti ki? *Dairenin sana ait olduğunu bana nasıl söylemezsin? Kendime ait diyebileceğim hayatımdaki tek şeyi aldığını bilerek benimle tekrar tekrar nasıl sevişebildin?* Ona nasıl bir daha güvenebilirdi ki?

Ve de kendine nasıl güvenecekti: *Hayatımı nasıl toparlayacağım ben?*

"Parkta bir yürüyüş yapsak ne dersin?" diye önerdi Marcus. "Veya şu kıyafetlerini bir değiştirsen?"

"Değiştirdim. Dün üzerinde *Cats* yazan tişörtü giymiştim. Ondan önceki gün de yardım dükkânına yollayacağınız torbada bulduğum, *Yaramazlık Yapmayacağım* yazan tişörtü giymiştim."

"Tabii ki. Siyah sabit kalemle *yapmayacağım* kelimesinin üstüne çarpı koymayı nasıl unutabilirim?"

Portia ona bir göz atıp alay edip etmediğini anlamaya çalıştı. "Aynı Ariel gibi konuşuyorsun."

Bu sözler ağzından dökülür dökülmez kendini daha kötü hissetti. Gabriel'i anlatamayacağı kadar özlemişti ama Ariel'i de

çok özlemişti. Hatta Miranda'yı bile azıcık. Fakat hâlâ, Gabriel'in dairenin sahibi olduğunu ona söylemeden, kendisiyle sevişmesini düşünmeye dayanamıyordu.

Homurdanarak televizyona biraz daha yaklaştı. Açıkçası, sorunlarıyla yüzleşmek yerine Stanley ve Marcus'un kocaman koltuğunda kamp yapıyor olmaktan dolayı kendini suçlu hissetmesi gerekiyordu. Özellikle, Cordelia'ya yaptığı "korkaklık yapma" temalı konuşmasından sonra. Tamam, birazcık suçluluk duymaya başlıyordu. Ama sadece azıcık.

"Böyle gayet iyiyim." dedi.

Stanley'nin ayaklarını sürüyerek geldiğini duydu; sonra iki adamın fısıldaştıklarını. Kendini böyle bırakması hiç normal değil. *Bu kadar televizyon sağlığına zararlı* gibi cümleler duydu.

"Siz ikinizi duyabiliyorum."

"Biz sadece senin biraz, hımm, yönünü şaşırmış olduğunu düşünüyoruz." Bu yorum Marcus'tan gelmişti.

"Hadi oradan. Mahvoldu ve enkaz gibi görünüyor." dedi Stanley.

Portia yerinden sıçradı. "Tamam. Gidip duş alacağım. Saçı-mı da yıkarım."

"Tatlım." dedi Marcus, özür dileyen bir gülümsemeyle. "Biz saçından bahsetmiyorduk. Ama bu arada, evet korkunç bir hâlde. Ama tabii yargılamak bize düşmez."

Portia kaşlarını çatı.

"Biz senin ruhsal durumundan söz ediyorduk. Sen enkaz hâlinesin. Kahvaltıdan sonra bu konuyu konuştuk ve artık ipleri elimize almaya karar verdik."

Portia gözlerini kıstı. "Ne yaptınız?"

Kapının zili çaldı.

"Cidden, siz ne yaptınız?"

“Senin iyiliğin için.” dedi Marcus.

Stanley homurdanarak ve ayaklarını sürüyerek kapıya doğru gitti. Bir dakika sonra içeride misafirleri vardı.

Portia ayağa fırladı. “Hainler!” Portia gözlerinden alevler çıkarak Marcus ve Stanley’e baktı. “Hiç aileyi çekecek havada olmadığını biliyordunuz!”

Marcus yüzünü ekşitti. Stanley, ayaklarını sürüyerek cam kenarındaki yerine döndü. Hiç de özür diler gibi bir hâli yoktu.

“Asıl hain sensin!” diye bağırdı Cordelia. “Hiçbir aramamıza cevap vermedin. İyi olduğuna dair bir kelime bile söylemeden, bir yol kenarında ölü bir şekilde yatmadığına dair hiçbir haber vermeden ortadan kayboldun.”

“Meraktan deliye döndük.” diye söylendi Olivia.

“Aman Tanrım, şu hâline bak!” diye devam etti Cordelia. “Gerçekten bir hendeğe yuvarlanmışsın gibi görünüyorsun.”

Stanley hem fikir olduğunu bir homurtuyla bildirdi.

“Bu saçmalığa hemen bir son vermek lazım.” Cordelia Portia’ya doğru yürüdü, elinden tuttu ve merdivenlere doğru çekti. “Artık gerçek dünyaya dönmen lazım.” Marcus’a bir göz attı. “Üst katta, suyu akan bir lavabo vardır herhâlde değil mi?”

“Merdivenlerden çıkın, sağdan ikinci kapı.” diye cevapladı Marcus. “Azıcık eşyası da bir sonraki kapının arkasındaki yatak odasında duruyor.”

Cordelia ve Olivia onu üst kata doğru götürürlerken Portia bağırırsın mı ağlasın mı karar veremiyordu.

“İkinizin buraya gelip bana patronluk taslamanıza hiç ihtiyacım yok!”

“Biz sana patronluk taslamıyoruz.” dedi Olivia. “Sadece, senin beynin işlevsiz olduğu için bir süreliğine işlere el koyuyoruz.”

“Bıktım bundan!” diye terslendi Portia. “İkinizin de sürekli işlerime burnunuzu sokmanızdan bıktım. İstediğim gibi bir hayat yaşamaya çalışıp her seferinde burnumun üstüne çakılmaktan da bıktım!” Ah Tanrım, bunu dışarı vurmak ne iyi gelmişti. “Ve hep sizi kurtar...”

Lafını yarım bıraktı. Buraya kadarki bölüm iyi gelmişti. Ablalarına öfkeliydi. Ama aslına bakarsan bütün dünyaya öfkeli olduğunun farkındaydı. İsteyerek başkalarını kıran biri olmamıştı hiçbir zaman.

“Bizi kurtarmak zorunda kalmaktan.” diye tamamladı Cordelia.

“Tabii ki böyle düşünür.” dedi Olivia, Cordelia’ya. “Zavallı küçük Portia, eğer biz onu, zorla şu Sırça Mutfak fiyaskosuna girmeye zorlamamış olsaydık, şu anki gibi bir felaketin ortasına düşmeyecekti. Ve eğer kafeyi ayağa kaldırmakla meşgul olmasaydı, doğru düzgün bir iş bulabilirdi ve şu Gabriel için yemek pişirmek zorunda kalmazdı. Zaten onunla ilişkiye girmesinin ve SEKS YAPMASININ da tek sebebi buydu.”

“Olivia!” diye tersledi Portia.

“Tabii ki neler olduğunun farkında.” dedi Cordelia. “Onun kim olduğunu unutuyorsun galiba. O, Olivia ve tabii ki bana söyledi.”

“Senin yerinde olmak berbatmış gerçekten.” dedi Olivia, biraz alaycı bir tavırla.

Ablaları onu ite kaka Stanley ve Marcus’un eski evinin koridorunda yürütürlerken, Portia dişlerini gıcırdattı. “Benim yerimde olmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.”

Olivia, çocuklukların da yaptığı gibi, elin kaldırıp başparmağı ile işaret parmağını birleştirdi. “Dünyanın en küçük kemani senin için çalışıyor bebeğim.” diye dalga geçti.

Cordelia gözlerini devirdi. “İşin gerçeği, Portia Desdemona¹³ senin ödünü koparan bir yeteneğin ya da belki bir lanetin var ama sonuçta sadece çılgınca bir önseziden başka bir şey değil. Bu açıdan bakarsak benim de bazen ödümü kopartıyor. Ama n’olmuş yani?”

Olivia da bir koro elemanı gibi başını sallayıp yankı gibi tekrarladı. “N’olmuş yani?”

Portia sinirinden patladı. “Beni anlamıyorsunuz!”

“Kendine acımayı bırak artık!” diye hırladı Cordelia. “Hiç aklına geldi mi acaba? Benim de bir yeteneğim olmasını isterdim. Herhangi bir şey. Kendimi özel hissetmek için sağ kolumu verirdim. Sıradan bir kadın olarak, sıradan bir hayat yaşarken ve bir hiç uğruna tüm hayatım dağılırken kendimi farklı hissetmek için.”

Olivia ve Portia birden durup ağızları bir karış açık bir şekilde Cordelia’ya baktılar.

“Kimin aklına gelirdi?” dedi Olivia. “En azından sıradan hissetme kısmı. Madem öyle hissediyorsun, niye birazcık daha sıradan ve normal davranmıyorsun?”

Birdenbire Cordelia’nın gözleri doldu.

“Olivia!” diye payladı Portia ve büyük ablasına döndü. “Cordelia, tatlım, hayatın dağılmayacak. James iyi olacak. İkiniz de iyi olacaksınız.”

Onlar için hayat her zaman böyleydi işte. Cephe alarak, kavga ederek, tartışarak, duruma göre sürekli saf değiştirerek, her olayın içinden bir şekilde akıp gider ve sıyrılırlardı. Üç kardeş de durup birbirlerine baktılar. Ve sonra en iyi yaptıkları şeyi yaptılar: İçlerini çekip yarı gülerek yarı pes ederek birbirlerine sarıldılar.

13 Shakespeare’in bir eserindeki entrika kurbanı karakter. (ç. n.)

“Ne yaptığın umurumuzda değil, Portia.” dedi Cordelia boğulurcasına. “Sadece bir şeyler yap. Saklanmayı bırak. Böyle yarım yamalak bir hayat yaşayamazsın. Hem önseziyi kabullenmeyip hem de başka bir şeyi de kabullenmeye yanaşmadan. Kendi hayatını yaşamanın bir yolunu bulman lazım tatlım. Anneannemizinkini değil, Robert’inkini değil, bizimkini de değil. Kendininkini. Seni devirmeye çalışanlara karşı durmak için güçlü olman gerekiyor. Bu bizler bile olsak.” Cordelia, Portia’yı hafifçe sarstı. “Hadi şimdi biraz temizlen. Olivia ve ben buraya yardım etmeye geldik. Ama bize nasıl bir yardım istediğini söylemen lazım.”

Ablaları Portia’yı banyoda dikilirken bırakıp çıktılar. Aynada kendine ciddiyetle baktı. “Sen böyle biri değilsin.” dedi aynadaki aksine.

Otuz dakika sonra, Portia banyo yapmış, giyinmiş, geçici yatak odasının yerinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Cordelia ve Olivia çıkmadan önce ona söz verdirmişlerdi. Ne yapmak istediğine dair bir plan yapıp yarın onları arayacaktı.

Portia derin bir nefes aldı ve bavulunun fermuarını açtı. Orada uzun dakikalar boyunca oturdu, sonra başını sallayıp Sırça Mutfak’ın üç ciltlik yemek defterlerini çıkardı. Hoşuna gitse de gitmese de önsezi onun mirasıydı. Onu o kadar çok şekilde yönlendirmiş ve cevaplar hoşuna gitmese bile cevapları bulmasına yardım etmişti. Fakat bulduğu cevapların doğruluğunu inkâr edemezdi.

İlk iki kitapla uğraşmadı. Doğruca üçüncü cildi açtı. Anneannesi bu cildin acemilere göre olmadığını söylerdi. Şimdiye kadar hiç bu defteri açıp okumamıştı.

Kapağını açınca ince, uzun bir el yazısıyla yazılmış bir sayfa buldu.

Her mutfak camla dolu olmalı. İçinden içmek için içinden bakıp arkasını görmek için sergiyle hazırlanmış harika bir yemeğin ışığını yansıtması için. Işığın kaybolmamasını sağlamak için. Bu sayfalara, bana miras bırakılan, benden önceki tüm Cuthcart kadınlarından aktarılan her şeyi yazdım. Umarım, bundan sonra gelen her kusak da aynı şeyi yapmaya devam eder.

*Imogen Cuthcart
Teksas Cumhuriyeti, 1839*

Portia, narin sayfaları okumaya devam etti. Önceleri tereddütle sonra âdeta yutarcasına. Yahniler ve rostolar, otlar ve baharatlar, et suları ve soslar, kurabiyeler ve tartlar. Tatlı ve ekşi. Neşe ve kahkaha, acı ve üzüntü. Bunlarsız bir hayat olamazdı.

Üslup çok tantanalı ve resmî, yemekler eski modaydı ama tavsiyeler gayet ileri görüşlüydü. Özellikle de defterin ne kadar eski olduğu göz önüne alınırsa. Her kayıтта, anneannesinin yazdığı eklemeleri tanıdı. Eski tarz pişirme teknikleri yerine modern olanları yazmıştı. Mesela kömür ocağı yerine gazlı ocak gibi veya elle çırpınmak yerine mikserle çırparak kek yapmak gibi.

Yemekler kadar, yerel ilaçlar da vardı. Belli ki o zamanlar, esas tedavi kaynağı ellerindeki yiyeceklerdi. Anneanesi de yiyeceklerin müthiş bir iyileştirme gücü olduğunu not almıştı. Hem fiziksel hem de ruhsal olarak. Portia'yı esas şaşırtan, bu eski ve detaylı notların ona ne kadar tanıdık geldiğiydi. Sanki yılları içinde kâğıda dökülmüş tüm bu detayları, o zaten içten içe biliyor gibi hissediyordu. Gerçekten anneannesinin dediği gibi, kendisi, eski kuşaklardan da anneanesinden de daha derin bir bilgi ve önseziyle doğmuş gibiydi.

Portia son sayfayı çevirince nefesi kesildi. Anneanesi bunu kendi yazmıştı. Bu defterin hazırlandığı tarihten yıllar sonra.

Bir yemek hayal ettim. Büyük bir yemek. Son bir yemek. Kendi kendime, bunu kesin olarak bilmeme imkân yok diye telkin ettim. Önsezim bu aralar bir gidip bir geliyordu. Ama bu yemekteki görseller çok kuvvetli. Çok uzun zamandır bu işin içindeyim. Anlayabiliyorum, hatta neredeyse eminim ki bu yemeği gördüğüm zaman artık benim için durmanın zamanı gelmiş olacak. Fakat benim dönemim bittiği zaman, devir teslim yaptıktan sonra, ben ne yapacağımı bilmiyorum. Bütün hayatım önsezi üstüne kurulmuştu. Bitmesine nasıl dayanacağım?

Aslında bu konuda endişelenmemem lazım. Asıl endişelenmem gereken, Portiça bilmesi gerçekleri öğretmemiş olmam. Neden vazgeçmek benim için bu kadar zor? Neden ona öğretmek bana bu kadar zor geliyor? Neden onun bu defterleri, özellikle de bunu okumasına izin vermiyorum?

Çünkü kiskanıyorum. Yeteneği her zaman benden daha güçlü ve eğer bunları okursa aslında bana hiç ihtiyacı olmadığını anlayacak.

Menü

Acı kırmızıbiber, peynir ve pastırmaı doldurulmuş kiraz domatesler

Ağır ateşte pismis yumuşacık et

Hindiba salatası

Potates krepleri.

Ev yapımı domates sosu.

Portia yazıya bakakaldı. Kalbi sıkıştı.

Anneannesini yıldırımın önüne iten, yiyecekler aracılığıyla ortaya çıkan durum, kendi bencilliği yüzünden değildi. Masayı tek kişilik kurması yüzünden de değildi. Anneannesinin menüsüydü, anneannesinin önsezisiydi, sadece Portia'nın pişirmesiyle ortaya çıkmıştı o kadar.

O kadar rahatladı ki kendini güçsüz ama özgür hissetti. Ama hemen arkasından büyük bir öfke patlaması ortaya çıktı.

"Böyle olması gerekmiyordu anneanne." diye fısıldadı, boş odaya.

Eğer Portia, anneannesinin önseziyi kaybetmiş olduğunu bilseydi, ikisinin birlikte çalışabileceği bir yol bulmak için uğraşırđı. Eğer bilseydi, Robert'la beraber yarım bir hayat kurma tuzağına düşmezdi. Anneannesini öldüren yemeğı yaptığını düşünerek suçluluk içinde kendini hapsettiğı yarım hayata...

Fakat bu aynı zamanda, artık hayatına nasıl devam edeceği-ni bildiğı anlamına da geliyordu.

Otuz Yedi

Ariel, penceresinden yangın merdivenine emekleyerek çıktı. Hâlâ yangın merdiveninden nefret ediyordu ama bu incecik metal merdivenlere çıkmak, her an ölümüne aşağıya düşeceğini bilmek, kafasını dağılmakta olan ailesiyle ilgili endişelerden uzaklaştırıyordu. Tamam, belki bu biraz abartılıydı ama gel de bunu beynine anlat. Sadece altmış santim genişliğinde ince metal plakaların üstünde dururken yerden üç kat yukarısı, insana gerçekten çok yüksek gibi geliyordu.

Fakat bu akşam, yangın merdivenine tünemenin tehlikesi bile ona yardımcı olmuyordu. Portia onları terk edeli bir hafta olmuştu ve biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı. Deli doktoruyla değil ama. Babasıyla da değil. Kesinlikle Miranda'yla değil. Çünkü zaten asıl konuşma ihtiyacı hissettiği konu Miranda'ydı. Geriye kalan konuşabileceği tek kişi Portia'ydı ama o da gitmişti.

Babasının bu konuda bir şey yaptığı yoktu. Hey! Portia'yı ait olduğu yere sürükleyerek getirmesi gerekirdi, yani Portia'nın sahip olması gereken girişteki bahçe katına.

Bunu düşünmek Ariel'i gülümsetti. Ariel ilk birkaç haftanın tamamını, Portia'nın bahçe katı dediği o dairede geçirmişti. Ama aynı Portia gibi, Ariel de o eski eve âşık olmuştu.

Bacaklarını kenardan aşağı sallandırıp alnını ve çenesini kenardaki parmaklığa dayayarak etraflarındaki büyük binalara baktı. Burada, New York'ta her şey New Jersey'deki evlerinden o kadar farklıydı ki. Orada evleri bir yamacın eteklerindeydi. Arka bahçe basamak basamak yükseliyordu. Annesi o bahçeleri çok severdi. Eğer Portia orayı görse çok severdi diye düşününce garip hissetti.

Acaba Portia evlerini hiç görecekti miydi? Belki Miranda'yla işler bu kadar ters gittiği için tekrar oraya geri taşınırlardı.

Bahçe kapısının açılması sessizliği bozdu.

"Evet, burada gayet keyifle yaşayabilirim."

Ariel duvarın dibine sindi. Merdivenin plakalarının arasından gizlice aşağıya bakınca amcasının bahçeye çıktığını gördü. Milyonlarca yıl düşünse, babasının orayı Anthony için satın alacağına inanamazdı. İki adam birbirlerinden neredeyse nefret ediyorlardı. Bu yüzden çok anlamsızdı.

"Anthony, burada yaşamayı, Gabriel'in senin burada yaşamayı istememesi kadar hatta ondan daha fazla istemiyorsun."

Büyükannesi.

Anthony güldü ama sesi hiç mutlu değildi. "Evet, istemiyor tabii, değil mi? Buraya taşınmak için bu bile yeterince iyi bir neden. Bana ödeyeceği tutarı yükseltmek için iyi bir fikir. Veya bana söz verdiği gibi daireyi verir, ben de lanet olasıca yeri satıp parayı alır ve çeker giderim."

Büyükannesi hoşnutsuz bir ses çıkardı ve sonra içeri girdi.

Bütün bunlar para içindi. Ariel derin bir nefes aldı. Eğer babasını, kardeşine istediği parayı vermeye ikna edebilirse Ant-

hony çekip gidecekti. Çok mantıklıydı. Mükemmeldi. Bu herkesi gayet mutlu ederdi. Ehh, belki Miranda'yı değil ama her şeyi de halledemezdi ya. Fakat babasıyla konuşmakta ve kendi bakış açısını ona göstermekte başarılı sayılırdı, değil mi?

Ayağa fırladı ama tökezleyince parmaklıklara tutundu. Sonra elinden geldiğince hızla yangın merdivenlerinden aşağıya inmeye başladı.

"Ariel, sen ne halt..."

Yere sağ salım vardı. Nefes nefese, "Sana parayı bulacağım, Anthony amca!"

"Ne?"

"Burada yaşamak istemediğin belli! Ve babam da bundan nefret edecektir."

Ağabeyinin adını duyunca Anthony'nin yüzü buruştu.

"Anlamıyor musun, bu mükemmel bir çözüm? Babamın da bunu görmesini sağlayabilirim. Ne kadar para istiyorsun?"

Kelimeler ağzından dökülürken sonunda paramparça dünyasını tekrar bir araya getirebilecekmiş gibi hissediyordu.

"Neden?" diye sordu temkinli bir şekilde. "Neden bunu yapasın?"

"Çünkü!" diye söyleyiverdi, "Senin Miranda'nın babası olduğunu biliyorum!"

Kelimeler, hiç düşünmeden ağzından çıkmıştı, sanki lanetliymiş ve sonunda özgür kalmaları gerekiyormuş gibi. "Senin onun gerçek babası olduğunu biliyorum. Ve bence o da biliyor. O yüzden gittikçe daha beter davranıyor ve gittikçe başını daha beter belaya sokuyor. Çünkü sen buradasın ama ona babalık yapmıyorsun. Bunu anlamıyor musun? Ama sen onun babası olmak istemiyorsun ve burada kalmaya devam edersen babamı çok kızdıracaksın. Eğer kalırsan sonunda bir şeyler patlak verecek ve

her şey ortaya çıkacak. Sonra herkes, babam da dâhil, senin sırrını öğrenecek. O zaman ne yapacaksın?”

“Miranda’nın babası mı?” dedi Anthony amca. “Sen ne diyorsun? Tanrım, ben Miranda’nın babası değilim. Sen aklını mı kaçırdın?”

Ariel bir an için bile ona inanmadı. “Sadece söyle bana Anthony amca. Buradan gitmen için ne kadar para gerekiyor?”

Anthony’nin yüzü gerildi, gözleri öfkeyle doldu.

Ariel derin bir nefes aldı. “Özür dilerim. Öyle demek istemedim, yemin ederim. Sadece ikimiz de biliyoruz ki New York’ta kalmazsan daha mutlu olacaksın. Sen dağlara tırmanmayı, aslanlarla güreşmeyi veya işte her ne yapıyorsan, onları seviyorsun.”

“Ben aslanlarla güreşmiyorum.”

Gerçekten büyük bir öfkeyle çıktı ağzından bu kelimeler. Aslında Ariel onu hiç bu kadar kızgın görmemişti. “Özür dilerim!” diye tekrarladı, hızla düşünerek. “Yemin ederim, inandığım her şey adına, hiç kimseye Miranda’nın babası olduğunu söylemeyeceğim.”

“Ben Miranda’nın babası *değilim*.”

“Tamam, bak, cidden. Kiminle konuştuğunun farkında değilsin. Benimle. Zeki olanla. Tabii ki babasısın. Annemle babamın evlendikleri tarihi gördüm. Miranda’nın doğum tarihini de biliyorum. Ve annen dedi ki sen Afrika’ya gitmeden önce annemle sen birbirinize âşıkmışsınız.” Son hız, düşünmeden, tüm öğrendiklerini sıralıyordu. “Anlamıyor musun? Eğer burada kalırsan sadece her şey daha kötüye gidecek. Senin için!” diye ekledi aceleyle. “Yemin ederim, babamı sana parayı vermesi için ikna etmenin bir yolunu bulacağım.”

“Ariel.”

Gözyaşlarının yanaklarını ıslattığını hissedene kadar ağladığının farkında değildi. “Gitmen lazım Anthony amca. Miranda’nın babası olduğunu kimsenin öğrenmesine izin veremezsin.”

“Kahretsin Ariel. Ben Miranda’nın babası değilim. Senin babanım!”

Otuz Sekiz

O kyanusun dalgaları gibi bir ses Ariel'in kulaklarına doldu ve bütün dünya sarsıldı.

"Ne? Hayır." diye nefesini verdi. "Hayır, hayır, hayır."

Başı dönüyordu. Dans eden annesinin görüntüsü gözlerinin önünde dans ediyordu, sanki ağır çekim bir film gibi. Annesi gülerken. Annesi dans ederken. Annesi ve Anthony. Anthony hep hayatlarına girerken.

Annesi Anthony Kane'i sevmişti, ağabeyi Gabriel'i değil.

Ve en kötüsü, korkunç Anthony amca, *onun* babasıydı.

Ariel, yangın merdiveninden yukarı fırladı, Anthony de arkasından söylenerek ve küfür ederek onu takip etti ama Ariel ne durdu ne de arkasına baktı. Anthony onu yakalayamadan, kendi penceresi yerine Miranda'mnkine vardı ve camı yumrukladı.

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordu Miranda camı açarken. Anthony gölgelerin arasına çekilip geri döndü.

Korkak.

Bu kelime onu parçalayarak içinden akıp geçti. Babası oldu-

ğunu söyleyen adam korkağın tekiydi. Güçlü ve harika olan adam onun gerçek babası değildi. Bu nasıl doğru olabilirdi?

Ariel, kendini Miranda'nın odasına attı. Miranda'nın bir şeyler yapmasını ve bu korkunç sözlerin yok olup gitmesini istiyordu. Ablasının ona, onu sever gibi, ona önem verir gibi bakmasını istiyordu. Bu çılgın dünyada birisinin onu görmesini, yok olmasına izin vermemesini istiyordu.

"Cidden Ariel, senin sorunun ne? Oraya çıkma iznin olmadığını biliyorsun."

"Anthony amca benim babam olduğunu söylüyor." diye fısıldadı. Ellerinin titrediğini fark etti. "Sence doğru değildir, değil mi?"

Bir an için Miranda'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra cep telefonu çaldı. "Bak, eğer gerçekse, bu çok berbat. Ama doğru olduğuna inanmıyorum. Her ne kadar onu sevsem de ikimiz de biliyoruz ki babamı sinirlendirmek için her şeyi yapar." Telefonu tekrar çaldı. "Cidden, boş ver onu." Telefonunu açtı. "Selam, Dustin."

Ses tonu tümüyle değişti. O serserinin söylediklerini dinlerken bedeni gevşedi.

"Tümüyle hazırım." dedi. "Seninle Port Authority'de buluşuruz. DeCamp otobüsü New Jersey'e gidiyor."

Ariel yutkundu. "New Jersey'e mi gidiyorsun?"

"Kahretsin, kapatmam lazım. Seninle orada görüşürüz." Ariel'e öfkeyle baktı. "Sakın tek kelime edeyim deme. Zaten çok geç kaldım. Eski evimize gidiyorum."

"Ne? Niye?" diye sordu nefes nefese.

"Biraz takılacağız işte."

"Oraya, onunla seks yapmak için gidiyorsun!"

"Öyle olsa bile ne olacak? Gidip bebek gibi babama söyleyecek misin?"

Babasının bahsi geçince, Ariel'in dudakları titremeye başladı.

Miranda sabırsızlıkla içini çekti. "Dinle. Şu baba sorunuyla yarın ilgileniriz. Gerçekten, sence bunun doğru olma ihtimali ne ki? Anthony amca gerçekten bazen çok kötü biri olabiliyor ve herkes babamdan ne kadar nefret ettiğini biliyor. Büyük ihtimalle sadece zalimlik olsun diye söylemiştir."

Ariel'in içi sızlıyordu. Hem ablası güzel bir şeyler söylediği için müteşekkirdi, hem de gitmeye hazırlandığı için endişeleniyordu.

"Neden taa oraya gitmen gerekiyor, o işi yapmak için?"

"Dustin eğlenceli olacağını düşünüyor. Bunu sana söylemem gerek ama ilk seferin özel olması lazım. Bana bir sürprizi varmış."

"Ama senden ayrılmıştı! Şimdi de senin taa New Jersey'e gidip onunla özel bir seks yapmanı mı istiyor? Bu biraz garip değil mi?"

"Garip falan değil! Çocuklar New Jersey'e hep gidiyorlar."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Otobüse bineceğiz. Gayet kolay."

"Ama babam öğrenince ne diyecek?"

"Öğrenmeyecek ki. Akşam Beckylerde kalacağımı zannediyor."

"Bu gerçekten çok kötü bir fikir, Mir."

"Babama söylersen artık kardeşim olmazsın." dedi Miranda net ve acımasız bir şekilde. Sonra çantasını kaptı ve kapıyı çarpıp gitti.

Ariel odasında volta atıyordu. Babasının, gerçek babası olmaması ihtimali yüzünden hasta gibi hissediyordu. Garip ve korkudan ödü patlamış gibi... Boğazına kadar yükselen panik duygusu yüzünden zorlukla nefes alabiliyordu.

Boğazında bir düğüm vardı sanki. Ya doğruysa o zaman ne yapacaktı? Ya Anthony onu alıp giderse? Gidip onunla yaşamak zorunda kalırsa ne yapardı? Babasının, artık onun babası olmasını hayal bile edemiyordu. Gecenin bir yarısı gelip uykusunda onu kontrol etmemesini düşünemiyordu. Tüm hayatı boyunca Bay Çok Meşgul İş Adamı olduktan sonra, tam şimdi evde daha çok vakit geçirmeye başlamışken, babasını ondan almaları çok büyük bir haksızlıktı.

Amcası, aynı Miranda'nın söylediği gibi, yalan söylüyor olmalıydı.

Düşünceler kafasının içinde o kadar çok döndü ki sonunda kendini kusacak gibi hissetmeye başladı. Ama başka bir sorun daha vardı. Miranda New Jersey'e gitmişti. Eski evlerine.

Eski anılar tarafından sıkıştırılan Ariel midesini tutarak iki büklüm oldu. İşin gerçeği, eski evlerinde, yüzleşmek istemediği bir şey vardı.

"Benim anı sandığımı hatırlıyor musun, Ariel?"

Hatırlamak istemediği bu sözler yüzüne bir tokat gibi çarptı. Bunlar annesinin sözleriydi. Yüzünden aşağı kanlar akarak arabada sıkışmış yatarken söylemişti.

"Anne!" diye bağırırmıştı Ariel. Sandık umurunda bile değildi. *"İyi olmak zorundasın!"*

Ariel korkudan ödü patlamış bir şekilde annesine bakıyordu. Annesinin şakağından saçlarına doğru bir damla gözyaşı aktı. *"Sen artık kocaman bir kız oldun, A."*

"Ben daha on bir yaşındayım!"

“Neredeyse on iki.” diyerek soludu.

Ariel hâlâ anlayamıyordu. Kendisine hiçbir şey olmamışken annesi nasıl o hâle gelmişti. Ayrıca annesinin o kadar hızlı gitmesine neden olan Ariel’di. Onu o kadar kızdırmıştı ki...

“Ariel, dikkatini bana ver.” Annesi konuşmak için çabalıyordu. Ariel korkunç bir tecrübe yaşıyor, annesinin yok olmasını seyreliyordu.

“Beni dinle, Ariel. Ben çok aptaldım. Düşünmedim. Ama şimdi sen o kutuyu bulmalısın. Benim çalışma odamda. Üst katta. Benim anı sandığımın arkasındaki küçük dolapta.” Kıpırdamaya çalışınca inledi. *“Onu bul ve mutlaka Gabriel’e ver.”*

O sırada Ariel, yüksek sesle ve kuvvetle ağlıyordu. *“Ne demek istiyorsun?”*

Ama annesi cevap vermemişti. Gözleri kırpışıp kapandı ve Ariel annesinin yok olmasını seyretti.

“Anne! Anneciğim!”

Polis ve itfaiye gelip Ariel’i arabadan çıkartmışlardı ama annesini kurtarmayı başaramamışlardı.

O zamandan beri neredeyse bir sene geçmişti ve Ariel, annesinin ondan istediği şeyi hâlâ yapmamıştı. O sandıkla veya dolaba sakladığı kutuyla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordu. Hatta annesi bu sözleri söylememiş gibi davranmaya çalışmıştı. Ama Portia bazen cevapları bulmak için derinlere dalmak gerektiğini söylemişti. Portia bunu söylediğinde, Ariel nefret etmişti ama şimdi artık yapması gerektiğini biliyordu.

Parasını koyduğu yere koştu. Miranda’yı yakalamayı ümit ediyordu. Evden gizlice çıkması lazımdı, babasına rastlamadan. Ya da babası olmayan adama mı demeliydi?

Gözyaşlarını zorlukla durdurdu, parayı sırt çantasına tıktırdı ve yakalanmadan ön kapıdan çıktı.

Manhattan'dan çıkmak, Ariel'in düşündüğü kadar zor olmadı. Şehre taksiyle gitme fiyaskosundan beri para biriktirmeye başlamıştı. Her fırsatta babasından, bir şeyler için para istiyordu. Bir daha öyle alakasız bir yerde, eve dönecek parası olmadan kalmak istemiyordu.

Bir sonraki sefer, "eve" dönmek için yola çıkacağı lokasyonun, New Jersey'deki eski evi olacağı kimin aklına gelirdi ki? Bu gerçekten garipti doğrusu.

Tabii ki bir gün oraya geri dönmek zorunda kalacağını her zaman biliyordu.

Port Authority Otobüs Terminali'ne kadar bir taksiye bindi ve orada da DeCamp otobüsüne binerken kimse ona bir şey sormadı. O zamana kadar, Miranda'yı kaçırmıştı. Herhâlde birkaç otobüs önce gitmiş olmalıydı ama kendi başına gayet güzel idare etmişti. Kısa bir süre sonra, otobüste oturmuş, pencereden dışarıyı seyreliyordu. Lincoln Tüneli'nin altından geçerken Hudson Nehri'nin aşağısında, kulaklarının tıkanmasına dikkatini verdi. Her şey, Montclair'de onu nelerin beklediğini düşünmekten iyiydi.

Eğer, eve girdiğinde Miranda ile Dustin'i yatakta bulursa ne yapacaktı?

Gözünden birkaç damla yaş döküldü ama hemen sildi ve camdan dışarı bakmaya devam etti.

Tünelden çıkınca Manhattan'ın devasa binalarının Hudson Nehri'nin karşısında cam ve betondan bir duvar gibi sıralandığını gördü. Yirmi dakika sonra, otobüs Yukarı Montclair tren istasyonuna gelmişti. Her şey, kazadan önce orada yaşadıkları zamanki gibi görünüyordu. Ama tabii ki değildi. Bu, berbat bir

şarkı gibi geliyordu kulağa.

Sırt çantasını omzuna attı ve otobüsten indi. Taksi durağına gitti ve en öndekinden, onu eve götürmesini istedi.

Adam, aynadan ona baktı ve omuzlarını silkti. “Tabii.”

Park yerinden çıkıp sağa döndüler. Tren yolunun üstünden geçip tekrar sağa ve sonra sola döndüler. Sonra bir kere daha sağa, tepenin yamacı boyunca giden yola girdiler. Annesiyle beraber yüzlerce kere geçtiği yoldu. Tam olarak o gün arka koltukta otururken olduğu gibi...

Ev, yolun sol tarafındaydı. Büyük bir çimenliğin sonunda devasa bir ev. Noel ağacı gibi pırıl pırıl ışıklandırılmıştı. Ön kapıdan içeri bir sürü genç girip çıkıyordu.

Ariel arka koltuğa sırtını iyice yasladı.

Miranda buraya seks yapmaya gelmemişti.

Büyük bir parti veriyordu.

Onuz Dokuz

Portia, artık hayatına devam etmeye hazır bir şekilde, Stanley ve Marcus'un salonunda oturuyordu. Sonunda. Ablaları gittiğinden beri televizyonu açmamıştı. Bir liste yapmıştı. Daha doğrusu bir sürü liste yapmıştı.

Temizlik yapmış, hazır yiyecek paketlerini atmış, Stanley ve Marcus için güzel bir akşam yemeği pişirmişti. Ev sahipleri, Lincoln Center'daki operaya gitmek için erken çıkıp onu evde yalnız bırakmışlardı. Fakat tam listelerine döndüğü sırada, kapının zili çalınca şaşırdı.

Portia, camdan dışarı gizlice göz attı. Gabriel merdivenlerde durmuş, kapıya bakmak yerine caddeye doğru bakıyordu. Her zamanki gibi görünüyordu—uzun boylu, formda, kendine has vahşi tarzı ve serserice yakışıklılığıyla. Onu görünce, içine bıçak gibi arzu saplanmıştı. Bu çok aptalcaydı. Arkasından panik duygusu geldi.

Sanki suçluymuş gibi kendini yere attı. Gabriel'in onu görmesini istemiyordu. Onun bağımlılık yarattığı ispatlanmış bir

gerçekti ve bir alışkanlığı bitirmenin en iyi yolu bir anda kesip atmaktı.

Fakat Gabriel bunu hiç kolaylaştırmıyordu. Onu neredeyse her saat başı cep telefonundan arıyordu. Bıraktığı mesajlar önce gayet basitti. *“Portia, konuşmamız lazım.”* Katı ve kişiselikten uzak; tam Gabriel’e göre. Sonra gittikçe şiddeti artmıştı. *“Portia, beni ara. Daire hakkında konuşmamız lazım.”* Sonra zor bastırıldığı kızgınlığı hissedilmeye başlamıştı. *“Kahretsin, Portia. Bu işi iki yetişkin gibi halledelim.”* Sonra bir iç çekiş ve biraz boyun eğiş. *“Lütfen.”*

Ki bu Portia’yı daha da sinir etmişti.

Birkaç dakika sonra Gabriel’in ön merdivenlerden aşağıya indiğini duydu. Yana doğru yuvarlandı ve sırtını duvara dayayıp oturdu. Sonra menekşeleri ve karpuzları hayal etti.

Beynine görüntüler akın etmeye başladı. Tatlı ve sulu karpuzun tadını ısıırıyormuş gibi dişlerinin arasında hissediyordu. Menekşelerin yumuşak kokusunu duyuyordu. Ve sonra bir şey daha; daha keskin ve acı. Yanık kokusu gibi. Yangın.

Ayağa fırladı ve ön kapıyı parçalarcasına açtı. *“Ariel nerede?”* Sesi hırlar gibi çıkmıştı.

Gabriel, yandaki merdivenleri çıkarken ortasında durdu. Yüzündeki vahşi ifade hafifçe yumuşadı, Portia’nın fark edeceği kadar.

“Portia.” O kadar. Sadece bir rahatlama tonu.

Portia ona baktı, sadece baktı. Bir an zaman donmuş gibi, onun sert hatlı güzelliğini, kuvvetli çenesini, koyu renk gözlerini, arkaya doğru taranmış dalgalı saçlarını, üstüne âdeta yapışmış o dik başlı hâlini ezberleyip beynine kazımdan başka bir şey yapmak elinden gelmiyormuş gibi.

Fakat sonra Gabriel’in o rahatlığı kayboldu ve yine kontrol-

lû hâline döndü. “Konuşmamız lazım.”

“Gabriel, Ariel nerede?” Merdivenlerden koşarak inip onun-kileri aynı hızla çıktı.

Gabriel ona kaşlarını çatarak baktı. “Odasında.”

“Emin misin?”

“Tabii ki eminim.”

“Onu gördün mü?”

“Ne? Neden göreyim ki? Saatlerdir odasında ödevlerini yapıyor.”

“Bunu gerçekten biliyor musun? Hiç evden çıkmadın mı?”

Gabriel tekrar kaşlarını çattı. “Bir ara aşağıya indim, Anthony’le konuşmak için.”

“Anthony burada mıydı?”

“Şimdi boş diye senin daireni istiyor.” Dümdüz bir sesle konuşmuştu, sanki dairenin müsait olması Portia’nın suçuymuş gibi!

Portia’nın çenesi kasıldı. “Ona verebilirsin, nasıl olsa, belli ki bana ait değil.”

Gabriel tereddüt etti. Gerginliği somut bir şekilde hissedilebiliyordu. “Sana dairenin bana ait olduğunu söylemeliydim.” Sanki söylemesi gereken tek şey buymuş gibi.

“Evet söylemeliydin.” diye tersledi Portia. “Tabii, benim de bu konuda tam bir aptal olduğum bir gerçek.” Acı acı güldü. “Yaptığım tüm salaklıkların bir listesini yapmam lazım. Hımm bir bakalım: Benim imzamı taklit edip beni aldatacak tipte bir herifle evlendim. Buraya taşınıp bir dükkân açtım ama bütün bu süre zarfında buranın benim olmadığını anlayamadım. Seninmiş! Hey ama bak bundan sonrası daha süper. Burada yaşadığım müddetçe aptal aptal âşık olmaya başladığım adama, bana kira karşılığı bedava seks verdiğimin farkına bile varmadım.”

“Kahretsin!” diye nefesini verdi.

“Evet ya kahretsin!” diye tersledi. “Çok iyi değil mi? Beni eve yollamak için taksi parası ödemene bile gerek kalmıyordu. Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabildim!” diye neredeyse avaz avaz bağırdı başını göğe kaldırıp. “Aynı tip adamlara kapıldım! Hem de iki kere! Bir kerecik olsun, bana dürüst davranacak bir adama rastlayamaz mıyım?”

Gabriel’in önünden sert adımlarla geçti. Ondan nefret ediyordu. Hâlâ onu istiyor olmasından nefret ediyordu. Onun, olduğunu düşündüğü gibi bir adam olmamasından nefret ediyordu. Ariel’in iyi olduğuna emin olduğu anda, hayatına devam edecek ve Gabriel’i tümüyle ve kesinlikle hayatından çıkaracaktı. Artık öyle aptallıklar yapmayacaktı. “Kızını kontrol etmemiz lazım.”

Dış kapı kapalıydı ve artık Portia’da anahtarı yoktu. Çıkar-ken tezgâhın üstünde bırakmıştı. Arkasına döndü. Gabriel sadece orada durmuş, gözlerini ona dikmiş bakıyordu. Her zamanki gibi, Portia’nın onun ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu ama çenesi kasılmış görünüyordu.

“Bana inanmadığını biliyorum.” diye belirtti Portia, “Ama bana bir iyilik yap. Aç şu kapıyı, Gabriel.”

Anahtarını çıkardı, onun yanına geldi ve kilidi açtı ama Portia girmeye kalkınca koluyla engel oldu.

“Şimdi ne var?”

Onun yanağına hafifçe dokundu. Portia irkilip geriye kaçmaya çalıştı ama Gabriel’in öbür kolu arkasında ona engel oluşturunuyordu. Gabriel, ona çok uzun bir süre baktı, Portia’nın başka bir yere bakmasına izin vermeden. Portia onun gözlerindeki duyguları görebiliyordu. “Bu konuda konuşacağız, Portia. Dediğim gibi sana söylemeliydim. Bir noktada, beni affetmen lazım.”

Portia ağzı açık kalmış bir şekilde ona bakakaldı.

“Bir şey söyle.” dedi Gabriel, sesi şaşırtıcı bir şekilde pürüz-

lüydü.

Onu öylece affetmek mi? Sanki ona bu emri verecek ve Portia da bunu yerine getirecekti, öyle mi?

“Bence,” dedi Portia üstüne basa basa. “Konuşmamızın hiçbir yararı olmayacak. Şimdi *önümden çekil.*”

Gabriel’in ağzı gerildi ama yana çekildi.

Portia, gözyaşlarıyla savaşıarak merdivenlerden yukarı koştu.

“Ariel?” diye seslenerek, yatak odasının kapısına vurdu. Gabriel de peşinden geliyordu.

Gabriel kapıya daha kuvvetle vurarak, “Ariel?” diye seslendi. Kapıyı açıp içeri girdi. “Ariel?”

Oda boştu. Kitaplar masanın üstünde duruyordu ve yangın merdiveninin önündeki pencere açıktı. Ariel’in masasında bir kâğıt parçası duruyordu.

Portia, bazen cesur olmak ve cevapları bulmak için derinleri araştırmak zorundasın demişti.

Gabriel’in çenesi sinirden atıyordu, gözleri öfkeden alev alevdi. “Neden bahsediyor bu lanet olasıca?”

Çiçek ve yiyecek görüntülerinden, Portia’nın başı dönüyordu. “Menekşeler.” diye fısıldadı. Gözlerini kapattı ve konsantre oldu. “Ve karpuzlar. Bir sürü karpuz.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Sizin eski evinizde. New Jersey’de. Ariel bana annesiyle beraber menekşe ektiklerini anlatmıştı. Sonra karpuzlar. Karpuzlar iyice arsızlaşıp tüm araziye kaplamış.

Gabriel hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı. Anlam veremedi. “Bunların, Ariel’le ve bu notla ne alakası var?”

“Evine gitmiş.”

“Evi burası.”

“Yuvasının New Jersey olduğunu düşünüyor ve oraya gitmiş.”

Gabriel’in yüzünden inkâr ve inanamama ifadeleri geçti; greyfurt ve acı biber karışımına benziyordu. “Bana on iki yaşındaki kızımın, eski evimize dönmek için New Jersey’e kaçtığını mı söylüyorsun?”

“On üç sayılır.” dedi Portia. Neredeyse gülecekti ama sesi boğulurcasına ve ağlamaklı çıktı. “Tahminimce.”

“*Tahmin* mi ediyorsun?”

“Evet. Bir süredir bazı cevaplar arıyordu.”

“Neyin cevaplarını?”

“Bilmiyorum ama ne zaman Anthony ortaya çıksa, Ariel sorular sormaya başlıyordu.”

Gabriel’in çenesi yine kasılıp duruyordu. “Ne hakkında?”

“Annesi.”

“Kahretsin, niye bana söylemedin?” Ona doğru eğildi. Yüz ifadesi çok sertti, kelimeleri âdeta yutarak, “Niye onu soru sorması için cesaretlendirdin?”

Portia onun öfkesinin kendisini korkutmasına izin vermedi. “Daha doğru bir soru şu olabilir mi bulabileceği bir sır var mı?”

Gabriel ileri geri sallandı. “Kahretsin!”

Gabriel’in gözlerindeki acıyı görünce neredeyse ona elini uzatacaktı ama zamanında kendine hâkim olmayı başardı. “Bunu, evet olarak alıyorum. Ariel’i bulman lazım. Ben olsam aramaya eski evinizden başladım.”

“Öyle mi? Yani senin aklına karpuzlar geldi diye mi?”

“Ve menekşeler.” diye ekledi Portia.

“Bu delilik.” diye tersledi. “Kahretsin, *sen delisin*. Saçmalık bu!”

Deli. Büyükannesi gibi.

Farklı bir şekilde de olsa, bu adam da Robert gibiydi. Por-

tia'nın normal olmasını istiyordu. Aslında artık bunun bir önemi yoktu zaten.

Gabriel telefonunu çıkardı.

"Kimi arıyorsun?"

"Miranda'yı. Bir arkadaşının evinde." Bir sayıya bastı ve telefonu kulağına götürüp bekledi. Küfretti. "Telesekretere düşüyor."

Odadan fırlayıp alt kata indi. Bir kâğıda çiziktirilmiş bir telefon numarası buldu ve aradı.

"Ben Gabriel Kane. Miranda'nın babası. Kızımla konuşabilir miyim?"

Gabriel'in bedeni gittikçe gerilirken Portia onu seyrediyordu.

"Orada değil mi? Bana akşam orada kalacağını söylemişti."

Biraz daha dinledi karşı tarafı. Öfkesi gittikçe artıyordu.

"Lütfen kızıınıza Miranda'nın nerede olduğunu bilip bilmediğini sorar mısınız?"

Sözleri son derece nazikti ama tonu kesinlikle değildi. Portia, hattın öbür tarafındaki kişinin telaşla onun istediğini yapmaya çalıştığını hayal edebiliyordu.

"Ne kahr..." lafını yarım bıraktı. "Teşekkürler."

Telefonu kapattı ve ona baktı. "Miranda ve arkadaşı evde değiller. Ağabeyine göre, kızlar New Jersey'e gitmişler. Bir parti vermeye."

"Ariel de onu izlemiş olmalı." Portia onun bakışlarına karşılık verdi. "Bazı şeyler gerçektir, sen inansan da inanmasan da. Hadi şimdi git. Ariel'i ve Miranda'yı bul."

Gabriel bir küfür mırıldandı ve Portia'yı kolundan yakaladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Dediğin gibi New Jersey'e gidiyorum. Ve sen de benimle geliyorsun."

Kırk

Ariel, ön bahçedeki, çimenlerin arasında mavi siyah yassı taşlarla döşenmiş hafif kıvrımlı patikadan eve doğru yürüdü. Havaya neredeyse soğuktu. Sadece yarım saat ötedeki şehirden çok daha serindi. Titredi ve sırt çantasını sıkıca sırtına doğru çekti.

Normalden daha büyük olan ön kapı, siyah kocaman menteşeleri ve kırmızı boyasıyla hâlâ aynıydı. Kare kare bölümlü camlarıyla, eski hayatlarına açılan bir portal gibiydi. Sanki kapının arkasında hâlâ annesi bekliyordu. Ama annesi evde olsaydı bahçede bira içen ergenler olamazdı.

Bütün bedeni keder doldu ve o aptal gözyaşları yine gözlemini yakmaya başladı. Annesi hakkında düşünmemek için kendini zorladı. Eğer birisi bu partiyi öğrenirse Miranda'nın başı çok büyük derde girerdi. Bir de içkiyi falan eklerseniz, herhâlde ömür boyu ev hapsi cezası alırdı.

Ariel ön kapıdan girer girmez, onu müzik sesiyle beraber, içki ve sigara kokusu karşıladı. Hiç kimse ona bir saniyeden fazla

bakıp dikkat etmedi. Girişten geçip antreye giren üç basamağı çıktı. Sol tarafındaki devasa oturma odasında, kanepelere ve koltuklara yayılmış gençler vardı. Tozdan korunmak için serilmiş beyaz örtüler, yere atılmış ve erimekte olan hayaletler gibi görünüyordular. İki oğlan gülüşerek şöminede ateş yakmaya çalışıyorlardı. Şöminenin üstünde, lokum, bisküvi ve çikolata paketleri duruyordu.

Bu salaklar, bisküvi arası erimiş lokum ve çikolata mı yapacaklardı? Şöminede? Kendilerini yaz kampında falan mı sanıyorlardı? Geri zekâlılar.

Ariel oradan uzaklaştı ve yemek odasına geçti. İki tane ergen, uzun yemek masasında, önlerinde biralarla oturuyorlardı. Ariel onları umursamadan, mutfığa doğru devam etti. Ama Miranda ne mutfakta ne de devamındaki oturma odasıdaydı.

Aynı yoldan tekrar girişe geri geldi ve merdivenlere yayılmış gençlerin arasından, yukarı doğru, sağ sol yaparak ilerledi. Yarı yolda, camın kenarında ufak bir kanepede duran bir sahanlık vardı. Büyük kare kare camlı pencereden, uzaktaki Manhattan'ın ışıkları görünüyordu. Bir an için orada durup baktı.

New Jersey'de büyürken, şehir hakkında hiç düşünmemişti. Annesinin bu manzaraya sahip olmanın müthiş bir şey olduğuna inandığını biliyordu. Şimdi o manzaraya bakınca, kendisini daha da yalnız hissetti. Bir yıl kadar önce, artık bu evde yaşamayacağını ya da annesinin artık olmayacağını söyleseler inanmazdı. Pencerelelerinden görünmesine rağmen, sanki başka bir gezegenmiş gibi görünen bu şehre taşınacağına ihtimal bile vermezdi.

Bir yıl önce, amcasının babası olduğunu iddia edeceğine de inanmazdı. Belki de bunu tümüyle görmezden gelmeliydi. Amcası da ağzından çıkan sözlerden pişman olup hiç söyleme-

miş gibi davranmayı tercih eder miydi acaba?

Fakat Ariel işi şansa bırakmak istemiyordu. Her şeyin rayından çıkıp onu hazırlıksız yakalamasını istemiyordu. Eğer bu evde saklı bir gerçek varsa onu bulacaktı.

“Ben bebek değilim.” diye hatırlattı kendine, ikinci kata tırmanırken. Müzik sesi duvarları sarsıyor, sigara dumanı etrafı sarıyordu. “Ne bulacağımdan korkmuyorum.”

İşin gerçeği, ödü patlıyordu. Port Authority’ye gittiğine, bir otobüse ve sonra bir taksiye bindiğine ve şimdi de annesinin çalışma odasını karıştırmaya geldiğine kendisi bile inanamıyordu. Babası onu öldürecekti.

Bu fikir birden ona babasının, onun babası olmadığını hatırlattı. Daha doğrusu Anthony amcasının öyle söylediğini.

Gittikçe yok olduğunu hissettiren, kaygılandırıcı his tekrar birden ortaya çıktı. Bu hissi üstünden atıp çalışma odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Yerde duran büyük tahta sandığa doğru yaklaşırken müzik sesi hafifledi. Menteşeli üst tarafında, perdelerle bir örnek kalın bir şilte vardı.

Dikkatlice kapağını açarken bu odaya son defa gizlice girdiği anı hatırladı. Annesi ölmeden bir ay önceydi. Hasta olduğu için evde kalmıştı ve ateşi olduğu için yattığı öğle uykusundan yeni kalkmıştı. Hafta ortası, günün ortasında, mahalle bu kadar sessizken ev bir garip oluyordu. Uyanıp annesini aramaya çıkınca onu bu sandığın önünde diz çökmüş hâlde bulmuştu.

“Anne?”

Annesi havaya sıçramıştı. Ariel’i görünce derin bir nefes almıştı. “*Kahretsin, Ariel!*”

Ariel irkilmişti. O terbiyeli, her zaman küfredenleri aşağılayan annesinin küfretmesi çok şaşırtıcıydı. Tabii şimdi öğrenmişti ki annesi gümüş kaşıkla değil, teneke konservelerden yemek

yyiyerek büyümüştü aslında.

O gün, annesinin öfkesine şaşırılmıştı. Ama şimdi annesinin Amsterdam Evleri'nde büyüdüğünü göz önüne alınca, o öfke patlamasının suçluluktan olma ihtimalini düşünüyordu. Büyük ihtimalle, bir kutu veya öyle bir şey saklıyordu o sırada.

Ariel saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve sandığın içini karıştırdı ama bir şey bulamadı. Aslında bir şey bulmayı beklemiyordu. Annesi o sandığın arkasında bulacağını net olarak belirtmişti zaten.

Sandığın kapağını kapatıp kenarından tuttu ve duvardan ayırmak için kuvvetle çekti. Orada görebildiği bir kutu falan yoktu. Duvar kâğıdı sanki biraz daha koyu renkti, pek solmamıştı ama bundan başka bir fark göremiyordu. Dizlerinin üstüne çöktü ve eliyle duvardaki asma yaprağı ve gül desenlerinin üstünden geçti. Kalbi heyecanla atıyordu. Duvar normal görünüyordu.

Topuklarının üstüne oturdu ve nerede hata yaptığını bulmaya çalıştı. Annesi hatıra sandığı demişti, buna emindi. Öne eğilip elini tekrar duvarda gezdirdi. Bu sefer daha yavaşça. Sonra birden hissetti. İnce bir çizgi, küçük bir kapının kenarındaki ince bir aralık.

Üstünden ter boşandı. Aşağıdan gelen kahkahalar onu irkiltti. Arkasına bir göz attı ama kapı hâlâ kapalıydı.

Elleriyle ince yarığın üstünden geçti ama açacak bir kulp bulamadı. Sinir olmuş bir şekilde üstüne bir tane patlatınca birden açıldı. Şaşkınlıkla bağırdı ve içine baktı. Taa en arkasında, bir kutu görünce kalbi yine heyecanla sıkıştı.

"*Bir kutu.*" demişti annesi ona. Arabada sadece ikisi vardı, her taraf kan revan içindeydi ve Ariel şoka girmiş bir şekilde annesine bakıyordu.

Titreyen elleriyle kutuyu dışarı çekti. Metal tokayı açarken parmakları titriyordu. Kilit sertti ve ilk anda açılmadı.

Sonunda açmayı başardığında, büyük sarı bir zarf buldu. Ağzı yapıştırılmamıştı ve içinde bir yapılacak işler listesi, bir anahtar ve iki küçük zarf vardı. Bir tanesinin üstünde *Gabriel* yazılıydı. İkincisi *Bay Carter Davis* diye birine yazılmıştı. Annesi bu ismin altına *Bell, Longo, Lynch ve Smith, LLC Avukatlık Bürosu* yazmıştı.

Okuma, dedi Ariel kendi kendine. Bu mektupların hiçbiri ona yazılmamıştı. Annesi bunları babasına vermesini söylemişti. Ne bu zarflarda yazılanları ne de başka herhangi bir şeyi, zaten kesinlikle bilmek istemiyordu. Fakat aynı zamanda, artık bilmek istemediği şeylerden saklanamayacağını da farkındaydı. Eğer mektupları okumadan verirse annesinin sakladığı sır her neyse, babasının ona asla söylemeyeceğine emindi.

Zaten en baştan beri, gerçeği öğrenmek için kalkıp Montclair'e gelmemiş miydi? Miranda'nın kim bilir hangi aptalca nedenle buraya gelmesi, ona da arkasından gelmek için cesaret vermemiş miydi? Gerçeği bulmak? Sanki artık zamanı geldiğine dair bir işaretti.

Önce yapılacak işler listesini okudu.

1. Vasiyetin bir kopyasını al
2. Anthony'nin evrakının bir kopyasını çıkart
3. C. Davis'i ara

Her şey hâlâ burada durduğuna ve ortada bir vasiyet olmadığına göre, annesinin başladığı işi bitiremediğini düşündü Ariel.

Yutkunarak, önce avukata yazılmış mektubu açtı.

Sevgili Bay Davis,

*Babam hâlâ hayattayken tanıdığım bir arkadaşım-
sımdan isminizi aldım. Sizin sır tutmayı bildiğinizi
ve bana yardım edebileceğinizi söyledi. Uzun süredir
halletmek istediğim ama nasıl yapacağımı bilmedi-
ğim bir konuyla ilgili. Size vasiyetimin bir kopyasını
yolluyorum. Size vereceğim evraka bir zeyilname ekle-
menizi istiyorum. Ayrıca kocama yazdığım bir mektu-
bu da ekliyorum. Her şey halledildikten sonra, tüm her
şeyi sizin saklamanızı istiyorum. Eğer, ben bu durumu
halledene kadar bana bir şey olursa, lütfen mektubu,
evrakı, anahtarı ve zeyilnameyi kocama verin.*

Teşekkürler,

Victoria Polanski Kane

Ariel derin bir nefes aldı ve sonra ikinci zarfın kapağının altına parmağını soktu. Mührü açarken yarısı yenmiş ojeli tırnaklarının görüntüsü onu rahatsız etmişti. Mektubu çıkartıp okurken, parmakları daha da fazla titremeye başlamıştı.

Gabriel,

Sevgili Gabriel değil, sadece ismi. Kısa. Sert. Mesafeli. Bundan nefret etti.

*Eğer bu satırları okuyorsan, başıma bir şey gelmiş
olmalı ki bu mektubu yazarken pek mümkün gelmiyor
bana. Ama zaten konumuz bu değil.*

*Sana, asla yeteri kadar cesur olmadığımı söyler-
sem, şaşırır mısın? Gerçekten hiçbir zaman cesur biri*

olamadım. Hâlâ da değilim. Senin yüzüne söylemek yerine bu mektubu yazıyorum. Ama işin gerçeği şu: Ne seni ne de kızları asla üzme istedim. Bu mektup ve anahtarla kendimce, yaptıklarımı tamir etmeye çalışıyorum. İster inan, ister inanma, sen bunu pek başaramadığıma tanıklık etsen de ben gerçekten daha iyi bir insan olmaya çalıştım.

Ariel, annesinin çaresizliğinin ve kızgınlığının, âdeta kâğıt-tan fışkırdığını hissetti. Bütün her şey, annesiyle babasının arasında geçen ve kendisine hiç yansımamış olan o hisler...

Avukata vereceğim bu mektubu yazarken, önünde sonunda, işleri daha iyi bir şekilde yoluna koymam gerektiğini biliyorum. Ama yaptıklarımı sana bir türlü söyleyemedim. Yıllardır bu sırrı saklamak için çok uğraştım.

Doğruyu söylemek gerekirse, uzun bir hayat yaşamayı planlıyorum ve eğer şanslıysam, benim ne kadar büyük bir aptal olduğumu asla öğrenmeyeceksin. Her zaman dediğim gibi, "Köprüyü geçene kadar ayıya dayı de." Acaba bu gerçekten işe yarıyor mu? Yoksa tüm hayatımızı olmadığımız biri gibi görünmeye çalışarak mı geçiriyoruz? Kim bilir? Ama iş Kane kardeşlere geldiğinde, Anthony'nin bana inandığını biliyorum. Kardeşin beni, böyle abartılı ve duygusal biri olduğum için seviyordu. Sen bana asla inanmadın. Sen duygusallıktan nefret edersin. Neden sanki sadece Anthony'i istemekle yetinmedim ki?

İşin gerçeği, her ne kadar beni canlı hissettiren

Anthony olsa da ben her zaman seni istedim. Tabii ki sen beni hiçbir zaman istemedin. Bunu biliyordum. Ama ben yine de seni istedim. Bana istediğim hayatı vereceğini biliyordum. O yüzden seni, bildiğim tek yolla ikna ettim. Genç ve güzeldim. Çoğu değersiz ve korkak kızın sahip olduğu o hırsa sahiptim. Geldiğim yeri düşünürsen belki bunu anlarsın. Ne istediğimi biliyordum ve almaya kararlıydım. Görebildiğim tek şey buydu. Bu sırada kimleri inciteceğimi hiç düşünmemiştim.

Tabii ki o, sarhoş olup seni baştan çıkararak hamile kaldığım o geceyi hatırlarsın. Benim yüzeysel olduğumu düşünüyordun ve yaşadıklarımızdan dola-yı benden nefret ettin ama yine de benimle evlendin. Tam tahmin ettiğim gibi. Seninle tanıştığım andan itibaren, senin sorumluluklarını ciddiye alan biri olduğunı anlamıştım. Senin en sevdiğim YÖNÜN BUYDU. Ve senin sorumluluğun ben olayım istedim. Bana istediğim hayatı yaşatabilirdin. Sen benim için Sinderella'nın prensiydin. Aptalca biliyorum ama bu her fakir kızın hayali değil midir? Anthony asla benim için bunu yapmazdı. Her gün, o şanslı gece için, Miranda için dua ediyorum. Ve Miranda'yı bundan daha fazla sevemeyeceğini bildiğim için de Tanrı'ya minnettarım. Bana olan kırgınlığını kızıma yansıtmamış olman senin en takdir edilecek özelliğin.

Miranda'nın babasının gerçek kızı olduğunun kanıtı.

Ariel'in midesi buruldu; gerçeklerden nefret ediyordu.

Miranda'nın babasının gerçek kızı olmasından dolayı değil ama bu gerçek Anthony'nin en azından bu konuda yalan söylemediğini kanıtlıyordu.

Kalbi deli gibi çarpıyordu ama okumaya devam etti.

Tek günahım bu değil. Ayrıca Anthony'nin, beni ondan çalmak için baştan çıkarttığını düşünmesinden nefret ediyordun. Hâlâ Anthony'e benim seni baştan çıkarttığım gerçeğini söylememiş olmana hayret ediyorum.

Gerçekten açık konuşmak gerekirse, Anthony'nin evlenmemizi deli gibi kıskanmasına bayılıyordum. Benim gibi bir kız için, iki erkeğin savaştığını seyretmenin çekiciliğini anlayabiliyor musun? Her ne kadar bir tanesi aslında benim için değil, doğmamış çocuğu için savaşıyor bile olsa. Ve sen beni asla affetmeyince —seni kandırdığımı asla dile getirmesen de buz gibi sessizliğinde ima ederek— kendimi güzel ve seviyormuş gibi hissettiren tek adama yönelmiş olmama şaşırır mısın? Benimle evlendiğinde, bir daha asla Anthony'le yatmayacağıma dair yemin etmiştim ve eğer beni sevmeyi deneseydin asla yatmazdım da. Bunun senin hatan olduğunu anlıyor musun?

Son olarak evet, kardeşine geri döndüm. Bunu hemen yapmadığımı söylememim bir önemi var mı? O sırada artık ikimizin de evliliğimizin dağılmakta olduğunu biliyor olmamızın bir önemi var mı?

Tabii ki yok. Fakat buna rağmen Tanrı bana bir hediye verdi: Ariel.

Ariel, parmaklarıyla kâğıdı sıkarak yüksek sesle inledi. Gözlerini sımsıkı yumdu. Her bir hücrelerini gittikçe daha sıcak, daha hasta ve daha acı içinde hissediyordu. Ama şimdi duramazdı artık.

Aynı Miranda gibi, Ariel'i de dünyaya geldiği ilk andan itibaren çok sevdin. Ariel'i kollarına aldığı ilk dakikada gözlerindeki sevgiyi gördüm. Sana onun babasının Anthony olduğunu söyleyecek cesareti asla bulamadım. Hatta beni hâlâ istemeni sağlayamadığım için seni üzme istediğim zamanlarda bile. Ama Anthony biliyordu ve onu susturmak için sürekli yüksek miktarda ödeme yapmam gerekiyordu.

Ama bunlar geçmişte kaldı.

Anthony, beni kendi bencil tarzıyla seviyor olabilir ama kendine ve paraya daha fazla önem veriyordu. Asla, tekrar ediyorum, asla seni bunun aksine inandırmasına izin verme. Eğer bunu okuyorsan, artık ben Anthony'e para akıtarak, Ariel'i güvende tutacak pozisyonda değilim demektir. Lütfen onu üzmesine izin verme. Lütfen, onu kullanarak seni üzmesine izin verme. Umarım, sen bunu okuyor olduğunda, ben her şeyi organize etmiş ve sizi üzemeyeceği şekilde ayarlamış olacağım.

Utanc duyduğum birçok şey yaptım. Nasıl elde ettiğimi bir kenara bırakırsak, hayatta yaptığım en iyi şeyler kızlarımız. Bizim kızlarımız. Senin kızların, Gabriel. İkisi de. Tek ümidim benim günahlarımın, senin onları güvende tutmana engel teşkil etmeyeceği.

Victoria

Ariel nefes alamıyordu. Bu ne anlama geliyordu? Anthony onu nasıl incitebilirdi? İçinde, dışarı çıkmaya çalışan bir çığlık yükseliyordu. Yüksek sesle dile getirmeye bile korktuğu, en büyük korkusu gerçek olurken içindeki panik büyümeye başlamıştı: Anthony gerçekten onun babasıydı ve Gabriel Kane bunu bilmiyordu. Henüz.

Bunları okuduktan sonra Ariel'i, Anthony'e verir miydi?

"Hayır." diye fısıldadı.

Parmakları, küçük anahtarı kavradı. Herhangi birine bunları anlatmadan önce bu anahtarın nereyi açtığını öğrenmesi gerekiyordu. Ağlamamak için dudaklarını ısırarak, annesinin çalışma odasını karış karış aradı. Belki annesinin bir yerlerde, Anthony'i susturmak için ödeyeceği parayı koyduğu bir kasa vardı. Dekoratif kutuları ve hatta kendisi, Miranda ve babasının fotoğrafları olan çerçeveleri tek tek eline alıp anahtar deliği olan bir şey aradı.

Hiçbir şey yoktu. Annesi, o kutuyu veya anahtarla açılan her ne ise onu, asla yatak odasında saklamazdı, en azından babasıyla paylaştığı odada. Ariel zarfları sırt çantasına tıktı ve odadan çıktı. Gizlice aşağıya göz attı. Çocukların çoğu salonda toplanmış, saçma sapan cesaret oyunları oynuyorlardı. Kızlardan biri ağzına lokumları teker teker tikiyordu. Çocuklar onu gaza getiriyorlar ve sonra hepsini tükürünce de gülmeye başlıyorlardı. Gerçekten geri zekâlıydı bunlar. Fakat hâlâ Miranda ile Dustin'den bir iz yoktu.

Merdivenlerden aşağıya koştu, yemek odasından ve mutfaktan geçip oturma odasına daldı. Orada bir grup genç vardı ama Miranda yoktu. Ariel, bodruma inen merdivenlere doğru ilerlemeye devam etti.

Dikkati dağıldığı için kayıp ince tahta merdivenlerden aşağıya

ğıya yuvarlanırken korkuluğa tutundu ve karanlık zemine doğru tökezledi. Neyse ki ampulü açan ince ipi bulmayı başardı. Ampul çok hafif bir ışık veriyordu ama bir fener bulmayı becerdi. Tüm bodrumu aradı. Neredeyse nefes almadan, tüm eski metal dolapları, çekmeceleri ve kutuları karıştırdı. Anahtarla açılan hiçbir şey bulamadı.

“Kahretsin, kahretsin, *kahretsin!*” diye haykırarak, bir sandığın kapağını hızla kapatınca havaya bir toz tabakası yükseldi.

Bir tabureye çöküp ellerini başının arasına aldı. Toz ve kire bulanmıştı, saçları birbirine girmişti ve havada bir toz tabakası uçuşuyordu ama hâlâ aradığı şeyi bulamamıştı.

Birdenbire dikilip oturdu. Annesi Miranda’ya bir şey söylemiş olabilir miydi? Acaba o yüzden mi Miranda daha sonra konuşacaklarını söylemişti?

Ariel, aceleyle bodrum merdivenlerinden yukarı koşarken, sırt çantası bir sarkaç gibi bir sağ omzuna bir sol omzuna çarpıyordu. Oturma odasında, şimdi iki genç kanepenin üstünde öpüşüyorlardı. Televizyonun sesi sonuna kadar açıktı ve bira kutuları, sehpalarda buruşuk teneke askerler gibi duruyordu. Çarpan kapılardan dışarı mutfığa ve sonra yemek odasına koştu. Oradaki masada bir kız ağlıyor ve arkadaşı onu teselli etmeye çalışıyordu. Ariel hiç durmadı. Girişte, bir kız merdivenlerde durmuş birasını yudumluyor ve parmaklıklara dayanmış duran bir oğlan, muhtemelen onu yukarıdaki yatak odalarından birine gitmeye ikna etmeye çalışıyordu.

Ariel onların yanından da koşarak geçti. Omuzları acımaya başlamıştı. O yüzden salona girerken sırt çantasını çıkardı. Tam girdiği sırada kopan tezahürat Ariel’i şaşırttı. İki oğlan şömineye eski gazete kâğıtları doldurmuşlar, yanan kibritleri üstüne fırlatıyorlardı. Tutuşturup bir alev çıkartabildikleri zaman, hep

beraber tezahürat yapıp bağırıyorlardı.

Bu salaklar o lokumlu, çikolatalı bisküvileri yapmaya çalışıyorlardı. “Bunu yapamazsınız! Bir yerleri tutuşturacaksınız!”

Kimse dönüp ona bakmadı bile.

İki kız oturmuş, bisküvi paketlerini açıyor ve lokumları kalemlere geçiriyorlardı. Darmadağınık bir ateş yakmışlardı ve küller her tarafa savruluyordu. Çikolatayı görmek Ariel’e New York’u ve Portia’yı hatırlattı. Portia’nın mutfağındaki ada tezgâhta oturmuş, onun yemeklerle sihir yapmasını seyretmeyi o kadar çok isterdi ki... Keşke hiç buraya gelmemiş olsaydı.

Gözyaşları, hapishaneden kaçmak isteyen mahkûmlar gibi gözlerini acıtıyordu. Birisi öğürmeye başlayınca, sıçrayarak arkasını döndü. Oğlanlardan birisi, annesinin dekoratif pirinç vazolarından birisine kusuyordu. Etrafında üç tane genç toplanmış, histerik bir şekilde gülüyorlardı. “Çürük! Çürük!”

Bir tanesinin elinde bir votka şişesi vardı. Herhâlde babasına aitti. Neredeyse boştu.

Tam o sırada annesinin püsküllü yastıklarından biri yanından uçarak geçti. “Sen de kimsin, küçük kız?” diye bağırıldı, elinde bir birayla kanepeye yayılmış yatan bir oğlan. Biraz daha büyük gibi görünen başka bir tanesi, kaşlarını çatmış, onun yanında oturuyordu.

Ariel çantasını yere bırakıp yastığı aldı ve sıkıca sarıldı. “Seni ilgilendirmez. Miranda nerede?”

Birkaç tanesi hızla ona dönüp baktılar.

“Bu, A. Miranda’nın kardeşi.”

Ariel, Miranda’nın yeni arkadaşı Becky’i zor tanıdı. Yüzünde bir ton makyaj vardı. “Sen burada ne halt ediyorsun?” diye sordu Becky. “Senin şehirde olman gerekirdi.”

“Becks.” dedi kızlardan biri. “Sakin ol.” Sonra Ariel’e tatlı

tatlı gülümsedi. Fazla tatlı. "Sen de bizle oynamak mı istiyorsun, Miranda'nın kardeşi?"

"Hayır. Ve polis çağırmadan, hepiniz evimden defolup gitseniz iyi olur."

Kız bir kahkaha attı. "Cidden, pek o kadar da kafa değilsin, değil mi? Gel hadi, bizimle beraber fondip yap."

Ariel'in yüzü kıpkırmızı oldu. Kalbi deli gibi atıyordu. "Miranda nerede?"

"Korkak şey!" dedi Becky arkasını dönerek. Ariel'in çantasını gördü ve kapıp havaya kaldırdı. "Bunda para var mı?"

Ariel onu kapmaya çalıştı ama Becky kaçırıp içini karıştırmaya başladı. Günlüğü, kalemleri, renkli çorapları dışarı döküldü. "O benim!" diye haykırdı Ariel.

"Bize içki için para lazım." dedi Becky, çantayı yakalayamayacağı bir yerde tutarak. "Baban manyak zengin bir milyoner. Bunu herkes biliyor ama evinde sadece birkaç şişe kalitesiz votkadan başka bir şey yok."

Ariel tekrar çantasına bir hamle yaptı ama Becky pis pis sıırttı ve onu başka bir kıza fırlattı.

Ariel döndü ve o kıza doğru atladı ama o da gülerek çantayı oğlanlardan birine fırlattı. Oğlan da giriştekilerden birine attı.

Sanki yavaş çekim bir oyun seyreder gibiydi ki Becky'nin daha da fazla gülmeye başladığını fark etti. Ona dönünce elinde günlüğünü tuttuğunu gördü.

"*Bir Çatlağın Notları.*" diye okudu Becky, deli gibi kıkırdarak. "Sen bir çatlaksın."

Müzik, Ariel'in beyninin içinde, eriyen lokum gibi ağır çekimde akıyordu. Bu iğrenç kızın, onun düşüncelerini, çaresizliklerini, ümitlerini, korkularını herkesin duyması için yüksek sesle okuduğunu algılaması bir süre aldı. Bir yanı utançtan don-

muş kalmıştı, diğer yanı ise öfkeden kuduruyordu. Ama başka bir şey dikkati çekti ve burnuna rahatsız edici bir koku geldi.

Duman bacadan çıkmak yerine, odanın içine doluyordu. Erimiş lokumlu bisküvi yapmaya çalışan gençlerin ise umurun-da değildi. Bir tanesi elindeki içkiyi fondipleyip plastik barda-ğın şömineye fırlattı. Duman o kadar arttı ki Ariel neredeyse acı tadını dilinde hissediyordu.

“Hey, moron—” dediğini duydu birinin ama tam o sırada büyük bir patlama sesiyle şömine birden alev aldı fakat duman hâlâ bacadan dışarı çekilmiyordu.

“Kahretsin!” diyerek bir adım geri kaçtı, oğlanlardan biri.

“Evet.” dedi öbürü. “Seni moron, orospu çocuğu.”

Birisi bir bardak bira döktü ateşin üstüne ama ateş sönmedi.

“Ah, hayır!” diye bağırdı Ariel, koluyla burnunu kapatarak ama duman daha da artmıştı. Yandaki masadan bir bira kutusu alıp şömineye doğru koştu ama kutu boştu. Alevler birden tek-rar patlayıp harlandı. Uçan bir kor koluna kondu. Tişörtü alev alırken Ariel şoke olmuş bakıyordu.

“Kahretsin.” Kanepedeki daha büyük oğlan fırladı, ceketini yırtarcasına çıkartıp Ariel’in koluna sardı. Sonra çantasında-ki dolu bir şişe suyu alıp alevlerin üstüne döktü. Ateş cızırdaya-rak söndü. “Cidden, hepiniz moronsunuz.” diye mırıldandı genç çocuk.

Ariel elindeki boş kutuyu yere düşürdü. Ağzı bir karış açık bir şekilde, boş boş bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Genç çocuk eğildi ve onun gözlerinin içine baktı. “İyisin, ufaklık. Tamam mı? Hadi evine git. Çık buradan. Bu saçmalığın bir parçası olmak için çok küçüksün.”

Ariel’in dudakları titredi.

“Her şey yolunda ufaklık, gerçekten.” Doğruldu ve başını

salladı. “Ben gidiyorum, eğer arabayla bırakmamı istiyorsan, bu son şansın.”

Ariel kıpırdayamıyordu. İyi değildi. Hiçbir şey yolunda da değildi.

Çocuk omuzlarını silkti ve kapıya doğru gitti. “Ben çıkıyorum buradan.”

İşte o noktada Ariel tüm kontrolünü yitirdi. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Gözlerinden, bir senedir pamuk ipliğine bağlı duran tüm yaşlar taşı ve yüzündeki tozu ve kiri akıtarak âdeta fişkırdı.

Hiçbirinin ne düşündüğü umurunda bile değildi. Ağlamayı durduramıyordu. Kapıdan çıkan yabancı birinden gördüğü minnacık düşünceli bir davranış, unuttuğu evi, annesi, gerçekte babası olmayan babası, bilmediği yalanlar, nasıl toparlayacağını bilmediği hayatı; hepsi üst üste gelmişti.

Birisi omzuna elini koydu ama o geri çekilip şömineye doğru döndü. Bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu. Nefesini düzeltmek için ağzını açıp hava almaya çalıştı ama başardığı tek şey içine daha fazla duman çekmek oldu.

Şaşkın bir iç çekişle, ciğerlerinin sıkıştığını, boğazının şiştiğini hissetti. Gözleri yanıyordu ve yerinden çıkacakmış gibi hissediyordu. Kendi kendine panik olmaması gerektiğini söyledi. Arkasına dönüp sırt çantasını aradı. Einstein’ı aradı. Ama yoktu. Sırt çantası da ortada yoktu.

Öksürmek için ağzını açtı ama öksüremediği gibi ağzına ve burnuna daha fazla duman doldu.

Etrafındaki çocuklar mırıldanmaya başladı. Yüzler bulanıklaşmaya başladı. Kıpırdayamıyordu. Bacakları titriyordu ve sesler çok yüksekti, kulağında yankılanıyordu.

Birinin, “Nesi var bunun?” dediğini duyabildi zar zor.

“Saçmalamayı kessene! Çatlak gibi davranmayı bırak!” diye bağırdı Becky.

“Sanırım kriz gibi bir şey geçiriyor. Kahretsin.”

“Epilepsisi falan var herhâlde. Şimdi ağzı köpürmeye başlayacak!”

“Kahretsin, ben gidiyorum buradan.”

Sesler kafasının içinde dalgalandı ve sonra uzaklaşmaya başladı. Sonra birdenbire Miranda’nın odaya koşarak girdiğini gördü. Ablasının ona uzanan elini görünce rahatlayarak ağlamak istedi Ariel. Miranda’nın elleri sertçe, panik hâlinde kollarını ovuşturuyordu. Fakat bir saniye sonra artık çok geç olduğunu fark etti. Başı dönüyordu. Gözlerindeki yaşlar sonunda sakinleşmişti ve dünya karardı.

Ve Ariel silinip yok oldu.

Kırk Bir

Gabriel, arabasıyla evlerin olduğu dar sokağa saptığı anda, Portia bir şeylerin ters gittiğine emin oldu. Düşüncelerindeki titreşimden hissediyordu. Menekşeler ve karpuzlar, korkunç bir kaleydoskop gibi beyninden akıp duruyordu.

Gabriel de aynı şeyi hissetmiş olmalıydı. Ağzının içinden küfretti ve gaza sonuna kadar basarken içindeki medeni adam tümüyle uçup gitti.

Portia değil, Montclair'e, New Jersey'e bile hiç gelmemişti. Ay ışığı, yoldan uzakta, aralarında geniş mesafeler olan büyük eski evlerin üstüne düşüyordu. Zarif bir çimenliğin arkasında yükselen mükemmel beyaz taş işçiliği dikkat çeken Viktorya tarzı bir ev, arkasından kırmızı tuğladan Kolonyal tarzı ihtişamlı bir ev, sonra eğimli çatısı mavi siyah, sanki aydınlık bir gecede, su gibi parlayan çok güzel eski bir Tudor tarzı ev. Yolun öbür tarafında hafif bir yamaç aşağıya doğru iniyor ve uzakta daha da büyük evler göze çarpıyordu.

Tudor tarzı evin önünde, arabalar park etmişti ve içerisi ısıt

ışıldı.

“Parti.” diye tükürürcesine söylenerek, evin önünde frenlere asıldı Gabriel.

Portia, içeri girip çıkan gençleri gördü. Gabriel arabaların yanına ikinci sıra yaparak durduğunda, bu evin Kanelerin New Jersey’deki evleri olduğu tahmin etti Portia. Arkaya dönen dar araba yolunda bir sürü araba park etmişti. Gabriel ön kapıya doğru koştu.

Portia hemen arkasındaydı. İçindeki huzursuzluk, kayna-yan bir suyun tencereden yükselmesi gibi tırmanıyordu. Gabriel’in evinde birinin parti vermesi fikri değildi onu endişelendiren. İsmini koyamadığı başka korkunç bir şey, nabzının deli gibi atmasına neden oluyordu.

Çimenliğin yarısını kat etmişlerdi ki ön kapıdan dışarı bir sürü genç, birbirlerine bağırarak ve çığlıklar atarak dışarı dökülmeye başladı.

Gabriel onların arasından, ruhuna şeytan girmiş gibi iterek yol açıp geçerken Portia da hemen arkasındaydı. Korkunç bir endişenin içindeyken bile, evin ihtişamını aklının bir köşesiyle fark etmişti. Bu dünyaya ve bu aileye ait olmadığının kesin bir göstergesi gibiydi bu ev. Robert’ın geniş evi bu muazzam malikâneyle karşılaştırılmazdı bile. Ailesinin karavanı, Burma’daki çamurdan bir kulübe kadar bu dünyaya uzaktı.

“Baba!”

Salona daldıklarında, Portia’nın kalbi duruyordu neredeyse. Miranda korkunç bir hâldeydi. Gözyaşlarıyla yüzünden akan rimeller ve karman çorman saçlarla, annesinin kıyafetlerini giymiş oyun oynayan bir çocuk gibi görünüyordu.

“Ariel öldü!”

Gabriel dizlerinin üstüne çökünce Portia yerde yatan Ariel’i gördü.

Kızını kollarına alırken haykırışı tüm evi sarstı. “Ne yaptın?” diye sordu.

“Ben bir şey yapmadım!” diye bağırdı Miranda, kollarıyla kendine sarılarak.

Portia birden soğukkanlılığını topladı. Cep telefonunu çıkardı. “911’i arayan biri var mı?”

“Ben aradım.” diyebilmeyi becerdi Miranda, kardeşinin ve babasının yanına yere çökerek. “Kurtar onu baba. Ah Tanrım, hepsi benim suçum! Ariel! Uyan!”

Gabriel kalp masajı yapmaya başladı.

Gençler hâlâ koşuşturuyordu. Oğlanlardan biri, yarı giyinik bir kızı çekiştirerek merdivenlerden aşağıya paldır küldür iniyordu. Neredeyse kulakları sağır edecek düzeyde olan müziği Portia kapattı.

Geriye sadece Miranda’nın hıçkırıkları ve Gabriel’in sayarak, belli aralıklarla Ariel’in ciğerlerine hava üflemesi ve kalp masajı yapmasının sesi kaldı.

Portia da onların yanına dizlerinin üstüne çöktü. Odayı inceledi ve havayı kokladı. Sonra dönüp Ariel’e baktı. “Dudaklarının kenarları morarmış. Bu bir astım krizi. Sırt çantası nerede?”

Miranda ve Gabriel aynı anda donup kaldılar. Miranda ayağa fırladı. “Buralarda bir yerde olmalı!”

Gençlerin hepsi ortadan yok olmuştu. Ariel’in sırt çantası hiçbir yerde görünmüyordu.

Gabriel başını kaldırdı. Elleriyle hâlâ Ariel’in göğsüne nazıkçe bastırarak masaja devam ediyordu. “Bahçe!” diye emretti, “Birisinin bahçeye bir şey düşürdüğünü gördüm.”

Portia evden uçarak çıktı ve karanlıkta yerde duran Ariel’in sırt çantasını gördü. Koşarak içeri girerken aradığını bulabilmek için içindekileri parçalarcasına boşaltıyordu. Gabriel’in yanına

düşercesine çöktü. Gabriel nefes açıcıyı kaptığı gibi kızının ağzına soktu. Bir kere sıktı. Bir kere daha sıktı. Sonra ağzını dayayıp suni teneffüse devam etti.

Kırk İki

Ariel puslu bir yerde yüzüyordu. Sesler boğuk ama ışık fazla parlaktı. Fakat kazadan beri hissettiği tüm endişeler yok olmuştu. Hâlâ bir vızıltı duyuyordu ama artık kavanoza kapatılmış bir arı gibi hissetmiyordu.

Huzurlu hissediyordu.

Burası olmak istediği yerdı. Her şeyin daha kolay olduğu yer. Kazadan beri gelmeye çalıştığı yer burasıydı. Bütün o korkunç duygular yavaş yavaş yok oluyordu.

Ariel haklıydı. Silinip yok olmuştu. Aynı annesi gibi.

O kadar uzun süredir korkuyordu ki bunu kabul etmeyi reddetmişti. Korku ve endişe birdenbire kaybolunca, kendini birden çok rahatlamış hissetmeye başlamıştı. Bu his sanki kollarını kocaman açıp derin bir nefes almak gibiydi.

Fakat bu huzurun kenarından, çıkmaya çalışan bir panik duygusu, sakinliğini delmeye çalışıyordu. Gerçekten babasını bırakabilir miydi? Miranda'yı? Hatta Portia'yı? Onsuz iyi olacaklar mıydı? Umurlarında olacak mıydı gitmesi?

"Ariel!"

Etrafını saran sessizliğin içinde bir kükreme yankılandı.

"Hayır!"

Kelimeleri duymaktan çok, bedeninde yarattığı titreşimi hissetti.

Baba?

"Ariel! Kahretsin, geri gel!"

Uzun saniyeler boyunca, kelimeleri hissetti. Bu sözlerin etrafını sarmaladığını ve sessizliği uzaklaştırdığını. Bu huzurlu yerde kalmakla, dalga dalga gelmekte olduğunu hissettiği acıyı durdurma isteği arasında kararsız kaldı. Bir çekiliyor, bir itiliyordu. Onların uzakta durup çekmeyi bırakmaları gerekiyordu.

Sonra birdenbire babasının yüzü gözünün önüne geldi. Annesinin cenaze törenindeki hâli. Ağzı yamulmuş, ağlamak üzere ama ağlayamayan hâli. Kahvaltı masasında oturmuş *The Wall Street Journal*'ı okuyan ve Ariel akşam kokteyl içmek isteyip istemediğini sorduğunda, gazeteyi indirip bir kaşını kaldırarak bakan ve tek kelime etmeden okumasına devam eden hâli. Babası, hiçbir şeyden etkilenip dağılmazdı. Şu anda başında ağlayarak uğraşan kişinin babası olduğunu hissediyordu. Ağlıyordu.

Şaşırtıcı bir nefes dolusu havayla beraber, dünya tekrar belirmeye başladı ve Ariel şaşkınlıkla haykırdı. Hava ciğerlerini acıtarak doldu.

"Baba?" demeyi başardı. Dili şiş, başı sersem gibiydi. Aynı anda hem sıcak, hem soğuk hissediyordu ve sanki kusacak gibiydi.

Babası üstüne eğilmişti. "Ariel."

Soru değildi. Sadece bir ifade. Ama dünyaya geri dönmeye başlayınca Ariel bütün sorunları da hatırlamaya başladı ve huzur duygusu kayboldu.

O, onun babası bile değildi ki...

Taşlar yerine otururken, içini bir acı ve umutsuzluk kapladı. Önce annesi elinden gitmişti. Şimdi de babası. Tekrar biraz önceki sessizliğe dönmek istiyordu. Her şeyin haksızlık olduğunu haykırmak istiyordu. Babasına, dünyanın en iyi evladı olacağını söylemek istiyordu. Bu sefer daha mükemmel olacağını. Kendisini vermek yerine yanında tutarsa, daha iyi olacağını.

Ama ya onu istemezse artık? Ya Anthony'e devamlı para ödemekle uğraşmak istemezse? Babasının gerçeği asla öğrenmesi için dua etti.

Gözlerini açmaya çalıştı. Başardığı an, babası ona daha da sıkı sarıldı. "Ah, Tanrım..." diye fısıldaması, Ariel'e kazadan beri ilk defa kendini güvende hissettirdi.

"Baba?"

"Tanrım, Ariel." dedi saçlarının arasından. "Şu anda hissettiğim rahatlama geçer geçmez, kaçtığın için başın dünya kadar belaya girecek."

"Yani bana ceza mı vereceksin?" demeyi başardı. Babasının meşhur oda cezasını her şeyden çok istiyordu. Hayatlarının eskisi gibi normale döndüğünü gösteren her şeye razıydı.

Babası yarı güldü, yarı küfretti ve onu sımsıkı tuttu.

Sonra babasının omzunun üstünden Miranda göründü. "Ariel, çok üzgünüm!" derken sesi hıçkırıklarla titriyordu. "Buraya geldiğim için çok aptalım. Ve senin burada olduğunu duyduğum anda gelip seni bulmadığım içinde çok üzgünüm. Ben seni neredeyse öldürüyordum!"

Ariel başını sallayınca, her yer dönmeye başladı. "Hayır, öldürmedin."

Sağlık görevlileri koşarak içeri girdiler ve babasıyla Miranda'yı geri ittiler.

O zaman Portia'yı gördü. Kendisine rahatlama ve hüzün-

le karışık garip bir şekilde bakıyordu. “Hey ufaklık, geri döndün, hoş geldin.”

Sanki Portia onun gerçekten gittiğini ve geri dönmeyeceğini anlamıştı.

Ariel ona gülümsedi, kendini biraz utangaç hissediyordu. Ona uzanmak istedi. Tüm bu süre boyunca aslında konuşabileceği tek kişinin o olduğunun farkına vardı. O kendisini anlardı. Portia bütün bu sıradışı şeyleri, yemeklerin anlamı olması ve insanların silinip yok olabileceği gibi şeyleri, anlayabiliyordu.

Fakat sonra aklına yine buldukları geldi. Babasına söylemek istememesine rağmen, annesi gibi davranamazdı. Başka sır olmamalıydı.

Sağlık görevlisini itti. “Baba?”

“Ne oldu, Ariel?”

“Annemin sakladığı bir kutu buldum. Bir anahtar ve bazı mektuplar vardı içinde.”

Babası pek önemsemiş gibi görünmüyordu. “Tatlım, bırak sağlık görevlileri senin kontrollerini yapsınlar. Bunu sonra konuşuruz.”

Kontrolleri yapmaya başladılar. Nabzını ve tansiyonunu ölçüp gözlerini ve vücut ısını kontrol ettikten sonra kısa bir sürede serum taktılar.

“Çabuk müdahale edince çabuk toparlar. Ama emin olmak için...” dedi bir tanesi, “Yirmi dört saat kontrol altından kalmalı. Onu müşahedeye alacağız.”

“Ne?” dedi Ariel, boğazı hâlâ yanarak. “Müşahede mi yani hastane gibi mi? Oraya gidemem şimdi. Daha önemli bir sorum var. Annemin yazdığı mektupları buldum ve bir de anahtar...” diye tekrarladı.

Sağlık görevlileri ve babası birbirlerine baktılar. Sonra sağ-

lık görevlileri biraz geri çekildiler.

“Ne mektupları, Ariel? Ne anahtarı?”

“Şöyle...” diye başladı, tereddütle ve gergin bir şekilde ama konuştuğu sesi kuvvetlendi ve konuşmak kolaylaştı. “Anlıyor musun annem bana bu kutuyu bulmamı söyledi.”

Babasının yüz ifadesi iyice garipleşti.

“Yani, öldükten sonra söyledi demiyorum. Kazadan sonra arabadayken söyledi. Polis gelmeden önce, bana çalışma odasındaki kutuyu bulmamı söyledi.”

“Neden bana söylemedin?” diye sordu acı dolu bir sesle.

“Bilmek istemedim.” O sırada hissettiğinden daha az aptal hissetmeye çalıştı kendini. “Ama daha çok sanırım, annemin öldüğünü kabul etmek istemedim. Ve kutuyu bulmamak, sanki bu gerçek değilmiş gibi hissettiriyordu.”

“Mektuplar kime, Ariel?”

Dudağını ısırды ve kendini kaldırıp bağdaş kurup oturmak istedi ama babası izin vermedi.

“Tamam.” diye nefesini verdi. “Teknik olarak, bir tanesi senin için. Bir tanesi de bir avukat için.” Sonra geri kalanları bir nefeste söyleyiverdi. “Ama bana bir kutuyu da bulmamı söyledi, onun için ben...”

“Ariel.” diye lafını kesti. “Mektupları bana verir misin?”

Hayatında hiçbir şeyi bu kadar isteksizce yapmamıştı ama sırt çantasında olduklarını söyledi. Sırt çantası bulunup getirilince babası katlı zarfları çıkardı. Hepsini okudu. Sürekli yutkunuyordu. Sonra kendisine yazılmış olanı bir daha okudu ve ona baktı.

Ariel, kendi kendine biraz gururlu davranması gerektiğini söyledi. Çenesini kaldırıp, “Sanırım artık sana Bay Kane demem gerekecek.” derken kelimeler boğazına takılıyordu. Hırıltılı bir sesle, “Çok mu resmi oldu? Gabriel amcaya ne dersin?”

"Ah Tanrım!" diye fısıldadı Gabriel ve onu kendisine çekti. Sadece gözlerine bakacak kadar bir mesafede tutup, "Ben senin *babanım*, Ariel. Her zaman baban."

Gözyaşları daha da çok acıyordu. "Ama mektup..."

"Aması yok. Seni ben büyüttüm. Doğduğun andan itibaren seni sevdim."

"Ama Anthony amca..."

"Kardeşimi unut, Ariel. Sen, her anlamda benim kızımsın ve her zaman benim kızım olacaksın. Her zaman."

Çok kuvvetli sözlerdi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." İyice kendine çekti. "Sen benimsin, A."

Fazlasıyla sahipleniciydi ama Ariel babasının patronluk taslamasından bu kadar hoşlandığı başka bir zaman hatırlamıyordu. Kolundaki seruma rağmen kendini onun kollarına atmak istiyordu ama yapamadı. Tüm gerçekler ortaya çıkmadan olmazdı. Yarım bırakmayacaktı.

"Baba..." diye fısıldadı Ariel. Unutmaya çalıştığı daha büyük bir sırrı daha vardı. Ne psikoloğa anlatabildiği ne de günlüğüne yazabildiği bir zehir. "Annem benim yüzünden öldü."

Gabriel donup kaldı. "Neden bahsediyorsun sen, Ariel?"

Ariel, ileride hâlâ ağlayan Miranda'yla konuşan Portia'ya göz attı. "Annemle, hımm, şey Anthony'yi gördüm."

Babası tümüyle hareketsiz kalmıştı ve Ariel yine içindeki paniğin yükselmekte olduğunu hissediyordu.

"Lütfen açıkla." Kısa ve net isteği karşısında Ariel'in sözleri yağmur gibi aceleyle döküldü.

"Miranda bir okul gezisi için şehre gitmişti. Annem benim okulumun yarım gün olduğunu ve sonra da matematik yarışması olduğunu unutmuş. O yüzden eve yürüyerek döndüm. Ve onları... Beraber gördüm."

Gabriel'in gözleri iyice kısıldı. "Onu öldüreceğim."

"Onun gitmesi için dışarıda bekledim ki beni görmesin. Çıkınca içeri girip anneme bildiğimi söyledim. Onları gördüğümü. Ve sana söyleyeceğimi."

Yanaklarından aşağıya gözyaşları akmaya başladığında ağladığının farkında bile değildi. "Çılgına dönmüştüm. Ona arabanın anahtarlarını verdim ve dedim ki..." Kelimeler boğazına takılmıştı.

"Ne dedin, tatlım?"

Ona, sarp kayalık gibi yontulmuş yüzüyle bakarken vahşi ama bu dünyada onun için her şeyi yapabilecekmiş gibi görünüyordu.

"Ona dedim ki 'Eğer Anthony amcamla yatmayı bitirdiysen...'" Kullandığı kelimeler nedeniyle ürperdi. "Belki birkaç dakikanı ayırıp beni matematik yarışmasına götürebilirsin." Ariel sesini sabit tutmaya ve dürüst olmaya çalıştı. "Annem sinirden çıldırmış bir şekilde arabaya binip kapıyı çarptı."

Ariel de arka koltuğa aynı derecede öfkeyle binmişti. Fakat annesi o sanki arabada yokmuş, görünmez olmuş gibi davranmıştı. Annesi Anthony hakkında tek kelime etmemişti. Ne bir özür dilemiş ne de merak etmemesi gerektiğini ve daha sonra konuşacaklarını söylemişti. "O kadar kızgındı ki ellerini direksiyona geçirmişti." Duraksadı. "Ben de çok kızgındım, o yüzden sana yarışmadan önce mi sonra mı söylememi istediğini sordum. O zaman annem irkilip bana bakmak için başını çevirdi. Gözlerini yoldan çevirdi baba ve bana bir şey söylemeye başladı." Derin bir nefes aldı. "Gerisini biliyorsun."

Ariel'e sanki bir yüzyıl kadar uzun gelen bir süre babası çenesini gıcırdattı. Sonunda dedi ki "Ariel, dinle beni. İyi dinle. Bunların hiçbirisi, yani olanların hiçbirisi, senin suçun değil. Benim suçum ve annenin suçu. Ve Anthony'nin suçu. Ama asla senin

değil. Beni anlıyor musun?”

Gözleri alev alev yanıyordu. Bir rahatlama dalgası onu sardı ve her ne kadar inandığına tam olarak emin değilse de zorlukla başını salladı.

Portia konuşmalarının bittiğini düşünmüş olmalıydı ki yanlarına geldi. “Sen Ariel ile hastaneye git.” dedi. “Ben Miranda’yla şehre döner ve siz işinizi bitirene kadar onunla kalırım.”

Babası başını kaldırdı. “Portia...”

“Gabriel, bana arabanın anahtarlarını ver.” dedi, geriye doğru bir adım atarak.

Babası Portia’ya uzun uzun bakıp sonunda başıyla onaylarken, Ariel onları seyretti. “Haklısın. Miranda ve sen geri dönmelisiniz. Ariel’le benim hastanedeki işimiz bitince bir şoför çağırırım.”

Miranda’ya korkunç bir bakış attı ama aynı zamanda da ayağa kalkıp kolunu uzattı. Miranda ona doğru koşunca sarılıp göğsüne çekti.

“Bu iş daha bitmedi.” dedi. “Ama bunu halledeceğim. Sorun her neyse, bunu birlikte halledeceğiz. Tamam mı?”

Miranda bir kere daha hıçkırdı ve babasının tişörtüne yaslanmış bir şekilde başını salladı.

Babası onun başının üstünden Portia’ya baktı ve bir şey söylemeye başladı.

Ama Portia arkasını dönünce Ariel babasının yüzünden değişik ifadeler geçtiğini gördü. Kızgınlık? Çaresizlik? Her ne ise kesinlikle mutluluk değildi.

“Hadi gel, Miranda.” dedi Portia. “Acele edelim.” Babasının anahtarlarını aldı ve sonra Ariel’e doğru eğildi. “İyi olmana sevindim, ufaklık.”

Sonra peşinde Miranda ile beraber kapıdan çıkıp gitti. Babası arkasından uzun uzun baktı. Sanki canı duvarı yumruk-

lamak istiyormuş gibi görünüyordu.

Saatler sürdü. Bir şişe daha serumdan ve her beş saniye-de bir kontrol edildikten sonra, acil servis doktorları gitmesini nihayet onayladılar. Ama oradan çıkınca babasıyla Ariel eve git-mediler. Saat neredeyse sabahın dördü olmuştu. Eğer acilen geri gitmesi gerekirse diye hastanenin yanındaki bir otele gittiler.

Aslında gerek yoktu ama babasının onun bu kadar üstüne düşmesi hoşuna gitmişti. Belki de onu yanında tutacağını söyler-ken, gerçeği söylüyordu.

Ariel, küçük bir havuz büyüklüğündeki küvette uzun bir banyo keyfi yaparken babası aşağıya inip onlara yiyecek bir şey-ler getirecek birilerini buldu.

Sonunda temizlenmiş ve karnı doymuştu. Otelin kocaman bornozlarından birine sarmalanmış olarak babasının kucağına kıvrıldı ve ona baktı. Babası yatağa oturmuş, sırtını yatak başına dayamıştı. Gerçekten o kadar yorgun görünüyordu ki onun için endişelendi.

“Baba.” diye fısıldadı.

Babası gözlerini açmadı. “Hımm?”

“Sana Anthony amca olayını anlatan kişi ben olduğum için çok üzgünüm.”

Önce cevap vermedi. “Ben zaten biliyordum.”

Babasının kollarının arasında âdeta sıçradı. “Biliyor muy-dun? Ne zamandır?”

“Bana cenazeden altı ay sonra kendisi söyledi.”

Tam olarak, şehre taşındıkları tarih. Söylediklerini hazme-dip değerlendirdi. “O yüzden mi Montclair’den taşındık?”

“Evet. Sana ve Miranda’ya daha yakın olmak istedim.”

“Böylece sen Manhattan’da çalışırken gelip beni almasın diye mi?”

“Ariel, asla böyle bir şey olmayacak.”

“Ama ya Anthony amca beni almak için seninle savaşırsa? Biliyorsun, para için veya başka bir nedenle.”

Babası ona baktı. Şu korkunç yüz ifadesini çok iyi yapıyordu doğrusu. Bu onu hiç korkutmuyor, aksine o kadar rahatlatıyordu ki âdeta içi eriyordu.

“Bu dünyada senin benim kızım olmana engel olabilecek, bir para miktarı yok Ariel.”

“İkinizin konuşup durduğu şey bu muydu? Onun imzalamasını istediğin kâğıtlar? Benim artık onun... Olmadığıma dair mi?”

Babası onu daha da yakınına çekti. “Dediğim gibi, ne olursa olsun sen benim kızsımsın. Bunu asla unutma Ariel. Ama öte yandan evet, bunu yasal olarak da halletmeye kararlıyım.”

“Anthony amca bu şekilde mi senden para isteyip duruyordu? Anneme şantaj yaptığı gibi?”

Onun gerildiğini hissetti. “Bırak kardeşim hakkında ben endişeleneyim. Sana her zaman ben bakacağım. Bana güvenebilir misin? Etrafta koşuşturup gizemleri çözmeye çalışmak yerine benim senin için halletmeme izin verecek misin?”

Ariel gözlerini kırptırdı.

“Eveet, tüm maceralarından haberim var.”

“Bana kızdın mı?”

“Ben sadece bu sorunu daha önce halletmediğim için kendime kızgıyım.”

Ariel göğsünü sıkıştıran mendenenin gevşediğini hissetti. Manhattan’daki çalışma odasında uyuya kaldığı gece gibi, ona iyice sokuldu. O kadar yorgun hissediyordu ki her şeyi rayın-

da tutmaya çalışmak için harcadığı tüm enerji sanki üstünden akıp gitmişti. İyi anlamda. Sonunda gerçekten uyuyabileceğini düşündü.

“Sanırım artık şu cep telefonu kuralını tekrar değerlendireceksin.” diye fısıldadı uykuya dalarken.

Babasının bir kahkaha attığını duyduğuna emindi.

Sabah otelden çıktıklarında, bir araba onları bekliyordu. Ama babası Manhattan’da bir adres vermek yerine Montclair’de bir adres verdi.

“Nereye gidiyoruz?”

“Bankaya.” Babası bulduğu anahtarı havaya kaldırdı. “Bu bir banka kasası için.”

“Nereden biliyorsun?”

“Bende de buna benzer bir tane vardı. Burada bankadaki kasam için. Annenin de bir kasası olduğunu hiç bilmiyordum.”

Bankaya gittiklerinde, özel bir alana alındılar ve masanın üstüne bir kutu kondu.

“Hazır mısın?” diye sordu babası.

Dudağını ısırarak başıyla onayladı Ariel.

Babası anahtarı alıp kasayı açtı. Ariel derin bir nefes verdi.

“Sadece kâğıtlar var!”

“Evraklar.” dedi babası okumaya başlarken. Sonunda onları masaya bıraktığında, hem biraz kızgın hem de rahatlamış görünüyordu.

“Amcan Anthony, yıllar önce senin vasiliğini bana bırakan kâğıtları imzalamış fakat sessiz kalmasını sağlamak Victoria’ya bayağı pahalıya mal olmuş. Hepsini bir avukata vermeye niyet-

liymiş ki eğer ona bir şey olursa herhangi bir karışıklık olmasın ama bunu zamanında yapamamış.” Bir an için yüzünden büyük bir öfke dalgası geçti ama sonra yatıştı. “Victoria öldükten sonra, Anthony kimsenin, özellikle de benim, bu evraklardan habirim olmadığını fark edince benim üstüme gelmeye başlamış.” Ariel’in orada oturduğunu yeni fark etmiş gibi sustu.

Ona doğru eğildi ve elleriyle yüzünü kavradı. “Önemli olan tek şey şu ki...” dedi, “Annen yasal olarak senin baban olmamı sağlamış.”

Kırk Üç

Portia, kapının önünde bir arabanın durduğunu ve sonra da evin dış kapısının açılıp kapandığını duyunca kalbi küt küt atmaya başladı.

Ne o ne de Miranda döndüklerinden beri pek uyuyamamışlardı. Her ne kadar evet diyeceklerine emin olsa da Portia artık Marcus ve Stanley'e emrivaki yapıp hem ona hem Miranda'ya tahammül etmelerini istememişti. Ayrıca Miranda evde olmak ve Ariel gelir gelmez iyi olduğunu görmek isteyecekti. O yüzden Portia, yan komşularına iyi geceler demek için uğradı ve sonra kendi dairesine döndü. Eve girdiğinde hem teyzesinin hem de Gabriel'le paylaştığını zannettiği anılar tarafından sarmalandı.

Miranda kanepede uyuyakalmıştı. Portia büyük bir koltuğa çöktü ve kendine bu evin bir yuva olmadığını, en azından kendisine ait bir yuva olmadığını hatırlattı. Bu mükemmel, pahalı kumaşlarla döşenmiş ev, zengin eşyalar ve ipeklere rağmen duygulardan yoksundu.

Birkaç saat sonra, uyuyamayacağını anlayınca kalkıp mut-

fağa gitti. Bir süre sonra Miranda da peşinden geldi ve fazla konuşmadan oturup ön kapı açılana kadar beklediler.

Miranda ayağa fırladı ve koridordan aşağıya koştu. Portia derin bir nefes aldı ve Miranda'nın arkasından gitti.

Antreye geldiği sırada Miranda, babasının ve kardeşinin üstüne atlamış, "Çok özür dilerim!" diye bağıırıyordu.

Onlara bakınca Portia'nın içi ezildi. Kızları seviyordu ve çok özleyecekti. Ama bütün bu olanlardan sonra bu evde bir geleceği olmadığını biliyordu.

Sanki düşüncelerini okumuş gibi Gabriel bakışlarını kaldırdı. Bakışları, karanlık ve düşünceli bir şekilde onun üzerinde dolaştı. Sanki Portia'nın ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu.

Miranda, "Baba." deyince dikkati dağıldı.

Portia, kızın söyleyeceklerini dinlemek için beklemeyip fırsattan istifade kaçmaya hazırlandı.

Yanlarından geçip ön kapıya ilerledi.

"Portia!" diye seslendi Gabriel, sert ve pürüzlü bir sesle. Sanki verdiği emre uyulmasını bekliyormuş gibi.

Portia daha da hızlandı.

"Portia." Bu sefer daha yumuşak bir şekilde ve içini çekerek.

Portia umursamadı. Neredeyse koşarcasına ön kapıya gitti ve kendini Stanley ve Marcus'un evine attı.

İçeri girince, Stanley camın kenarında oturduğu yerden bir kaşını kaldırarak baktı. Marcus hemen kanepeye yanına yerleşip, "Hadi, her şeyi anlat bana!" dedi.

Portia içini çekti. "Marcus!"

"Benden bir şey saklayamazsın. Hele sana verdiğim o hazır keklerden sonra! Meraktan ölüyorum. Bize dün gece bir ipucu bile vermedin! Tamam, o sırada geç olmuştu ama hadi şimdi dökül bakalım!"

Portia kendini yastıklara bıraktı, birdenbire kendini aşırı yorgun hissetmişti. “Miranda New Jersey’e gitmiş. Ariel onu takip etmiş ve kötü bir astım krizi geçirmiş. Geceyi hastanede geçirmek zorunda kaldı ama şimdi iyi. İşte bu kadar.”

“Bunu duyduğuma sevindim ama şimdi asıl haberleri duymak istiyorum.” diye ısrar etti. “Gabriel ile neler oldu? Söyle bana, ayaklarına kapanıp sana daireyi söylemediği için özür üstüne özür dilediğini anlat bana!”

“Hayır, özür dilemedi.” Dudaklarını büzdü. “Zaten özür bir şeyi halledecek değil ya.”

Daha sözlerini bitirmişti ki cep telefonu çaldı. *Kane, Gabriel.*

Büyük bir zevkle ret tuşuna bastı. Telefondan başını kaldırıncaya Stanley ve Marcus’un onu seyrettiğini gördü. “Ne?” diye sordu.

“Bir noktada onunla konuşman gerekecek.”

“Hayır Marcus, gerekmiyor.”

Marcus yüzünü buruşturdu.

İki dakika geçmemişti ki birisi ön kapıya geldi.

Stanley pencereden dışarı bir göz attı ve sonra Marcus’la bakiştılar. Bu sefer Marcus paltoları çıkartırken Stanley zar zor koltuğundan kalktı.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye cırladı Portia.

“Daha fazla saklanmak yok, Portia. Gabriel iyi bir adam.” Marcus durakladı ve Portia’ya ender olarak yaptığı gibi kaşlarını çatarak baktı. “Haklısın, sana daireyi söylemeliydi ama hâlâ iyi bir adam. Sen de aslında içten içe bunu gayet iyi biliyorsun.”

Aceleyle kapıdan dışarı çıkarken Gabriel’i içeri aldılar ama o sırada Stanley’nin homurtusu duyuldu. “Eğer onu bir daha incitirsen, bize hesap verirsin.”

Kapı kapanınca, Gabriel bir adım öne geldi. Hiç de yumuşak ve cana yakın bir tavrı yoktu. “Konuşacağız, Portia.”

“Bir anlamı yok.” Portia arkasını dönüyordu ki Gabriel hızla yanına geldi ve kolundan yakaladı. Sert ve acıtacak bir şekilde değil ama taviz vermez fakat bir taraftan da nazik bir şekilde. “Beni dinlemelisin. Bana bu kadarını borçlusun.”

Portia’nın dikkatle koruduğu tüm sakinliği uçup gitti. “Sana hiçbir şey borçlu değilim! Yalan söyleyen ve ihanet eden ben değilim!”

“Kahretsin, burada özür dilemeye çalışıyorum!”

Portia inanamayarak nefesini tuttu. “Bigliğim kadarıyla özür dilemek, bağırarak ve emirler yağdırarak yapılmıyordu!”

Gabriel gözle görülür bir şekilde kendine hâkim oldu ve kolunu bıraktı. Portia birkaç hızlı adımla yanından uzaklaştı.

Gabriel ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Deniyorum, Portia. Birincisi, nazik ve basit olma konusunda hiçbir şey bilmem. Çekicilik. O benim kardeşimin alanı. Ben her zaman sert olmuşumdur.” Sanki bu işleri daha kolaylaştırıyormuş gibi. “Biliyorum, her açıdan, her şeyi batırdım. Seninle. Kızlarımla. Tanrım, neredeyse birini kaybediyordum.” Dağ gibi adamın her bir zerresi titredi, tüm öfkesi akıp gitmiş gibiydi. Portia onun hissettiği acıyı algılayabiliyordu. Kontrolünü bırakmayı asla göze alamayan Gabriel’in onunla sevişirkenki hâlini hatırladı.

Portia, ona uzanmak istedi ama ellerini yanında tuttu.

Gabriel ona doğru bir adım attı. Portia sırtı duvara çarpana kadar geriledi. Gabriel ona birkaç santim kalana kadar durmadı. O inceleyen bakışlarıyla bu sefer sanki onun güvende olduğuna emin olmak ister gibi, uzun uzun baktı. Sanki artık hayatındaki-lerden birinin daha incindiğini görmek istemiyor gibiydi.

“Uzaklaş, Gabriel.”

“Böyle bir şey olmayacak.” dedi yumuşak bir sesle. “Konuşacağız. Ben özür dileyeceğim. Benden kaçmayı bırakman ve beni dinlemen gerekiyor.”

Portia onun bakışlarına isyankâr bir şekilde karşılık verdi. “Sana gitmeni söylemekten başka hiçbir şey yapmam gerekmiyor. Çünkü özür dile veya dileme, bu iş bitti.”

Gabriel irkildi ama pes etmedi. “Bu iş daha başlamadı bile sevgilim.”

“Bana ‘sevgilim’ numarası çekme!” Yana doğru kaçmaya çalıştı ama Gabriel onun önünü kesti.

Sonra sanki Gabriel uzun zamandır savaştığı bir şey hakkında pes ediyormuş gibi bir elini onun ensesine kaydırды, yüzünü avcunun içine aldı ve başparmağıyla yanağını okşadı. Portia onun bedeninden geçen alevi hissetti. “Eğer zamanı geriye alabilseydim.” derken parmakları Portia’nın saçlarının arasında dolaştı. “Alırdım.”

“Ama yapamazsın.” diye tersledi Portia. Gabriel’in dudaklarına bakmamak için kendini zorluyordu.

“Bunu biliyorum. Her şeyi mahvettiğimi biliyorum. Bunu anladım. Şimdi açıklamaya çalışıyorum. Çok uzun zamandır yapmadığım bir şey.”

“Ah kimseye hesap vermeyen, büyük Gabriel Kane, lütfedip açıklama yapacak demek. Benim de bu büyük olay karşısında heyecandan ölmem gerekiyor, öyle mi?”

Bakışları karardı. “Demek istediğim bu değildi, Portia.”

Gabriel ona baktı. Çenesi yine kasılmıştı. Gözleri dudaklarına kaydı. Portia, onun kendisini öpmek istediğini biliyordu. Kalp atışları hızlandı.

“Açıklamak kolay değil demek istemiştım çünkü ben bile anlamakta zorlanıyorum. Ne hissettiğimi düşünmek için veya

niye sana bu dairenin bana ait olduğunu söyleyemediğim hakkında da düşünmek için pek zaman harcamadım. Hiçbir şey hakkında aslında. Fakat seni, merdivenlerde, o çiçekli ayakbılarla otururken gördüğüm ilk andan itibaren, senin bir şeyin bana hitap etti. Kahretsin, ben uzun süredir, karımın ölmesinden yıllarca öncesinden beri, ölü gibiyim.” Duraksadı. Kelimeleri arıyor gibiydi. “Seni orada otururken gördüğümde, bir şey hissettim, çok yoğun bir duygu. Kısa bir süre sonra, eğer bunun beni ele geçirmesine izin verirsem hep sana ihtiyacım olacağını fark ettim.” Bakışları sertleşti. “Birisine ihtiyacım olması pek bana göre değildir.”

“Bu harika.” dedi Portia bir homurtuyla. Pes etmedi. Edemezdi. “Her kadının hayalindeki erkeksin doğrusu.”

“Yapma Portia. Bunu bana karşı kullanma.” Yüz ifadesi yıkılmış görünüyordu. “Elimden geleni yapıyorum. Deniyorum. En azından bunu takdir et.” Bir an için bekledi ama Portia bir şey söylemeyince devam etti. “Bende uyandırdığın hisleri inkâr ettim. Kahretsin, dişimle tırnağımla savaştım. Ama her seferinde kendime diyordum ki buranın bana ait olduğunu söyle ve onu yolla gitsin. Fakat yapamıyordum. Bu, beni deli ediyordu. Nasıl bu kadar zayıf olabilirdim? Hayatta başarılı olmamın tek nedeni asla zayıflık göstermemiş olmamdı. Eğer güçlü ve acımasız adam olmaktan çıkarsam, ben kim olacaktım? Şu yüze bir bak, Portia.”

Portia şaşkınlıkla nefesini tuttu.

“Bu zayıf olmayı kaldırabilecek bir adamın yüzü mü?” diye sordu. “Hayır, değil. Bunu daha çocukken öğrendim. Ama sorun şu: Sen beni gördüğün an, benim kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yokken veya param olduğunu bilmeden, daha önce hiç tecrübe etmediğim bir şekilde bana baktın. Beni param için çekici buluyor olamazdın çünkü kim olduğum hakkında hiçbir fikrin

yoktu. Sana doğru yürürken beni gördüğünde, gerçek beni gördüğünü fark ettim. Bana nasıl baktığını gördüm. Bana bir çekim hissetmiştin. Beni istemiştin, Portia. Bunu hissettim. Bunu gördüm. Sonra param olduğunu öğrendiğinde, gerçekten çok para ve senin ihtiyacın olduğu kadar çok, benim paramla ilgili hiçbir şey istemedin. Benim paramı *istememen* benim için ne kadar büyüleyici bir şeydi, hiçbir fikrin var mı? Sana zorla verdiğim çeki bile bozduрмаdın. Senin yerinde kim olsa seni finanse etme teklifimin üstüne atlardı...”

“Bana inanmadan yaptığın teklif.” diye lafını kesti Portia. Kalbinin yumuşamakla olmasına sinir olmuştu ve öfkesine tutunmaya devam ediyordu.

“Ama sana bir çek verdim. Nasıl teklif ettiğim bir yana, sen zaten bir kuruşunu bile istemedin. Her gün benden bir şeyler isteyen insanlarla beraberim. Hatta annem ve kardeşim bile.” Duraksadı. “Hatta karım bile. Benden tek istedikleri şey paramdı.”

Portia, onunla ilgili hissettiği üzüntüyü göstermemek için yutkundu. Ona yüzündeki her bir sert hat ve oyuğun ne kadar güzel olduğunu söylemek istiyordu. Kendini tutmak çok zorlaşmıştı. Parmakları kaşınıyordu fakat bu seferki yemek pişirmek için değil, ona dokunmak içindi. Bu sırada başka bir düşünce geldi. Gabriel’in menüsünün gerçek durumu. Kaçınmak istediği ama göz ardı edemeyeceği gerçek. Böyle bir yemekten sonra büyükannesine yıldırım çarpmıştı. Omzundaki yara izi ona bunu asla unutturmuyordu.

Bunları düşününce sakinleşti ve içten içe karara vardığını biliyordu. Onu ne kadar sevse de —ve sevdiğine emindi— o sırada onun için çok üzülse de kendisine yaptıklarını bir yana bıraksa bile anneannesinin yazdıkları ona Cuthcart yemeklerinin doğruyu söylediğini ispatlıyordu.

Gabriel için hazırladığı yemek çok farklı bir fırtına yaratmıştı. Gabriel'in menüsü, Gabriel ile Anthony arasındaki kavgayla başlayıp Ariel'in neredeyse ölümüne kadar, hayatlarındaki her şeyi ortaya dökmüştü. Müfettişin gelip onun hayallerini yıkması da araya sıkışmıştı. Gabriel'in menüsü, felaket anlamına geliyordu.

"Bizim için çok geç, Gabriel. Bana ihanet ettin. Bana yalan söyledin." İçindeki duygular ve acı patladı ve devam etmesini sağladı. "Ama işin gerçeği..." diye devam etti. "Bana aptal ve aynı zamanda deli olduğumu söyledin."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sana Ariel'in New Jersey'de olduğunu söylediğimde. Bana, 'Bu delilik. Kahretsin, sen delisin. Saçmalık bu!' dedin."

Portia, Gabriel'in yüz ifadesinden bunu hatırladığını anladı.

"Ve bunu öylesine, kendini kaybetmiş gibi söylemedin. Gözlerimin içine baktın ve buna inandığını gördüm. İtiraf et Gabriel, benim garip bir tip olduğumu düşünüyorsun. Farklı. Deli. İçten içe bana inanmıyorsun. Bu şekilde, eski kocamdan hiçbir farkın yok. İkiniz de beni olmadığım biri yapmaya çalıştınız; normal bir çerçeveye oturtmaya çalıştınız; yemekler sayesinde bir şeyler hissetmeyen normal biri yapmaya çalıştınız. Kocam bana normal olmadığımı söylemişti. Sen farklı kelimeler kullandın ama aynı şeyleri söyledin." Hiç kendini bu kadar üzgün hissetmemişti. "O yüzden hayır. Her ne kadar bana bir dokunmanla erisem de, sana deli gibi âşık olsam da bizim için bir gelecek yok." Sesi kısıldı. "Lütfedip benim hakkımda düşündükleri zaman, beni kendinden aşağı gören adamlardan daha iyisini hak ediyorum ben."

"Portia..."

Gabriel'in gözlerindeki acıyı gördü ama şu anda pes ede-

mezdi. “Kendi hayatlarına nasıl uyuyorsa o kalıba beni uydurmayla çalışan adamlardan daha iyisini hak ediyorum.”

Gabriel ona uzun uzun baktı ve Portia, onun bu gerçeği sindirdiğini görebiliyordu ama yine de bırakmadı. “Senin daha farklı bir adam olduğunu zannetmiştim, Gabriel.”

Gabriel irkildi.

Portia derin bir nefes aldı. Bundan nefret ediyordu ama gözlerini kaçırmadı. “Sana âşık oldum, Gabriel. Fakat sen sadece kendini düşündün. Ben, beni olduğum gibi sevecek birini hak ediyorum. Şimdi lütfen uzaklaş. Gitmeni istiyorum.”

Portia’nın ne kadar ciddi olduğunu ve ikna edilemeyeceğini anladığını Gabriel’in gözlerinden okudu. Uzun, çaresiz ve acı dolu bir andan sonra Gabriel başını salladı.

Sonra çıkıp gitti, arkasına bakmadan. Ve Portia’nın kalbi biraz daha kırıldı.

Kırk Dört

“Robert Baleau, lütfen.” dedi Portia telefona. Stanley ve Marcus iki yanında duruyorlardı.

Telefona cevap veren kadın bir an tereddüt etti. “Kim arıyor acaba?”

Portia yüzünü ekşitip Stanley’e bir göz attı. Stanley ona kaşlarını çatarak bakınca, çenesini kaldırıp, “Eski karısı.” dedi.

Karşıdaki kadın nefesini çekti. “Portia, sen misin?”

Portia gerildi. “Rayna?”

“Biliyordum! Portia, canım, nasılsın?”

“İyiyim. Sen nasılsın? Neden telefonları sen açıyorsun?”

“Ehh, biliyorsun, sen buradayken, herkesin işini yapması için nasıl her şeyi kontrol ederdin. Ama şimdi sen yoksun ve o Sissy...” lafını yarım bıraktı. “Neyse, sadece şöyle söyleyeyim: Her şey eskisi gibi tıkr tıkr işlemiyor buralarda.”

Portia, bunu daha önce Robert için çalışan bir kadından da duymuştu. Robert’ın kovduğu bu kadın Portia’yı bulmuş ve ona müthiş bir şans önermişti.

Rayna içini çekti. “Robert bana telefona bakmaktan, basınla uğraşmaya kadar her işi yaptırıyor. Tanrım seni öyle özlüyorum ki. Ve sadece burada işler tam bir keşmekeş olduğu için bunu söylediğimi düşünme. Sen gerçekten iyi misin?”

Portia neşeli bir sesle cevap vermek için kendini zorladı. “Harikayım.” Stanley ve Marcus’a bir göz attı. “Ve hatta birazdan daha da iyi olacağım. Robert orada mı?”

“Bir bakayım...”

Birden Portia, Rayna’nın eliyle ahizeyi kapattığını duydu ama hemen öncesinde uzaktan gelen Robert’ın tanıdık havlaması duyuldu.

Rayna geri geldiğinde, ilk telefona cevap verdiği resmi tonla konuşuyordu. “Evet, Bay Baleau burada. Sizi bağlıyorum.” Ama tam hattı bağlamadan önce telefona fısıldadı. “Seni özledim.”

Sonra bir klik sesi ve Robert telefonda böğürmeye başladı. “Portia! Sonunda aramalarımın cevap verme zamanının gelmişti.”

Bunu bir çocuğu azarlar gibi söylemişti. İkisinin ilişkisinin hep böyle olduğu gerçeği birden kafasına dank etti. Özellikle evliliklerinin üzerinden yıllar geçtikçe. Birden bundan utanç duydu.

Stanley anlamış gibi öne doğru eğildi ve kulak tırmalayıcı bir sesle söylendi, “Son yirmi dört saatimizi sana nasıl iyi bir kız olmayacağını öğretmek için uğraştık. Daha o herifle telefonda konuşmaya başladığın ilk dakika dağılasın diye mi zamanımızı harcadık!”

Portia gözlerini sıkıca yumdu. Marcus’la Stanley’nin kendisine öğrettiklerinin, annesinin yıllardır beynine işlediği “hanımefendi” olmakla yakından uzaktan ilgisi yoktu. Zaten annesinin çalıntı görgü kuralları kitabının biraz aptalca bir şey olduğunun kendisi de farkına varmıştı.

İçindeki bütün öfke ve utanç patlama noktasına geldi, Gabriel'i kaybetmenin verdiği ümitsizliği de bir kenara itti. Hayatında hiç, birinin kıcını bu kadar kuvvetle tekmelemek istememişti.

"Bana olan borçlarını ödeme zamanın geldi Robert."

Stanley başıyla onayladı.

Robert alaycı bir şekilde güldü. "Sen neden bahsediyorsun, Portia?"

"Bana sattığın dairenin parasını borçlusun!"

Şaşkın bir duraksama, "Portia, senin moralin bo..."

Stanley ve Marcus, başlarını iki yana salladılar. "Sinirini bozma!" diye tısladılar.

"Ben mi? Moralem mi bozuk? Neden öyle olsun ki Robert? Beni boşadın. Sonra Willow Creek'teki tek arkadaşım ile evlendin. Tamam, bayağı imtiyazlısın. Ama bana borçlu olduğun parayı elinde tutmak için bu imtiyazlarını yetmeyecek. Hem boşanma anlaşmasından hem de sattığın daireden elde ettiğin her bir kuruşu istiyorum. Artı bugüne kadarki faizlerini. *Kapış?*"

Stanley gözlerini devirdi. Marcus kıs kıs güldü. Tamam, "kapiş" biraz abartılıydı ama rüzgârı arkasına almış, tam gaz gidiyordu.

Robert onun ne kadar ciddi olduğunu hissetmiş olmalıydı. Her zamanki mükemmel politikacı kimliğiyle hemen dümen kırdı. Baktı ki moral bozukluğu işe yaramayacak, geçmişte hep işe yarayan kozlarını oynamaya başladı.

"Portia," dedi bu sefer incinmiş bir ses tonuyla. "Seninle bu duruma gelmiş olmamızdan dolayı kendimi çok kötü hissediyorum. Ama böyle devam etmemiz gerekmiyor."

"Sana bir kere daha açıkça ne istediğimi anlatayım: Bugünün sonuna kadar, bana olan borcunun her bir kuruşu banka hesabıma yatmış olacak."

Robert'ın yüz ifadesi, neredeyse iki bin kilometre uzaktan bile gözünün önünde canlanıyordu. Robert, iyi bir satranç oyuncusu gibi bir sonraki hamlesini planlarken bir miktar eğleniyordu kesin.

"Elimde böyle bir miktar hazır para yok."

"O zaman bulmanın bir yolunu keşfetsen iyi olacak. Eğer yapmazsan, tüm seçmenlerinin, senin ne kadar hilekâr, çıkarıcı ve yalancı olduğunu öğrenmelerini sağlayacağım. Seni sevdiğini söyleyen birçok seçmen, özellikle de sürekli evliliğin kutsallığını savunduğun için sana oy verenler, daha evliyken, çalışanlarından birini —aynı zamanda karının en iyi arkadaşını— hamile bıraktığını öğrenmekten pek hoşlanmayacaktırlar."

"Seni tanırım." diye tersledi Robert, sabrı taşmış bir şekilde. "Benimle daha önce de savaştın, şimdi de savaşmayacaksın. Hiçbir şey değişmedi. Sen hâlâ, o karavan parkından çıkma, deli bir büyükanne tarafından büyütülmüş bir zavallısın."

Portia bir kahkaha attı. Robert'ın bu tepkiyi hiç beklemediğini biliyordu. "Belki öyle ama değişen şu ki ölümüne ciddi-yim bu sefer. Beni iyi dinle. Medyaya Sissy'i anlatacağım ama asıl polise, benim dairemi nasıl dalavereyle sattığını anlatacağım. O mezun olduğun havalı hukuk okulunda, temel hukuk dersi öğretmiyorlarsa eğer haberin olsun, imza taklit etmek bir suçtur, Robert."

Bir an için bir sessizlik oldu. "Bunu yapamazsın."

"Neden yapmayayım tanrı aşkına?"

Onun derin bir nefes aldığını duydu. "Seninle boşanmadan önce Sissy ile bir saniye bile yalnız geçirdiğimi ispatlamana imkân yok. Ya da senin imzanı taklit ettiğimi. Birebir tutan mükemmel bir imza."

"İşte burada yanıyorsun. Her zaman gerçeği bilen birileri

vardır. Benim imzamı, satış evrakında onaylattığın noterin elemanını hatırlıyor musun? F. Don Whitting'i?"

Telefonun öbür ucunda gergin bir sessizlik oldu.

"Gerçekten savcı bu işe burnunu sokup soruşturma açtığı zaman, F. Don senin ona bunu yaptırttığını itiraf etmeyecek mi sanıyorsun? Seni iyi tanırım Robert. Nasıl iş yaptığını bilirim. Ayrıca, şu işe bakın ki seçmenlerini Sissy hakkında ikna edecek bir de kanıtım var."

Robert'ın işten attığı bir elemandan, onun ihanetiyle ilgili bir kanıt elde etmişti.

"Bunu yapamazsın!"

Portia, Marcus'a başıyla işaret verince Marcus faks makinesinin gönder tuşuna bastı ve Robert ile Sissy'nin çıplak bir fotoğrafı, köşesinde tarih basılı olarak makineden geçmeye başladı.

"Ben senin yerinde olsam Robert, koşarak faksa gider ve başka birileri görmeden bu kanıtı yok ederdim."

Telefonun masaya düşme sesi gelmeden önce Robert'm küfür ettiğini duydu. Portia bekledi. Stanley gayet kendini beğenmiş bir tavırla dırıyordu. Marcus keyiften kendinden geçmişti. Eski kocası tekrar telefona geldi.

"Bunu yapamazsın!" diye kükredi tekrar.

"Kabul ediyorum, bu ileri teknoloji ve seks videoları çağında biraz ilkel kalıyor ama bence işe yarar. Avukatını ara Robert. Bana olan borcunu hemen transfer etmek için gerekli telefonları açsın. Yoksa ben telefon açmaya başlayacağım. Önce polise sonra Teksas başına. Bu günün sonuna kadar vaktin var."

Robert bir tepki veremedi telefonlu suratına kapattı. Sonra Marcus'la beraber dans etmeye başladılar. Hatta Stanley bile gülümsedi.

Kırk Beş

Ariel'in gördüğü kadarıyla, babası işleri gerçekten berbat etmişti. Üstelik bir de akıllı geçiniyordu.

New Jersey'den döndüklerinde, babası Portia'yı görmeye gitmişti ve her şeyi yoluna koyacağına, belli ki daha da berbat etmişti. Eve fırtına gibi geri dönmüş ve alt katı birbirine katmaya başlamıştı. Sanki orada yaşayan kadınla ilgili her şeyi yok etmek ister gibiydi.

Bütün bunların üstüne, geçmişlerini biraz daha silmek ister gibi, bir de New Jersey'deki evi satılığa çıkartmıştı. Bu fikir onu biraz üzüyordu çünkü sanki artık sonunda annesinin ebedi istirahata yattığını kabullenmek anlamına geliyordu. Fakat öte yandan artık bir daha o evden içeri adımını atamayacağını da biliyordu. O zaman satılmasında hiçbir sorun yoktu.

Şimdi, astım krizi felaketinden üç gün sonra, okuldan döndüğünde, eski parkelerin sökülüp kaldırımı yığılmış, çöp kamyonunu beklediğini gördü. Portia'ya ait bir şey daha sökülüp atılıyordu.

Sırt çantasını antrede yere atıp babasını Portia'nın dairesinde buldu. Ev bir harabe hâlindeydi. Babası bir toz maskesi takmış ve elindeki balyozla duvarları yerle bir ediyor gibi görünüyordu.

"Ne var Ariel?"

Ariel tozun ve yıkıntının ortasında durdu ve nasıl devam etsem işe yarar diye düşündü. "Nasıl gidiyor?"

Yüzündeki maske nedeniyle babasının yüz ifadesini okuyamıyordu, o yüzden sadece omuzlarını silkti ve etrafta dolaşmaya başladı. Buraya ilk geldiği gün, Portia ve ablaları yemek yerken yaptığı gibi etrafı inceledi.

"Ariel? Neye ihtiyacın var? Rosalie kek yapıp bırakmıştı sana."

Rosalie, Portia'nın yerine, dün işe başlamıştı. Acımasız olmak istemiyordu ama kimse Portia'nın eline su dökemezdi ve hepsi bunun gayet iyi farkındaydı.

"Ben iyiyim." dedi Ariel ve tekrar omuzlarını silkti.

Gabriel bir alçıpanın ortasına balyozu indirdi.

"Biliyor musun, merak ediyorum da..." derken bu kadar doğal konuştuğu için kendini tebrik etti.

Babası yaptığı işi bıraktı ve gözlerini kısarak ona baktı. Ariel bundan etkilenmeyi reddederek devam etti. Şimdiki durum daha önemliydi.

"Beni nasıl buldun? New Jersey'de?"

Babasının yüzünde son zamanlarda beliren o garip ifade belirdi yeniden. Acımasız ve kararlı.

"Yani demek istiyorum ki? Kimin aklına New Jersey gelirdi? Cidden? Beni New Jersey'de kendi başına mı buldun? Haha."

"Nereye varmaya çalışıyorsun, Ariel?"

"Ben mi? Nereye varayım ki?"

"Hadi ağzındaki baklayı çıkart."

Ve Ariel öyle yaptı. “Bana sanki bir yardım almış olmalısın gibi geliyor.”

“Portia bana sizi nerede bulacağımı söyledi.” Arkasını döndü ve duvara bir tane daha patlattı. Çiviler gıcırdadı.

Tabii ki Ariel bunu biliyordu. Daha doğrusu tahmin etmişti. Zaten çok iyi bir iz sürücü olduğunu ispatlamamış mıydı?

“Gerçekten mi?” diye çok şaşırmış gibi yaptı. “Nerede olduğumu nasıl biliyormuş?”

“Yiyecekler yüzünden bildiğini söyledi. Ve çiçekler.”

Sesi bir garip çıkmıştı ama bu çok saçmaydı çünkü zaten Portia geldiğinden beri yiyeceklerle garip şeyler yapıyordu ve Ariel zaten bunu babasına kendi söylemişti.

“Portia bu konuda çok iyi biliyorsun değil mi? Yani yiyeceklerle olağanüstü şeyler yapmak konusunda?” diye babasına hatırlattı.

Gabriel sadece homurdandı ve tekrar duvara saldırıya geçti.

“Bunu hatırlıyorsun, değil mi?” dedi Ariel.

Babası ona ters ters baktı ve ona yukarı çıkmasını söyledikten sonra dönüp masum görünümlü bir alçıpan parçasına balyozu indirdi.

“Erkekler...” diye söylenerek kapıdan çıkıp gitti, Ariel.

Hava soğumaya başladı. Yakında kar yağacakmış gibi görünüyordu. Babası bahçe katını parçalayıp yıkmaya devam ediyordu. Aylar önce kendi dairelerini adam etmek için emrinde çalışan kalabalık bir grup adam varken bu sefer nedense kendi elleriyle alt katı yıkıyordu. Her gün, alt katta çalışıyor ve sonra her akşam, Ariel ve Miranda onun yaptığı yemekleri yedikten

sonra masada oturmaya devam ediyordu.

Yaa evet, yine yemek yapmaya başlamıştı. Rosalie ancak bir hafta dayanabilmiş ve sonunda onların katlanılmaz olduğunu söyleyerek ayrılmıştı. Ariel ve Miranda kafa kafaya verip plan yapmışlar, bazı dolaplar çevirmişler ve kadını kaçırmışlardı. Tamam, bu konuda kendilerini kötü hissediyorlardı ama babalarının ışığı görmesi ve bir çözüm bulması için bir şey yapmaları gerekiyordu.

Fakat babaları ışığı görmek ve koşa koşa Portia'ya gidip geri gelmesi için ikna etmek yerine, yaptığı işler listesine yeniden yemek pişirmeyi eklemişti. Bu çok çılgıncaydı çünkü kendisi bile berbat bir aşçı olduğunu itiraf etmişti. Her an yiyecek zehirlenmesinden hastaneye düşebilir veya açlıktan ölebilirlerdi.

Daha çılgınca olan ise Miranda'nın bahçe katını dekore etmek için babasına yardım etmeye başlamış olmasıydı. Okuldan gelir gelmez, üstünü değiştirip oyuncak bir inşaat bebeği gibi alt kata yollanıyordu.

Ariel, kendi kendine kıskanmanın aptalca olduğunu söylüyordu. Babası onu kızı olması için seçmişti öyle değil mi? Üstelik böyle bir mecburiyeti yokken.

Diğer bir sürpriz ise Anthony amca idi.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi çocuk?" demişti, birdenbire mutfakta otururlarken ortaya çıkıp. Babası o sırada berbat bir akşam yemeği daha pişirmekle meşgul olduğu için üstündeki mutfak önlüğüne rağmen, vahşi ve aşırı korumacı bir ayı gibi dikiliyordu tepelerinde.

Ariel buna ne cevap vereceğini bilememişti. Anthony'e dikkatle bakıp karar vermeye çalışmıştı. Acaba gerçeği mi yoksa palavraları mı duymak isteyecek tipte bir adamdı? Sorun şu ki Ariel'in, onun aklından ne geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu.

“Tabii ki biliyorum.”

Anthony ona buruk bir şekilde baktı. “Öylesine söylüyorsun.”

“Duymak istediğin bu değil miydi?”

“İh-ih. Aslında, seni gerçekten seviyorum, Ariel.” Babasına bir bakış attı ve sonra Ariel’in önünde çömeldi. “Ama benden baba değil, amca olur ancak. Bunu anlayabilir misin?”

Aslında anlıyordu ve kesinlikle hemfikirdi. İmza verdikleri hâlde sonradan çocuklarını geri isteyen biyolojik babalar hakkında internetten bir sürü yazı okuduğunda beri, boğazına takılmış duran o ufak düğüm birdenbire yok oldu. Kollarının adamın boynuna sardı. “Beni serbest bıraktığın için teşekkür ederim, Anthony amca.”

Amcası ona uzunca bir süre sımsıkı sarıldı, sonra babasını başıyla selamladı ve gitti.

Sonrasında, babasıyla babaannesinin konuşmasını duydu. Aslında her çeşit ve üstelik daha kapsamlı evrak çoktan imzalanmış olmasına rağmen, babası Anthony’e istediği parayı vermişti yine de. Babasının onu bu kadar çok istiyor olması, Ariel’in başını döndürecek kadar mutlu etmişti. Aslına bakarsanız, damarlarında bir şantajcının kanı dolaşıyor olması o kadar baş döndürücü bir durum değildi. Fakat eğer insanlardan para tırtıklama güdüsü o çirkin başını bir gün ortaya çıkartırsa, bununla başa çıkacak kadar zeki olduğuna inanıyordu.

Babası, babannesiyile olan telefon konuşmasını bitirince tekrar çalışma odasına döndü. Ariel’i orada bulduğuna şaşırmıştı. Ama artık Ariel’in sabrı taşmıştı. Anthony sorununu halletmişti. Bahçe katındaki daireyi de halletmek üzereydi. Ama hadi bakalım artık, ne zaman yaptığı imaları anlayıp esas sorunu halledecekti?

“Biliyor musun senin ne kadar zeki olduğunu konuştuk.”

dedi Ariel, hiçbir ön girizgaha gerek duymadan.

“Nedense, bu konuşmanın gidişatı hiç hoşuma gitmeyecekmiş gibi geliyor.” dedi babası dikkatlice.

“Bence sen stres altındasın.”

Hoop, kaşlarından birisi havaya kalkıverdi.

Aceleyle devam etti. “Belki de şu alt katta yaptığın inşaatın stresi yüzünden, kendi başına anlayamadın bir türlü ama Portia’yı geri getirmek için elinden geleni yapmak gerekiyor. Belki benim önerim işine yarayabilir.”

“Nasıl bir öneri?”

“Ayaklarına kapanmak.”

Gözlerini kısarak baktı. “Ayaklarına kapanmak mı?”

“Evet, Portia’nın ayaklarına kapanmak. Sakın bana yapmayacağını söyleme. Baba, bak cidden dediğim gibi ne gerekiyorsa yapman lazım. Portia’ya ihtiyacımız var. Benim var. Miranda’nın da var. Ve şeyy...” omuzlarını indirdi, “Sana bu haberi verdiğim için üzgünüm ama en çok da senin ihtiyacın var.”

Kırk Altı

Portia, Columbus Caddesi'nde durdu ve kollarını hafif hafif yağan kara doğru kaldırdı. Bunun, hayatını yavaş yavaş yoluna koyduğuna dair işaretlerden biri olduğunu düşünüyordu.

Teksa'sta büyümüş biri olarak hiç karla tanışmamıştı. Başını arkaya doğru attı ve tenine değen kar tanelerini hissetti.

Dikleşip eskiden Cutie'nin Yeri olan dükkânın pencerelelerine baktı. O korkunç kekler sonunda fiyaskoyla sonuçlanınca, burası kapanmış ve kiraya verilmek üzere boşalmıştı. Bir işaret daha.

Birincisi, Robert gerçekten ona olan borcunu ödemişti. Sonra, tam harekete geçmeye karar verdiği sırada, bu mükemmel yer kiralığa çıkmıştı.

Camdaki ilanı görür görmez, sokağın ortasında cep telefonunu çıkartıp Cordelia ve Olivia'yı aradı.

O günden beri, üç kardeş hiç durmadan ve yorulmak bilmeden, Sirça Mutfak'ı hazır etmek için çalışıyorlardı. Evde açtıkları gibi kaçak değil, gerçek bir restoran. Sadece bir tane değil, iki

tane yatırımcı bulmuşlardı. Portia'nın parasını kullanarak bir finansçı tutmuşlardı. Her şeyi yasal olarak hazırlamış ve anlaşılmaya, Portia'nın parasının ilk yapılan kârlardan ödenmesi şartını koymuşlardı. Mümkün olan en kısa sürede kendine bir daire satın almak istiyordu.

İşe önce ufaktan başlayacaklardı. Çoğunlukla pastane ürünleri ve birkaç tane başlangıç yemeği. Portia'nın önsezisi, Cordelia'nın çenesi düşük sevimli tavsiyeleri ve sürekli tedarik ettiği yardımcı kitaplar ve ayrıca Olivia'nın ortalığı mükemmel çiçeklerle dekore etmesi ve tabii ki sosyal medyadaki tanındıkları sayesinde, bir süre sonra işi büyütebileceklerini ümit ediyorlardı.

Şimdilik, Portia Sırça Mutfak'a yakın kiralık bir dairede tek başına kalıyordu. Her şey beklediğinden iyi gidiyordu. Fakat yine de kendini eksik hissediyordu. Sonunda gerçekleşen hayalinin önünde, yağan karın altında durduğu hâlde. Tabii ki niye böyle hissettiğini biliyordu.

Bir ay önce, Stanley ve Marcus'un evinden gittiğinden beri Gabriel'den hiç ses çıkmamıştı. Rahatlamış olması gerektiğini biliyordu ama hissettiği tek şey mutsuzluktu.

Paltosuna sıkıca sarınıp Sırça Mutfak'ın kapısını kilitledi ve birkaç blok ötedeki evine doğru hızlı hızlı yürüdü. Eldivenlerini çıkartıp telesekreteri kontrol etti. İlk mesaj onu çok şaşırttı.

"Merhaba Portia." diye başladı. *"Ben Miranda. Miranda Kane."*

Sanki Portia onun kim olduğunu unutabilirmiş gibi.

"Sadece babamın yine mutfağa girdiğini bilmen gerektiğini düşündüm. Yani yemek yapıyor. Ariel'le bu konuyu konuştum ama o çok garip davranıyor. Senin, kendine saygısı olan bir yetişkin olarak bizi babamın yemeklerinden kurtarman gerektiği hakkında bir şeyler söyledi. Tek bildiğim, burada açlıktan ölmek-

te olduğumuz.”

Portia, Miranda’nın o sırada, bir gofret paketi açtığını seslerden anlamıştı. Sanki hayatı devam ediyor ve o biraz mola almak istiyor gibiydi ama bu zayıf bağlantıyı nasıl kuracağını bilmiyor gibiydi. Bu düşünce Portia’yı rahatsız etti.

“Tabii ki benim kimseyi özlemekle işim olmaz ama Ariel seni özlüyor. Bunu açıkça görebiliyorum. Her neyse işte, bilmen gerektiğini düşündüm.”

Portia onu geri aramadı. Arayıp ne diyecekti? Kızlar çok kayıplar yaşamışlardı. Kendisi de bunlardan biriydi. Fakat onları aramak, kaçınılmaz olanı ertelemekten başka bir işe yaramazdı. Artık asla onların hayatlarının bir parçası olamazdı.

Ertesi gün, gün boyunca çalıştı. Sirça Mutfak ağzına kadar doluydu. Neşeli olması gerektiğini biliyordu ama nedense kapanış saati geldiğinde, kendini garip hissediyordu; sanki hasta oluyormuş gibi. Daha da beteri, yiyeceklerden başka bir şey düşünemiyordu. Daha net olmak gerekirse sanki asla sahip olamayacağı şeyleri hatırlatırcasına, Gabriel’in menüsü sürekli beyninde dönüp duruyordu.

Mutfak elemanları çoktan çıkmışlardı. Olivia ve Cordelia da erken çıkmıştı. Çıkarken Olivia onu omuzlarından tutup sarsmıştı.

“Portia, seni sevdiğimi biliyorsun ama artık etrafta böyle depresif bir şekilde dolaşmayı bırakman lazım.”

Portia’nın tartışacak gücü yoktu o yüzden yarım yamalak gülümsedi.

“Evet, öyle yapmalısın.” diye ekledi Cordelia, eşyalarını toplarken. *“Ayrıca dikkatini çekmek istiyorum ki dükkân kalabalıktı ama içerisi sadece dullarla doluydu, Portia.”*

“Ne?”

Olivia iyice yanına sokuldu. "Fark etmedin mi? Sadece dul-lar. Şu zavallı kadın vardı ya, kalp ameliyatından sonra oğlu ölen."

Portia hatırlıyordu tabii. Portia'nın kendi elleriyle yaptığı trenlerle süslediği minik kekleri görünce birdenbire ağlama-ya başlayan kadını hatırlamaması mümkün müydü? İkişi be-ra-ber oturup ağlamışlardı. Sonra kadıncağız oğlunun çok sevdiği bu keklerden altı tanesini alıp evdekilerle oğlunun anısını kutla-maya gitmişti.

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi Portia dikkatli bir şekilde.

"Sanki senin kovalar dolusu hüznün, tüm yas tutanları Sırça Mutfak'a çekiyor." diye açıkladı Cordelia. "Bu kötü değil, Portia. Tanrı biliyor ki kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlı-yorsun ama arada bir gülümseyen bir yüz olmasını özlüyorum, anlarsın ya?"

Ablaları onu nutku tutulmuş bir şekilde bırakıp çıktılar. Portia arkasını dönüp zaten temiz olan bir tezgâhı temizleme-ye koyuldu. Bir haftadır içeri giren müşteriler gözünün önünden geçmeye başladı: Seksen yaşındaki yorgun bakışlı adam, annele-rini yeni kaybetmiş iki kadın...

"Kahretsin!" dedi, ablalarının haklı olduğunu fark edince. Fakat tüm müşteriler, kaybettikleri birinin yasını tutuyorlardı. Karısı onu beş yaşındaki oğluyla bırakıp gittiği için mahvolmuş durumdaki şu adam ve bir de şu ergen...

Kapının üstündeki çan çingırdayıp kapı açılınca dikkatini çekti.

"Açık değı..."

Konuşurken arkasına döndü ve donup kaldı. Tüm günün sonunda, yemek pişirmekten ve şimdi de temizlik yapmaktan dolayı saç başı dârmadağııktı. Berbat görünüyordu ve bunun farkındaydı.

“Gabriel.” Nefes nefes çıkan sesinden ve kalbinin deli gibi çarpmaya başlamasından nefret etti.

Tabii ki hâlâ o sevdiği tarzda ve yakışıklıydı. Sert ve yalçın. Sanki onunla her zaman güvende olurmuşsunuz gibi güçlü. Başından beri bunlar Portia’yı ona doğru çekmişti. Kimsenin onu kırmasına izin vermeyen bir canavar gibiydi.

Taa ki Gabriel’in kendisi onu üzene kadar.

“Kapalıyız.”

“İyi.” dedi.

Kapıdaki iple asılmış yazının arkasını çevirdi. “Şimdi gerçekten kapalisınız.”

“Bu senin kapının öbür tarafında olman anlamına geliyor. İçeride değil.”

Gabriel kapıyı kilitledi.

Portia gözlerini kısarak onu inceledi. “Sen ne yaptığını zannediyorsun?”

“Haftalar önce yapmış olmam gerekeni.”

Gabriel onu o kadar detaylı inceliyordu ki sanki her bir parçasını sınıflandırıp katalogluyordu. Portia’nın iyi olduğuna ve görüşmedikleri haftalar boyunca başına bir şey gelmediğine emin olmak ister gibi inceliyordu. Portia tezgâhın arkasında kaldı. Kendi kendine, yan kapıdan kaçmak için fazla olgun olduğunu ve Gabriel’le bir yetişkin olarak başa çıkabileceğini söylüyordu.

“Gabriel.” dedi, kendisine doğru yürürken. Gabriel dar tezgâhın önüne gelip durmuştu. “Gerçekten başka bir tartışma yaşamak istemiyorum. Lütfen.”

“Mahvettim, Portia.”

Bu sözleri daha önce söylemişti ama bu sefer sesinde kızgınlık yoktu, sadece gerçeği söylemenin kararlılığıyla konuşuyordu.

“Sana inanmadığımı söyledin. Seni olduğun gibi istemediğimi söyledin. Sana hatalı olduğunu kanıtlayacağım. Sana inanıyorum. Seni seviyorum, Portia. Yüzündeki her bir krema iziyle seviyorum...” Neşeli renklerle boyanmış tezgâh seramiklerinin üstünden eğilip yanağındaki kremayı başparmağıyla sildi. Portia donup kalmıştı. Gabriel parmağını yalayınca kalp atışları hızlandı.

“İstemediğim gerçeklerle yüzleşmek için beni her iteklediğin sefer için de seni seviyorum. Beni olduğum gibi sevdiğin için seviyorum. Kızlarımla ilgilendiğin için. Onların ikisini de kurtarmama yardım ettiğin için de.”

Elini onun saçlarının arasına soktu ve ona doğru eğildi. Dudakları neredeyse onunkilere değecek kadar yaklaştı. “Sana, seni dinlediğimi ispatlayacağım. Seni deli gibi sevdiğimi, hani yatakta bisküvi yemene izin verecek ve bahçeden deli gibi ismini haykıracak kadar derinden sevdiğimi kanıtlayacağım.”

En azından dinlediğini ispatlamıştı. Yaşlar gözlerini yakmaya başladı.

“Seni olduğun gibi seviyorum. Fakat sana bunu burada ispatlayamam. Benimle eve gel, sana orada göstereceğim.”

Portia gözyaşlarını durdurmayı başardı. “Buraya gelip parmaklarını şıklatınca senin evine koşacağımı düşünerek beni çağıramazsın.” Çenesini kaldırdı. “Biz artık seninle yatak arkadaşı değiliz, Gabriel. Kusura bakma.”

Yüz hatları dondu ama kızgınlıkla değil. “Biz asla sadece yatak arkadaşı değildik, Portia.”

“Ah, haklısın. Sadece yatı...”

“Yeter.”

Bu sözü çok yumuşak bir şekilde söylemişti ama gücü kafenin içinde yankılandı. “Seni seviyorum ve burada çılgınca olan tek şey şu; senin, başıma gelen en iyi şeyin, hayatımdan çıkıp git-

mesine izin vereceğimi zannetmen.”

Tekrar ona doğru eğildi ve ellerini kollarından aşağıya kaydır-
dı. “Benimle eve gel. Bana ne ifade ettiğini sana göstermeme
izin ver.”

Portia karşı çıkmaya başlayınca, omuzlarını silkti. Tek bir
hareketle, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi, onu tezgâhın üstünden
aşırttı ve önünde yere koydu.

Portia şaşkınlıktan bir çığlık attı. Aynı anda, Gabriel’in
menüsünün görüntüleri gözünün önünde deli gibi dans etmeye
başlamış ve ödünü koparmıştı.

“Gelemem.” dedi nefes nefese.

“Yanlış cevap.” derken gülümsüyordu Gabriel.

Eğildi ve Portia daha ne olduğunu anlayamadan onu omzu-
na attı.

“Beni yere bırak!”

“Kusura bakma. Bırakamam. Eğer kendi kendine yürüme-
yeceksen, seni taşıyacağım.”

“Beni evine kadar böyle taşıyamazsın.” diye tersledi. Sırtına
sarılmış, bacaklarını sallayarak kurtulmaya çalışıyordu. “Tutuk-
lanırsın!”

“Eğer bir polis beni durdurursa bana çektiydiklerini anla-
tırım ve onlar da benim için seni evime kadar zorla getirirler.”

“Haha. Eğer senin bana çektiydiklerini anlatırsam. Seni
tutuklarlar ve de anahtarı denize atarlar.”

“Portia. Çok ciddiym. Öyle ya da böyle benimle geliyor-
sun.”

Portia her şekilde karşı çıktı ama Gabriel her defasında
daha sıkı tuttu. Bacaklarını da sımsıkı yakaladı. Portia bu şekil-
de kazanamayacağını anladı.

“Yürüyecek misin?” diye sordu. “Yoksa taşıyayım mı?”

“Kimse sana mağara adamlarının hiç çekici olmadığını söylemedi mi?”

“Aslına bakarsan Ariel sürekli, aşağı yukarı aynı şeyi söylüyor.”

Portia birdenbire yumuşadı, Gabriel’in omzunun üstündeki bedeni gevşedi. “O nasıl?”

“Seni özlüyor.”

“Suçluluk kozunu mu oynuyorsun şimdi de?”

“Sadece gerçeği söylüyorum. Şimdi artık seni yere bırakayım mı? Çantayı veya ihtiyacın olan başka bir şeyi alman için? Yoksa seni eve taşıyayım mı?”

Gabriel, Portia’ya çantasını ve paltosunu almak için bir dakikayı bile zor verdi.

“Ön kapıyı çoktan kilitledim.” dedi. “Yan kapıdan çıkarız.”

Portia ona öfkeyle baktı ama Gabriel istifini bozmadı. Columbus Caddesi’nden yukarı yürürken Gabriel onun elini tuttu. Portia elini çekti ama Gabriel tekrar tuttu.

“Mağara adamı. Hiç çekici değil. Hatırladın mı?”

Gabriel sadece güldü ve elini ağzına götürüp öptü. Portia bunun hoşuna gitmesine sinir oldu.

Yetmiş Üçüncü Cadde’ye geldiklerinde, üç katlı evin ışıkları, orayı ne kadar sevdiğini hatırlattı. Gecenin karanlığında, pencerelerinde biriken karlarla büyük bir düğün pastası gibi görünüyordu.

Gabriel onu kendine çekti ve ellerini saçlarının arasından geçirip başını arkaya yatırıp gözlerinin içine baktı. “Burası senin yuvan, Portia. Sen buraya aitsin. Benimle beraber. Bizimle beraber.”

Portia onu öpeceğini düşündü ama son anda Gabriel geri çekildi. “Her şey sırayla.” diye fısıldadı.

Dış antreye çıkan merdivenleri tırmandılar. Onu direkt

yukarı çıkarmak yerine, bahçe katına yönlendirince Portia şaşır-
dı. Önce taze boya kokusu burnuna çarptı. Sonra merdivenler-
deki cilalı tahta döşemeler dikkatini çekti. Açık kapının önünde-
ki ilginç paspası gördü. Sonra insan sesleri duydu.

“Neler oluyor?” diye sordu, eliyle saçını düzeltirken.

“Görürsün.”

“Berbat hâldeyim.” diye sızlanarak geri çekildi.

“Yine seni omzuma atmamı mı istiyorsun?”

“Buna cesaret edemezsin!”

Gabriel eğilip hamle yapınca Portia bir adım geri kaçtı.
“Patronluk taslama.”

“İnatçı.”

İçerideki tüm insanları beyninin algılaması bir dakika
kadar sürdü. Ariel, Miranda. Cordelia ve Olivia. Hatta Stanley
ve Marcus.

Birdenbire onlar da Portia'yı gördüler.

“Portia!”

Portia gözlerini kırptırıp neler olduğunu anlamaya çalış-
tı. Ailesi ve arkadaşları bahçe katındalardı... Ve daire baştan aşı-
ğya yenilenmişti.

“Sevmedin mi?” diye seslendi Ariel, kendini ona doğru atıp
kollarıyla beline sarılırken. “Babam her şeyi kendi yaptı.”

Miranda başıyla onayladı. “Kendi elleriyle.”

Ariel bir adım geri gitti. “Aynı şey, Miranda.”

“Çok güzel.” dedi Portia, büyülenmiş gibi.

“Bu senin hayalindi.” diye açıkladı Ariel, elleri belinde hem
patronluk taslayarak hem de endişeli bir yüz ifadesiyle. “Profes-
yonel işçilerin üst katlarda yaptığı gibi her şeyi mükemmel değil.
Babam her şeyi dışarı çıkarttı, tam senin istediğin gibi. Sonra
tekrar içeri koydu, tamir etti ve temizledi.”

“Senin anlattığın gibi.” dedi Gabriel, duygu dolu bir sesle. “Seni dinledim, Portia.”

Bir keresinde seviştikten sonra yatakta yatarlarken Portia daire ile ilgili hayallerini anlatmıştı. Demek ki gerçekten dinlemişti.

“Ah Gabriel, ne diyeceğimi bilmiyorum.”

Gabriel öne çıktı ve onun ellerini tuttu. “Portia burası senin yuvan. Buradaki insanlar, biz senin aileniz. Bu evdeki herkes için, ya yemek ya başka bir şey yaptın. O yüzden herkesten, sana minnettarlıklarını göstermeleri için bir şey yapmalarını istedim.”

Portia o zaman kurulmuş masayı, paslı gümüş takımları ve uyumsuz yemek takımını fark etti.

Stanley masaya bir tabak koyup doğruldu. Portia’ya baktı ve suratını buruşturdu. “Tanrım, kadın, saçındaki o şey krema mı?”

“Terbiyeni takın, yaşlı adam.” Bu yorum, masada bir servis tabağına yer açmakta olan Marcus’tan gelmişti.

“En son ne zaman mutfığa girip bir şey yaptığımı hatırlamıyorum bile.” diyen Stanley, çenesini inatçı bir tavırla ileri uzattı. “Ama senin için yaptım. Çünkü çok değerlisin.” diye ekledi. “O yüzden tek bildiğim şeyi yaptım: Jalapenolu tatlı hardal.”

Portia tüm bedenine elektrik verilmiş gibi yerinden sıçradı.

“İnanabiliyor musun?” dedi Marcus. “Bir New Yorklu ve bildiği tek şey jalapenolu bir şey.”

“Gayet iyi bildiğin gibi ben doğma büyüme Teksaslıyım. Yaşlı olabilirim ama hâlâ annemin jalapenolu tatlı hardalını hatırlıyorum.”

Marcus leylek gibi uzun kolunu, Stanley’nin kamburu çıkmış omuzlarına sardı. “Evet, bir zamanlar Mason-Dixon Hattı’nın güneyinden gelen bir delikanlıydın. Ben senin için kızarmış tavuk yaptım, Portia. Hardal sosuna uygun.”

Portia omurgası boyunca bir ürperti hissetti.

“Miranda ile ben de tatlı ekmekler yaptık.” diye neşeyle ekledi Ariel.

Portia kıpırdamıyordu. Olivia’nın, kaşlarının ortasındaki çizgi derinleşerek ona uzun uzun baktığını hissetti. Sonra Olivia bir kahkaha attı ve öne çıkıp ellerinden tutarak onu kendine doğru çekti. Alnını onunkine dayadı. “Bazı şeyler gerçektir, sen inansan da inanmasan da.” diye fısıldadı, sadece Portia’nın duya-bileceği bir şekilde.

Portia derin bir nefes verdi ve sonra ablasına sarıldı.

Sonra Gabriel’e doğru döndü. “Ama sen nereden biliyordun?”

Gabriel kaşlarını çatı. “Neyi biliyordum?”

“Menü. Sen... Bu yemek... Bu *senin menün.*”

“Sen neden bahsediyorsun? Ben sadece herkesten bir şey getirmelerini istedim. Ne pişirmeyi biliyorlarsa. Onlar için anlamı olan bir şey.”

Portia, bakışlarını masaya çevirdi. Lahana salatası oradaydı. Kremamsı patates püresi de. Gabriel’in menüsündeki her bir yemek masada duruyordu, aynı kafasında canlandırdığı gibi. Bu menü ve çocukluğundan beri sevdiği bu bahçe katı.

Arkasını dönüp Gabriel’in mutfaktan çıktığını görene kadar gittiğini fark etmemişti. Bir şey söyleyemeden, ona bir servis tabağı uzattı. “Çilekli tart...”

“Taze çırpılmış kremayla.” derken derin bir nefes verdi Portia.

“Ben yaptım.” dedi Gabriel. “Ne kadar iyi olduğu konusunda iddiaya giremem ama çilekleri sevdiğini biliyorum ve kızlar aylardır yaptıklarımın arasında bir tek bunun azıcık yenilebilir olduğunu söylediler.”

“İnanamıyorum.” diye fısıldadı Portia. “Bu yemeği yapması gerekenler sizlermişsiniz. Ben değil. Onun için benim yaptığım,

bir işe yaramamıştı.”

Herkese tek tek baktı ve sonunda da Gabriel’e döndü. “Seni ilk merdivenlerde gördüğümde aklımdan geçen bu yemekti. Yapmaya çalıştığım ama yakıp mahvettiğim yemek.”

Bir saniye daha beklemedi. Gabriel’e doğru koştu ve sarıldı. “Bizim birlikte olmamız gerekiyormuş.”

Gabriel onun başını arkaya doğru eğdi. “Yani seni ikna eden, bu yemekler, yiyecekler mi?”

“Evet.” dedi tereddütle Portia, nefesini tutarak. “Bunu anlayabiliyor musun?”

Gabriel onun gözlerinin içine baktı, gerçekten baktı. Sonra gülümsedi. “Anladığım tek şey şu ki bundan sonra hayatım yemek dolu geçecek; daha sorulmamış soruların cevabını veren yemekler, neden olduğunu bilmesek de ihtiyacımız olduğunu senin bileceğin yemekler.” Sonra sesini alçalttı. “Sen benimsin Portia ve seni o merdivenlerde çiçekli ayakkabılarınla bulduğum günden beri bu böyleydi.”

Herkes birden homurdanınca Gabriel başını kaldırdı. Herkesin orada olduğunu unutmuş gibiydi.

“Ne var?” diye sordu.

İlk Ariel konuştu. “Senin olmak isteyip istemediğini ona sorman gerektiğini bir düşün istersen?”

Portia yalnızca güldü. “Ben olaya şöyle bakıyorum.” dedi. “Gabriel benim. Yemekler asla yalan söylemez. Aldığım kadarını da verirsem daha adil olur.”

Gabriel onu kollarına aldı ve öptü. Hem sahiplenici bir şekilde hem de derin bir sevgi ve saygıyla.

“Heyy, kendinize bir oda bulun.” diye dalga geçti Olivia, gülümseyerek.

“Cidden mi?” diye ekledi Miranda.

“Ayy!” diye cıvıldadı Ariel.

“Hadi gel, otur, Portia.” diye olaya el koydu Cordelia. “Soğumadan yiyelim.”

Masanın etrafına yerleştiler ve tüm menünün her bir lokmasını yediler.

O gece geç vakit, Portia, Columbus Caddesi’nde kiraladığı küçük daireye dönmedi. Bahçe katında kaldı ve Gabriel’in yenilediği eski yatağa kıvrıldı. Birlikte olması kaderinde olan adam, o gece yangın merdiveninden inip içeri girdiğinde, içi haftalardır hissetmediği kadar büyük bir neşeyle doldu.

“Kızlar yattı mı?” diye sordu, doğrulup otururken.

Gabriel başıyla onayladı ve onun yanına uzanıp kendine doğru çekti. “Bir daha asla beni bırakmana izin vermem.” diye fısıldadı.

“Artık sırlar yok?”

“Artık sırlar yok.”

“Nedenini bilmeden bir şeyler hazırlamaya ihtiyaç duymama rağmen, gerçekten benimle birlikte yaşayabilecek misin?”

Gabriel onun üstüne yuvarlanıp yüzünü ellerinin arasına aldı. “Başka türlüünü istemem.”

Sonra onu uzun uzun ve derin öptü ve Portia artık gerçekten yuvasını bulduğunu biliyordu.

Altıncı Yemek

Tatlı

*Çılgınca Tatlı Karpuz Toplari Dağı
Taze Menekşeler ile*

Kırk Yedi

Sırça Mutfak'ın cam giriş kapısı açılınca üstündeki çan çaldı. Fakat kafe kapanmıştı ve müşteriye ertesi gün gelmesi söylendi.

Miranda ödevini yapıyordu. Portia pasta süslüyordu. Cordelia uzun masalardan birine eski gümüşler ve onlarla uyumsuz porselenler diziyordu. Olivia çiçekleri yerleştiriyor ve yeni bir bilgisayar programıyla oynuyordu.

Ariel, arka tarafta henüz kullanılmayan bir bölümde oturmuş saklanıyordu. Sırça Mutfak'taki hiç kimse onun orada olduğunu bilmiyordu. Gözlerden uzak kalmayı planlamamıştı ama yan kapıdan girdiğinde, herkes o kadar meşguldü ki kimse geldiğini fark etmemişti.

Ariel bunu düşünerek içini çekti. Her an ortadan yok olup silinip gitme ihtimali olmasından nefret ediyordu ama hâlâ kendini bu takımın bir parçası gibi hissetmiyordu.

Ama bu düşünceler daha aklından geçerken Portia'nın süslediği pastayı fark etti. Doğum günü. Bugün onun on üçüncü

doğum günüydü.

Ariel, ters dönmüş bir kovanın üstünde şoke olmuş bir hâlde oturuyordu. Bütün bu insanlar, onun için bir sürpriz parti hazırlıyorlardı. O yüzden babasının aldığı yepyeni telefonu titreşip durmasına rağmen, onlar işlerini bitirene kadar ortalıkta görünmemeye karar verdi. Miranda nerede olduğunu merak etmiş, mesaj üstüne mesaj atıyordu. Tüm herkes onun sevdiği şeyleri hazırlarken Ariel gizlice onları seyretti ve dinledi.

Son birkaç ayda hayatı çok değişmişti. *New York Times* yemek eleştirmeninin yazdığına olduğu gibi: “Üç Teksaslı kardeşin sahip olduğu ve işlettiği Sırça Mutfak’ta, büyülu yemekler yapıyorlar. Bazen fazla hızlı dönen bu dünyada, yüksek beklentileri olan New Yorkluların mutlaka gitmesi gereken bir yer.”

Orijinal Sırça Mutfak yemek kitapları, kasanın yanındaki eski moda Country tarzı bir dolapta gelecek sene basılmayı bekliyorlardı. Portia, ilk aylar onları arkada bir dolapta saklamıştı ama Ariel, Portia’nın artık neredeyse her gün onları incelediğini görüyordu.

Esas büyük değişiklik, Portia’nın babasıyla evlenip onların yanına yerleşmesiydi. Portia’nın evlerini, yavaş yavaş, gerçek bir yuvaya dönüştürdüğünü Ariel bile fark edebiliyordu.

Her şeyin hazır olduğunu gördüğünde, Ariel neredeyse heyecandan kuş gibi cıvılamak üzereydi. Telefonunu çıkartıp sonunda ablasının mesajlarından birine cevap verdi.

“Ariel, gelmek üzere!” diye heyecanla bağırdı Miranda. Ariel onun bu hâline inanmakta güçlük çekiyordu.

Fakat Portia, Miranda’yı da halkaya dâhil etmişti. Ariel bazen, eskiden Miranda’nın da belki kendisi gibi dışlanmış ve yok oluyormuş gibi hissedip hissetmediğini düşünmeden edemiyordu.

“Herkes hazır mı?” diye sordu Portia. Karnında bir bebek taşımaya başladığından beri yaptığı gibi yine karnını ovuşturuyordu.

Önceleri Ariel kıskanmıştı. Babasıyla, Portia’nın bir bebeği olunca onu dışarlarsa diye korkmuştu. Fakat şimdi içeridekilerin onun en sevdiği şeyler hakkındaki konuşmalarını dinleyince böyle düşünebildiği için aslında zannettiği kadar da akıllı olmadığına kanaat getirdi.

Babasının Portia’ya doğru ilerleyip elini, onun elinin üstüne koymasını seyretti. “Hazırız.” Dedi babası.

Ariel, artık zamanı geldiğini anladı.

Yine yan kapıdan sıvıştı ve ön taraftaki kapıya doğru koştu fakat sonra kendini sakinleştirmeye çalıştı. Sonra derin bir nefes aldı ve son birkaç adımı sakın sakın yürüyüp Sırça Mutfak’tan içeri girdi.

Başının üstündeki çan çaldı. Babası, Portia, Olivia, Cordelia, Miranda, Marcus ve Stan’in hızla arkalarına dönmelerini seyretti. Hatta büyükannesi Helen bile oradaydı ve hâlâ Anthony amcası İspanya’ya taşındığı için üzgündü ama artık biraz kabullenmişti. Babası, Portia’nın desteğiyle, hatta belki onun ısrarıyla, babannesini aile yemeklerine daha fazla dâhil etmeye çalışıyordu. Ariel, içinden bu konuda onlara iyi şanslar diledikten sonra birkaç defa yutkundu.

Ariel’i görünce herkesin yüzü aydınlandı.

“Sürpriz!” diye tezahürat yaptılar.

Ariel bir elini göğsüne götürüp nefesini tuttu. “Ah, aman Tanrım! Benim için mi?”

Portia bir kaşını havaya kaldırdı ve Ariel üvey annesinin onu bir kitap gibi okuyabildiğini anladı. Herkes etrafına doluşup doğum günü şarkısını söylerken Ariel sadece gülümsedi. Mar-

cus ve Olivia çok abartılı bir şekilde söylüyorlardı. Şarkı bitince, babası geldi ve onu kollarına alıp döndürdü. “İyi ki doğdun canım. Artık resmen on üç yaşında oldun.”

Ona sıkıca sarılıp hâlâ babası olduğu gerçeğinin tadını çıkarttı. Kimse onu kendisinden koparamazdı. Bunu ispatlayacak resmi evrakları bile vardı.

Babası onu yere bıraktı ve masaya doğru yönlendirdi. En sevdiği yemeklerin hepsi masaya sıralanmıştı. Kızarmış peynirli sandviçler, domates çorbası, minik kekler, muzlu puding. Ve karpuz. Çılgınca tatlı karpuz dağı ve üzerine serpiştirilmiş menekşe yaprakları. Hatta masanın ortasındaki çiçekler bile aynı mor menekşelerdendi.

Karpuz ve menekşeler.

Gözlerinin dolduğunu hissetti çünkü Portia, sanki annesinin de orada olmasını sağlamıştı. Ve sonra bunu kanıtlarcasına, Portia’nın ona arkasından sarıldığını hissetti. “Beni sana yönlendirdiği için öyle mutluyum ki Ariel.”

Ariel sırtını ona dayadı ve ellerini tuttu.

Portia ve babasının evlendiği gün, Portia onlara artık kocaman bir aile olduklarını söylemişti.

“Büyük bir tencere sebze güveci gibiyiz.” demişti Portia o gün, Ariel’e. “Her türlü tadın birbirine karışması, daha güzel bir sonuç verir, her ne kadar bazen bir keşmekeş olsa da.”

Herkes bir ağızdan onunla konuşmaya başladı. Sorular soruyor, hediyeler veriyorlardı. Bir şekilde, tüm bu insanlar, Sırça Mutfak’ta bir araya gelmiş, bir şekilde kaynaşmışlardı. Büyük ve karman çormandı ama ona bakıyorlar, onu görüyorlardı. Onun probleminin gerçek çözümü buydu işte. Böyle büyük, karman çorman bir aile asla onun silinip yok olmasına izin vermezdi.

Sirca Mutfak Menüsü

İlk Yemek

Başlangıç

Acı Kırmızıbiberli Peynir ve Pastırma

Doldurulmuş Kiraz Domatesler

İkinci Yemek

Çorba

Yengeç ve Tatlı Mısır Çorbası

Üçüncü Yemek

Salata

Haşhaşlı Greyfurt ve Avokado Salatası

Dördüncü Yemek

Damak Temizleyici

Kan Portakallı Sorbe

Beşinci Yemek

Ana Yemek

Jalapenolu Tatlı Hardallı Kızarmış Tavuk

Altıncı Yemek

Tatlı

Çılgınca Tatlı Karpuz Topları Dağı, Taze Menekşeler ile

İlk Yemek

Başlangıç

Acı Kırmızıbiber, Peynir ve Pastırma Doldurulmuş Kiraz Domatesler

MALZEMELER

20 adet kiraz domates

Yarım kilo pastırma, pişirilmiş ve didiklenmiş

1/3 bardak doğranmış yeşil acı biber

½ bardak rendelenmiş peynir; kaşar ile çedar karışımı

YAPILIŞI

Fırını 180 dereceye ısıtın. Dikkatlice her domatesin üstünü kesin ve içini boşaltın. Sularının süzülmesi için domatesleri ters çevirip kâğıt havlunun üstüne koyun. Bir kâsede geri kalan tüm malzemeyi iyice karıştırın. Bir kaşıkla domateslerin içine doldurun. Yağlı kâğıdı, biraz yağlayın. Domatesleri üstüne yerleştirin. Aşağı yukarı 15 dakika veya peynirler eriyene kadar pişirin.

İkinci Yemek

Çorba

Yengeç ve Tatlı Mısır Çorbası

MALZEMELER

4 parça jambon

2 yemek kaşığı tereyağı

½ bardak doğranmış beyaz soğan

½ bardak doğranmış havuç

½ bardak doğranmış kereviz sapı

4 bardak donuk mısır, çözdürülmüş

4 bardak tam yağlı süt

3 bardak az tuzlu tavuk suyu

1 orta boy patates, soyulmuş ve doğranmış

1 tutam acı biber

1 tane defneyaprağı

Ağız tadına göre tuz ve karabiber

6 yemek kaşığı ekşi krema

½ kg taze pişmiş yengeç eti, lokma büyüklüğünde didiklenmiş

YAPILIŞI

Büyükçe bir tencerede jambonları çıtır çıtır olana kadar soteleyin. Bir kâğıt havlunun üstüne süzülmesi için bırakın. Bir yemek kaşığı didiklenmiş jambonu kenara ayırın, gerisini tencerede bırakın. 1 yemek kaşığı tereyağı eritin ve jambona ekleyin. Soğanları da ekleyip yumuşayana kadar soteleyin. Havuçları ve kereviz sapını da ekleyin; 5 dakika pişirin. Kenara alın. İki bardak mısırı püre hâline getirin ve sonra soğan, havuç ve kere-

vize ekleyin. İyice karıştırın. Sütü, tavuk suyunu, patatesi, biberi, defne yaprağını ve didiklenmiş çıtır çıtır jambonun yarısını ekleyin. Kaynatın. Sonra altını kısıp 20 dakika pişirin. Defneyaprağını içinden çıkartın. Ağız tadınıza göre tuz ve karabiber ekleyin. Bir 10 dakika daha kısık ateşte pişirin. Biraz soğuması için kenara koyun. Ekşi kremayı ekleyin.

Başka bir kapta 1 yemek kaşığı tereyağı eritin. Yengeç etlerini ısınan kadar soteleyin.

Yengeç etini kâselere paylaşdırın. Çorbayı üstüne yavaşça ekleyin. Üstlerini kalan jambonla süsleyin.

6 kişilik.

Not: Gerçek bir Teksas lezzeti istiyorsanız, acı kırmızıbiber sosuyla tatlandırın.

Üçüncü Yemek

Salata

Haşhaşlı Greyfurt ve Avokado Salatası

MALZEMELER

3 olgun ve tatlı greyfurt

3 olgun avokado

6 yaprak marul

YAPILIŞI

Greyfurtları ortadan ikiye kesin. Bir bıçakla dışındaki zarlarını temizleyin. Avokadoları ikiye kesin ve çekirdeğini çıkarın. Kabuğunu soyun. İnce uzun dilimler hâlinde doğrayın.

Haşhaşlı Sos

MALZEMELER

1/3 bardak şeker

½ bardak sirke

1 çay kaşığı tuz

1 çay kaşığı öğütölmüş hardal taneleri

1 bardak zeytinyağı

1 yemek kaşığı haşhaş tohumu

YAPILIŞI

Şeker, sirke, tuz ve hardalı, şeker eriyene kadar hızlı hızlı karıştırın. Hâlâ karıştırmaya devam ederek zeytinyağını ekleyin. Hepsi iyice karıştıktan sonra haşhaş tohumlarını da içine yavaşça katın.

Toplam 1,5 bardak kadar bir sos olur.

Her tabağı bir tane marul yaprağı koyun. Greyfurt ve avokado dilimlerini marulların üstüne yerleştirin. Sosu üzerlerinde gezdirin.

6 kişilik

Dördüncü Yemek

Damak Temizleyici Kan Portakallı Sorbe

MALZEMELER

3 bardak sıkılmış kan portakalı suyu (veya mandalina, ya da portakal da olur)

½ bardak şeker

2 büyük limonun suyu -portakalların tatlılığına göre ayarlayın- portakallar ne kadar tatlıysa o kadar fazla limon lazım

2 yemek kaşığı portakal likörü

1 yemek kaşığı ahududu likörü

Votka (arzuya göre)

YAPILIŞI

Bir karıştırma kabının içinde 1 bardak portakal suyunu ve şekeri eriyene kadar karıştırın. Sonra kalan portakal suyunu, limon suyunu, portakal likörünü ve ahududu likörünü karıştırın. İyice birbirine yedirin.

Karışımı fermuarlı plastik torbalara doldurun. Fermuarı kapatmadan önce mümkün olduğu kadar havasını boşaltın. Bir gece dondurun.

Torbaları buzluktan çıkarın ve buz içinde biraz yumuşayana kadar elinizle sıkıştırın. Bir çatalla, buzı küçük küçük parçalara bölün (Buz kırıkları kıvamına gelmeli) Bardaklara doldurun. İstenirse üzerine biraz votka ekleyerek servis yapın.

6 kişilik

Besinci Yemek

Ana Yemek

Jalapenolu Tatlı Hardallı Kızarmış Tavuk

MALZEMELER

2 bardak galeta unu

2 bardak ekmek kırıntısı

Ağız tadına göre tuz ve biber

2 veya 3 yumurta çırpılmış (yerine yoğurt veya ayran kullanılabilir)

6 adet kemiksiz, derisiz tavukgöğsü (et dövme demiri ile ince düz parçalar hâline getirin)

Tavada kızartmak için ayçiçeği yağı

YAPILIŞI

Galeta unu, ekmek kırıntısı, tuz ve biberi bir kapın içinde veya bir torbanın içinde karıştırın.

Tavukları önce yumurtaya sonra kırıntıya bulayın. Tavuğun her tarafı iyice kaplansın (Daha çıtır çıtır istiyorsanız, bu işlemi tekrarlayın.). Hazırladığınız tavukları bir pişirme kâğıdının üstüne koyun.

Geniş bir kızartma tavasına ince bir tabaka yap koyun. Orta ateşte ısıtın. Dikkatlice tavaya tavukgöğüslerini koyun. Kahverengileşene kadar, her tarafı 4-6 dakika arası, iyice pişene kızartın (Tavuğun kalınlığına göre değişir). Kâğıt havlu üzerine süzülmesi için çıkarın.

6 kişilik

Jalapenolu Tatlı Hardal

MALZEMELER

- 6 yemek kaşığı hardal tanesi
- ½ bardak hardal tozu
- 3 yemek kaşığı sirke
- ½ bardak beyaz şarap
- 2 çay kaşığı tuz
- 2 yemek kaşığı bal
- 2 yemek kaşığı, ince doğranmış jalapeno

YAPILIŞI

Hardal tanelerini ve tozunu karıştırın. Sirke ve şarapla karıştırın. Tuzu ekleyin. İyice yedirin. Balı ve Jalapeno biberlerini ekleyin. Karışımı bir kavanoza koyun. Tüm tatların ortaya çıkması için 1-3 gün arasında buzdolabında bekletin.

Yaklaşık 1 bardak

Altıncı Yemek

Tatlı

Çılgınca Tatlı Karpuz Topları Dağı, Taze Menekşeler ile

MALZEMELER

Bir tane tatlı karpuz

Sapları çıkarılmış ve yıkanmış menekşeler

YAPILIŞI

Karpuzu tezgâhın üstüne koyun. İki tarafından kesin, kenarlarında bir sepet sapı gibi bölümler bırakın ve içini dikkatlice kesip çıkarın. Elinizde bir “karpuz sepeti” olacak. Çıkardığınız karpuzu, bir lokmalık parçalar hâlinde dilimleyin ve tekrar sepetin içine doldurun. Menekşeleri en üste süs olarak koyun ve servis yapın.